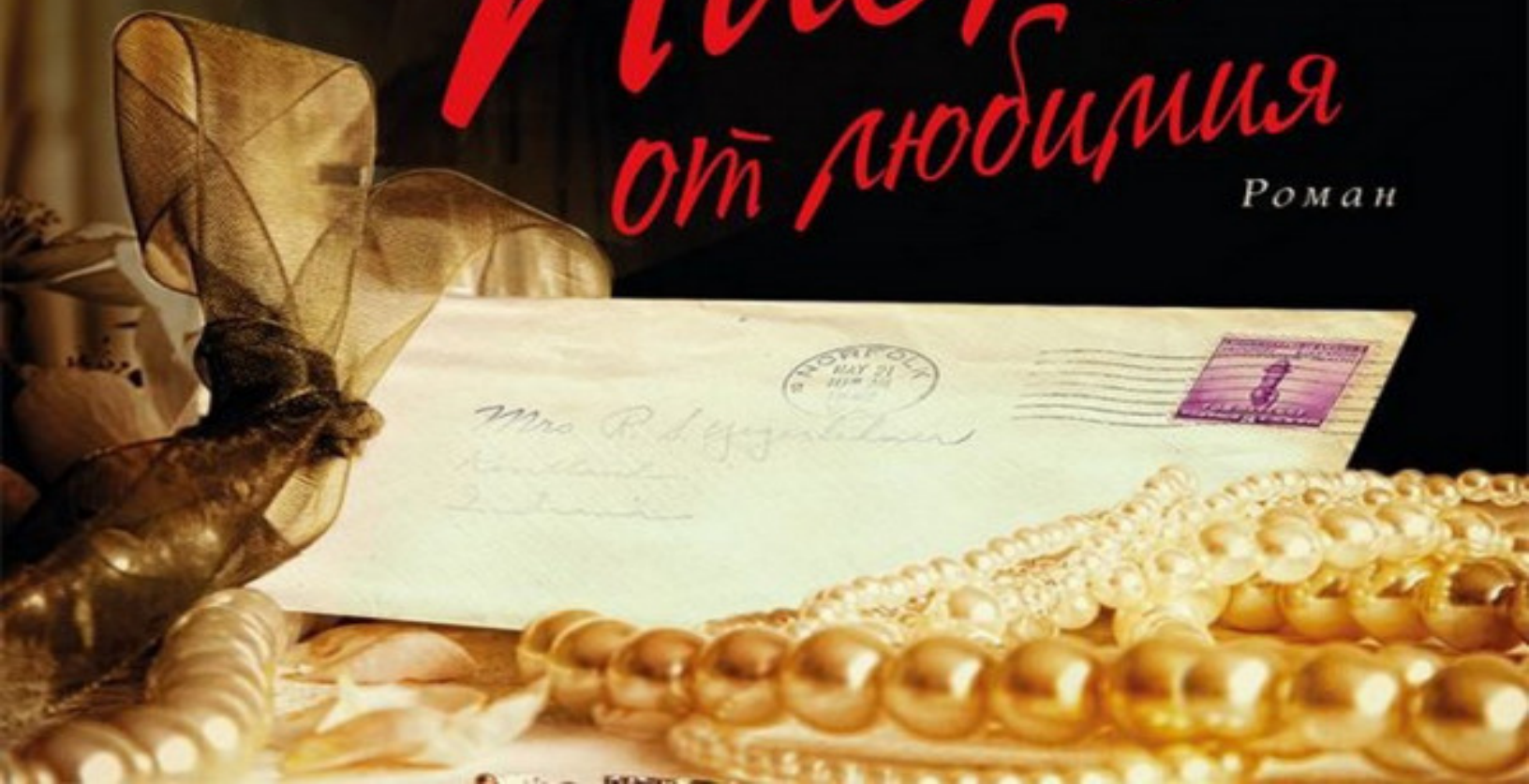

Джодже Мойс

Издателска къща
Хермес

Последното
писмо
от любимия

Роман

ДЖОДЖО МОЙС ПОСЛЕДНОТО ПИСМО ОТ ЛЮБИМИЯ

Превод: Маргарита Дограмаджян

chitanka.info

Двадесет и шест годишната Дженифър се събужда в болнично легло след тежка автомобилна катастрофа. Младата жена страда от загуба на паметта. С помощта на богатия си съпруг Лари и приятелите си от висшето общество на Лондон Дженифър си припомня предишния си живот. Тя открива любовно писмо, адресирано до нея. Дженифър няма ни най-малка представа кой е написал писмото, но решава да разбере. Постепенно си спомня любимия, заради когото е била готова да рискува всичко. И решава да се бори за правото си да обича и да бъде обичана. Ако вече не е прекалено късно...

Тридесет и две годишната Ели има всички основания да се счита за успяла и щастлива. Тя притежава малък апартамент в Лондон и работи като журналист в престижното списание „Нейшън“. Печели достатъчно, за да може да си позволи красиви дрехи, скъпи вечери и екзотични пътешествия. Ели има връзка с женения Джон, който няма никакво намерение да изостави съпругата и децата си. Тя намира обсипани с прах любовни писма от шестдесетте години на миналия век в архива на вестника. Трогателните думи докосват Ели и тя решава да научи повече за тайнствената двойка.

След успеха на „Аз преди теб“ авторката отново ни потапя във вълнуващ разказ за силата на любовта. Романът проследява двете любовни истории, като действието варира между миналото и настоящето.

ПРОЛОГ

Честит рожден ден! Към писмото прилагам подарък, който се надявам да харесаш...

Мисля за теб, най-вече днес... Защото си дадох сметка, че макар да те обичам, не съм влюбена в теб. Не смятам, че си моята „липсваща половина“. Но се надявам, че ще харесаш подаръка и ще прекараш фантастичен рожден ден.

Доскоро

X

Из писмо на жена до

МЪЖ

Ели Хоуърт забеляза приятелите си в препълненото заведение и си запробива път към тях. Пусна дамската чанта в краката си и остави мобилния телефон на масата. Очевидно напредваха с питиетата — издаваха ги високите гласове, оживените ръкомахания, гръмкият смях и празните бутилки.

— Закъсня. — Ники ѝ показа часовника си и размаха пръст. — Само не ми казвай, че си имала да довършваш материал.

— Интервю с жената на провинил се депутат. Съжалявам. Трябва да е готово за утрешния брой — обясни тя, настани се на свободното място и си наля от виното, останало на дъното на бутилката. Побутна мобилния си телефон през масата. — Така... Тази вечер изразът, който ще обсъждаме, е „доскоро“.

— „Доскоро“?

— В края на разговора. „Утре“ ли означава, или „по-късно днес“? Или е само формален израз на учтивост?

Ники се взря в светещото екранче.

— Пише „доскоро“ плюс знака за целувка. Повече ми прилича на „лека нощ“. Бих казала, че е „утре“.

— Определено е „утре“ — съгласи се Корин. — „Доскоро“ винаги е „утре“. — Тя замълча. — Или „вдругиден“.

— Много е неангажиращо.

— Неангажиращо?

— Все едно го казваш на пощальона.

— Ти би ли изпратила целувка на пощальона?

Ники се ухили.

— Защо не? Страхотен е.

Корин се зае да изучава съобщението.

— Според мен не сте прави. Може просто да означава, че е бързал за някъде.

— Да. Например да се върне при жена си.

Ели хвърли предупредителен поглед към Дъглас.

— Какво? — оправда се той. — Просто предположение.

Тя отпи от виното си и се наведе напред.

— Добре. Нуждая се от още едно питие, щом ще ми изнасяте лекция.

— Щом с някого сте достатъчно интимни да правите секс в офиса му, би трябвало да можеш да го попиташ кога ще се видите на кафе.

— Какво още пише в съобщението? Само не ми казвай, че намеква за секс в офиса.

Ели се взря в телефона си и прегледа есемесите.

— „Рисковано е да звъня от къщи. Следващата седмица съм в Дъблин, не знам как ще се развият нещата. Доскоро. Х“

— Оставя си вратичка — отбеляза Дъглас.

— Освен ако... хммм... наистина не знае как ще се развият нещата.

— Тогава щеше да каже: „Ще ти се обадя от Дъблин“. Или дори: „Ела с мен в Дъблин“.

— Да не би да пътува с жена си?

— Никога не го прави. Това е командировка.

— Може да отива с друга жена — промърмори Дъглас над чашата с бира.

Ники поклати замислено глава.

— Господи, колко по-лесно беше едно време. Тогава поне можеше да усетиш по гласа му дали е охладнял.

— Да бе — изсумтя Корин. — И да чакаш вкъщи с часове да ти се обади.

— О, какви нощи съм имала само...

— ... да проверяваш постоянно дали телефонът работи...

— ... и да бързаш да го затвориш, да не би тъкмо в този момент да ти звънят.

Ели чуваше смеха им и си даваше сметка колко истина има в шегите им, но някаква малка част от нея продължаваше да се надява, че дисплеят внезапно ще светне и ще сигнализира обаждане. Обаждане, което, предвид часа и обстоятелството, че е „рисковано да звъни от къщи“, нямаше да получи.

Дъглас я изпрати до къщи. От четиримата единствено той живееше с някого, но Лена, приятелката му, имаше сериозен пиар бизнес и често оставаше в офиса до десет-единайсет през нощта. Не възразяваше гаджето ѝ да излиза със старата си компания — тя самата бе идвала няколко пъти с него, но така и не успя да проникне през стената от шегички и намеци, която петнадесетте години приятелство издигаха около тях; затова в повечето случаи Дъглас идваше сам.

— Е, как я караш, приятелю? — попита Ели, докато заобикаляха количка от супермаркет, изоставена на тротоара. — Не каза нищо за себе си. Или съм го пропуснала?

— Няма много за казване — увери я Дъглас, но в гласа му имаше колебание. Пъхна ръце в джобовете си. — Всъщност не е точно така. Хм... Лена иска дете.

Ели го изглежда.

— О!

— И аз го искам — веднага добави той. — Говорим за това от сто години и решихме да действваме, тъй като едва ли ще дочакаме подходящия момент.

— Ах, ти, романтик такъв!

— Аз... не знам... всъщност доста се радвам. Лена ще продължи да работи, а аз ще остана вкъщи да се грижа за бебето. Е, при положение че всичко е както трябва и...

Ели се постара да звучи неутрално.

— А ти искаш ли го?

— Да. И без това не си харесвам работата. А и Лена печели за двама. Сигурно е доста приятно да се занимаваш с бебето по цял ден.

— Бащинството е повече от занимание... — поде тя.

— Знам. Внимавай... точно пред теб. — Той я хвана за лакътя и ѝ помогна да заобиколи кучешкото ако на тротоара. — Но съм готов да го направя. Не ми се стои в кръчмата всяка вечер. Вече съм в очакване на следващото действие. Не казвам, че не ми е приятно да съм с вас, но понякога се чудя дали не ни е време на всички... ами да пораснем.

— О, не! — Ели стисна ръката му. — Преминал си в другия лагер!

— Е, аз не си харесвам работата като теб. За теб тя е всичко, нали?

— Почти всичко — съгласи се тя.

Повървяха мълчаливо още няколко пресечки, заслушани в далечните клаксони, затръшването на автомобилни врати, приглушената градска врява. Ели обожаваше тази част от вечерта, стоплена от приятелството, временно освободена от несигурността, която обгръщаше останалата част от живота ѝ. Прекарала бе добре в кръчмата и сега се връщаше в уютния си апартамент. Беше здрава. Имаше кредитна карта с голям, неизползван лимит, планове за уикенда и единствена от приятелите си все още не си бе открила бял косъм. Животът ѝ си го биваше.

— Мислила ли си изобщо за нея? — попита Дъглас.

— За коя „нея“?

— Жената на Джон. Мислиш ли, че тя знае?

Споменаването ѝ помрачи настроението на Ели.

— Нямам представа. — И тъй като Дъглас не каза нищо, добави: — На нейно място щях да знам. Джон каза, че се интересува повече от децата, отколкото от него. Понякога си мисля, че дълбоко в себе си е доволна, че не трябва да се безпокои за него. Да го прави щастлив, искам да кажа.

— Хम्म, ще ти се...

— Може би. Но ако трябва да съм откровена, отговорът е „не“. Не мисля за нея и не се чувствам виновна. Защото според мен това нямаше да се случи, ако бяха щастливи или... ами... един за друг.

— Вие, жените, живеете с погрешни представи за мъжете.

— Смяташ, че той е щастлив с нея? — Тя се взря изпитателно в него.

— Нямам представа. Просто мисля, че няма нужда да е нещастен, за да спи с теб.

Настроението леко се промени и сякаш за да му даде да разбере, тя пусна ръката му и нагласи шалчето около врата си.

— Значи, мислиш, че съм лош човек. Или смяташ него за лош.

Ето, казаха й го. Това, че го чу от Дъглас, най-толерантния от всичките й приятели, я жегна.

— Не, не смятам никого за лош. Просто си мисля за Лена и какво ще означава за нея да носи моето дете, а после аз да й изневерявам само защото обръща повече внимание на *моето* бебе, отколкото на мен...

— Значи наистина го смяташ за лош човек.

Дъглас поклати глава.

— Просто... — Спря и вдигна поглед към нощното небе, преди да отговори. — Просто казвам, че трябва да внимаваш, Ели. Всички тези опити да разгадаеш какво иска да каже, да търсиш подтекст... глупаво е. Губиш си времето. В моя роман нещата са доста по-прости. Някой харесва теб, ти също го харесваш, ставате гаджета и толкоз.

— В хубав свят живееш, Дъг. За жалост, не прилича на реалния.

— Хайде да сменим темата. Не биваше да я подхващаме на няколко питиета.

— Напротив. — Гласът й прозвуча остро. — *In vino veritas*. Всичко е наред. Поне знам какво мислиш по въпроса. Поздрави Лена от мен.

Тя измина сама последните две пресечки до дома си, без да се обърне нито веднъж, за да погледне стария си приятел.

„Нейшън“ събираше багажа си, кашон по кашон, за да се прехвърли в новия си дом със стъклена фасада на обновения крайбрежен булевард в източната част на града. Седмица подир седмица офисите на вестника постепенно се опразваха: на мястото на купищата стари вестници, папки и архивирани изрезки под острата светлина на неоновите лампи неочаквано лъсваха участъци от

ламинирана повърхност. Сувенири от миналото излизаха на бял свят като археологически находки: флагове от кралски юбилеи, деформирани шлемове от далечни войни и грамоти за отдавна забравени награди. Навсякъде имаше оплетени кабели, мокетът бе вдигнат, на таваните се появяваха големи дупки, обект на престорен интерес от страна на здравни специалисти и експерти по безопасността, както и на безкрайна върволица посетители с бележници в ръка. Отделите за реклама, обяви и спорт вече се бяха преместили на „Компас Кий“. Съботното издание и „Бизнес и управление на финансите“ се канеха да се прехвърлят през следващите седмици. Отдел „Общество“ — този на Ели — щеше да ги последва, а най-накрая щяха да се преместят и „Новините“ като с вълшебна пръчица, така че съботният брой на вестника щеше да се подготви в старите офиси на Търнър стрийт, а понеделнишкият да „изскочи“ от новия адрес като заек от шапката на илюзионист.

Сградата, подслонявала вестника близо сто години, вече „не съответстваше на изискванията“, както се казваше в официалните съобщения. Според ръководството на „Нейшън“ тя не отговаряше на динамичната новаторска природа на модерната журналистика. Но в нея имаше толкова местенца, в които можеш да се скриеш, мислеха си някои от служителите, прилепнали към местата си като миди по дъното на кораб.

— Трябва да го отпразнуваме — каза Мелиса, шефката на отдел „Общество“, в почти опразнения офис на главния редактор. Облечена беше във виненочервена копринена рокля. В същата дреха Ели би изглеждала така, сякаш е навлякла нощницата на баба си. Ала на Мелиса изглеждаше каквато си бе — определено висша мода.

— Преместването? — Ели хвърли поглед на мобилния си телефон, оставен на тих режим до нея. Колегите ѝ от отдел „Общество“ стояха безмълвни с бележници на коленете.

— Да. Онази вечер разговарях с един от библиотекарите. Каза, че има много стари папки, които не са отваряни от години. Искам нещо за женските страници на вестника отпреди петдесет години. Как са се променили отношенията между половете, заниманията на жените, модата. Съпоставяне на истории, тогава и сега. — Мелиса разгърна една папка и извади няколко фотокопирани листа, формат А3. Говореше с лекотата на човек, свикнал да го слушат. — Например

„Моля ви, кажете ми какво да направя, за да накарам жена си да се облича по-модерно и да изглежда по-привлекателна? Доходът ми е 15 000 лири годишно и все повече се утвърждавам в отдела по продажбите. Често получавам покани от клиенти, но напоследък гледам да ги отклонявам, защото жена ми прилича на Баба Яга“.

В стаята се разнесе лек смях.

„Намекнах ѝ, че трябва да обръща повече внимание на вида си, а тя отвърна, че модата не я интересува и че не обича да се гримира и кичи с дрънкулки. Честно казано, изобщо не изглежда като съпруга на успял мъж, както би ми се искало.“

Веднъж Джон бе казал на Ели, че след появата на децата съпругата му престанала да се грижи за външния си вид. Смени темата почти веднага и никога повече не я подхвана отново. Може би го смяташе за по-голямо предателство от това да спи с друга жена. На Ели този джентълменски жест на лоялност никак не ѝ се беше полюбил, макар дълбоко в себе си да му се бе възхитила.

Ала думите на Джон бяха задействали въображението ѝ. В представите ѝ изплува жена, облечена в развлечена нощница, която притискаше бебе до гърдите си и натякваше на съпруга си, че парите не стигат за нищо. Искаше ѝ се да му каже, че тя никога не би се държала така с него.

— Този въпрос може да се обсъди в рубриката на психотерапевта — отбеляза Филип, редакторът на съботното издание, докато се навеждаше да надзърне в останалите фотокопирани страници.

— Не съм сигурна. Чуйте отговора: „Може би на жена ти изобщо не ѝ е хрумвало, че трябва да играе ролята на витрина. Вероятно смята — ако този въпрос въобще я занимава — че вече е омъжена, осигурена, доволна и няма смисъл да си прави труда“.

— Ах! — възкликна Дерек. — Успокоението, идващо от двойното легло.

— Забелязала съм, че това се случва невероятно бързо — както с млади момичета, така и с жени, които са щастливо омъжени. В един момент са свежи като нова боя, борят се героично с килограмите, всичко по тях трепти от чистота, използват скъпи парфюми. Някой мъж казва: „Обичам те“, и в следващия миг бляскавото момиче се превръща в повлекана. Щастлива повлекана.

Стаята за кратко се изпълни с любезен, одобрителен смях.

— Е, вие какво предпочитате, момичета? Да се борите героично с теглото си или да се превърнете в доволни повлекани?

— Наскоро гледах филм с подобно заглавие — отбеляза Дерек. Усмивката му изчезна, когато осъзна, че смехът е замрял.

— Тук има доста възможности. — Мелиса посочи папката. — Ели, ще се заемеш ли с това следобед? Да видим какво друго може да изскочи. Търсим случай отпреди четирийсет-петдесет години. Сто е прекалено отдавна. Шефът иска да отбележим преместването с нещо, което ще прикове вниманието на читателите.

— Искаш да се ровя в архива?

— Проблем ли има?

Не, ако си умираш да седиш в тъмни мазета, пълни с пожълтели документи, охранявани от застарели мъже със сталинистки разбирания, които не са виждали слънчева светлина от трийсетина години.

— Никакъв — отвърна бодро тя. — Сигурна съм, че ще открия нещо.

— Вземи двама стажанти, ако искаш. Чух, че една двойка се мотае в отдел „Мода“.

Ели не обърна внимание на злорадата усмивчица, която разтегли чертите на шефката ѝ при мисълта да изпрати последното попълнение от поклонници на Ана Уинтур^[1] дълбоко в недрата на вестника. Умът ѝ беше зает с друго: „По дяволите! В мазето мобилните телефони нямат обхват!“.

— Между другото, Ели, къде беше тази сутрин?

— Моля?

— Тази сутрин. Искях да преработиш материала за децата в неравностойно положение. Никой не можа да ми каже къде си.

— Взимах интервю.

— От кого?

Ели си помисли, че един експерт по езика на тялото веднага би разбрал какво се крие зад изкуствената усмивка на Мелиса.

— От един адвокат. Разпитвах го за сексизма в съдебната зала.

— Хммм... Не е кой знае какво откритие. Гледай утре да си в редакцията в работно време. Самоинициативите — в извънработно. Разбра ли ме?

— Да.

— Добре. Искам две страници за първия брой в „Компас Кий“. Нещо от рода на „новата стара история“. — Тя надраска нещо в подвързания си с кожа бележник. — Следобед ми донеси няколко страници, да видим какво имаш.

— Слушам. — Усмивката на Ели беше най-широката и най-деловата в цялата стая, докато напускаше офиса с останалите си колеги.

„Днес прекарах деня в съвременна версия на *Чистилището* — написа тя и спря, за да отпие от виното си. — Архива на вестника.“

Той ѝ бе изпратил съобщение от хотмейла си. Наричаше се Драскача. Шега между двамата. Тя кръстоса крака под стола в очакване компютърът да сигнализира отговора му.

„Ужасна дивачка си! Аз умирам да се ровя в архиви — изписа се на екрана. — Напомни ми на следващата ни среща да те заведе в отдела за периодика на Британската библиотека.“

Тя се усмихна доволно.

„Знаеш как да забавляваш едно момиче.“

„Старая се.“

„Библиотекарят ми даде цял куп папки. Да не скучая вечер в леглото.“

Боейки се, че това може да прозвучи саркастично, тя му изпрати усмихнат емотикон и се прокле на мига, защото си спомни, че той бе написал есе за „Литературен преглед“, в което твърдеше, че емотиконите са символ на непълноценната съвременна комуникация.

„Това беше ироничен емотикон“, добави тя и пхна юмрук в устата си.

„Изчакай малко. Някой звъни.“ Екранът застина.

„Някой звъни.“ Жена му? Той се намираше в хотелска стая в Дъблин. Гледала към реката, така ѝ каза. „Щеше да ти хареса.“ Какво трябваше да отговори на това? „Тогавя ме вземи с теб следващия път?“ Твърде директно. „Сигурно?“ Звучеше малко саркастично. Накрая, изпусвайки дълга, безшумна въздишка, тя бе отвърнала: „Да“.

Вината си беше само нейна, така твърдяха приятелите ѝ. Ала тя не можеше да не се съгласи с тях — нещо необичайно за нея.

Срещнала го бе на литературния фестивал в Съфолк, където я бяха изпратили да интервюира писателя на трилъри, направил състояние, след като се бе отказал от жертвоприношенията пред олтара на високата литература. Името му бе Джон Армър, а неговият герой, Дан Хобсън, приличаше на анимационна амалгама от старомодни герои мъжкари. Интервюирала го беше по време на един обед, очаквайки доста несъстоятелна защита на жанра, може би леко недоволство, свързано с издателската индустрия — установила бе, че писателите са доста предпазливи в интервютата си. Очаквала бе шкембелия на средна възраст, с отпуснато тяло след годините, прекарани зад бюро. Но високият загорял мъж, който стана да се ръкува с нея, беше строен, с луничаво лице и приличаше на корав южноафрикански фермер. Оказа се забавен, чаровен, изпълнен със самоирония и открит. Вместо тя да му задава въпроси, той бе започнал да я разпитва за живота ѝ, а след това сподели с нея теорията си за произхода на езика и убеждението, че съвременната комуникация става все по-вяла, безжизнена и уродлива.

Когато поднесоха кафето, Ели осъзна, че цели четирийсет минути не бе записвала нищо в бележника си.

— Не ви ли харесват? — попита тя, когато напуснаха ресторанта и тръгнаха към културния център, където се провеждаше фестивалът. Беше краят на годината и зимното слънце се бе скрило зад ниските сгради на притихналата главна улица. Ели бе прекалила с пиенето, достигайки точката, в която устата ѝ своеволно изричаше необмислени неща. Не ѝ се тръгваше от ресторанта.

— Кой по-точно?

— Испанските. И италианските. Обожавам италианската опера и не понасям немската — с всички тези твърди, гърлени звукове.

Той се замисли и паузата я обърка. Заговори отново, заеквайки от смущение:

— Знам, че е ужасно демодерирано, но харесвам Пучини. Допаднат ми силните чувства. Харесва ми звучното „р“, стакатото на думите...

— Млъкна, защото осъзна претенциозността на казаното.

Той спря пред един вход, огледа бързо улицата зад тях и призна:

— Аз не обичам опера.

Гледаше я право в очите, когато го каза. Сякаш бе някакво предизвикателство. Тя усети как дълбоко в нея нещо поддава. „О,

господи“, помисли си.

— Ели — произнесе той, след като бяха стояли, без да помръднат, близо минута. За пръв път я наричаше по име. — Ели, трябва да взема нещо от хотела, преди да се върна на фестивала. Искате ли да дойдете с мен?

Още преди да затвори вратата на спалнята зад тях, двамата се вкопчиха един в друг, впиха устни и сплетоха тела; ръцете им не спираха да се движат, заети с трескавата хореография на разсъбличането.

След това тя бе премисляла неведнъж поведението си, питайки се дали не е предугаждала случилото се. Стотици пъти се връщаше към онзи следобед, опитваше се да се отърси от силната емоция и се взираше в детайлите. Бельото ѝ, всекидневно, неподходящо, метнато върху пресата за панталони; безумното им кикотене на пода и под синтетичната хотелска завивка с флорални мотиви; задоволството на Джон и неуместно щедрия му чар, докато връщаше ключа на момичето от рецепцията.

Позвънил ѝ бе два дни по-късно, след като еуфорията от онзи ден се бе уталожила значително.

— Знаеш, че съм женен — предупреди я. — Прочела си интервюта ми.

— Проверила съм те подробно в „Гугъл“ — отвърна тя тихо.

— Досега не съм... изневерявал. Все още не мога да разбера как се случи.

— Сигурно е от калориите в десерта — пошегува се тя.

— Ти ме омагьоса, Ели Хоуърт. Не съм написал дума от четирийсет и осем часа. — Той замълча. — Караш ме да забравя какво искам да кажа.

„Тогава съм обречена“, помисли си тя, защото още щом бе усетила тялото му върху своето, устните му върху своите, знаеше — въпреки всичко, което бе казвала на приятелите си за женените мъже, въпреки всичко, в което бе вярвала — че е достатъчно съвсем малко внимание от негова страна, за да се почувства изгубена.

Оттогава беше изминала година, а тя дори не бе започнала да мисли как да се измъкне.

Той се върна онлайн след около четирийсет и пет минути. В това време тя стана от компютъра, приготви си ново питие, разходи се

безцелно из апартамента, огледа кожата си в огледалото в банята, а после събра разхвърляните чорапи и ги пусна в кош за пране. Чу сигнала и моментално се върна на стола си.

„Съжалявам, че се забавих толкова. Надявам се утре да поговорим.“

Не спомена нищо за обаждане по мобилния телефон. То щеше да фигурира в месечните сметки.

„В хотела ли си? — написа тя бързо. — Мога да ти се обадя в стаята.“ Устната комуникация бе лукс, рядка възможност. Господи, как копнееше да чуе гласа му. „Трябва да излизам за вечеря, миличка. Съжалявам, вече закъснявам. Доскоро. X“

Това беше.

Ели се взря в празния екран. Сега той щеше да прекоси хотелското фоайе, да очарова персонала на рецепцията, да се качи в каквато там кола му бяха уредили организаторите на фестивала. Щеше да произнесе умна, непринудена реч по време на вечерята, а после да се държи по познатия забавен, леко отнесен начин с късметлиите, успели да седнат на неговата маса. Щеше да се наслаждава на живота си пълноценно, докато тя тръпнеше в постоянно очакване.

Какви ги вършеше, по дяволите!

— Какви ги върша? — изрече гласно и натисна бутона за изключване. Изкреця безсилно към тавана и се отпусна тежко върху огромното си празно легло. Не можеше да се обади на приятелите си: много пъти ги бе изтезавала с подобни разговори и знаеше точно какво ще ѝ отговорят — единственото, което можеше. От думите на Дъг я бе заболяло. Но и тя би казала абсолютно същото на всеки от тях.

Настани се на дивана и включи телевизора. Най-сетне, вторачена в купчината листи на масичката пред себе си, ги взе в скута си, проклинайки Мелиса.

„Разнородна купчина — така ѝ бе обяснил библиотекарят, — не е подредена хронологично или тематично. Нямам време да прегледам всичките. Зарити сме с такива папки.“

Той беше единственият библиотекар под петдесет години в мазето. Странно защо не го бе виждала никога досега.

„Вижте дали нещо ще ви свърши работа.“ При тези думи мъжът се бе навел конспиративно напред. „Изхвърлете ненужното, но не

казвайте на шефа. В момента не е в състояние да преглежда всяка хартийка.“

Скоро ѝ стана ясно защо ѝ го бе предложил: папките съдържаха няколко театрални рецензии, списък на пътниците на круизен кораб, менюта от празнични журналистически вечери. Тя ги прелисти, като от време на време хвърляше бегъл поглед към телевизора. Не виждаше нищо, което би заинтригувало Мелиса.

Започна да прелиства овехтяла папка с някакви медицински картони. Отбеляза разсеяно, че всички бяха на белодробно болни. Нещо свързано с мините. Тъкмо се канеше да хвърли всичко в кофата за боклук, когато зърна различен бледосин крайчец. Хвана го с два пръста и издърпа адресиран на ръка плик. Беше отворен. Писмото в него бе с дата 4 октомври 1960 година.

Моя прекрасна и единствена любов,

Не се отказвам от думите си. Стигнах до заключението, че ако двамата искаме да продължим напред, единственият начин е да вземем смело решение.

Не съм силен като теб. Когато се запознахме, реших, че си крехко създание и се нуждаеш от защита. Сега осъзнавам, че всичко съм объркал. Ти си силната, ти си човекът, който може да живее с тази любов и да се примири с факта, че тя никога няма да ни бъде позволена.

Моля те, не ме съди за слабостта. Единственият изход за мен е да отида на място, където никога няма да те срещна и няма да ме преследва мисълта, че мога да те видя с него. Имам нужда да съм някъде, където работата ще те изтласква от мислите ми минута след минута, час подир час. Тук това е невъзможно.

Ще приема назначението. Ще бъда на гара „Падингтън“, четвърти перон, в 7:15 в петък вечерта, и ще съм най-щастливият човек на света, ако събереш смелост да дойдеш с мен.

Ако не дойдеш, ще знам, че каквото и да изпитваме един към друг, не е достатъчно. Няма да те упреквам, любов моя. Знам, че в последните няколко седмици бе

подложена на неимоверно напрежение и това ме измъчва.
Мисълта, че ти причинявам страдание, ме съсипва.

Ще те чакам на перона от седем без петнайсет. Знай,
че държиш сърцето ми, надеждите ми в своите ръце.

Твой,

Б.

Ели го прочете още веднъж и усети как, кой знае защо, очите ѝ се насълзиха. Не можеше да свали поглед от едрия наклонен почерк; думите изплуваха пред нея след повече от четирийсет години. Огледа писмото, провери и плика за някаква информация. Адресирано беше до пощенска кутия номер 13, Лондон. *Какво направи ти, собственице на пощенска кутия номер 13*, попита безмълвно.

Изправи се, внимателно върна писмото в плика и отиде при компютъра си. Отвори файла с пощата и натисна „презареди“. Нищо след съобщението, което бе получила в седем и четирийсет и пет.

Трябва да излизам за вечеря, миличка. Съжалявам,
вече закъснявам. Доскоро. X

[1] Главната редакторка на английското издание на списанието за мода „Вог“. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

Единственият изход за мен е да отида на място, където никога няма да те срещна и няма да ме преследва мисълта, че мога да те видя с него. Имам нужда да съм някъде, където работата ще те изтласква от мислите ми минута след минута, час подир час. Тук това е невъзможно.

Ще приема назначението. Ще бъда на гара „Паддингтън“, четвърти перон, в 7:15 в петък вечерта, и ще съм най-щастливият човек на света, ако събереш смелост да дойдеш с мен.

Из писмо на мъж до
жена

ПЪРВА ГЛАВА

1960 година

— Тя идва на себе си.

Чу се рязък звук от преместване на стол, после бързото изтракване на халките на перде. Шепненето на два гласа.

— Ще повикам доктор Харгрийвс.

Думите бяха последвани от тишина, в която тя бавно осъзна наличието на други звуци — гласове, приглушени от разстоянието, минаваща кола. Странно, струваше ѝ се, че под нея има някакъв път. Остана да лежи и да осмисля това, позволявайки му да кристализира, давайки време на съзнанието си да навакса, докато разпознае всеки отделен звук.

И тогава почувства болката. Пробиваше си път в тялото ѝ с изискана последователност: първо ръката — остро, парещо усещане от лакътя до рамото, после главата — монотонна, безпощадна. Останалата част от тялото ѝ я болеше, както когато...

Когато...?

— Докторът ще е тук всеки момент. Каза да спусна щорите.

Устата ѝ беше много суха. Стисна устни и преглътна с мъка. Искаше да помоли за вода, но думите отказваха да излязат. Отвори с мъка очи. Около нея се движеха две неясни сенки. Всеки път, когато мислеше, че ги е разпознала, те отново започваха да се движат. Сини. *Бяха сини.*

— Знаеш ли кого приеха току-що?

Единият от гласовете се снижи:

— Приятелката на Еди Кокран. Момичето, което оцеляло в автомобилната катастрофа. Пишела песни за него. Е, вече няма да го прави...

Тя не разбираше за какво говорят. Болката в главата ѝ се бе превърнала в къртящ, пулсиращ звук, който ставаше все по-висок и по-силен. Не ѝ оставаше друго, освен да притвори очи и да изчака, докато болката отmine. Изведнъж се появи някаква белота, заля я като

приливна вълна. Тя въздъхна тихо и с известна благодарност се остави в прегръдката ѝ.

— Будна ли сте, скъпа? Имате посетител.

Над нея потрепваше размит образ, причудлива форма, която се движеше бързо насам-натам. Изведнъж си припомни първия си ръчен часовник и как бе правила слънчеви зайчета със стъкленото му капаче, които танцуваха върху тавана на детската стая и разлайваха кученцето ѝ.

Ето го пак синьото. Гледаше го как се движи, придружавано от шумолящ звук. Усети една ръка върху китката си и в следващия миг я прониза остра болка, която я накара да извика.

— Малко по-внимателно с тази страна, сестро — предупреди гласът.

— Ужасно съжалявам, доктор Харгрийвс.

— Ръката се нуждае от допълнителна операция. Закрепили сме я, но не е достатъчно.

Тъмна сянка се надвеси над краката ѝ. Искаше ѝ се сянката да придобие плът, но и тя като сините сенки отказа да го стори. Отново притвори очи.

— Може да поседите при нея, ако желаете. Говорете ѝ. Тя ви чува.

— Какво е положението с... другите наранявания?

— Боя се, че ще ѝ останат няколко белега. Особено на ръката. Получила е силен удар в главата, затова може да мине известно време, преди да дойде на себе си. Но предвид тежката катастрофа, можем да кажем, че се е отървала леко.

Последва кратко мълчание.

— Да.

Някой бе оставил фруктиера с плодове на шкафчето до нея. Тя отново отвори очи, погледът ѝ обхвана предмета, постепенно формата и цветовете станаха по-плътни. Отпусна се, усещайки рязка болка, но беше доволна, че е разпознала какво е. Грозде, каза си. После отново повтори думата, оставяйки я да се настани в главата ѝ: *грозде*. Това ѝ се стори важно, сякаш ѝ помагаше да се задържи в тази нова реалност.

После, също толкова бързо, колкото се бе появило, гроздето изчезна, скрито от тъмната синя маса, която се бе настанила до нея. Когато дойде по-близо, тя успя да различи едва доловим мирис на тютюн. Гласът, който се разнесе, бе грижовен и леко притеснен.

— Дженифър? Дженифър? Чуваш ли ме?

Думите бяха толкова силни; странно натрапчиви.

— Джени, скъпа, аз съм.

Тя се зачуди дали ще я оставят да види отново гроздето. То ѝ се струваше важно: едро, мораво, солидно. Познато.

— Сигурна ли сте, че ме чува?

— Сигурна съм, но за нея общуването е много болезнено.

Последва шепот, който тя не можа да разбере. Или просто бе спряла да опитва. Нищо не беше ясно.

— Можеш ли... — прошепна тя.

— Но мозъкът ѝ не е увреден? От катастрофата? Знаете ли колко време ще е нужно, за да...

— Както казах, получила е доста силен удар по главата, но няма обезпокоителни симптоми. — Звук от прелистване на страници. — Няма фрактури, няма оток на мозъка. Но тези неща винаги са малко непредсказуеми... Пациентите реагират различно. Трябва да сте малко по...

— Моля ви... — Гласът ѝ бе едва доловим шепот.

— Доктор Харгрийвс! Май се опитва да говори!

— ... искам да видя...

Край нея изплува лице.

— Да?

— ... искам да видя... — Копнееше да види зърната грозде.

— Искан да види съпруга си! — Сестрата се изправи тържествуващо. — Мисля, че иска да види съпруга си!

Последва мълчание, след което някой се надвеси над нея.

— Тук съм, скъпа. Всичко е наред.

Тялото се оттегли и тя чу звук, който приличаше на потупване по гърба.

— Ето, видяхте ли? Вече идва на себе си. Трябва само да имаме търпение.

Отново се разнесе мъжки глас:

— Сестра? Бихте ли се погрижили да приготвят вечеря? Нещо леко и лесно за преглъщане... И ако не ви затруднява, можете да ни донесете по чаша чай. — Тя чу стъпки, гласове, които продължиха да разговарят тихо край нея. Последната ѝ мисъл, когато светлината отново изчезна, бе: *Съпруг?*

По-късно, когато ѝ казаха колко дълго е била в болницата, ѝ беше трудно да повярва. Времето бе накъсано, неуправляемо, появяваше се и изчезваше в хаотичен набор от часове. Беше вторник, закуска. После сряда, обед. Явно бе спала осемнайсет часа — съобщи ѝ го с известно неодобрение, сякаш да спиш толкова бе проява на лошо възпитание. А после дойде петък. Отново.

Понякога, когато се събуждаше, беше тъмно и тя повдигаше леко глава върху колосаната бяла възглавница и се заслушваше в тихите движения в отделението: звука от меките обувки на сестрите, разговора между сестра и пациент. Сестрите ѝ бяха казали, че ако желае, вечер може да гледа телевизия. Съпругът ѝ плащал за частното лечение — би могла да има каквото пожелае. Винаги благодареше и отказваше, обяснявайки, че е достатъчно объркана от постоянния приток на информация, за да има нужда от безкрайното бърборене на кутията в ъгъла.

Когато започна да спи по-малко и периодите на будене се увеличиха, тя свикна с лицата на жените в малкото отделение. По-възрастната пациентка в стаята отдясно на нейната имаше мастиленочерна коса, старателно прибрана в строга, идеално оформена прическа; чертите ѝ сякаш бяха замръзнали в смаяно, леко разочаровано изражение. На младини бе играла в някакъв филм и удостояваше с тази информация всяка нова сестра. Имаше началнически глас и малко посетители. В стаята отсреща лежеше пълна млада жена, която плачеше тихо в ранните часове на деня. Енергична по-възрастна жена — може би бавачка? — всяка вечер водеше малки деца да я видят. Оставаха около час. Двете момченца се катереха по леглото, прегръщаха я, докато бавачката не им кажеше да я оставят, за да не „наранят майка си“.

Сестрите ѝ казаха имената на тези жени, а също и своите, но тя не можеше да ги запомни. Подозираше, че ги разочарова.

Съпругът ѝ, както го наричаха всички, идваше почти всяка вечер. Носеше елегантен костюм, тъмносин или сив, целуваше я леко по бузата и обикновено сядаше в края на леглото. Питаше я загрижено как намира храната и дали не иска да ѝ донесе нещо. А понякога просто четеше вестник.

Беше красив мъж, може би десетина години по-възрастен от нея, с високо чело и очи, които гледаха сериозно под падналите клепачи. Дълбоко в себе си тя знаеше — той наистина е човекът, който твърди, че е, и тя е омъжена за него, но се озадачаваше, че не изпитва нищо, макар всички да очакваха различна реакция. Понякога, когато той не я гледаше, го изучаваше с надеждата, че ще открие нещо, което да разбуди *спомените ѝ*. Понякога отваряше очи и виждаше, че той седи с вестник на коленете и я наблюдава, сякаш изпитва нещо подобно.

Доктор Харгрийвс, лекуващият лекар, идваше всеки ден, преглеждаше картона, питаше я дали може да му каже кой ден е днес, колко е часът, как ѝ е името. Тя винаги отговаряше правилно. Дори успя да му каже, че министър-председателят е Макмилан, както и възрастта си, двайсет и седем години. Но се затрудняваше с вестникарските заглавия, със събития, случили се преди идването ѝ тук.

— И това ще стане — потупваше я по ръката той. — Не се насилвайте.

А после се появи и майка ѝ, която ѝ донесе малки подаръци — сапун, хубав шампоан, списания — сякаш се надяваше те да ѝ помогнат да си спомни коя е.

— Всички много се тревожим за теб, Джени, скъпа — казваше и поставяше хладна ръка върху челото ѝ. Това ѝ харесваше. Не ѝ беше познато, но ѝ харесваше. От време на време майка ѝ понечваше да каже нещо, после промърморваше: — Не бива да те уморявам с моите въпроси. Ще си спомниш всичко. Така казват докторите. Не бива да се тревожиш.

Тя искаше да я увери, че не се тревожи. Чувстваше се добре в своята обвивка. Просто изпитваше смътно неудобство, че не може да е човекът, когото всички явно очакват да бъде. В подобни моменти, когато мислите ѝ бяха твърде объркани, тя неизменно заспиваше отново.

Накрая ѝ съобщиха, че се прибира у дома. Беше мразовита утрин, толкова студена, че следите от самолетите не се разнасяха, а се открояваха като гора в яркосиньото зимно небе. Тя вече бе започнала да се разхожда из отделението и да разменя списания с останалите пациенти, които бърбеха със сестрите, а понякога, ако имаха желание, слушаха радио. Направиха ѝ втора операция на ръката, която заздравяваше добре, така ѝ казаха, макар че дългият червен белег на мястото, където бе вкарана пластината, я караше да потръпва и тя се опитваше да го крие под дългия ръкав. Изследваха зрението и слуха ѝ; кожата ѝ се бе изчистила от хилядите драскотини, причинени от късчетата стъкло. Синините бяха избледнели, а счупеното ѝ ребро и ключицата бяха зараснали достатъчно, за да може да лежи в различни пози, без да изпитва болка.

Според лекарите всички признаци сочеха, че е възвърнала „предишната си форма“. Те повтаряха тази фраза като магическо заклинание, което би трябвало да я накара да си спомни коя е. Междувременно майка ѝ прекарваше часове да ѝ показва черно-бели фотографии, в опит да ѝ припомни предишния ѝ живот.

Тя научи, че е омъжена от четири години. Нямаше деца — от приглушения глас на майка си предположи, че това е източник на известно разочарование за всички. Живееше в скъпа къща в най-добрата част на Лондон, с икономка и шофьор; увериха я, че много млади дами биха дали мило и драго да имат и половината от това. Съпругът ѝ бе важна фигура в минния бизнес — често отсъствал, но ѝ бил толкова предан, че отложил няколко много важни командировки след катастрофата. Съдейки от почтителния начин, по който медицинският персонал разговаряше с него, тя предположи, че той наистина е доста важна персона и че съответно тя също би трябвало да очаква известен респект, макар това да ѝ се струваше безсмислено.

Никой не ѝ обясни в подробности как се бе озовала тук, но веднъж успя да хвърли око в папката на лекаря и знаеше, че е претърпяла автомобилна катастрофа. В единствения случай, когато притисна майка си да ѝ каже подробности, тя почервения и поставяйки малката си пълна ръка върху дланта на Дженифър, отвърна: „Не мисли за това, скъпа. Много ще се разстроиш“. Очите ѝ се напълниха със сълзи и Дженифър, не желаейки да я тревожи, се отказа да настоява.

Бъбриво момиче с бухнала яркооранжева коса бе дошло от другия край на болницата да подстриже Дженифър и да оформи прическата ѝ. Това, както ѝ обясни, щяло да я накара да се почувства много по-добре. Дженифър бе изгубила малко коса на тила — обръснали я бяха, за да зашият раната — а фризьорката заяви, че е невероятна в прикриването на подобни наранявания.

Около час по-късно театрално ѝ подаде едно огледало. Дженифър се взря в момичето в огледалото, което ѝ отвърна със същото. Доста красиво, каза си тя със смътно задоволство. Малко бледо, със следи от натъртвания, но приятно лице. „Моето лице“, помисли си тя.

— Имате ли някакви гримове? — попита я фризьорката. — Мога да ви гримирам, ако ръката още ви боли. Малко червило ще освежи лицето ви, мадам. Също и пудра.

Дженифър не откъсваше очи от огледалото.

— Мислите ли, че трябва?

— О, да. Такова хубаво момиче като вас. Може да ви гримирам съвсем леко... но страните ви ще добият цвят. Почакайте, ще изтичам долу да донеса моя комплект. Имам хубави сенки и червило, което е идеално за вас.

— Изглеждате страхотно! Една дама не може без грим. Така ни показвате, че сте над нещата — отбеляза доктор Харгрийвс по време на визитацията малко по-късно. — Нямаме търпение да се приберем у дома, а?

— Да, благодаря — отвърна тя любезно. Изобщо не знаеше как да му каже, че няма представа какъв е този дом.

Той я изгледа за миг, може би преценяваше неувереността ѝ. Приседна на леглото и постави ръка на рамото ѝ.

— Разбирам, че всичко ви се струва малко обезпокоително, че може би още не се чувствате съвсем възстановена, ала неяснотите не бива да ви тревожат. Амнезията след такава травма на главата е обичайно явление. Но вие имате много грижовно семейство и съм

сигурен, че щом се върнете при познатите неща, предишните си навици, приятелите, пазаруването, всичко ще си дойде на мястото.

Тя кимна покорно. Отдавна бе установила, че всички изглеждат доволни, когато реагира така.

— Но бих искал да дойдете след седмица, за да видя как зараства ръката. Ще има нужда от малко физиотерапия, за да се възстанови напълно. Главното е да си почивате и да не се тревожите за нищо. Разбрахме се, нали?

Съпругът ѝ я взе малко преди следобедния чай. Сестрите се бяха строили на рецепцията, за да се сбoguват с нея, трептящи от чистота в колосаните си униформи. Все още чувстваше необичайна слабост и краката не я държаха, затова пое с благодарност ръката, която той ѝ протегна.

— Благодаря ви за грижите към жена ми. Изпратете сметката в кабинета ми, ако обичате — каза той на старшата сестра.

— Удоволствието беше наше — отвърна тя, ръкува се с него и се усмихна широко на Дженифър. — Радваме се, че ѝ помогнахме да се възстанови. Изглеждате прекрасно, госпожо Стърлинг.

— Чувствам се... много по-добре. — Тя носеше дълго кашмирено палто и овална шапчица в същия цвят. Той бе уредил да ѝ изпратят три тоалета. Тя бе избрала най-семплия; не искаше да привлича вниманието.

Вдигнаха очи, когато доктор Харгрийвс подаде глава от кабинета си.

— Секретарката ми каза, че отвън имало някакви журналисти — искали да видят момичето на Кокран. Може да излезете през задния вход, ако не желаете да се вдига шум.

— Да, така е по-добре. Бихте ли казали на шофьора да ни чака там?

След седмици в топлината на отделението, въздухът ѝ се стори болезнено студен. Едва успяваше да следва мъжа си, поемайки дъх с усилие, после се озова в голяма черна кола, погълната от огромните кожени седалки. Вратите се затвориха меко, с луксозен звук, и колата се вля в лондонския трафик с тихо мъркане.

Тя надникна през прозореца и успя да зърне репортерите пред главния вход, фотографите, които насочваха обективите си. Зад тях централните лондонски улици гъмжаха от забързани хора, вдигнали яки заради вятъра, мъже, нахлупили филцовите си шапки ниско над очите.

— Кое е момичето на Кокран? — попита тя и се обърна към съпруга си.

Той тъкмо казваше нещо на шофьора.

— Какво?

— Момичето на Кокран. Онази, за която говореше доктор Харгрийвс.

— Приятелката на един известен музикант. Двамата катастрофирани малко преди...

— Всички говореха за нея. Сестрите, цялата болница.

Той, изглежда, загуби интерес.

— Ще оставим госпожа Стърлинг вкъщи, а щом се настани, ще се върна в офиса — обясни той на шофьора.

— Какво се е случило с него? — поиска да знае тя.

— С кого?

— Кокран.

Съпругът ѝ я погледна, сякаш преценяваше какво да ѝ каже.

— Мъртъв е — отвърна той. И отново се обърна към шофьора.

Дженифър пое бавно по стълбите към бялата къща с венецианска мазилка. Щом стигна до вратата, тя се отвори сякаш от само себе си. Шофьорът остави внимателно куфара ѝ в коридора и си тръгна. Съпругът ѝ, застанал зад нея, кимна на една жена, която беше излязла в коридора да ги посрещне. Беше към шейсетте, тъмната ѝ коса бе прибрана назад в стегнат кок, носеше тъмносин костюм.

— Добре дошли у дома, мадам — каза тя и протегна ръка. Усмивката ѝ беше искрена и говореше английски със силен акцент. — Много се радваме, че отново сте добре.

— Благодаря — отвърна Дженифър. Искаше да я назове по име, но ѝ беше неудобно да я попита как се казва.

Икономката изчака да вземе палтата им и изчезна с тях по коридора.

— Уморена ли си? — Съпругът ѝ наведе глава и се вгледа в лицето ѝ.

— Не, не. Добре съм. — Тя се огледа из къщата, опитвайки се да скрие изумлението си — чувстваше се така, сякаш не я беше виждала никога.

— Трябва да вървя в офиса. Нали нямаш нищо против да останеш само с госпожа Кордоза?

Кордоза. Името ѝ се стори познато. Почувства лек прилив на благодарност. *Госпожа Кордоза.*

— Разбира се, че не. Не се безпокой за мен.

— Ще се върна в седем часа... ако не възразяваш... — Той явно искаше да тръгне. Наведе се, целуна я по страната и след кратко колебание излезе.

Тя остана да стои в коридора, заслушана в стъпките му по стъпалата отвън и в мекото ръмжене на мотора, докато голямата му кола потегляше. Внезапно къщата ѝ се стори потискащо празна.

Докосна копирените тапети, огледа дъбовия паркет, замайващо високите тавани. Свали ръкавиците си с точни, привични движения. После се наведе, за да огледа по-добре снимките на масичката в коридора. Най-голямата беше сватбена — в гравирана, излъскана до блясък сребърна рамка. На нея беше тя, облечена в бяла рокля, с покрито от бял дантелен воал лице, съпругът ѝ се усмихваше широко до нея. „Наистина съм омъжена за него“, помисли си тя. И веднага след това: „Изглеждам толкова щастлива“.

Подскочи стреснато. Госпожа Кордоза се бе приближила незабелязано и стоеше зад нея, склонила ръце.

— Дойдох да ви попитам дали не желаете чаша чай. Може би ще искате да го изпиете в дневната. Запалила съм камината.

— Това е добра идея... — Дженифър хвърли поглед към многото врати в коридора. След това очите ѝ се върнаха на снимката. Измина кратък миг, преди да заговори отново: — Госпожо Кордоза... може ли да ви хвана под ръка? Само докато седна. Чувствам се малко нестабилна.

Не желаше жената да разбере, че не си спомня разположението на собствената си къща.

Просто ѝ се струваше, че ако се преструва и всички ѝ повярват, играта може да се превърне в истина.

Икономката беше приготвила вечеря: говеждо задушено с картофи и зелен фасул. Оставила го бе в долната фурна, така каза на Дженифър. Налагаше се да изчака завръщането на съпруга си: дясната ѝ ръка все още бе слаба и се боеше да не изпусне тежката чугунена тенджерата.

Прекара около час в обикаляне из огромната къща, за да я опознае — отваряше чекмеджета, разглеждаше снимки. *Моята къща*, повтаряше си постоянно. *Моите неща. Моят съпруг*. Един-два пъти позволи на мозъка си да откъдне и краката ѝ я отнесоха където мислеше, че може да има баня или кабинет; с благодарност откри, че някаква част от нея помни мястото. Разгледа внимателно книгите в дневната, като с леко задоволство установи, че макар доста неща да ѝ бяха непознати, можеше да преразкаже точно сюжетите на много от романите.

Най-дълго се задържа в спалнята си. Госпожа Кордоза беше разопаковала багажа ѝ и бе прибрала всичко на мястото му. Двата вградени гардероба разкриваха внушителни количества безупречно подредени дрехи. Всичко ѝ ставаше идеално, дори най-износените обувки. Четката ѝ за коса, парфюмите и пудрите бяха подредени на тоалетката. Уханията докоснаха кожата ѝ с приятна фамилиарност. Изборът на маркова козметика ѝ допадаше: *Коти, Шанел, Елизабет Арден, Дороти Грей* — огледалото ѝ бе обградено от малък батальон скъпи кремове и унгвенти.

Издърпа едно чекмедже и загреба от пластове шифон, сутиени и друго бельо от коприна и дантела. Заключение, че е жена, за която външният вид е важен. Седна и се взря в себе си в тристранното огледало, след което се зае да четка косата си с бавни, уверени движения. „Така го правя аз“, каза си тя.

В малките моменти, когато почувства, че непознатото я потиска, се залови да изпълнява дребни задачи: пренареди хавлиените кърпи в шкафа на долния етаж, извади чинии и чаши.

Съпругът ѝ се върна малко преди седем. Тя го чакаше в коридора с пресен грим и лек парфюм по шията и раменете. Видя, че това му хареса. Пое палтото му, окачи го в гардероба и го попита иска ли да пийне нещо.

— С удоволствие. Благодаря — отвърна той.

Дженифър се поколеба, с ръка върху една гарафа.

Той се извърна и забеляза колебанието ѝ.

— Да, скъпа, това е. Уиски. Два пръста, с лед. Благодаря.

На вечеря той седна от дясната ѝ страна на огромната махагонова маса. Тя сипа от димящото ястие в чиниите, а той ги постави на местата, където седяха. „Значи това е моят живот — улови се да мисли тя, докато гледаше как се движат ръцете му. — Това правим вечер.“

— Какво ще кажеш да поканим семейство Монкрийф на вечеря в събота?

Тя хапна малко късче от вилицата си.

— Защо не.

— Добре. — Съпругът ѝ кимна. — Приятелите ни постоянно питат за теб. Ще се радват да видят, че отново си... същата като преди.

Тя се усмихна бегло.

— Много мило от тяхна страна.

— Мисля една-две седмици да не каним много гости. Нужно ти е време да свикнеш.

— Благодаря.

— Това е много вкусно. Ти ли го приготви?

— Не. Госпожа Кордоза.

— А.

Продължиха да се хранят в мълчание. Тя пи вода — доктор Харгрийвс ѝ бе казал да избягва силните питиета — но завиждаше на съпруга си за чашата пред него. Алкохолът щеше да разсее потискащата несигурност, да я смекчи.

— Как са нещата в работата?

Главата му остана наведена над чинията.

— Добре. През следващите две седмици трябва да отскоча до мините. Но не и преди да се уверя, че можеш да се справяш без мен. Разбира се, госпожа Кордоза ще ти помага.

Тя почувства леко облекчение при мисълта, че ще остане сама.

— Сигурна съм, че ще се справя.

— А след това мисля да отскочим до Ривиерата за две седмици. Там имам малко работа, а слънцето може да ти се отрази добре. Доктор Харгрийвс каза, че помага за избледняването... на белезите ти... — Гласът му заглъхна.

— Ривиерата — повтори тя. Внезапно си представи огрян от луната бряг. Смях. Звън на стъклени чаши. Притвори очи, надявайки се изплъзващото се видение да стане по-ясно.

— Този път може да шофираме дотам, само двамата.

Дженифър не си спомняше нищо. Чуваше шума на кръвта в ушите си. „Успокой се! — нареди си. — Ще си спомниш! Доктор Харгрийвс каза, че ще си върнеш паметта.“

— Там винаги изглеждаш много щастлива. По-щастлива отколкото в Лондон. — Той вдигна очи към нея, а после ги отмести.

Ето го отново — чувството, че я изпитват. Тя се насили да дъвче и да преглъща.

— Щом така мислиш — отвърна тихо.

В стаята стана тихо, чуваше се само потракването на приборите в чинията му, потискащ звук. Изведнъж храната ѝ се стори отблъскваща.

— Всъщност съм по-уморена, отколкото мислех. Нали не възражаваш да полегна?

Когато стана, и той се изправи.

— Трябваше да кажа на госпожа Кордоза да приготви нещо по-леко. Да ти помогна ли да се качиш в спалнята?

— Не, няма нужда. — Дженифър махна леко, отклонявайки предложената ѝ ръка. — Просто съм малко уморена. Сигурна съм, че утре ще се чувствам по-добре.

В десет без четвърт тя го чу да влиза в стаята. Лежеше в леглото и усещаше всичко с необикновена острота — допира на чаршафите, лунната светлина, която проникваше през дългите завеси, далечните звуци от трафика на площада, такситата, забавящи скорост, за да слезе някой клиент, любезните поздравии между хората, които разхождаха кучетата си. Не помръдваше, очаквайки нещо в съзнанието ѝ да се намести и всичко в главата ѝ да се подреди със същата лекота, с която се бе приспособила към физическата си среда.

И тогава вратата се отвори.

Той не включи осветлението. Тя чу тихото трополене на дървени закачалки, докато окачваше самото си, мекият звук от свалянето на обувките. И изведнъж се вцепени. Нейният съпруг — този мъж, този

непознат — се канеше да легне в леглото ѝ. Толкова бе заета да свикне с всичко около нея, че не се бе сетила за това. Дълбоко в себе си се бе надявала той да спи в стаята за гости.

Стисна очи и си наложи да диша спокойно, преструвайки се, че спи. Чу как той изчезна в банята, шума от водата, енергичното миене на зъбите и кратката гаргара. Краката му прекосиха тихо застлания с килим под и съпругът ѝ се плъзна под завивките — от тежестта му матракът хлътна, а рамката на леглото изскърца недоволно. За миг остана да лежи неподвижно, а тя продължи да се преструва, че спи. „Господи, не още — помоли се. — Едва го познавам.“

— Джени? — прошепна той.

Тя почувства ръката му върху бедрото си и положи усилия да не трепне.

Мъжът ѝ го погали колебливо.

— Джени?

Тя въздъхна дълбоко, сякаш бе потънала в невинната забрава на съня. Усети как той спря, ръката му остана неподвижна, а после, също въздъхвайки, отпусна тежко глава върху възглавницата си.

ВТОРА ГЛАВА

Бих искал да съм твоят спасител, но това е невъзможно... Няма да ти се обаждам, след като получиш това писмо, защото то може да те разстрои, а ако те чуя да плачеш, всичко ще се промени. Не съм те чул да плачеш година и половина. Никога не съм имал приятелка като теб.

Из писмо на мъж до
жена

Мойра Паркър забеляза стиснатите челюсти на шефа си, решителния начин, по който прекоси офиса, за да влезе в своя кабинет, и си помисли, че вероятно е добре, дето господин Арбътнот, записан за два и половина, закъснява. Явно последната среща не беше минала добре.

Тя се изправи, приглади полата си и взе палтото му, напръскано от дъжда при кратката разходка между колата и офиса. Остави чадъра на стойката и закачи внимателно палтото на закачалката, бавейки се малко повече от обикновено. Работила бе за него достатъчно дълго, за да знае кога има нужда да остане сам.

Наля му чаша чай — той винаги пиеше чай следобед, две кафета сутрин — събра документите си с пестеливи движения, резултат от дългите години практика, след което почука на вратата и влезе.

— Сигурно господин Арбътнот закъснява заради трафика. На Мерилебън Роуд има голямо задръстване.

Той четеше писмата, които бе оставила на бюрото му за подпис. Явно удовлетворен, извади писалката от горното джобче на сакото си и подписа документите с резки енергични движения. Мойра остави чая върху бюрото и взе писмата.

— Запазих ви билети за полета до Южна Африка и уредих да ви посрещнат на летището.

— Това е на петнайсети?

— Да. Ето и продажбите за миналата седмица. Последната ведомост на заплатите е в тази папка. Не бях сигурна дали ще имате време за обед след срещата с автомобилостроителите и си позволих да ви поръчам сандвичи.

— Много мило, Мойра. Благодаря ти.

— Сега ли да ви ги донеса? С чая?

Той кимна и ѝ се усмихна бегло. Тя поруменя. Знаеше, че другите секретарки се смеят зад гърба ѝ заради свръхвнимателното — според тях — отношение към шефа ѝ, да не говорим за строгите дрехи и старанието, с което вършеше нещата. Но той бе мъж, който обичаше всичко да е както трябва, и тя разбираше това. Тези глупави момичета, вечно забили глави в някое списание, с тяхното постоянно бърбене в дамската тоалетна, не разбираха какво удоволствие може да достави добре свършената работа. Не разбираха удовлетворението от това да си незаменима.

Тя се поколеба за миг и изтегли едно писмо от папката си.

— Пристигна новата поща. Може би ще поискате да видите това. Още едно от онези писма — за хората в Рочдейл.

Шефът ѝ смръщи вежди и леката усмивка, която озаряваше лицето му, изчезна. Прочете писмото два пъти.

— Видял ли го е някой?

— Не, сър.

— Сложи ги в папката с останалите. — Той ѝ подаде писмото. — Неприятна история. Зад това стоят профсъюзите. Няма да им позволя да ме разиграват.

Мойра взе писмото, без да продума. На излизане от кабинета спря за миг.

— Може ли да попитам... как е съпругата ви? Сигурно се радва, че вече си е у дома.

— Добре е, благодаря. Много... много по-добре — отвърна шефът ѝ. — Нали знаеш поговорката: „У дома и стените помагат“.

Тя преглътна.

— Радвам се да го чуя.

Вниманието му вече бе другаде — прелистваше салдото на продажбите, което му бе оставила. Все така с усмивка на уста, Мойра

Паркър притисна папката към гърдите си и се върна обратно на бюрото си.

„Те са наши стари приятели — каза съпругът ѝ. — Не мисля, че ще е прекалено голямо изпитание за теб.“ Двама от тях вече ѝ бяха познати, тъй като я бяха посетили в болницата и още веднъж, когато се прибра у дома. Ивон Монкрийф, стройна тъмнокоса жена малко над трийсетте, ѝ бе приятелка, откакто бяха станали съседки на Медуей скуеър. Сухите ѝ маниери и язвителни забележки бяха в пълен контраст с тези на другата ѝ приятелка, Вайълет (Ивон я познаваше още от училище), която, изглежда, приемаше хапливия хумор и шеговитите коментари на Ивон за задължителни.

Дженифър отначало се затрудняваше да вниква в смисъла на репликите, които си разменяха, да свързва казаното с имената, които споменаваха, но се чувстваше добре в компанията им. Учеше се да се доверява на вътрешното си чувство по отношение на хората: спомените, изглежда, обитаваха не само съзнанието.

— Ще ми се и аз да можех да си загубя паметта — каза Ивон, когато Дженифър ѝ призна колко странно се бе почувствала в болницата. — Щях да си грабна шапката и да изчезна. И да забравя, че съм омъжена за Франсис. — Отбила се беше, за да увери Дженифър, че всичко е наред. Щеше да е тиха приятелска вечеря, но с приближаването на вечерта тя почти се беше парализирала от нерви.

— Не се безпокой, скъпа. Вечерите ти са легендарни. — Ивон приседна на леглото, докато Дженифър сменяше тоалет след тоалет.

— Да. Но каква е причината да са такива? — Тя понамести бюста си в една рокля. Изглежда, бе отслабнала през последните седмици и роклята се набираше грозно отпред.

Ивон се засмя.

— О, спокойно, скъпа. Не се налага да правиш нищо. Невероятната госпожа Кордоза ще се погрижи за всичко. Домът ти е прекрасен. Ти изглеждаш зашеметяващо. — Тя изрита обувките си и вдигна дългите си елегантни крака върху леглото. — Никога не съм разбирала ентусиазма, с който каниш гости. Не ме разбирай погрешно. Страшно обичам твоите вечери, но само като си представя каква работа пада. — Тя огледа ноктите си. — „Хубаво е да ходиш на вечери,

но не и да ги организираш.“ Така казваше майка ми навремето и май още е в сила. Нямам нищо против да си купя една-две нови рокли, но да се занимавам с хапки и етикетчета с имената на гостите на масата? Уф!

Дженифър се опитваше да намести деколтето си и се оглеждаше в огледалото, като се въртеше ту наляво, ту надясно. Изпъна ръка. Белегът бе грапав и аленееше.

— Дали да не облека нещо с дълъг ръкав?

Ивон се изправи в стола си и хвърли поглед.

— Боли ли те?

— Цялата ръка ме боли, докторът ми даде някакви хапчета. Чудя се дали белегът няма да...

— ... се набива на очи? — Ивон сбърчи нос. — Може би наистина ще е по-добре с дълъг ръкав, скъпа. Само докато избледнее.

Дженифър се изненада от директния отговор на приятелката си, ала не се обиди. Това беше първото откровено нещо, което някой ѝ казваше, откакто се бе прибрала у дома.

Съблече роклята, отиде до гардероба и зарови в него, докато измъкна тясна рокля от сурова коприна. Свали я от закачалката. Беше зашеметяваща. Откакто се бе върнала у дома, ѝ се искаше да се скрие в туйд, в ненатрапчивите тонове на сивото и кафявото, но тези елегантни рокли постоянно изскачаха пред очите ѝ.

— Това ли е нещото? — попита.

— Нещото?

Дженифър въздъхна дълбоко.

— Което съм носела обикновено. Така ли изглеждах обикновено? — Тя вдигна роклята пред себе си.

Ивон извади цигара от чантата си и я запали, докато изучаваше лицето на Дженифър.

— Ти наистина ли не помниш нищо?

Дженифър се отпусна на табуретката пред тоалетката.

— Много неща — призна тя. — Знам, че познавам теб. Също както познавам съпруга си. Усецам го тук. — Тя сложи ръка на гърдите си. — Но... Има огромни празноти. Не помня какъв е бил животът ми. Не знам как се очаква да се държа с всички. Не знам... — Тя прехапа устната си. — Не знам коя съм. — Внезапно очите ѝ се

наляха със сълзи. Издърпа едно чекмедже, после друго, в търсене на носна кърпа.

Ивон я изчака да се успокои. Изправи се, отиде и седна до нея на табуретката.

— Добре, скъпа, аз ще ти припомня. Ти си прекрасна и забавна, изпълнена с енергия. Имаш съвършен живот, богат и красив съпруг, който те обожава, и гардероб, за който всяка жена би убила. Прическата ти винаги е безупречна. Талията ти може да се обгърне само с една ръка. Винаги си в центъра на всички обществени прояви и всички съпрузи са влюбени тайничко в теб.

— О, не ставай смешна!

— Истина е. Франсис те обожава. Винаги щом види палавата ти усмивчица и тия твои руси къдрици, усещам, че недоумява защо, за бога, се е оженил за тая мършава и смахната еврейка. Колкото до Бил...

— Бил?

— Съпругът на Вайълет. Преди да се омъжиш, той буквално те следваше като кученце. Добре че изпитва ужас от съпруга ти, иначе щеше да те отмъкне още преди години.

Дженифър попи очите си с кърпичка.

— Много си мила.

— Не, не съм. Ако не беше толкова добра, щях да ти видя сметката. Имаш късмет, че те харесвам.

Няколко минути двете мълчаха. Дженифър триеше с палеца на крака си невидимо петънце на килима.

— Защо нямам деца?

Ивон всмукна силно от цигарата си. Изглежда я за миг и вдигна вежди.

— Последния път, когато говорихме за това, ти заяви, че за да имат деца, съпрузите трябва да живеят поне на един континент. А твоят отсъства ужасно дълго. — Тя се усмихна и направи съвършено кръгче от дима на цигарата. — Това е другата причина да ти завиждам.

Когато Дженифър се засмя неохотно, Ивон продължи:

— О, ще се възстановиш, скъпа! Прави каквото ти казва този абсурдно скъп доктор и престани да се тревожиш излишно. След няколко седмици навярно ще си спомняш всичко — отвратителния хъркащ съпруг, състоянието на световната икономика, собствения ти

огромен кредит в банката. Междувременно се наслаждавай на невинността си.

— Май имаш право.

— И след като ме попита, мисля, че е по-добре да облечеш роклята в цвят пепел от рози. Огърлицата ти от планински кристал върви фантастично с нея. Зелената рокля не е много подходяща. В нея гърдите ти приличат на спаднали балони.

— И ти си една приятелка! — престори се на възмутена Дженифър и двете прихнаха.

Вратата хлопна зад него и той остави куфарчето си на пода в коридора; кожата и палтото му бяха студени от ледения въздух навън. Свали шала си, целуна Ивон и се извини за закъснението.

— Среща със счетоводителите — обясни. — Знаеш колко са обстоятелствени.

— Наясно съм, Лари. Отегчават ме до смърт. От пет години сме женени, а още не мога да кажа каква е разликата между дебит и кредит. — Ивон погледна часовника си. — Франсис ще е тук всеки момент. И пак ще се прави на вълшебник с цифрите.

Лари се обърна към жена си.

— Изглеждаш великолепно, Джени.

— Нали? Жена ти знае как да се облича.

— Да. Да, наистина. Добре. — Той прокара ръка по брадата си. — Нали ще ме извините? Ще ида да се освежа, преди да дойдат останалите гости. Пак ще вали сняг — чух прогнозата по радиото.

— Ще пийнем нещо, докато те чакаме — извика Ивон.

Когато вратата се отвори за втори път, нервите на Дженифър вече бяха притъпени от силния коктейл. *Всичко ще е наред*, повтаряше си постоянно. Ивон щеше да се намеси, ако рискуваше да се изложи. Това са *нейните приятели*. Няма да я оставят да се измъчва. И са още една възможност да си възвърне паметта.

— Здравей, Джени. Много ти благодарим за поканата. — Вайълет Феърлох я прегърна, пълничкото ѝ лице бе потънало в тюрбана. Свали го от главата си и ѝ го подаде заедно с палтото. Носеше копринена рокля с кръгло деколте, която се издуваше като парашут около пищните ѝ форми. Талията на Вайълет, както щеше да

отбележи Ивон по-късно, се нуждаеше от ръцете на цял взвод, за да бъде обгърната.

— Здравей, Дженифър! Като картинка си, както винаги. — Висок червенокос мъж се наведе и я целуна.

Дженифър бе смаяна от несъответствието в тази двойка. Изобщо не си спомняше мъжа и ѝ се стори странно, че може да е съпруг на нисичката Вайълет.

— Моля, заповядайте — покани ги тя, щом откъсна очи от него и си възвърна самообладанието. — Съпругът ми ще слезе след минута. Какво ще пиете междувременно?

— „Съпругът ми“, а? Тази вечер сме ужасно официални. — Бил се засмя.

— Ами... — смути се Дженифър — понеже не сме се виждали отдавна...

— Ти си истински грубиян, Бил. Бъди мил с Дженифър! — Ивон го целуна. — Тя все още се възстановява. Би трябвало да си почива в спалнята, а мъжете да се редуват да ѝ прислужват. И сигурно би пила мартини.

— Е, това вече е *нашата* Джени. — Одобрителната усмивка на Бил се задържа толкова дълго, че Дженифър погледна два пъти към Вайълет, за да се увери, че не се е обидила. Тя обаче сякаш нямаше нищо против: ровеше в дамската си чанта.

— Оставих телефона ти на новата бавачка — обясни тя, когато вдигна поглед. — Надявам се, че не възразяваш. Тази жена е ужасна. Като нищо ще се обади да каже, че не може да намери долницето на пижамата на Фредерик или нещо подобно.

Дженифър видя как Бил завъртя очи и в един проблясък смаяно осъзна, че жестът ѝ е познат.

На масата бяха осем души, съпругът ѝ и Франсис седяха в двата края. Ивон, Доминик, който заемаше доста висок пост в кралския гвардейски конен полк, и Дженифър седяха от страната на прозореца, а срещу тях бяха Вайълет, Бил и Ан, жената на Доминик. Ан беше жизнерадостна, смееше се гръмко на шегите на мъжете с добродушно пламъче в очите, което говореше, че се чувства удобно в кожата си.

Дженифър се улови, че ги наблюдава, докато се хранеха, и подобно на следовател анализира нещата, които си казват, търсейки следи към миналия им живот. Забеляза, че Бил рядко поглежда към жена си, камо ли да разговаря с нея. Вайълет сякаш не забелязваше и Дженифър се зачуди наистина ли не вижда безразличието му, или просто го понася стоически и крие неудобството си.

Ивон, въпреки всичките си престорени оплаквания от Франсис, не го изпускаше от поглед. Шегуваше се за негова сметка и в същото време го предизвикваше с усмивка — значи такива са отношенията им, помисли си Дженифър. Ивон не искаше да му покаже колко много държи на него.

— Сутринта във вестника пишеше, че тази година продажбите в Британия са един милион. Един милион! А преди пет години бяха... сто и седемдесет хиляди — обясняваше той.

— В Америка сигурно са десет пъти повече. Чувам, че хората си разменят покупките на всеки две години. — Вайълет набоде парче от рибата. — И бройката им е огромна — двойно по-голяма от нашата. Представяте ли си?

— В Америка всичко е по-голямо, както все ни повтарят.

— Включително егото им, ако съдя по американците, с които съм си имал работа — извиси се гласът на Доминик. — Човек няма представа какво е истински самохвалко, докато не срещне някой янки.

Ан се засмя.

— Горкичкият Доминик се сбърка, когато един от тях взе да го учи как да кара собствената си кола.

— Много са ви малки автомобилите. Много са ви малки порционите... — направи гримаса съпругът ѝ. — Трябваше да видят какви бяха навремето. Но те си нямат представа...

— Дом реши да си направи шега с него и зае „Мини Морис“-а на мама. Взе го от хотела с него. Да му бяхте видели физиономията!

— „Тук караме основно такива, приятел — уверих го аз. — А за официалните срещи използваме «Опел». Така имаш още шест сантиметра пространство за краката.“ Буквално трябваше да се свие надве, за да се побере вътре.

— Щях да се задуша от смях — призна Ан. — Не знам как му се размина на Дом.

— Как е бизнесът, Лари? Чувам, че пак заминаваш за Африка след седмица.

Дженифър погледна съпруга си, който се облегна на стола.

— Добре. Много добре. Току-що подписах сделка с една автомобилна компания за производство на спирачни накладки. — Той остави ножа и вилицата един до друг в чинията си.

— С какво точно се занимаваш? Не съм много наясно с тоя нов минерал, който използваш.

— Не се прави, че те интересува, Вайълет — сръза я Бил от другата страна на масата. — Вайълет рядко се интересува от нещо, ако не е розово или синьо и не започва с думата „мама“.

— Може би не я стимулираш достатъчно, Бил — парира го Ивон и мъжете подсвирнаха одобрително.

Лорънс Стърлинг се извърна към Вайълет.

— Всъщност минералът изобщо не е нов — отговори на въпроса ѝ. — Използва се още от римско време. Нали си учила за римляните в училище?

— Разбира се. Но вече не си спомням нищо. — Смехът ѝ беше остър.

Гласът на Лорънс се сниши и масата притихна, за да го чуе по-добре.

— Плиний Стари пише, че видял да хвърлят парче плат в огъня и минути по-късно да го вадят почти непокътнато. Някои хора помислили, че си имат работа с магия, но той знаел, че е нещо необикновено. — Лари извади писалка от джоба си, наведе се напред и надраска нещо на платнената салфетка. Побутна го към Вайълет, за да го види по-добре. — Името на хризотила идва от гръцките думи „хризос“, което означава „злато“, и „тилос“ — „нишка“. Още тогава са знаели, че е много ценен. Аз, тоест моята компания, само го добива и преработва за различни цели.

— Гасиш пожари.

— Да. — Той се вгледа замислено в ръцете си. — Или се старая да ги предотвратя. — На масата за кратко се възцари странно мълчание. Лорънс погледна към Дженифър, после отмести очи.

— И къде са големите пари, старче? Едва ли са в огнеупорното облекло.

— Автомобилни части. — Лари се облегна на стола и стаята сякаш си отдъхна заедно с него. — Казват, че след десет години почти всички домакинства у нас ще имат коли. Това означава страшно много накладки. Освен това сме в преговори с железниците и авиокомпаниите. Приложенията на белия азбест на практика са неограничени. Използва се при строежа на канализации, ферми, изолации. Скоро ще е навсякъде.

— Страхотен минерал, наистина!

Съпругът ѝ обсъждаше непринудено бизнеса си със своите приятели, нещо, което не правеше, когато бяха само двамата, забеляза Дженифър. Сигурно не му е било лесно да я гледа в болницата с тези тежки наранявания, а и все още не бе съвсем възстановена. Помисли си как я бе описала Ивон следобеда: красива, уверена в себе си, съблазнителна. Дали тази жена му липсваше? Може би Лорънс усети, че го наблюдава, защото извърна глава и улови погледа ѝ. Тя му се усмихна и — след кратко колебание — той ѝ се усмихна в отговор.

— Ей, видях ви! Стига, Лари! Сега не е моментът да зяпаш жена си. — Бил се зае да пълни отново чашите им.

— И защо да не е? — възрази Франсис. — След всичко, което ѝ се случи... Как се чувстваш, Джени? Изглеждаш чудесно.

— Добре съм. Благодаря ти.

— Сигурно е в страхотна форма, щом дава вечеря... колко... две седмици след като я изписаха от болницата?

— Ако Джени не даваше вечеря, щях да помисля, че нещо определено не е наред — и не само с нея, ами и с целия проклет свят. — Бил отпи голяма глътка от виното си.

— Ужасна работа... Хубаво е, че отново си сред нас, Джени.

— Много ни изплаши. Надявам се, че си получила цветята ми — вметна Ан.

Доминик остави салфетката си.

— Спомняш ли си нещо от катастрофата, Джени?

— По-добре да не говорим за това, ако не възразяваш. — Лорънс стана, за да донесе още една бутилка от шкафа.

— Разбира се. — Доминик вдигна извинително ръка. — Беше нетактично от моя страна.

Дженифър се зае да прибира чиниите.

— Добре съм. Наистина. Просто не мога да ви кажа много. Не си спомням почти нищо.

— Още по-добре — успокой я Доминик.

Ивон запали цигара.

— Е, Лари, скъпи, колкото по-скоро се заемеш със спирачните накладки, толкова по-безопасно ще шофираме.

— И толкова по-богат ще стане той — засмя се Франсис.

— О, Франсис, трябва ли вечно да говорим за пари?

— Да — отвърнаха в един глас съпругът ѝ и Бил.

Дженифър ги чу как се смеят, докато вдигаше купчината мръсни чинии и ги отнасяше в кухнята.

— Е, вечерята мина добре, нали?

Тя бе седнала пред тоалетката си и внимателно сваляше обиците си. Видя отражението му в огледалото, когато влезе в стаята, в движение разхлабвайки вратовръзката си. Изрита обувките от краката си и влезе в банята, като остави вратата отворена.

— Да — потвърди тя. — И аз мисля така.

— Храната беше чудесна.

— Заслугата не е моя — призна тя. — Госпожа Кордоза се занимаваше с всичко.

— Но ти си съставила менюто.

Беше по-лесно, ако не му противоречи. Остави внимателно обиците в кутийката им. Чуваше как мивката се пълни с вода.

— Радвам се, че ти хареса. — Изправи се и се освободи предпазливо от роклята си, закачи я в гардероба и се зае да сваля чорапите. Беше свалила единия чорап, когато видя Лари, облегнат на рамката на вратата. Гледаше краката ѝ.

— Тази вечер си много хубава — произнесе тихо.

Тя потръпна от лека болка, докато сваляше втория чорап. Посегна назад, за да разкопчее колана на жартиерите, и осъзна безсилието си. Лявата ѝ ръка все още бе безполезна — твърде слаба, за да я извие зад гърба си. Не вдигна глава, когато той я приближи. Беше гол до кръста, но все още в панталона от костюма. Застана зад нея, отмести ръцете ѝ и започна да я разкопчава. Беше толкова близо, че тя

усещаше дъха му върху гърба си, докато откачаше кукичките една по една.

— Много си красива — повтори той.

Тя притвори очи. „Това е моят съпруг — каза си. — Той ме обожава. Всички го твърдят. Ние сме щастливи.“ Почувства как пръстите му пробягват по дясното ѝ рамо, докосването на устните му отзад на врата ѝ.

— Много ли си уморена? — промърмори той.

Дженифър знаеше, че това е нейният шанс. Съпругът ѝ беше кавалер. Ако отвърнеше утвърдително, той щеше да се отдръпне и да я остави на мира. Но те бяха женени. *Женени*. Тя трябваше да свикне с тази мисъл. Пък и кой знае? Може би, ако той ѝ изглежда по-малко чужд, ще възвърне по-бързо паметта си?

Изви се в обятията му. Не можеше да го погледне в лицето, не можеше да го целуне.

— Не, не съм — прошепна в прегръдките му.

Почувства допира на кожата му до своята и затвори плътно очи, надявайки се да изпита познато чувство, дори страст. Бяха женени от четири години. Колко ли пъти са правили това? А и след прибирането ѝ у дома той бе толкова търпелив...

Почувства как ръцете му я докосват, сега по-смело, разкопчават сутиена ѝ. Тя продължи да държи очите си затворени, съзнавайки голотата си.

— Може ли да угасим осветлението? — помоли тя. — Не искам да... мисля за ръката си. Как изглежда.

— Разбира се. Трябваше да се досетя.

Дженифър чу щракването на ключа. Но не ръката ѝ я притесняваше: не искаше да го вижда. Не искаше да е така изложена на погледа му, уязвима. Изведнъж се оказаха в леглото, той я целуваше по врата, ръцете му, дъхът му бе нетърпелив. Легна отгоре ѝ, притисна я към леглото и тя уви ръце около врата му, не знаеше как да се държи — установи, че не изпитва чувствата, които очакваше. *Какво се е случило с мен? Как съм се държала преди?*

— Добре ли си? — промърмори той в ухото ѝ. — Нали не те боли?

— Не — успокои го тя. — Изобщо.

Той я целуна по гърдите и от устата му се отрони лек стон на удоволствие.

— Свали ги — каза той и задърпа дантелените ѝ гащички. Отмести се леко от нея, за да ѝ позволи да ги смъкне до коленете и да ги изрита от краката си. Сега бе съвсем гола. *Може би ако...* искаше ѝ се да каже, но той вече разтваряше бедрата ѝ и непохватно се опитваше да проникне в нея. *Не съм готова*, помисли тя, но не можеше да го каже — вече не. Той бе в друго измерение, отчаян, копнеещ.

Дженифър направи гримаса и сви колене, като се мъчеше да се отпусне. Лорънс проникна в нея, а тя хапеше бузата си в тъмното, опитвайки се да преодолее болката и това, че не чувства нищо, освен отчаяно желание всичко да свърши и да се махне от нея.

Движенията му станаха по-бързи и настойчиви, тежестта му я притискаше, опряното му в рамото ѝ лице бе горещо и потно. Накрая, с лек стон — намек за уязвимостта, която показваше единствено в подобни моменти — той свърши и се отдръпна от нея, оставяйки лепкава влага между краката ѝ.

Тя бе хапала бузата си толкова силно, че усети вкуса на кръв.

Лорънс се изтърколи от нея, като все още дишаше тежко.

— Благодаря ти — промълви в тъмнината.

Тя се радваше, че не може да я види как лежи, вперила поглед в нищото, придърпала завивките до брадичката си.

— Всичко е наред — отвърна тихо.

Бе открила, че спомените наистина може да обитават и други места, освен съзнанието.

ТРЕТА ГЛАВА

Няма да сме щастливи... Причината не е в теб, а в мен.

В пощенска
картичка, изпратена от
мъж до жена

— Биографичен очерк. На индустриалец. — Коремът на Дон Франклин сякаш всеки момент щеше да експлодира. Ризата над колана на панталона му бе опъната и разкриваше триъгълник от бледа космата кожа. Той се облегна на стола и вдигна очилата на темето си. — Главният държи на това, О'Хеър. Иска цяла страница за минерала чудо в раздела за реклами.

— Че какво разбирам аз от мини и фабрики? Знаеш, че съм международен кореспондент, за бога!

— Беше — поправи го Дон. — Не можем да те изпратим пак, Антъни, известно ти е, а ми трябва човек, който ще свърши добра работа. Не можеш да се мотаеш из редакцията и само да разхвърляш.

Антъни се отпусна на стола от другата страна на бюрото и извади цигара.

Седнал зад редактора на новините, който едва се забелязваше през стъклената стена на кабинета, Фипс, младшият репортер, издърпа трите листа хартия от пишещата си машина и с изкривено от безсилие лице ги върна обратно с два листа индиго помежду им.

— Знам, че можеш, виждал съм те. Само трябва да пуснеш чара си в действие.

— Дори няма да е истински очерк. Надувки с рекламна цел.

— Той има филиал в Конго. Ти познаваш страната.

— Наясно съм какви хора притежават мини в Конго.

Дон протегна ръка за цигара. Антъни му даде една и му поднесе огънче.

— Не е толкова зле.

— Нима?

— Ще интервюираш този тип в лятната му резиденция в Южна Франция. Ривиерата. Няколко дни на слънце, един-два омара на разноски на вестника, току-виж, си зърнал и Бриджит Бардо... Би трябвало да ми благодариш.

— Изпрати Питърсън. Той си пада по такива неща.

— Питърсън има да пише материал за детето убиец от Норич.

— Тогава Мърфет. Той умее да се подмазва.

— Мърфет замина за Гана да отразява размириците в Ашанти.

Антъни не повярва на ушите си.

— Че той не може да отрази и училищен бой! А вие сте го изпратили в Гана! — Той снижи гласа си. — Върни ме обратно, Дон.

— Не.

— Може да съм неуправляем алкохолик и да съм се лекувал в клиника, но въпреки това съм по-добър от Мърфет и ти го знаеш.

— Проблемът ти, О'Хеър, е, че не разбираш какъв късметлия си.

— Дон се наведе напред и заговори по-тихо. — Виж, просто спри да мърмориш и ме чуй. Когато се върна от Африка, горе доста умуваха — той посочи към кабинета на главния редактор — дали да не те уволнят. Това, което се случи... Безпокояха се за теб, човече. Както и да е. Един бог знае защо, но тук имаш много приятели, а някои са доста влиятелни. Взеха предвид всичко, което си преживял, и те оставиха на работа. Въпреки че беше в... — той посочи неловко зад себе си — ... знаеш къде.

Лицето на Антъни остана безизразно.

— Както и да е. Не искат да вършиш нещо, което ще те разстрои. Тъй че се вземи в ръце, иди във Франция и бъди благодарен, че имаш работа, която при това включва вечери сред хълмовете на Монте Карло. А и кой знае? Може да успееш да изучукаш някоя начинаеща актриса, докато си там.

Последва дълго мълчание.

Когато Антъни отказа да се впечатли, Дон смачка цигарата си.

— Ама ти наистина не искаш да го направиш.

— Не, Дон. Знаеш го. Ако започна с подобни неща, следващата стъпка ще е да отразявам ражданията и погребенията.

— Господи, О'Хеър, голям инат си! — Шефът му откъсна напечатано листче хартия от шиша на бюрото си. — Добре тогава,

вземи това. Вивиан Лий пристига от Америка. Ще спи в палатка пред театъра, където играе Оливие. Явно той отказва да разговаря с нея, а тя разправя на светските репортери, че не знае защо. Какво ще кажеш да разбереш дали ще се развеждат? Можеш да опишеш и облеклото ѝ, докато си там.

Последва ново продължително мълчание. Отвън Фипс издърпа нови три страници, плесна се по челото и замърда устни, произнасяйки безмълвно ругатня.

Антъни смачка цигарата и изглежда мрачно шефа си.

— Отивам да се приготвя — промърмори накрая.

Има нещо в богатите хора, мислеше си Антъни, докато се обличаше за вечеря, което неизменно те предизвиква да задълбаеш по-сериозно в живота им. Може би се дължеше на присъщата за някои мъже самоувереност, идваща от обстоятелството, че рядко им противоречаха; или на прекаленото самочувствие на ония, чиито най-банални мнения се приемаха възторжено от всички.

В началото установи, че Лорънс Стърлинг не е толкова надут, колкото бе очаквал; държа се любезно, отговорите му бяха смислени, политиката спрямо работниците му — доста напредничава. Но постепенно на Антъни му стана ясно, че Стърлинг е от хората, за които контролът бе всичко. Наистина, разговаряше с хората, но не се стараяше да научи повече за тях. Не се интересуваше от неща извън собствения си кръг. Беше скучен, богат и достатъчно успял, за да се опитва да бъде нещо друго.

Антъни изчетка сакото си, чудейки се защо се бе съгласил да отиде на вечерята, на която го покани Стърлинг в края на интервюто. Сварен бе неподготвен и трябваше да признае, че не познава никого в Антиб и няма други планове, освен да хапне набързо в хотела. След това заподозря, че Стърлинг го бе поканил, за да е сигурен, че ще напише нещо ласкателно за него. Беше инструктирал шофьора си да го вземе от хотел „Кап“ в седем и половина. „Няма да намерите къщата — обясни той. — Не се вижда от пътя.“

Разбира се, помисли си Антъни. Стърлинг не приличаше на човек, който би търпял случайни натрапници.

Портиерът тутакси се разсъни, когато видя лимузината отпред. Втурна се да отвори вратата на Антъни със залепена на лицето усмивка, която липсваше при пристигането му.

Той не му обърна внимание. Поздрави шофьора и се настани отпред до него — по-късно осъзна, че му бе причинил известно неудобство, но отзад щеше да се чувства изолиран. Свали прозореца, за да позволи на топлия средиземноморски бриз да гали кожата му, докато луксозният автомобил се носеше по крайбрежния път, край който растяха розмарин и мащерка. Погледът му обгърна моравите хълмове. Свикнал беше с екзотичните африкански пейзажи и бе забравил колко красиви са някои части от Европа.

Подхвана непринуден разговор — разпита шофьора за района, за кого още е работил, какъв е животът на обикновения човек в тази част на страната. Не можеше да се сдържи: знанието беше всичко. Част от най-интересната си информация добиваше от шофьорите и останалата прислуга на могъщи мъже.

— Добър шеф ли е господин Стърлинг? — попита той.

Шофьорът му хвърли бърз поглед и видимо се напрегна.

— Добър е — потвърди лаконично, давайки да се разбере, че разговорът е приключил.

— Радвам се да го чуя — каза Антъни и остави щедър бакшиш на човека, щом пристигнаха пред огромната бяла къща. Докато гледаше как колата изчезва отзад, където вероятно се намираше гаражът, изпита леко съжаление. Предпочиташе да хапне сандвич в компанията на шофьора и да поиграе на карти с него, вместо да любезничи с отегчения богаташ от Ривиерата.

Къщата от осемнайсети век, също като другите къщи на богаташи, беше огромна, с красива фасада — за безукорния ѝ вид вероятно бяха полагали грижи няколко поколения персонал. Застланата с чакъл алея бе широка и идеално поддържана, обградена от високи, застлани с плочи пътеки, в които не смееше да поникне плевел. Елегантните прозорци проблясваха през боядисаните кепенци. Стръмно каменно стълбище водеше към огромно фоайе, което вече ехтеше от разговорите на останалите гости: върху мраморни постаменти отстрани бяха разположени вази и саксии с красиви цветя.

Антъни тръгна бавно по стълбите, още топли от силното слънце през деня.

На вечерята имаше още седем гости: семейство Монкрийф, приятели на Стърлинг от Лондон — погледът на съпругата бе открито преценяващ; местният кмет, мосю Лафайет, със съпругата и дъщеря си, слаба брюнетка със силно гримирани очи и палаво излъчване; възрастните господин и госпожа Демарсие, които явно живееха в съседната вила. Съпругата на Стърлинг бе впечатляваща блондинка от типа Грейс Кели; такива жени обикновено бяха скучни и разглезени, тъй като постоянно се възхищаваха на красотата им. Той се надяваше да седне до госпожа Монкрийф. Не се подразни, че го бе огледала толкова безцеремонно. Тя щеше да е предизвикателство.

— Значи работите във вестник, господин О'Хеър? — Възрастната французайка надничаше към него.

— Да. В Англия. — Край него изникна прислужник с табла с напитки. — Имате ли нещо безалкохолно? Тоник, може би? — Мъжът кимна и изчезна.

— Как се нарича вестникът? — попита тя.

— „Нейшън“.

— „Нейшън“ — повтори тя, явно учудена. — Не го знам. Чувала съм за „Таймс“. Той е най-добрият вестник, нали?

— И аз така съм чувал. — „О, господи — помисли си. — Дано поне храната е добра.“

Сребърната табла се появи до него с висока чаша леден тоник. Антъни се въздържаше да гледа към питиетата на останалите. Вместо това упражняваше френския си от прогимназията с дъщерята на кмета, която му отговаряше на идеален английски с чаровен акцент. *Твърде млада е*, помисли си той, забелязвайки смръщената физиономия на кмета.

Благодарен бе, че го настаниха до Ивон Монкрийф, когато най-сетне настъпи моментът да седнат около масата. Тя беше мила, забавна... и напълно безразлична към него. По дяволите щастливо омъжените! Дженифър Стърлинг беше от лявата му страна и разговаряше със съседа си.

— Често ли идвате тук, господин О'Хеър? — Франсис Монкрийф бе висок, слаб човек, мъжкият вариант на съпругата си.

— Не.

— Значи, повече пишете за Ситито?

— Не, не пиша.

— Не сте ли от финансовия отдел?

— Аз съм международен кореспондент. Отразявам...
размириците в чужбина.

— Които Лари причинява — засмя се Монкрийф. — За какво точно пишете?

— О, за войни, за глад. Радостите в живота.

— Не намирам нищо радостно в това. — Възрастната францужойка отпи от виното си.

— Миналата година отразявах кризата в Конго.

— Лумумба е голям проблем — включи се в разговора Стърлинг,
— а белгийците са страхливи глупаци, които си въобразяват, че без тях
страната е загубена.

— Не мислите ли, че африканците могат да се грижат сами за
себе си?

— Лумумба е неук пощаджия. В цяло Конго няма един образован
цветнокож. — Стърлинг запали цигара и издуха облачета дим. — Как
ще управляват банките, когато белгийците си отидат? Ами болниците?
Страната ще се превърне в бойно поле. Мините ми са на родезийско-
конгоанската граница и се наложи да засиля охраната. На конгоанците
вече не може да се вярва.

Настъпи кратко мълчание. Върху челюстта на Антъни заигра
мускулче.

Стърлинг изтръска пурата си.

— А вие къде точно бяхте в Конго, господин О'Хеър?

— Предимно в Леополдвил. И в Бразавил.

— Тогава знаете, че конгоанската армия не може да бъде
контролирана.

— Знам, че всяка новоосвободена страна минава през труден
период. И че ако генерал Янсен бе по-дипломатичен, нямаше да
загинат толкова много хора.

Стърлинг го изгледа през дима на пурата си. Антъни почувства,
че отново го преценява.

— Май и вие сте се поддали на чара на Лумумба. Още един
наивен либерал? — Усмивката му беше ледена.

— Трудно е да повярваш, че условията на живот в страната могат да станат по-лоши.

— Не съм съгласен с вас — възрази Стърлинг. — За някои хора свободата може да се окаже опасен подарък.

В стаята настъпи тишина. В далечината някакъв мотоциклет изкачваше склона с шумно ръмжене. Мадам Лафайет поглади притеснено косата си.

— Е, не знам почти нищо за това — наруши мълчанието Дженифър Стърлинг и разстла внимателно салфетката върху коленете си.

— Да, неприятна тема — съгласи се Ивон Монкрийф. — Понякога сутрин не ми се четат вестници. Франсис чете спорта и финансовите страници, а аз си гледам списанията.

— Жена ми смята, че щом нещо не е на страниците на „Вог“, не е новина — пошегува се Монкрийф.

Напрежението се уталожи. Разговорът продължи спокойно, сервитьорите допълниха чашите. Мъжете обсъждаха фондовата борса и изграждането на комплекси в Ривиерата поради големия наплив от желаещи да почиват в нея. Възрастната двойка побърза да се оплаче от „падането на нивото“, безкрайните строителни работи и ужасните нови членове в Британския бридж клуб.

— На ваше място не бих се тревожил толкова — успокои ги Монкрийф. — Тази година вилите в Монте Карло струват петдесет лири на седмица.

— Чух, че Елза Максвел поискала да покрият плажа с гумена настилка, за да не си боде краката.

— Да им имам проблемите — каза тихо Антъни. Искаше да си тръгне, но на този етап от вечерята беше невъзможно. Тук не се чувстваше в свои води — сякаш бе попаднал в някаква паралелна вселена. Как можеха да са толкова безразлични към случващото се в Африка, при положение че тя ги хранеше?

Поколеба се за миг и направи знак на сервитьора за чаша вино. На масата сякаш никой не забеляза.

— Значи ще напишете прекрасни неща за съпруга ми, така ли? — Госпожа Стърлинг гледеше ръкавелите му. Пред него бяха поставили второто блюдо — плато с прясна морска храна — и тя се бе извърнала към него.

Той нагласи салфетката си.

— Не знам. Трябва ли? Наистина ли е прекрасен?

— Според нашия скъп приятел, господин Монкрийф, Лари е пример за добър търговски усет. Фабриците му отговарят на всички съвременни изисквания. Оборотът му расте с всяка изминала година.

— Аз ви попитах друго.

— Така ли?

— Попитах ви дали е прекрасен. — Знаеше, че се заяжда, но алкохолът вече бе започнал да действа.

— Не бива да питате мен, господин О'Хеър. Една съпруга не може да бъде безпристрастна.

— О, според моя опит няма по-безпристрастен човек от съпругата.

— Продължете, моля.

— Кой друг може да научи всички недостатъци на съпруга си само седмици след брака и да ги изтъква — редовно и по памет — с медицинска точност?

— Вашата съпруга, изглежда, е много строга. Това ми харесва.

— Всъщност е много умна. — Той гледаше как Дженифър Стърлинг пъха една скарида в устата си.

— Така ли?

— Да. Достатъчно умна, за да ме напусне още преди години.

Тя му подаде майонезата. И когато той не я пое, изсипа една лъжица от нея отстрани в чинията му.

— Това означава ли, че вие не сте безукорен, господин О'Хеър?

— Като съпруг? Не съм. Разбира се, във всяко друго отношение съм забележителен. И, моля, наричайте ме Антъни. — Сякаш се бе заразил от маниерите им, от нехайния им, леко арогантен начин на говорене.

— В такъв случай, Антъни, двамата със съпруга ми ще се разбирате отлично. Той мисли почти по същия начин за себе си. — Очите ѝ се впиха в Стърлинг, после отново се върнаха на него, задържайки се достатъчно дълго, за да го накарат да реши, че може би не е чак толкова скучна.

По време на основното ястие — телешко руло със сметана и гъби — той откри, че Дженифър Стърлинг, по баща Вериндър, е омъжена от четири години. Живеела предимно в Лондон, а съпругът ѝ постоянно

пътувал в чужбина, за да наглежда мините си. Идвали в Ривиерата през зимата, малко през лятото и по време на някои празници, когато в Лондон ставало скучно. Тук не познавали много хора, обясни тя и погледна към жената на кмета срещу себе си. И не би искала да живее тук за постоянно, в този аквариум за златни рибки.

Това бяха нещата, които сподели с него и които би трябвало да я обрисуват като поредната разглежена жена на богаташ. Но той забеляза и друго: Дженифър Стърлинг вероятно бе леко пренебрегвана. Тя бе по-умна, отколкото изискваше положението ѝ, и не осъзнаваше какво може да ѝ причини тази комбинация след година-две. Засега само леката тъга в очите ѝ говореше, че не се чувства комфортно. Впримчена бе в безкрайна и безсмислена социална въртележка.

Нямаше деца.

— Мисля, че за това двамата трябва поне известно време да живеят в една и съща страна. — Когато го каза, той се запита дали не му намеква нещо. Ала тя не изглеждаше разочарована, по-скоро се забавляваше с положението си. — А вие имате ли деца, Антъни?

— Аз... може би съм изгубил моето. Синът ми живее с бившата ми жена, която прави всичко възможно да го държи далеч от вредното ми влияние. — Още щом го изрече, осъзна, че е пиян. Трезвен никога не би споменал Филип.

Този път забеляза нещо сериозно зад усмивката ѝ. Май се опитваше да му съчувства. *Недей*, настоя той с поглед. За да скрие неудобството си, наля нова чаша вино.

— Всичко е наред. Той...

— И в какво точно се изразява вредното ви влияние, господин О'Хеър? — попита през масата Мариет, дъщерята на кмета.

— Вероятно в това, мадмоазел, че съм безнравствен — уточни той. — Ако вече не бях решил да напиша положителна статия за господин Стърлинг, сигурно щях да бъда спечелен от храната и компанията на масата му. — Той замълча. — А вас с какво могат да ви купят, госпожо Монкрийф? — попита шеговито, тя му изглеждаше най-безопасният човек за подобен въпрос.

— О, аз се продавам евтино. Само че досега никой не се е опитвал да ме купи — засмя се тя.

— Лъже — промърмори мъжът ѝ с обич. — Отне ми месеци да те спечеля.

— Е, налагаше се, скъпи. Не притежаваш външния вид и чара на господин О'Хеър. — Тя му изпрати въздушна целувка. — Виж, Джени не се поддава на корумпиране. От нея се излъчва единствено доброта.

— Всеки човек може да бъде купен, стига цената да е достатъчно висока — настоя Монкрийф. — Дори нашата сладка Джени.

— Не съм съгласна, Франсис. Мосю Лафайет например е олицетворение на почтеността — възрази Дженифър и устните ѝ потрепнаха закачливо в ъгълчетата. Изглеждаше леко пияна. — Никой не би могъл да обвини в корупция френската политика.

— Скъпа, не си компетентна да обсъждаш френската политика — срязва я Лорънс Стърлинг.

Антъни забеляза, че страните ѝ леко поруменияха.

— Просто казвах, че...

— Е, не го прави — прекъсна я безцеремонно той.

Тя примигна и се загледа в чинията си.

Настъпи кратко мълчание.

— Май сте права, госпожо. — Мосю Лафайет се обърна галантно към Дженифър, докато оставяше чашата си. — Макар да съм сигурен, че моят съперник за поста като нищо би се продал... стига да му предложат добра цена, разбира се.

Всички на масата се засмяха. Кракът на Мариет се притискаше към този на Антъни под масата. От другата му страна Дженифър Стърлинг тихичко нареждаше на персонала да прибере чиниите от масата. Семейство Монкрийф бяха заети в разговор с мосю Демарсие.

„Господи — помисли си той. — Какво правя с тези хора? Това не е моят свят.“ Лорънс Стърлинг говореше назидателно на съседа си. Глупак, помисли си Антъни, макар да съзнаваше, че с изгубеното си семейство, западаща кариера и липса на пари отговаря по-точно на това определение. Споменаването на сина му, унижението на Дженифър Стърлинг и алкохолът сякаш се бяха наговорили да помрачат настроението му. За това имаше само един лек: той направи знак на сервитьора да донесе още вино.

Семейство Демарсие си тръгна малко след единайсет, а Лафайет — няколко минути по-късно. Кметът поясни, че имал работа в общината сутринта.

— Ние започваме по-рано от вас, англичаните. — Ръкува се с гостите на огромната веранда, където се бяха преместили за кафето и брeндитo. — С удоволствие ще прочета статията ви, господин О'Хеър. Радвам се, че се запознахме.

— И аз. Наистина. — Антъни се изправи с олюляване. — Никой кмет не ме е впечатлявал толкова досега. — Вече беше много пиян. Думите излизаха от устата му, преди да осъзнае какво казва, и му беше трудно да прецени как се приемат. Нямаше спомен какво бе говорил през последния час. За миг очите на кмета се задържаха върху лицето му. След това мъжът освободи ръката си и се извърна.

— Папа, аз ще остана още малко, ако не възразяваш. Сигурна съм, че някой от тези любезни господа ще ме изпрати до вкъщи. — Мариет изглежда многозначително Антъни, който кимна неохотно.

— По-скоро аз се нуждая от помощ, мадмоазел. Идея си нямам къде съм — отвърна.

Дженифър Стърлинг целуна двамата Лафайет за довиждане.

— Ще се погрижа дъщеря ви да се прибере невредима у дома — увери ги тя. — Благодаря ви много, че дойдохте. — После каза нещо на френски, което той не разбра.

Ноцта беше хладна, но Антъни изобщо не усещаше студа. Чуваше вълните, които се плискаха долу на брега, звъна на чашите, откъслеци от разговора между Монкрийф и Стърлинг — двамата обсъждаха фондовите борси и възможностите за инвестиране в чужбина — но малко го интересуваха, докато поглъщаше отличния коняк, поставен от някого в ръката му. Свикнал бе да е сам в непозната страна и собствената му компания му бе напълно достатъчна, затова тази вечер беше неуравновесен, раздражителен.

Погледна към трите жени, двете брюнетки и блондинката. Дженифър Стърлинг в този момент протягаше ръка, може би показваше новото си бижу. Другите две казаха нещо, смехът им накъсваше разговора. От време на време Мариет му хвърляше бързи погледи и се усмихваше. Намери ли му правеше? „На седемнайсет е — напомни си той. — Прекалено млада.“

Чуваше щурци, смеха на жените, джазова музика някъде в къщата. Притвори очи, после ги отвори и погледна часовника си. Изминал бе още един час, без да усети. Имаше неприятното чувство, че е задрямал. Все едно, време беше да си върви.

— Май ще се прибирам в хотела — обърна се към мъжете, след като успя да се надигне от стола.

Лорънс Стърлинг се изправи. Пушеше голяма пура.

— Ще извикам шофьора. — Понечи да влезе в къщата.

— Не, не — спря го Антъни. — Чистият въздух ще ми се отрази добре. Благодаря ви много за... интересната вечер.

— Телефонирайте в офиса ми утре, ако ви трябва допълнителна информация. Аз ще съм там до обед. После заминавам за Африка. Освен ако не искате да дойдете и да видите лично мините? Познавач на Африка като вас винаги е от полза.

— Някой друг път — отклони поканата му Антъни.

Стърлинг стисна ръката му — кратко, твърдо ръкостискане.

Антъни се обърна и пое към градинската порта. Пътеката бе осветена от малки фенери, поставени в лехите с цветя. Отпред, в черната безбрежност на морето, се виждаха светлините на корабите. От верандата до слуха му достигнаха приглушени гласове.

— Интересен човек — казваше Монкрийф с тон, който говореше, че мисли обратното.

— По-добре от самодоволно копеле — промърмори Антъни.

— Господин О'Хеър? Нали не възразявате да повървя с вас?

Той се извърна, залитайки леко. Зад него стоеше Мариет, стиснала дамска чантичка. Жилетката бе наметната на раменете ѝ.

— Знам пътя до града — може да минем по една пътека край морето. Иначе рискувате да се изгубите.

Той пое несигурно по каменистата пътека. Момичето го улови за лакътя с красивата си загоряла ръка.

— Имаме късмет, че е пълнолуние. Иначе нямаше да виждаме къде стъпваме — отбеляза тя.

Повървяха малко в мълчание; Антъни, вслушан в скърцането на обувките си по земята, издаваше леки възклицания, когато се спъваше в някоя туфа лавандула.

— Много сте тих, господин О'Хеър. Да не задряхахте отново?

От къщата внезапно долетя смях.

— Кажете ми честно — поде той, — харесват ли ви подобни вечери?

Тя сви рамене.

— Къщата е хубава.

— *Къщата е хубава.* Това ли е критерият ви за приятна вечер, мадмоазел?

Тя вдигна вежди, без да се смуги от иронията в гласа му.

— Наричайте ме Мариет, моля ви. Да разбирам ли, че не сте прекарвали добре?

— Такива хора — отвърна той, съзнавайки, че думите му ще прозвучат пиянски агресивно — могат да ме накарат да тикна дулото на пистолет в устата си и да натисна спусъка.

Тя се изкикоти. Донякъде благодарен за явното ѝ съучастничество, той продължи по темата:

— Мъжете говорят само колко са богати. Жените не виждат подалеч от проклетите си бижута. Имат парите, възможностите да правят всичко, да видят всичко и въпреки това, никой от тях няма представа за нещата извън собствения си ограничен свят. — Той се спъна отново и ръката на Мариет стисна по-здраво лакътя му. — По-добре да бях прекарал вечерта с просяците пред хотел „Кап“.

— Мислех, че харесвате госпожа Стърлинг — каза тя. — Половината мъже на Ривиерата са влюбени в нея.

— Разглезена малка тай-тай^[1]. Такива като нея може да ги видите във всеки по-голям град, мадмоа... Мариет. Красива като кукла, но без оригинална мисъл в главата.

Ангъни продължи тирадата си известно време, преди да осъзнае, че момичето е спряло. Долавяйки някаква промяна във въздуха, той се извърна и след като фокусира погледа си, видя, че на няколко крачки зад тях върви Дженифър Стърлинг. Стискаше в ръка лененото му сако, русата ѝ коса сребрееше на лунната светлина.

— Забравихте това — каза и му подаде дрехата. Челюстта ѝ бе стегната, очите проблясваха гневно в синята нощ.

Той я приближи и взе сакото.

— Съжалявам, че ви разочаровахте толкова, господин О'Хеър, и че нашият начин на живот ви оскърбява. Може би щяхте да ни харесате повече, ако бяхме тъмнокожи бедняци.

— Господи! — промълви той и преглътна. — Съжалявам. Аз... пих ужасно много.

— Очевидно. Все пак се надявам, че въпреки мнението ви за мен и за лентяйския ми живот, няма да нападате Лорънс в статията си. — Тя пое обратно по хълма.

Докато Антъни примигваше и се проклинаше наум, до ушите му достигнаха прощалните ѝ думи:

— Когато следващия път се изправите пред перспективата да попаднете в подобна скучна компания, може би ще е по-просто да откажете.

[1] Богата омъжена жена, обикновено неработеща (кит.). — Б.р. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ти няма да ми позволиш да държа ръката ти, дори малкото ти пръстче, мое прасковено цветче.

Из писмо на мъж до жена

— Трябва да почистя, мадам, ако не възразявате. — В рамката на вратата стоеше госпожа Кордоза с прахосмукачка в ръка. — О! Извадили сте всичките си неща... не знаех, че подреждате стаята. Искате ли да ви помогна?

Дженифър обърса чело, докато оглеждаше съдържанието на гардероба си, пръснато върху пода на спалнята.

— Не, благодаря ви, госпожо Кордоза. Вършете си работата. Просто подреждах нещата си, за да мога да ги намирам по-лесно.

Икономката се поколеба.

— Надявам се, че няма да ви преча. Ще изляза да напазарувам, като свърша. Оставила съм ви студено пилешко в хладилника. Казахте, че не искате нищо тежко за обед.

— Чудесно. Благодаря ви.

Приглушеното бръмчене на прахосмукачката се отдалечи по коридора и Дженифър отново остана сама. Изправи гръб и вдигна капака на поредната кутия с обувки. Правеше това от дни, пролетно почистване наред зима, за другите стаи ѝ бе помогнала госпожа Кордоза. Изпразни съдържанието на лавици и шкафове — преглеждаше, пренареждаше, чистеше с плашеща експедитивност, като оставяше отпечатък от себе си върху всяка вещ, налагаше своя подредба в къщата, която все още не можеше да почувства като своя.

Отначало това бе начин да се разсее, да забрави усещането, че изпълнява роля, която всички са ѝ вменили. И вече се бе превърнало в начин да се приспособи към този дом, начин да разбере коя е, коя е била. Открила бе писма, снимки, дневници от детството си, показващи

я като начумерено дете с тънки плитчици върху охранено бяло пони. Дешифрирала бе старателния почерк от ученическите си години, закачките в кореспонденцията си и с облекчение установи, че вече си спомня голяма част от миналото. Започна да вижда разликите между някогашното жизнерадостно, обожавано и вероятно разглежено създание и жената, която бе сега.

Знаеше почти всичко за себе си, но то не промени натрапчивото ѝ усещане за дискомфорт, чувството, че се е озовала в неподходящ живот.

„О, скъпа, с всички е така — успокоително я бе потупала по рамото Ивон, когато ѝ призна какво изпитва след второто мартини предната вечер. — Представа нямаш колко пъти съм се събуждала и съм се заглеждала в моя хъркащ съпруг махмурлия, питайки се: «Как стигнах дотук, за бога?».“

Дженифър бе опитала да се засмее. На никого не му се слушаха оплакванията ѝ. Нямаше друга алтернатива, освен да приеме това. В деня след вечерята, нетърпелива и разстроена, тя отиде сама до болницата и поиска да разговаря с доктор Харгрийвс. Той веднага я прие в кабинета си — не толкова от чувство за дълг, колкото от любезност към съпругата на изключително богат клиент. Отговорът му, макар и не толкова нехаен както този на Ивон, в основни линии бе същият.

— Ударът по главата може да доведе до най-различни последици — обясни той, докато гасеше цигарата си. — На някои хора им е трудно да се съсредоточат, други плачат неконтролируемо или постоянно се гневят. Имал съм пациенти, които изведнъж станаха агресивни. Депресията не е нещо необичайно, като се има предвид какво сте преживели.

— Не е само това, доктор Харгрийвс. Мислех, че вече би трябвало да се чувствам повече... като себе си.

— А не се ли чувствате?

— Струва ми се, че нищо не е на мястото си. Включително и аз самата. — Тя се засмя късо и неуверено. — Понякога си мисля, че полудявам.

Той кимна, сякаш бе чувал това много пъти.

— Времето наистина лекува, Дженифър. Знам, че е ужасно клише, но е вярно. Не се тревожете излишно. При удар по главата

всеки реагира различно. Известно време може да се чувствате странно... сякаш не сте на мястото си, както се изразихте. Ще ви дам едни таблетки, които ще помогнат. *И не се анализирайте постоянно.*

Вече ѝ пишеше рецептата. Тя изчака за миг, взе я и стана да си върви. *Не се анализирайте постоянно.*

Час след като се бе върнала у дома, се зае да подрежда къщата. Имаше дрешник, пълен с тоалети. Имаше дъбова кутия за бижута, която съдържаше четири красиви пръстена със скъпоценни камъни, и втора — с множество брошки и колиета. Установи, че притежава дванайсет шапки, девет чифта ръкавици и осемнайсет чифта обувки. Държала бе в ръка всяка обувка, опитвайки се да извлече от нея някакъв спомен за преживяно събитие. На два пъти в главата ѝ пробягаха образи: краката ѝ в зелени копринени обувки, слизащи от едно такси — на театър ли отиваше? — но бяха отчайващо ефимерни и изчезнаха, преди да успее да си спомни повече.

Не се анализирайте постоянно.

Тъкмо връщаше последния чифт обувки в кутията, когато видя книга с меки корици. Беше евтин любовен роман, пъхнат между увивната хартия и дъното на кутията. Тя огледа корицата и се изненада, че не си спомня сюжета, както се бе случило с повечето книги в библиотеката ѝ.

„Може би съм я купила, а после съм се отказала да я чета“, помисли си, докато прелистваше първите няколко страници. Романът изглеждаше доста мрачен. Довечера ще го прегледа и ако се окаже, че не е по вкуса ѝ, ще го даде на госпожа Кордоза. Остави го на нощното си шкафче и отупа полата си от праха. Сега имаше по-спешни неща за вършене, например да разчисти тази бъркотия и да реши какво ще облече за вечеря.

Имаше две писма, дошли с новата поща. Мойра си помисли, че са почти идентични, докато ги четеше — еднакви симптоми, еднакви оплаквания. Идваха от една и съща фабрика, в която всеки от двамата бе работил двайсет години. Може би се подклаждаха от профсъюзите, както бе казал шефът ѝ, но бе изнервящо, че подобни писма, преди няколко години съвсем редки, сега пристигаха все по-често.

Когато вдигна глава, тя видя, че шефът ѝ се връща от обед, и се поколеба какво да му каже. Той се ръкуваше с господин Уелфорд: лицата им бяха разтегнати в доволни усмивки, явно срещата бе преминала успешно. След кратко колебание Мойра припряно прибра писмата от бюрото и ги пхна в горното чекмедже. Щеше да ги остави при другите. Излишно беше да го тревожи. А и вече знаеше какво ще каже.

Остана загледана в шефа си още известно време, докато той изпращаше господин Уелфорд до асансьора, и си припомни разговора им от сутринта. В офиса бяха само двамата. Останалите секретарки рядко се появяваха преди девет, но тя редовно идваше час по-рано, за да включи машината за кафе, да подреди документите му, да провери за новопристигнали телеграми и да се увери, че в кабинета му всичко е наред, преди той да влезе в него. Това ѝ беше работата. А и предпочиташе да изяде закуската си на бюрото. Не се чувстваше толкова самотна, колкото у дома, след като майка ѝ бе починала.

Господин Стърлинг ѝ направи знак да дойде в стаята му, стоеше прав с леко вдигната ръка. Знаеше, че тя ще разбере жеста му: винаги беше нащрек, в случай че шефът ѝ има нужда от нещо. Опъна полата си и влезе бързо, очаквайки да ѝ продиктува някакъв текст, да ѝ поиска справка, ала вместо това той прекоси стаята и затвори тихо вратата зад нея. Никога досега не го бе правил през петте години, откакто бяха заедно. Ръката ѝ несъзнателно се вдигна към косата.

Гласът му се снижи, когато пристъпи към нея.

— Мойра, нали помниш какво те помолих преди няколко седмици?

Тя се бе вторачила в него, зашеметена от близостта му, от неочаквания обрат на събитията. Поклати глава — малко глупав жест, както осъзна след това.

— След катастрофата с жена ми. — В гласа му се прокрадна леко нетърпение. — Искан да съм сигурен. Нали не е имало...

Тя се окопоти, ръката ѝ посегна към яката на блузата.

— О! О, не, сър. Отидох два пъти, както ме помолихте. Нямах нищо. — Изчака за миг и додаде: — Нищо. Напълно сигурна съм.

Той кимна, изглеждаше успокоен. Усмихна ѝ се с една от редките си мили усмивки.

— Благодаря ти, Мойра. Знаеш колко много те ценя, нали?

Тя усети как настръхва от удоволствие.
Шефът ѝ отиде до вратата и отново я отвори.
— Дискретността е едно от най-добрите ти качества.
Тя преглътна с мъка, преди да отговори:
— Аз... Винаги можете да разчитате на мен. Знаете го.

— Какво се е случило, Мойра? — попита я една от машинописките в стаята за почивка. Тя осъзна, че си тананика. Внимателно освежи червилото си и си пръсна съвсем малко парфюм.
— Имаш толкова доволен вид — като котка, която е изяла сметаната.

— Може „сметаната“ да е Марио от съседния офис. — В стаята се разнесе неприятен кикот.

— Ако обръщаше на работата си повече внимание, отколкото на глупавите клюки, сега нямаше да си само младша машинописка, Филис — скастри я Мойра, преди да излезе. Противното кискане, което я следваше по петите, не успя да помрачи настроението ѝ.

Целият площад бе зает от коледни светлини, идващи от големите бели крушки с форма на лале, окачени между викторианските стълбове и увити в неравномерни спирали около крайните дървета в градския парк.

— Все по-рано всяка година — отбеляза госпожа Кордоза, като се извърна от големия еркереен прозорец в дневната, когато Дженифър влезе вътре. Тъкмо се канеше да дръпне завесите. — Дори не е декември.

— Но е много красиво. — Дженифър си слагаше обещата. — Госпожо Кордоза, бихте ли закопчали копчето отзад на врата ми? Не мога да го стигна. — Ръката ѝ вече беше много по-добре, но все още ѝ липсваше достатъчно гъвкавост.

Възрастната жена вдигна яката, закопча синьото, облечено в коприна копче, и отстъпи в очакване Дженифър да се обърне.

— В тази рокля винаги изглеждате прекрасно — отбеляза тя.

Дженифър бе свикнала с подобни моменти, в които ужасно ѝ се щеше да попита: „Нима? Кога съм я обличала преди?“. Но успяваше да

се овладее и да убеди света около себе си, че знае къде е мястото ѝ в него.

— Не помня кога съм я носила за последен път — призна замислено след миг колебание.

— На рождения си ден. Отидохте на ресторант в Челси.

Дженифър се надяваше, че това ще опресни паметта ѝ.

Но не се получи нищо.

— О, да — потвърди с бърза усмивка, — и изкарахме чудесно.

— Някакъв специален случай ли има тази вечер, мадам?

Дженифър погледна отражението си в огледалото над камината. Косата ѝ бе подредена в меки руси вълни, очите ѝ — очертани с умело положен черен грим.

— О, не, не. Семейство Монкрийф ни поканиха на ресторант. Вечеря и танци. Нищо особено.

— Ще остана още един час, ако не възразявате. Има чаршафи за колосване.

— Плащаме ви за извънредната работа, нали? — изрече, без да помисли.

— О, да — увери я госпожа Кордоза. — И двамата със съпруга ви сте много щедри.

Лорънс — тя все още не можеше да свикне с умалителното Лари, без значение как го наричаха всички — я беше предупредил, че няма да успее да излезе по-рано от работа, затова тя предложи да го вземе с такси от офиса му. Той не беше във възторг от идеята, но Дженифър настоя. През последните няколко седмици правеше опити да излиза от къщи по-често, за да възвърне независимостта си. Обиколи магазините, веднъж с госпожа Кордоза, а веднъж сама, като се разхождаше бавно по Кенсингтън стрийт и се опитваше да свикне с потока от хора, постоянния шум и суетене. Преди два дни си бе купила наметка от един универсален магазин, не защото особено я искаше или се нуждаеше от нея, а за да се върне у дома с изпълнена мисия.

— Да ви помогна ли, мадам?

Икономката държеше сапфиреносиньо разкроено манто от брокат. Хвана го за раменете, за да може Дженифър да пхне едновременно и двете си ръце в ръкавите. Подплатата беше копринена, брокатът тежеше приятно върху зялото ѝ. Тя се извърна, докато оправяше яката.

— Какво правите? След като си тръгнете оттук?

Икономката примигна, леко изненадана.

— Какво правя?

— Искам да кажа, къде отивате?

— У дома — отвърна тя.

— При... семейството си? — „Прекарвам твърде много време с тази жена — помисли си Дженифър, — а не знам нищо за нея.“

— Семейството ми е в Южна Африка. Дъщерите ми са пораснали. Имам две внучета.

— Разбира се. Извинявайте, но още не мога да си спомня някои неща. Не говорите за съпруга си...

Жената сведе поглед.

— Той почина преди осем години, мадам. — Когато Дженифър не каза нищо, додаде: — Беше управител в мината в Трансваал. Вашият съпруг ми предложи тази работа, за да мога да издържам семейството си.

На Дженифър ѝ стана неловко.

— Простете ми. Както казах, в момента не мога да разчитам на паметта си. Моля ви, не си мислете, че...

Госпожа Кордоза поклати глава.

Дженифър бе станала аленочервена.

— Сигурна съм, че при нормални обстоятелства щях да...

— Моля ви, мадам. Разбирам... — Икономката се поколеба, преди да продължи: — ... че е необходимо време да се възстановите.

Стояха и се гледаха, възрастната жена изглеждаше ужасена от прекалената си фамилиарност.

Но Дженифър не го прие така.

— Госпожо Кордоза — попита тя, — много ли съм променена след катастрофата? — Видя как очите на жената пробягаха по лицето ѝ за миг, преди да ѝ отговори. — Госпожо Кордоза?

— Може би малко.

— Какво имате предвид под „малко“?

Икономката изглеждаше притеснена, явно се боеше да ѝ отговори откровено. Но вече не можеше да спре.

— Нищо сериозно, уверявам ви. Просто аз... Нещата са малко странни, откакто... И на мен ми е нужно време да свикна.

Ръцете ѝ бяха стиснати плътно пред тялото.

— Може би сте по-тиха. Не толкова... общителна.
— По-щастлива ли бях преди?
— Мадам, моля ви... — Икономката попипа смутено гърдана си.
— Аз не... наистина трябва да вървя. Може да оставя спалното бельо за утре, ако не възразявате.
Преди Дженифър да успее да каже нещо, жената бе изчезнала.

Ресторантът „Бийчкомбър“ в хотел „Мейфеър“ беше един от най-посещаваните в района. Дженифър влезе вътре, следвана от съпруга си, и веднага разбра защо: само на метри от хладната лондонска улица се озова в същински морски рай. Кръглият бар бе облицован с бамбук, както и таванът. Подът беше от морска трева, а от подпорните греди висяха рибарски мрежи и шамандури. От високоговорители, разположени сред имитация на скали, долиташе хавайска музика, долавяща се едва-едва през шума на многолюдната петъчна вечер. Стенопис със синьо небе и безкрайни бели пясъци заемаше част от стената, а в близост до бара бе поставена дървена статуя на жена, която някога бе украсявала носа на кораб. Именно там забелязаха Бил — опитваше се да окачи шапката си върху една от изваяните ѝ гърди.

— А, Дженифър... Ивон... да сте виждали Етел Мерман^[1] наоколо? — Той вдигна шапката си и помахаше към тях.

— Внимавайте с него — предупреди ги Ивон, която се бе изправила да ги посрещне. — Вайълет имала някаква работа вкъщи и той вече чува песента на сирените.

Лорънс пусна лакътя на Дженифър, докато се настаняваха. Ивон седна на стола си срещу нея, после махна елегантно с ръка на Ан и Доминик, които тъкмо влизаха. Бил, в другия край на масата, грабна ръката на Дженифър и я целуна, когато тя мина покрай него.

— О, не, Бил — поклати глава Франсис. — Ще изпратя кола за Вайълет, ако не внимаваш.

— Къде е Вайълет? — Дженифър изчака сервитьорът да ѝ издърпа стола.

— Едно от децата е болно, а тя не иска да остави бавачката сама. — С едно-единствено красиво повдигане на веждите Ивон успя да изрази мнението си за това решение.

— Защото децата винаги са на първо място — поясни Бил. Намигна на Дженифър. — Добре че нямате деца, дами. Ние мъжете се нуждаем от истинско внимание.

— Да си поръчаме ли кана с нещо? Какво предлагат тук?

— Аз ще пия „Май Тай“ — каза Ан.

— Аз — „Кралски ананас“ — обяви Ивон, докато разглеждаше менюто със снимка на жена в хавайска пола и надпис „Видове грог“.

— Ти какво ще пиеш, Лари? Чакай да позная. „Скорпион от Бали Хай“. Нещо с жило на опашката? — Бил бе взел менюто с напитките.

— Звучи отвратително. Искам уиски.

— Позволи ми тогава да избира питие за прекрасната Дженифър. Джени, скъпа, какво ще кажеш за „Скрита перла“? Или „Падението на хавайката“? Харесва ли ти?

Дженифър се засмя.

— Щом казваш, Бил.

— А аз ще пия „Страдащо копеле“. Много ми подхожда — обяви той. — Така. Кога ще започнем с танците?

След няколко питиета пристигна храната: свинско по полинезийски, скариди с бадеми и бифтек с гарнитура от зеленчуци. Дженифър, която се чувстваше леко замаяна от силните коктейли, се насилваше да хапва от храната. Край нея ресторантът бе станал пошумен; в ъгъла засвири оркестър, по дансинга се движеха двойки, а на масите се надвикваха, за да се чуят. Осветлението стана приглушено, настолните лампи от цветно стъкло грееха с трептящ, златистоален блясък. Тя бавно плъзна поглед към приятелите си. Бил не спираше да я следи с очи, сякаш търсеше одобрението ѝ. Ръката на Ивон бе обвила рамото на Франсис, докато му разказваше някаква история. Ан спря да смуче многоцветния си коктейл със сламката и избухна в смях. Чувството отново се прокрадна, безпощадно като прилив: струваше ѝ се, че трябва да е някъде другаде. Чувстваше се като затворена в стъклен мехур, отдалечена от приятелите си — и с изненада осъзна, че изпитва носталгия. „Пих твърде много — упрекна се тя. — Глупаво момиче.“ Срещна погледа на съпруга си и му се усмихна, надявайки се, че не изглежда толкова неловко, колкото се чувстваше. Той не отвърна на усмивката ѝ. „Твърде прозрачна съм“, каза си тя тъжно.

— И тъй, какъв е поводът? — попита Лорънс, обръщайки се към Франсис. — Какво точно празнуваме?

— Трябва ли ни причина да се забавляваме? — промърмори Бил. Сега пиеше от ананасовия коктейл на Ивон с дълга раирана сламка. Тя сякаш не забелязваше.

— Имаш да ни кажеш нещо, нали, скъпа? — каза Франсис.

Жена му се облегна в стола си, бръкна в дамската си чанта и запали цигара.

— О, да, определено.

— Искахме да ви съберем — най-добрите ни приятели — тук тази вечер, за да ви уведомим, че... — Франсис погледна към съпругата си — ... след шест месеца ще си имаме един малък Монкрийф.

Последва кратко мълчание. Очите на Ан се разшириха.

— Ще си имате бебе?

— Е, няма да го купуваме. — Плътно начервената уста на Ивон потрепна очаровано. Ан вече бе станала от мястото си и заобиколи масата, за да прегърне приятелката си.

— Чудесна новина! Ах, ти, умницата ми!

Франсис се засмя.

— Е, не беше трудно.

— Вярно е, нищичко не почувствах — пошегува се Ивон и съпругът ѝ я смушка с лакът.

Дженифър усети как се изправя, проправя си път край масата, сякаш задействана от някакъв автоматичен импулс. Наведе се и целуна Ивон.

— Прекрасна новина! — каза, без да знае защо внезапно се бе почувствала още по-неспокойна. — Поздравления!

— Трябваше да ти кажа по-рано — ръката на Ивон бе върху нейната, — но си помислих, че е по-добре да изчакам, докато...

— ... се съвзема напълно. Естествено. — Дженифър се изправи. — Но това наистина е прекрасно. Толкова се радвам за вас.

— Следващата си ти. — Бил недвусмислено посочи с пръст към Лорънс и нея. Яката му бе разкопчана, вратовръзката — разхлабена. — Само вие останяхте. Хайде, Лари, действай! Не бива да изоставаш!

Дженифър, вече на стола си, усети как се изчервява. Надяваше се да не се забележи на приглушената светлина.

— Всяко нещо с времето си — намеси се деликатно Франсис. — На нас ни отне години да го решим. По-добре първо си поживейте.

— Точно така. Няма защо да бързаме — отвърна Лорънс.

Дженифър гледаше как съпругът ѝ вади пура от вътрешния си джоб и разрязва върха ѝ с ловко движение.

— Няма защо да бързаме — повтори като ехо.

Бяха в таксито, на път за вкъщи. Ивон им махаше за довиждане от студения тротоар, ръката на Франсис бе обгърнала ласкаво раменете ѝ. Доминик и Ан си бяха тръгнали няколко минути преди това, а Бил се закачаше с минавачите.

— Новината на Ивон наистина е прекрасна, нали? — отбеляза тя.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Ти не мислиш ли?

Той гледаше през прозореца. Къщите бяха потънали в мрак, светеха само уличните лампи.

— Да — съгласи се той. — Бебето е чудесна новина.

— Бил пи много, нали? — Тя извади пудриерата от дамската си чанта и провери лицето си. Най-сетне бе престанало да я изненадва.

— Бил е глупак — каза съпругът ѝ, все така загледан през прозореца.

Дженифър изпита някакво странно безпокойство. Затвори чантата си и скръсти ръце на скута, обмисляйки следващите си думи.

— А ти... какво си помисли ти, когато го чу?

Лорънс се извърна към нея. Едната страна на лицето му бе осветена от натриевите лампи, другата бе тъмна.

— За бебето на Ивон. Не каза почти нищо. В ресторанта.

— Помислих си, че Франсис Монкрийф е голям късметлия — отвърна той. Дженифър долови безкрайна тъга в гласа му.

Не си казаха нищо повече по краткия път до вкъщи. Когато пристигнаха, Лорънс плати на шофьора на таксито, докато тя изкачваше предпазливо поръсените със сол каменни стълби. Лампите бяха включени и хвърляха бледа жълтеникава светлина върху покрития със сняг тротоар. Това бе единствената къща, която все още светеше в безлюдния площад. Съпругът ѝ бе пиан, осъзна тя, докато гледаше как изкачва тежко и неуверено стъпалата. Помъчи се да си спомни колко уискита бе изпил, но не можа. В ресторанта бе твърде заета със

собствените си мисли, чудеше се как изглежда в очите на другите. Мозъкът ѝ бе прегрял от усилието да изглежда нормална.

— Да ти приготвя ли питие? — попита тя, докато отключваше вратата. Стъпките им отекнаха в коридора. — Мога да направя чай, ако искаш.

— Не — отказа той и остави палтото си на стола в коридора. — Ще си лягам.

— Просто помислих, че...

— И искам да дойдеш с мен.

Значи това беше. Тя окачи внимателно палтото си в гардероба в коридора и го последва по стълбите в спалнята им. Изведнъж ѝ се прииска да бе пила повече. Щеше да ѝ хареса да са безгрижни като Доминик и Ан, които се облягаха един на друг и се кикотеха на улицата. Но вече знаеше, че съпругът ѝ е прекалено сериозен за това.

Будилникът показваше два без четвърт. Той свали дрехите си и ги остави на купчина на пода. Внезапно ѝ се стори безкрайно уморен и изпита слаба надежда, че ще заспи.

Тя изу обувките си и осъзна, че не може да разкопчае яката на роклята си.

— Лорънс?

— Да?

— Би ли ме разкопчал? — Тя обърна гърба си към него и се постара да не трепне, когато пръстите му непохватно задърпаха тъканта. Съпругът ѝ дишаше тежко и лъхаше на уиски и тръпчивия аромат на пура. На няколко пъти, докато освобождаваше копчето, закачи косъмчетата на врата ѝ и тя потръпна от болка.

— По дяволите! — изруга той накрая. — Скъсах го.

Дженифър смъкна роклята от раменете си и Лорънс постави облеченото в коприна копче в дланта ѝ.

— Няма нищо — успокой го тя, опитвайки се да звучи нехайно. — Сигурна съм, че госпожа Кордоза ще успее да я поправи.

Тъкмо се канеше да окачи роклята, когато той я улови за лакътя.

— Остави я — нареди ѝ той. Беше се вторачил в нея, главата му леко се поклащаше, клепачите му бяха притворени наполовина върху премрежените очи. Наведе лице, взе нейното между дланите си и започна да я целува. Тя притвори очи, докато ръцете му се спускаха по шията ѝ, раменете, двамата се олюляха, когато той загуби равновесие.

После я придърпа върху леглото, големите му ръце загалиха гърдите ѝ, вече наместваше тялото си върху нейното. Тя отвърна на целувките му от любезност, опитвайки се да не повърне от дъха му.

— Джени — промърмори той, вече дишаше учестено. — Джени...

Поне нямаше да продължи дълго.

Изведнъж тя осъзна, че е спрял. Отвори очи и видя, че той я гледа.

— Какво има? — попита я с надебелял език.

— Нищо.

— Изглеждаш така, сякаш това, което правя, ти е неприятно. Така ли се чувстваш?

Лорънс беше пиян, но в изражението му имаше и още нещо, някаква горчивина, която тя не можеше да си обясни.

— Съжалявам, скъпи. Не исках да оставаш с такова впечатление. — Тя се надигна на лакти. — Просто съм уморена. — Докосна го с ръка.

— А. Уморена.

Седнаха в леглото един до друг. Той прокара ръка през косата си, от всяка пора на тялото му се излъчваше разочарование. Дженифър изпитваше вина, но за свой срам — и облекчение. Когато мълчанието стана непоносимо, тя взе ръката му.

— Лорънс... мислиш ли, че съм добре?

Усети как в гърлото ѝ заседна буца. Той ѝ беше съпруг: нормално бе да иска да сподели тревогите си с него. Помисли си за миг как Ивон се бе увила около Франсис, честите погледи, които си бяха разменяли двамата — погледи, които говореха за стотици разговори насаме. Помисли си за Доминик и Ан, как се смееха, докато се качваха в таксито.

— Лорънс...

— Лари! — избухна той. — Наричаше ме Лари. Не разбирам защо не можеш да си спомниш това.

Тя вдигна ръце към лицето.

— Лари, съжалявам. Просто... още се чувствам някак странно.

— Странно?

Тя примигна.

— Сякаш нещо липсва. Като че ли се опитвам да подреда мозайка, от която липсват парченца. Глупаво ли ти звучи?

„Моля те, успокой ме — умоляваше го безмълвно тя. — Вземи ме в обятията си. Каж ми, че се държа глупаво, че скоро ще си възвърна паметта. Каж ми, че доктор Харгрийвс е прав и че това ужасно чувство ще изчезне. Обичай ме малко. Бъди близо до мен, докато почувствам, че *така трябва да бъде*. Просто ме *разбери*.“

Но когато погледна нагоре, очите му бяха вперени в обувките, които се търкаляха на около метър от него на килима. Постепенно тя осъзна, че в мълчанието на съпруга ѝ не се криеше въпрос. Нито подсказваше, че се опитва да оправи нещата. Ужасяващата му неподвижност говореше за нещо по-мрачно: едва потискан гняв.

В тихия му глас прозираше ледена решителност, когато каза:

— Какво мислиш, че липсва в живота ти, Дженифър?

— Нищо — отвърна тя бързо. — Съвършено нищо. Аз съм напълно щастлива. Аз... — Тя стана и се запъти към банята. — Няма нищо. Както каза доктор Харгрийвс, скоро ще ми мине. Скоро ще бъде предишната Дженифър.

Когато се събуди, Лорънс вече бе излязъл и госпожа Кордоза чукаше тихо на вратата ѝ. Тя отвори очи и чувства убийствена болка, щом повдигна главата си.

— Мадам? Искате ли да ви донеса кафето?

— Много мило от ваша страна. Благодаря ви — изхриптя тя.

Изправи се бавно, като примигваше на дневната светлина. Беше десет без четвърт. Навън се чуваше мотор на кола, приглушеното стържене от лопатата на някой, който почистваше тротоара от снега, и чуруликането на вrabчетата в клоните на дърветата. Дрехите, разхвърляни из спалнята предишната вечер, бяха мистериозно изчезнали. Тя остана да лежи върху възглавниците, опитвайки се да си припомни събитията.

Лорънс се бе извърнал на другата страна, когато се върна в леглото, широкият му, силен гръб ѝ заприлича на непреодолима бариера. Испита облекчение, но и нещо по-озадачаващо. Сега усещаше меланхолична умора. „Трябва да направя нещо — помисли си. — Ще

спра да говоря за чувствата си. Ще бъда по-мила с него. Ще бъда щедра. Снощи го нараних и затова реагира така.“

Не се анализирайте прекалено.

Госпожа Кордоза почука на вратата. Носеше кафе и две тънки препечени филийки на една табла.

— Помислих, че може да сте гладна.

— О, много сте мила. Съжалявам. Трябваше да съм станала преди часове.

— Ще я оставя тук. — Икономката постави внимателно таблата върху кувертюрата. — Ще съм долу засега и няма да ви безпокоя. — Тя погледна за миг към голата ръка на Дженифър, чийто белег се очертаваше ясно на силната светлина, и отмести очи.

Излезе от стаята тъкмо когато Дженифър зърна книгата, любовния роман, който искаше да прочете или да даде на някого. Реши да изпие кафето си, а после да свали чашата долу. Добре би било да оправи нещата с госпожа Кордоза след неловкия разговор предната вечер.

Отпи от кафето, взе книгата с меки корици и запрелиства страниците. Тази сутрин ѝ беше трудно да чете. От романа изпадна някакъв лист. Тя остави книгата на нощното шкафче и вдигна листа. Разгъна го бавно и започна да чете.

Любима моя,

Не пожела да ме изслушаш и си тръгна много бързо, но не те виня. Ти беше толкова далеч от истината, че едва го понесох.

Ето истината: ти не си първата омъжена жена, с която имам връзка. Знаеш обстоятелствата от личния ми живот и честно казано, такива отношения ми харесват. Не желяех да съм близък с никого. Когато се запознахме, реших, че ти няма да си по-различна.

Но когато дойде в стаята ми в събота, изглеждаше прекрасна. А после ме помоли да разкопчая това копче на гърба ти. И докато пръстите ми докосваха кожата ти, осъзнах, че ако правя любов с теб, това ще е катастрофа и за двамата ни. Нямах представа какво е да си толкова

двойствен, скъпа моя. Ти си чисто, очарователно създание. Сега може и да не го съзнаваш, но човек изпитва удоволствие от своята почтеност. Не бих искал да съм мъжът, който ще ти го отнеме.

А аз? Още в мига, щом ме погледна, знаех, че ако го направим, ще съм изгубен. Нямах да мога да те отблъсна, както правех с останалите. Нямах да мога да кимам дружелюбно на Лорънс, когато се разминаваме в някой ресторант. Никога нямаше да се задоволя да имам само част от теб. Заблуждавах се, когато мислех другояче. Тъкмо това е причината, любов моя, поради която отново закопчах онова проклето копче на врата ти. Това е причината, поради която лежа буден последните две нощи и се мразя за единственото почтено нещо, което съм направил.

Прости ми.

Б.

Дженифър седна в леглото, загледана в единствената дума, която се набиваше в очите ѝ. Лорънс.

Лорънс.

Това можеше да означава само едно.

Писмото бе адресирано до нея.

[1] Американска актриса и певица, една от най-известните изпълнителки на Бродуей през XX век. — Б.р. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Не искам да се чувстваш зле, но се срамувам от това, което се случи помежду ни. Не биваше. За да сме честни към всички в тази история, мисля, че не трябва да се виждаме повече.

В електронно писмо
от мъж до жена

Антъни О'Хеър се събуди в Бразавил. Загледа се във вентилатора, който се въртеше лениво над главата му, смътно осъзнавайки, че през кепенците се просмуква слънчева светлина, и за миг се почуди дали този път ще умре. Главата му бе като стегната в менгеме, между слепоочията му прелитаха стрели. Бъбреците му се чувстваха така, сякаш някой ги бе млатил цялата предишна вечер. Устата му бе пресъхнала и вонеше, леко му се гадеше. За миг го обзе паника. Дали не е прострелян? Пребит в размириците? Притвори очи и се заслуша в шумовете от улицата, продавачите на сергиите, постоянното бръмчене на радиоапаратите, около които хората приклякаха и се опитваха да чуят къде ще е следващият сблъсък. Не откри куршум. Значи се бе разболял от жълта треска. Този път тя със сигурност щеше да го довърши. Но още докато мисълта се оформяше в главата му, осъзна, че не чува конгоански звуци: никакви викове от отворени прозорци, никаква музика от заведение, никакъв аромат на кванга, изпечена в бананови листа. Никакви изстрели. Никакви кръсъци на лингала или суахили. Тишина. Далечният писък на чайки.

Не беше в Конго. *Франция.* Беше във Франция.

Изпита мигновена благодарност, след което болката се върна отново. Лекарите го бяха предупредили, че ще се чувства по-зле, ако пие отново, припомни си той с някаква далечна и все още способна да разсъждава част от мозъка си. Доктор Робъртсън щеше да е доволен, ако разбереше колко точно е предсказал последиците.

Когато сметна, че може да рискува да се изправи, той се надигна. Провеси крака от леглото и пристъпи неуверено към прозореца, долавяйки миризмата на застояла пот и на празните бутилки на масата, които говореха за дълга нощ. Разтвори леко пердето и видя блестящия залив долу, окъпан в бледа златиста светлина. Червените покриви по хълмовете бяха покрити с теракотени плочки, а не с ръждясалите ламарини на конгоанските къщурки; обитателите им бяха здрави, доволни от живота хора, които се разхождаха по кея, бърбеха, бягаха за здраве. Бели хора. Богати хора.

Той присви очи. Сцената беше безупречна, идилична. Пусна пердето, добра се до банята и повърна, превит над тоалетната чиния. Когато отново се изправи, застана замаяно под душа и се облегна на стената. Остави топлата вода да го облива в продължение на двацет минути, надявайки се тя да измие отровата в него.

Хайде, вземи се в ръце!

Облече се, позвъни долу за кафе и чувствайки се малко по-стабилен, седна на бюрото. Беше почти единайсет. Трябваше да изпрати материала си, текста, върху който бе работил предния следобед. Взря се в надрасканите бележки и си припомни края на вечерта. Паметта му започна да се възвръща: Мариет, застанала пред хотела, вдигнала към него лице да я целуне. Решителният му отказ, макар да се бе упрекнал, че ще е глупак, ако не се възползва: момичето беше апетитно и му се предлагаше само. Тази вечер обаче той искаше да се зарадва поне мъничко за нещо, което не е направил.

О, господи! Дженифър Стърлинг, крехка и наранена, протягаща ръка със сакото му. Беше го чула как напада всички — лекомислено и неблагодарно. А какво точно бе казал за нея? *Разглезена тай-тай... без оригинална мисъл в главата.* Стисна плътно очи. „Във военните зони е по-лесно — помисли си. — По-безопасни са. Във военните зони винаги знаеш кой е врагът.“

Кафето пристигна. Антъни въздъхна дълбоко и си наля една чаша. Вдигна телефонната слушалка и уморено помоли операторката да го свърже с Лондон.

Госпожо Стърлинг,

Аз съм едно неблагоприятно прасе. Бих искал да мога да се извиня с умората или с нетипична реакция на морската храна, но се боя, че бе комбинация от алкохол — който не бива да пия — и холеричния нрав на аутсайдера. Трудно бихте могли да кажете за мен нещо, до което вече да не съм стигнал сам в изводите си.

Моля ви, дайте ми възможност да се извиня. Много бих се радвал, ако ми позволите да поканя вас и господин Стърлинг на обяд, преди да се прибера в Лондон.

Посрамено ваш, Антъни О'Хеър

П.П. Прилагам копие от статията, която изпратих в Лондон, за да видите, че поне в това отношение съм почтен.

Антъни запечата плика с писмото и го заобръща в ръцете си. Изглежда, още не бе изтрезнял съвсем: не си спомняше друг път да е бил толкова искрен в писмо.

И в този миг се сети, че няма адрес, на който да го изпрати. Изруга тихо, ядосан на глупостта си. Предната вечер шофьорът на Стърлинг го бе взел от хотела, а не си спомняше почти нищо от обратния път, като се изключи собственият му гаф.

На рецепцията не можаха да му помогнат много. Стърлинг? Портиерът поклати глава.

— Познавате ли го? Богат човек. Известен — попита той. Устата му още лепнеше.

— Мосю — отвърна уморено портиерът, — тук всички са богати и известни.

Следобедът беше приятно топъл, въздухът сякаш фосфоресцираше под ясното небе. Антъни тръгна пеш, за да огледа пътя, по който бе минала колата предната вечер. Пътували бяха десетина минути: не би трябвало да е трудно да намери къщата. Щеше да остави писмото до вратата и да си тръгне. Не му се мислеше какво ще прави, когато се върне в града: от сутринта тялото му, което си бе възвърнало спомена за продължителната връзка с алкохола, се бе изпълнило с настоятелно, перверзно желание. *Бира*, настояваше то. *Вино*. *Уиски*. Бъбреците го боляха и все още малко трепереше.

„Разходката ще ми се отрази добре“, каза си той, докато кимаше за поздрав на две усмихнати жени в сламени шапки.

Небето над Антиб бе искрящосиньо, плажовете — осеяни с летовници, които се припичаха на белия пясък. Антъни си спомни, че на кръстовището бяха завили наляво, и видя, че пътят, от двете страни на който бяха пръснати облицовани в теракота вили, води към хълмовете. Пейзажът му беше познат. Слънцето напичаше силно врата му и загреваше главата му през шапката. Свали сакото си, метна го през рамо и продължи да върви.

На хълмовете извън града обаче нещата се объркаха. Той свърна наляво при една църква, която му се стори смътно позната, и започна да изкачва хълма. Боровете и палмите оредяха, а после почти изчезнаха, като го оставиха без сянка в топлината, попиваща в скалите и асфалта. Усети как изложената на слънцето кожа се стяга и знаеше, че до вечерта ще е изгоряла и болезнена на пипане.

Понякога минаваха коли и под копелетата им се разхвърчаваше ситен чакъл. Снощи пътуването му се бе сторило кратко, вероятно заради прохладния бриз и аромата на диви билки. Сега километричните камъни се нижеха неумолимо пред него и мисълта, че може да се е изгубил, ставаше все по-настойчива.

На Дон Франклин това щеше да му хареса, помисли си той, когато спря да обърше глава с носната си кърпа. Антъни можеше да прекоси Африка от единия край до другия, без да се затрудни, а тук се изгуби в някакъв си десетминутен маршрут до милионерска вила. Отдръпна се да мине поредната кола и примигна изненадано, когато, с тихо проскърцване на спирачките, тя спря. С леко ръмжене пое на заден ход към него.

От даймлера последен модел се показва Ивон Монкрийф, избутала слънчевите си очила на темето.

— Да не сте си изгубили ума? — попита развеселено. — Ще се изпържите на това слънце!

Той надникна зад нея и на волана видя Дженифър Стърлинг. Тя беше с огромни слънчеви очила и прибрана назад коса. Изражението ѝ бе неразгадаемо.

— Добър ден — поздрави той и свали шапката си. Внезапно осъзна, че потта се е просмукала през омачканата му риза, а лицето му лъщи на слънцето.

— Какво правите толкова далеч от града, господин О'Хеър? — попита Дженифър. — Търсите пикантни новини?

Той свали лененото сако от рамото си, бръкна в джоба на панталоните и й подаде писмото.

— Аз... исках да ви дам това.

— Какво е то?

— Извинение.

— Извинение?

— За поведението ми снощи.

Тя не посегна да вземе писмото.

— Да го взема ли аз, Дженифър? — Ивон Монкрийф й хвърли бърз поглед, явно объркана.

— Не. Ще го прочетете ли на глас, господин О'Хеър? — попита тя.

— Дженифър!

— След като господин О'Хеър го е написал, не виждам причина да не може да го прочете. — Лицето й зад очилата бе безизразно.

Той се поколеба за миг, погледна зад себе си към празния път и окъпаното от слънце курортно селище.

— Наистина бих предпочел...

— Какво извинение ще е тогава, господин О'Хеър? — попита тя мило. — Всеки може да надраска няколко думи.

Ивон Монкрийф гледаше в ръцете си и клатеше глава. Черните слънчеви очила на Дженифър бяха все така фокусирани в него, силуетът му се отразяваше в тъмните им стъкла.

Той отвори плика, извади листа хартия и след миг й прочете съдържанието; гласът му звучеше неестествено високо в планината. Свърши и го пхна обратно в джоба си. Почувства се странно смутен в тишината, нарушавана само от лекото бръмчене на двигателя.

— Съпругът ми — каза накрая Дженифър, — замина за Африка. Отпътува тази сутрин.

— Тогава ще се радвам да ви поканя заедно с госпожа Монкрийф на обяд. — Той погледна часовника си. — Е, вече е малко късничко за обед.

— Аз не мога, скъпа. Франсис иска да погледнем една яхта следобед. Казах му, че човек може само да си мечтае.

— Ще ви откараме до града, господин О'Хеър. — Дженифър кимна към миниатюрната задна седалка. — Не бих си простила, ако *безценният* кореспондент на „Нейшън“ получи слънчев удар след алкохолно отравяне.

Тя изчака Ивон да слезе от колата и наклони напред седалката ѝ, за да се качи Антъни, след което зарови в жабката.

— Вземете — каза и му подхвърли една носна кърпа. — Предполагам, знаете, че се движехте в напълно погрешна посока. Ние живеем ето там. — Тя посочи към далечен, обрасъл в дървета хълм. Устата ѝ потрепна в ъгълчетата точно колкото да му покаже, че може би му е простила, и двете жени избухнаха в смях. С огромно облекчение Антъни О'Хеър нахлупи шапката на главата си и даймлерът потегли, като ускори по тесния път обратно към града.

Колата попадна в задръстване почти веднага щом оставиха Ивон в хотел „Сен Жорж“.

— И да се държите прилично — беше се пошегувала тя, докато им махаше за довиждане.

Антъни забеляза, че го каза с безгрижната увереност на човек, който знае, че алтернативата е изключена.

Щом останаха само двамата, настроението се промени. Дженифър Стърлинг мълчеше, насочила цялото си внимание към пътя пред тях. Той погледна крадешком към леко загорелите ѝ ръце, профила ѝ, докато се взираше в дългата редица от задни светлини. Започна да се чуди дали не му е по-сърдита, отколкото показва.

— Колко време ще остане съпругът ви в Африка? — попита, за да прекъсне тишината.

— Може би седмица. Рядко остава повече. — Тя надзърна през вратата, за да прецени какво е задръстването.

— Дълго пътуване за такъв кратък престой.

— Е, вие сте специалистът, господин О'Хеър.

— Аз?

Тя повдигна вежда.

— Нали знаете всичко за Африка. Казахте го снощи на вечерята.

— Всичко?

— Знаете, че всички, които правят бизнес там, са мошеници.

— Аз ли съм казал това?

— Да, на господин Лафайет.

Антъни се размърда неловко в седалката си.

— Госпожо Стърлинг... — поде той.

— О, не се безпокойте. Лорънс не ви чу. Франсис ви чу, но неговият бизнес там е малък и не го прие *твърде* лично.

Колата отново потегли.

— Нека ви поканя на обед — настоя той. — Моля ви. Дайте ми само половин час и ще ви покажа, че не съм пълно магаре.

— Мислите, че можете да промените мнението ми толкова бързо? — Отново тази усмивка.

— Готов съм да опитам, ако ми позволите. Вие изберете къде да отидем.

Сервитьорът ѝ донесе голяма чаша с лимонада. Дженифър отпи, облегна се на стола си и огледа кея.

— Красив изглед — отбеляза той.

— Да — съгласи се тя.

Косата ѝ се спускаше в копринени руси вълни точно до раменете. Не беше съвсем негов тип. Той не харесваше блондинки със стандартна красота, а жени, в които имаше намек за нещо тъмно и скрито, с не толкова очевиден чар.

— Няма ли да пиете нещо?

Антъни погледна чашата си.

— Не бива да пия.

— По нареждане на жена ви?

— Бившата ми жена — поправи я той. — Не, на доктора.

— Значи вечерята снощи *наистина* е била непоносима за вас.

Той сви рамене.

— Не се движа често в такива кръгове.

— Турист по неволя.

— Признавам си. Въръжените конфликти ме привличат повече.

Този път усмивката ѝ беше закачлива.

— Значи, сте като Уилям Бут^[1] — каза тя. — Военната зона, наречена „Ривиера“, ви е непозната.

— Бут... — При споменаването на злополучния герой на Ивлин Уо той усети как се усмихва истински за пръв път този ден. — Дори по-зле.

В ресторанта влезе жена, притиснала към едрите си гърди кученце с кръгли като мъниста очи. Мина край масите с предпазлива решителност, сякаш се боеше да погледне другаде, освен към мястото, където отива. Когато седна на една празна маса, на няколко метра от тяхната, въздъхна облекчено. Остави кученцето на пода, където то застана разтреперано и с подвита между краката опашка.

— И тъй, госпожо Стърлинг...

— Дженифър.

— Дженифър. Кажете ми нещо за себе си — подкани я той, навеждайки се през масата.

— Вие сте този, който трябва да ми каже нещо за себе си. Или, по-скоро, да ми покаже.

— Да ви покажа?

— Че не сте пълно магаре. Дадохте си половин час, доколкото си спомням.

— А, да. Колко минути ми остават още?

Тя погледна часовника си.

— Около девет минути.

— И как се справям дотук?

— Едва ли очаквате резултат толкова скоро.

След тези думи двамата се умълчаха — той, защото не знаеше какво да каже (нещо нетипично за него), тя — може би съжаляваща за избора на думи. Антъни О'Хеър си помисли за последната жена, с която бе имал връзка — съпругата на неговия зъболекар. Тя бе червенокоса и имаше толкова прозрачна кожа, че избягваше да я гледа, бояйки се да не види какво има под нея. Тя бе потисната от дългогодишното безразличие на съпруга ѝ към нея. Антъни подозираше, че връзката ѝ с него бе по-скоро отмъщение, отколкото нещо друго.

— Как прекарвате времето си, Дженифър?

— Срам ме е да кажа.

Той вдигна вежди.

— Всичко е ужасно незначително и се боя, че ще ви разочаровам. — Начинът, по който го каза, му даде да разбере, че изобщо не се бои.

— Грижете се за две къщи.

— Не, тук имаме подходящ персонал. А в Лондон госпожа Кордоза се справя с домакинството много по-добре от мен.

— Какво правите тогава?

— Организирам коктейли, вечери. Грижа се всичко да е красиво. Аз да съм красива.

— Много ви бива в това.

— О, експерт съм. За това се искат умения, знаете.

Той можеше да я гледа цял ден. Имаше нещо много чаровно в начина, по който горната ѝ устна се извиваше леко под носа ѝ. Това място си имаше име и той беше сигурен, че ако продължи да я гледа достатъчно дълго, ще се сети какво е.

— Правя това, за което съм създадена. Уредих се с богат съпруг и се грижа да е щастлив.

Усмивката ѝ беше колеблива. Може би мъж без неговия опит щеше да пропусне издйническото присвиване на очите, загатващо за нещо по-сложно от видимото на повърхността.

— Всъщност аз ще пийна нещо — каза тя. — Нали не възразявате?

— Разбира се, че не възразявам. Ще се насладя на питието чрез вас. Можем да го наречем съпреживяване.

— *Съпреживяване* — повтори тя и махна на сервитьора. Поръча си мартини с много лед.

Леко питие, помисли си Антъни: тя нямаше намерение да се изповядва, да потърси утеха в алкохола. Остана малко разочарован.

— Ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, и аз не мога да върша нищо друго извън работата си — призна той.

— О, сигурна съм, че е така — отвърна тя. — За мъжете е по-лесно да работят, отколкото да се занимават с нещо друго.

— Нещо друго?

— Хаоса на всекидневието. Хора, които не се държат както ви се иска или изпитват неща, които предпочитате да не изпитват. Докато в работата постигате резултати, владееете положението. Подчинените ви правят каквото им наредите.

— Не и в моя свят — засмя се той.

— Но може да напишете някаква история и следващия ден да я видите в павилионите. Това не ви ли кара да се чувствате горд от себе

си?

— Преди, да. След време чувството изчезва. Не мисля, че напоследък съм направил нещо, с което да се гордея. Всичко, което пиша, е ефимерно. Като вчерашния вестник...

— Нима? Защо работите толкова много тогава?

Антъни преглътна, опитвайки се да пропъди образа на сина си. Изведнъж закопня за питие. Усмихна се принудено.

— Заради това, което казахте. По-лесно е, отколкото всичко останало.

Очите им се срещнаха и в този миг на уязвимост усмивката на Дженифър се стопи. Тя се изчерви леко и забърка бавно питието си с коктейлната пръчица.

— Съпреживяване — изрече замислено. — Ще ми кажете ли какво означава това, Антъни?

Начинът, по който произнесе името му, намекваше за интимност. Обещаващо нещо, някакво повторение в бъдеще време.

— Означава... — Устата му беше пресъхнала. — Означава да изпитваш онова, което изпитва другият, да споделиш удоволствието му.

След като тя го остави пред хотела му, той се просна в леглото и остана загледан в тавана почти час. После слезе до рецепцията, поиска пощенска картичка и написа няколко реда на сина си, чудейки се дали Клариса ще си направи труда да му я предаде.

Когато се върна в стаята си, под вратата му бе пъхната бележка:

Скъпи Бут, тъй като още не съм убедена, че не сте пълно магаре, реших да ви дам нов шанс да ме убедите. Плановете ми за вечеря тази вечер се провалиха. Ще вечерям в хотел „Калипсо“ на улица „Сен Жак“ (20 часа) и ще се радвам на компания.

Той прочете написаното два пъти, после изтича долу и изпрати телеграма на Дон:

ПРОМЯНА В ПЛАНОВЕТЕ ТОЧКА ОСТАВАМ
ТУК ДА РАБОТЯ ВЪРХУ СЕРИЯ МАТЕРИАЛИ ЗА
ВИСШЕТО ОБЩЕСТВО В РИВИЕРАТА ТОЧКА ЩЕ
ВКЛЮЧА МОДНИТЕ ТЕНДЕНЦИИ ТОЧКА

Усмихна се доволно, сгъна телеграмата и я подаде на служителката, представяйки си лицето на шефа си, когато я прочете, а след това започна да мисли как да уреди да почистят костюма му до вечерта.

Тази нощ Антъни О'Хеър бе неустойимо чаровен. Беше човекът, който би трябвало да бъде предишната вечер. Беше човекът, който навярно е трябвало да бъде, когато бе женен. Бе остроумен, внимателен, щедър. Тя никога не беше ходила в Конго — съпругът ѝ бе заявил категорично, че не е за „такива като нея“ — и може би защото изпитваше някаква вътрешна нужда да противоречи на Стърлинг, Антъни си постави за цел да я накара да го заобича. Разказа ѝ за елегантните трилентови улици на Леополдвил, за белгийските заселници, които внасяха хранителни продукти (консервирани и замразени, при това на безбожни цени), вместо да се хранят в този рог на изобилието. Разказа ѝ за шока, преживян от европейските жители на града, когато въстанието в леополдвийския гарнизон бе довело до преследването им и бягство в относителната сигурност на Станливил.

Искаше да го види в най-добрата му светлина, да го гледа с възхищение, а не с това леко съжаление и досада. И се случи нещо странно: докато се държеше като изискан чаровник, за кратко наистина се почувства такъв. Припомни си думите на майка си. „Усмивай се — съветваше го тя, когато беше момче, — така ще се почувстваш по-добре.“ Той не ѝ бе повярвал.

Дженифър, от своя страна, бе безгрижна. Слушаше повече, отколкото говореше, както се очаква от изискана дама, а когато се засмееше на нещо, той се улавяше, че нарочно продължава с шегите, за да я накара да го направи отново. Стана му приятно, когато осъзна, че привличат възхитените погледи от околните — тази ужасно весела двойка на маса шестнайсет. Странно, но тя изобщо не се смущаваше,

че я виждат с чужд мъж. Може би за обществото в Ривиерата това е нещо обикновено, помисли си Антъни, един безкраен социален дует с чужди съпрузи и съпруги. Опитваше се да пропъди от мислите си възможността, че мъж с неговото социално положение не може да бъде заплаха.

Малко след основното ястие на тяхната маса се появи висок човек в елегантен костюм. Целуна Дженифър по двете бузи и след разменените любезности зачака да го представят.

— Ричард, скъпи, това е господин Бут — каза тя, без да мигне. — Английски журналист, пише статия за Лари. Опитвам се да му покажа, че индустриалците и съпругите им не са пълна скука.

— Едва ли някой би те нарекъл скучна, Джени. — Мъжът протегна ръка към Антъни. — Ричард Кейс.

— Антъни... ъ-ъ-ъ... Бут. Доколкото виждам, в Ривиерата изобщо не е скучно. Господин и госпожа Стърлинг са прекрасни домакини — добави той. Бе твърдо решен да се държи дипломатично.

— Може би господин Бут ще напише нещичко и за теб. — Тя се обърна към Антъни: — Ричард е собственик на онзи фантастичен хотел на хълма. Той е в самия епицентър на тукашното общество.

— Заповядайте в хотела ми при следващата си визита, господин Бут — покани го мъжът.

— Благодаря ви, но първо ще изчакам да видя дали господин Стърлинг ще хареса статията ми. Може да се окаже, че не съм много желан тук — пошегува се той. След това си помисли, че и двамата постоянно се стараеха да споменават Лорънс, сякаш го издигаха като преграда помежду си.

Тази вечер Дженифър сияеше. Излъчваше невероятни енергийни вибрации и той подозираше, че е единственият, който би могъл да ги долови. „Аз ли съм причината за това? — питаше се той, докато я гледаше как се храни. — Или просто ти е приятно да си далеч от бдителното око на твоя съпруг?“ Спомняйки си как Стърлинг я бе унижавал предната вечер, той поиска мнението ѝ за финансовите пазари, Макмилан^[2], кралската сватба, като внимаваше да не ѝ налага мнението си. Тя не знаеше много за света извън своя кръг, но правеше проникателни бележки за човешката природа и проявяваше непресторен интерес към историите му. За миг Антъни си представи Клариса и нейните злъчни коментари за околните, склонността ѝ да

търси обиден подтекст в невинни жестове или думи. От години не се беше наслаждал толкова на нечие присъствие.

— Време е да тръгвам — обяви тя след бегъл поглед към ръчния си часовник. Бяха поднесли кафето и изящна сребърна чиния с красиво аранжирани петифури.

Той остави платнената салфетка на масата, усещайки как се изпълва с разочарование.

— Не можете да си тръгнете — опита се да я спре и додаде бързо: — Все още не знам дали сте променили мнението си за мен.

— Нима? — Тя обърна глава, видя Ричард Кейс на бара с приятели. Той погледна бързо встрани, сякаш ги беше наблюдавал.

Дженифър се взря изучаващо в Антъни. Ако това беше изпит, той усети, че го е издържал. Тя се наведе напред и снижи глас.

— Можете ли да гребете?

— Да *греба* ли?

Отидоха пеш до кея. Тя се огледа неуверено, сякаш не беше сигурна коя е лодката и трябваше да прочете името ѝ; накрая му я посочи. Антъни се качи пръв и ѝ подаде ръка, за да се настани на мястото срещу него. Бризът беше топъл, светлините на рибарските лодки примигваха дружелюбно в мастилената тъмнина.

— Къде отиваме? — Той свали сакото си и го остави на седалката до себе си. После пое греблата.

— О, просто гребете в тази посока. Ще ви покажа, когато стигнем.

Той потегли бавно, заслушан в плискането на вълните в корпуса на малката лодка. Дженифър седеше срещу него, наметката бе полегнала нехайно върху раменете ѝ. Извила се беше встрани, за да му показва посоката.

Мислите на Антъни бяха в застой. При нормални обстоятелства той щеше да мисли стратегически и да пресмята кога може да направи хода си, възбуден от перспективата за предстоящата нощ. Но макар да бе сам с тази жена, макар тя да го бе поканила на разходка с лодка в тъмното море, той не беше убеден, че знае накъде ще поеме вечерта.

— Ето там — посочи Дженифър. — Това е тя.

— Казахте „лодка“. — Той се загледа във внушителната бяла яхта с елегантен силует.

— Е, голяма лодка — засмя се тя. — Не си падам много по яхтите. Плавам на нея само един-два пъти в годината.

Те привързаха лодката и се качиха на борда.

Дженифър го покани да седне на покритата с възглавници пейка и няколко минути по-късно се появи от кабината. Той забеляза, че е свалила обувките си, и се помъчи да не гледа изящните ѝ стъпала.

— Направих ви безалкохолен коктейл — каза тя и му подаде чашата. — Нямате нищо против още малко тоник, нали?

Беше топло, макар и толкова навътре в пристанището, вълните бяха кротки и яхтата едва се поклащаше. Зад нея се виждаха светлините на пристанището, редките коли, минаващи по крайбрежния път. Антъни си помисли за Конго и се почувства като човек, който се е измъкнал от ада и е попаднал в рай, за какъвто може само да мечтае.

Дженифър си бе наляла мартини и седеше по турски на срещнатата пейка.

— И тъй — каза той, — как се запознахте с вашия съпруг?

— Съпруга ми? Още ли работим?

— Не. Интересно ми е.

— Кое по-точно?

— Как той... — Антъни спря навреме. — Любопитно ми е как хората се събират.

— Срегнахме се на един бал. Лорънс даряваше пари на ранени полицаи. Седеше на моята маса и ме покани на вечеря. Това беше.

— Това беше?

— Да. Случи се бързо. След няколко месеца той ми предложи да се омъжа за него и аз приех.

— Били сте много млада.

— На двайсет и две. Родителите ми бяха очаровани.

— Защото е богат?

— Защото мислеха, че е подходящият за мен. Беше солиден и имаше добра репутация.

— И тези неща са важни за вас?

— Мисля, че са важни за всички. — Тя се заигра с подгъва на полата си, опъваше я и я изглаждаше. — Сега аз ще задавам въпросите. Колко време бяхте женен, Бут?

— Три години.

— Не е много.

— Твърде бързо разбрах, че сме направили грешка.

— И тя нямаше нищо против да я напуснете?

— Жена ми ме напусна. — Дженифър го изглежда, вероятно прехвърляше в ума си възможните причини. — Не бях верен съпруг — добави той. Не беше сигурен защо го казва.

— Синът ви навярно ви липсва.

— Да — промълви той. — Понякога се чудя дали щях да постъпя по същия начин, ако знаех последиците.

— Затова ли пиете?

Той се усмихна горчиво.

— Не се опитвайте да ми помогнете, госпожо Стърлинг. Познавам много добронамерени жени, за които това е нещо като хоби.

Тя се взря в питието си.

— Кой казва, че искам да ви помогна?

— Имате тази способност... да излъчвате милосърдие. Това малко ме изнервя.

— Не можете да скриете тъгата си.

— Нима?

— Не съм глупачка. Никой не получава всичко. Знаете го не по-зле от мен.

— Вашият съпруг го е получил.

— Много мило, че го казвате.

— Не исках да съм мил.

Впиха очи един в друг, после тя отмести поглед към брега. Атмосферата беше станала почти войнствена, сякаш таяха гняв един към друг. Далеч от брега и ограниченията на реалния живот помежду им нещо се бе отприщило. *Желая я*, помисли си Антъни и почти се успокои, че изпитва толкова естествено желание.

— С колко омъжени жени сте спали? — Гласът ѝ прозвуча рязко в неподвижния въздух.

Той едва не се задави с питието си.

— По-лесно е да кажа, че съм спал с малко жени, които не са омъжени.

Тя се замисли над думите му.

— По-безопасни ли сме?

— Да.

— А тези жени — защо спят с вас?

— Не знам. Може би защото са нещастни.

— И вие ги ощастливявате.

— За известно време, предполагам.

— Това не ви ли прави жиголо? — Пак тази игрива усмивка в ъгълчетата на устните ѝ.

— Не, просто някой, който обича да прави любов с омъжени жени.

Настанилото се мълчание сякаш проникна до костите му. Би го нарушил, ако знаеше какво да каже.

— Аз няма да правя любов с вас, господин О'Хеър.

На Антъни му трябваше известно време, за да осъзнае какво точно е казала. Отпи бавно от питието си.

— Чудесно.

— Наистина ли?

— Не. — Той се усмихна насила. — Не е. Но се налага да го приема.

— Не съм достатъчно нещастна, за да спя с вас.

Господи, когато го погледнеше, сякаш виждаше всичко. Не беше сигурен, че това му харесва.

— Дори не съм се целувала с друг, откакто се омъжих. С нито един.

— Това е достойно за уважение.

— Не ми вярвате.

— Напротив. Но се случва рядко.

— Сигурно ме мислите за много скучна. — Тя се изправи и се разходи из яхтата; щом стигна мостика, се обърна към него. — А вашите омъжени жени влюбват ли се във вас?

— Малко.

— Тъгуват ли, когато ги напуснете?

— Защо сте толкова сигурна, че те не ме напускат?

Тя изчака.

— Колкото до това дали се влюбват — каза той накрая, — обикновено не разговарям с тях след това.

— Отбягвате ги?

— Не. Често съм в чужбина. Рядко се задържам на едно място. А и те си имат своите съпрузи, своя живот... едва ли някоя от тях е възнамерявала да напусне съпруга си. А съм просто... глътка въздух.

— А вие обичали ли сте някоя от тях?

— Не.

— Обичахте ли жена си?

— Така мислех.

— Обичали ли сте някого изобщо?

— Сина си.

— На колко години е?

— Осем. От вас ще излезе добър журналист.

— Наистина не можете да понесете мисълта, че се държа необичайно, нали? — Тя се разсмя.

— Мисля, че може да провалите живота си.

— Нима? И какво предлагате? — Дженифър пристъпи по-близо. Луната огряваше бледата ѝ кожа, синкавата сянка в трапчинката на шията ѝ. Направи още една крачка, сега гласът ѝ бе тих, сякаш някой можеше да ги чуе. — Какво ми казахте преди малко, Антъни? „Не се опитвайте да ми помагате.“

— И защо да го правите? Нали заявихте, че не сте нещастна? — Той с мъка си поемаше дъх. Сега тя бе така близо, очите ѝ търсеха неговите... Почувства се опиянен, сетивата му се изостриха, сякаш всяка частица от нея се отпечатваше безпощадно в съзнанието му. Вдъхна аромата ѝ, нещо с мирис на цветя, ориенталско.

— Мисля — изрече бавно тя, — че всичко, което ми казахте тази вечер, е част от вашия репертоар, предназначен за омъжени жени.

— Грешите — възрази той. Но знаеше, че е абсолютно права. Не можеше да измисли нищо друго, за да срази тази уста, да я затисне със своята. Струваше му се, че никога не е бил толкова възбуден в живота си.

— Мисля — продължи тя, — че двамата с вас можем да бъдем много нещастни заедно.

Докато Дженифър говореше, нещо дълбоко в него се преклони, сякаш се призна за победено.

— А аз мисля — отвърна бавно, — че това много би ми харесало.

[1] Герой от романа „Сензационни новини“ на Ивлин Уо, изпратен погрешка от голям лондонски вестник като военен кореспондент в измислена африканска държава. Въпреки абсолютната си неподготвеност, произвежда сензационни новини и сам се превръща в сензация. — Б.пр. ↑

[2] Харолд Макмилан, министър-председател на Великобритания (1957–1963 г.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Оставам в Гърция. Няма да се връщам в Лондон, защото ти ме плашиш, макар и приятно.

В пощенска
картичка, изпратена от
мъж до жена

Жените отново го правеха. Тя ги виждаше от спалнята: едната мургава, другата с невъзможно червена коса, седнали пред прозореца в апартамента на първия етаж в сградата отсреща. Щом минеше някой мъж, започваха да почукват по стъклото и, ако той имаше неблагоприятното да погледне нагоре, му махаха и се усмихваха.

Това вбесяваше Лорънс. Същата година Висшият съд бе разглеждал подобен случай и съдията бе предупредил жените да не го правят. Лорънс бе заявил, че действията им, колкото и да са дискретни, „свалят нивото“ на квартала. Не проумяваше защо, след като двете нарушаваха закона, никой не предприема нищо по въпроса.

На Дженифър не ѝ пречеха. По-скоро ѝ приличаха на затворнички зад това стъкло. Веднъж дори им помаха, но те я изгледаха с празни очи и тя побърза да отmine.

Дните ѝ вече следваха нов модел. Ставаше заедно с Лорънс, правеше му кафе и препечена филийка и вземаше вестника от коридора, докато той се бърснеше и обличаше. Често ставаше преди него, вчесваше се и се гримираше, така че докато се движеше из кухнята в пеньоара си, изглеждаше свежа и спретната за редките мигове, в които той вдигаше поглед от вестника си. Предпочиташе да започне деня, без да ѝ се налага да слуша раздражените въздишки на съпруга си.

Той ставаше от масата, позволяваше ѝ да му помогне с палтото, а по някое време след осем шофьорът му почукваше дискретно на

входната врата. Тя махаше за довиждане, докато колата се скриеше зад ъгъла.

Десетина минути по-късно посрещаше госпожа Кордоза и докато икономката приготвяше чай за двете — понякога коментирайки студа навън — преглеждаше съставения от Дженифър списък с нещата, които трябваше да се свършат през деня. Освен обичайните задачи — почистване с прахосмукачката, бърсане на праха и пране — често имаше и нещо за шиене (например някое копче на ръкавелите на Лорънс) или пък някои обувки се нуждаеха от лъскане. Понякога Дженифър искаше от госпожа Кордоза да прегледа и шкафа със спалното бельо, да подреди каквото има вътре, или да излъска сребърните прибори върху кухненската маса, която се покриваше с вестник, докато икономката работеше и слушаше радио.

Междувременно Дженифър си взимаше душ и се обличаше. Понякога отскачаше да пие кафе с Ивон, водеше майка си на обед или спираше някое такси и отиваше в центъра да напазарува за Коледа. Гледаше винаги да си е вкъщи следобед. По това време обикновено намираще някоя друга задача за госпожа Кордоза: да купи плат за завеси; да потърси от рибата, която Лорънс харесва. Веднъж даде на икономката свободен следобед — така щеше да е сама в къщата един-два часа и да има време да потърси още писма.

През изминалите две седмици, откакто бе открила първото, намери още две. И те бяха адресирани до пощенска кутия, но явно бяха предназначени за нея. Същият почерк, същият страстен, директен начин на изразяване. Думите отекваха дълбоко в душата ѝ. Описваха събития, които не си спомняше, но резонираха в главата ѝ като вибрациите на огромна камбана, дълго след като бе престанала да бие.

Всички бяха подписани единствено с „Б.“. Тя четеше писмата отново и отново, а думите се отпечатваха в душата ѝ.

Мила моя,

Четири часът сутринта е. Не мога да спя, като знам, че той се връща при теб тази вечер. Това е път към лудостта, и въпреки това, лежа тук и си представям как съпругът ти лежи до теб, има право да те докосва, да те прегръща и бих направил всичко да съм на неговото място.

Ти толкова ми се разсърди, когато ме откри да пия в „При Алберто“. Нарече го „глезотия“ и се боя, че отговорът ми бе непростим. Мъжете се самонараняват, когато избухват, а колкото и жестоки и глупави да бяха думите ми, знаеш, че твоите думи ме нараниха повече. Фелипе ме нарече глупак, когато ти си тръгна, и беше прав.

Казвам ти това, защото искам да знаеш, че възнамерявам да стана по-добър човек. Ха! Не мога да повярвам, че пиша подобно клише. Но е вярно. Ти събуждаш у мен желание да се превърна в по-добра версия на самия себе си. Стоях тук часове наред, вторачен в бутилката с уиски, и накрая, преди пет минути, най-последнах и я излях в мивката. Направих го заради теб, скъпа. Искам да живея разумно, искам да се гордееш с мен. Ако съдбата ни е отпуснала само часове заедно, бих искал да ги гравирам в паметта си с изключителна яснота, за да си ги спомням в моменти като този, когато душата ми тъне в мрак.

Бъди с него, щом трябва, любов моя, но не го обичай.
Моля те, не го обичай.

Егоистично твой,

Б.

Докато Дженифър четеше последните редове, очите ѝ се напълниха със сълзи. *Не го обичай. Моля те, не го обичай.* Сега всичко ѝ беше малко по-ясно: не си беше въобразила отчуждението между нея и Лорънс. То бе резултат от влюбването ѝ в друг. Това бяха страстни писма: този мъж ѝ се бе разкрил така, както Лорънс никога не би могъл. Когато четеше бележките му, кожата ѝ настръхваше, сърцето ѝ биеше лудо. *Тя разпознаваше тези думи.* Ала колкото и да ѝ бяха близки, смисълът им си оставаше неясен.

Главата ѝ беше пълна с въпроси. Дълго ли бе продължила тази връзка? Скорошна ли беше? Спала ли бе с този мъж? Затова ли отношенията със съпруга ѝ бяха толкова обтегнати?

И най-необяснимото от всичко: кой е той?

Тя бе разгледала трите писма под лупа, надявайки се да открие някаква информация. Нямаше човек сред познатите ѝ, чието има да започва с „Б.“, освен счетоводителя на съпруга ѝ, който се казваше Бърнард. Без сянка от съмнение знаеше, че никога не е била влюбена в него. Дали Б. я бе посетил в болницата по времето, когато тя не беше на себе си, когато всички около нея ѝ бяха непознати? Дали сега я наблюдаваше от разстояние? Очакваше ли от нея да го потърси? Той съществуваше — някъде. И държеше ключа към всичко.

Ден след ден Дженифър се опитваше да извърви пътя обратно към себе си — към тази жена с тайни. Къде би крила писмата си предишната Дженифър? Къде бе ключът към другото ѝ, тайно съществуване? Две от писмата откри в книги, друго бе пъхнато внимателно в навит на топка чорап. Всички бяха на места, където съпругът ѝ никога не би се сетил да търси. „Била съм умна — помисли си. А после, с лек укор: — Била съм двулична.“

— Мамо — попита тя, докато двете хапваха сандвичи на последния етаж в мола, — кой шофираше по време на катастрофата?

Майка ѝ я изгледа смутено. Заведението за бърза храна бе пълно с клиенти в дебели палта, натоварени с торби с покупки, и ехтеше от разговорите и потракването на приборите.

— Скъпа, защо е нужно да се връщаме назад?

Дженифър отпи от чая си.

— Знам много малко за случилото се. Може би така ще успее да подреда пъзела.

— Господи, беше на косъм от смъртта! Наистина не ми се говори за това.

— Но какво се случи? Аз ли карах?

Майка ѝ впери поглед в чинията си.

— Вече не помня.

— Ако не съм била аз, какво се е случило с човека на волана? Щом съм пострадала толкова, сигурно и той е бил ранен.

— Не знам, наистина. Но Лорънс винаги се грижи за персонала си. Сигурно човекът не е пострадал толкова зле. Ако се е нуждаел от лечение, сигурна съм, че съпругът ти го е платил.

Дженифър си помисли за шофьора, който ги взе от болницата: мъж около шейсетте, с уморен вид, добре поддържани мустаци и плешива глава. Не приличаше на човек, който е получил сериозна травма или би могъл да ѝ е любовник.

Майка ѝ побутна остатъка от сандвича в чинията си.

— Защо не попиташ Лорънс?

— Ще го направя. — Но знаеше, че няма. — Не му е приятно да се връщам към катастрофата.

— И аз мисля, че не бива, скъпа.

— Знаеш ли къде съм отивала?

— Нямам представа. — Майка ѝ изглеждаше леко обезпокоена от настойчивите въпроси. — Сигурно на пазар. Виж, случило се е в района на Мерилебън Роуд. Май сте се блъснали в автобус. Или той се е блъснал във вас. Толкова е било ужасно, че само се молахме да оцелееш.

Майка ѝ стисна устни и на Дженифър ѝ стана ясно, че разговорът е приключил.

В отсрещния ъгъл на заведението жена, облечена в тъмнозелено палто, се взираше в очите на мъж, който очертаваше профила ѝ с пръст. Докато Дженифър ги наблюдаваше, жената захапа пръста му. От нехайната интимност на жеста през тялото ѝ премина ток. Сякаш никой не забелязваше двойката.

Госпожа Вериндър обърса устата си със салфетката.

— Какво значение има, скъпа? Автомобилни катастрофи се случват постоянно. Колкото повече са колите, толкова по-голяма е опасността. Според мен половината хора на пътя не могат да карат. Не и както умееше баща ти. Беше много внимателен шофьор, две мнения няма.

Дженифър не я слушаше.

— А и ти се възстанови напълно, нали? Всичко е наред?

— Добре съм. — Дженифър се усмихна бодро на майка си. — Наистина.

Сега, когато двамата с Лорънс излизаха вечер, на вечеря или да пийнат някъде, тя се улавяше, че гледа на широкия кръг от приятели и познати с нови очи. Ако нечий мъжки поглед се задържаше върху нея

малко по-дълго от нормалното, се улавяше, че не бърза да отклони очи. Той ли е? Има ли скрит смисъл в любезния му поздрав? Многозначителна ли е усмивката му?

Имаше трима възможни мъже, при положение че Б. бе прозвище. Джак Еймъри, шеф на компания за автомобилни части, ерген, който демонстративно целуваше ръката ѝ винаги, когато я срещнеше. Но докато го правеше, поглеждаше шеговито към Лорънс и тя не можеше да разбере дали играе двойна игра, или не.

Реджи Карпентър, братовчедът на Ивон, който понякога се появяваше на вечерите. Тъмнокос, с уморени очи, в които припламваше игриво пламъче, той беше по-млад, отколкото си представяше своя любовник, ала бе чаровен и забавен, и сякаш винаги успяваше да седне до нея, когато Лорънс го нямаше.

И, разбира се, Бил. Бил, който разказваше вицове така, сякаш бяха предназначени единствено за нея, който шеговито заявяваше на всеослушание, че я обожава, дори пред Вайълет. Той определено имаше чувства към нея. Но дали бе възможно тя да е изпитвала нещо към него?

Започна да обръща повече внимание на външния си вид. Посещаваше редовно фризьорката, купуваше си нови рокли, стана по-словоохотлива и се стараше да изглежда като „предишната Дженифър“, както одобрително казваше Ивон. В седмиците след катастрофата се бе крила зад приятелките си, но сега задаваше въпроси, поставяше ги внимателно, ала настойчиво, търсеше пролука в бронята, която да я снабди с търсените отговори. От време на време нарочно питаше дали някой обича уиски и оглеждаше старателно лицата на мъжете за издайническа следа. Но Лорънс постоянно беше наблизо и тя подозираше, че дори и да искат да се издадат, не биха го сторили.

Ако съпругът ѝ забелязваше известна напрегнатост в разговорите ѝ с познатите им, не ѝ правеше забележки. Всъщност рядко говореше. Не я беше докоснал нито веднъж след вечерта, в която се спречкаха. Държеше се любезно, но сдържано. Работеше до късно в кабинета си и често бързаше да излезе, преди тя да се е събудила. Дженифър виждаше набраната кувертюра в стаята за гости, което означаваше, че съпругът ѝ е прекарал поредната нощ сам, в мълчалив упрек. Тя знаеше, че би трябвало да се чувства зле, но все повече ѝ се искаше да

се оттегли в своя личен паралелен свят, където би могла да проследи загадъчната си страстна връзка, да се види през очите на мъжа, който я обожаваше.

„Б. все още е някъде наоколо — повтаряше си тя. — И ме чака.“

— Тези трябва да се надпишат, а върху кантонерката има няколко подаръка, които пристигнаха тази сутрин. Има и каса с шампанско от „Ситроен“, кошница от завода за цимент в Питърборо и кутия с шоколадови бонбони от счетоводителите ви. Знам, че не обичате бонбони с пълнеж, и се чудех дали ще разрешите да ги раздам на персонала. Елси Мачински много ги обича.

Шефът ѝ едва я погледна.

— Направете го. — Мойра забеляза, че мислите му са далеч от коледните подаръци.

— Казахте, че предпочитате да организираме коледното парти тук, вместо в ресторант, затова уредих една кетърингова фирма да подреди малък бюфет.

— Добре. Кога е празненството?

— На двасет и трети. След като приключим с работата за деня. Това е в петъка, преди да излезем във ваканция.

— Чудесно.

Защо шефът ѝ изглеждаше толкова разсеян? Толкова нещастен? Бизнесът му процъфтяваше. Продукцията им се търсеше. Дори със свиването на кредитите, предсказано от вестниците, балансът на „Акме Минерал Енд Майнинг“ бе един от най-стабилните в страната. Вече не пристигаха обезпокоителни писма, а онези, които се бяха получили предния месец, все още стояха непотърсени от шефа ѝ в горното ѝ чекмедже.

— Освен това си помислих, че може би искате да...

Отвън се разнесе някакъв шум и той впери изумен поглед встрани от нея. Мойра се обърна стреснато, за да разбере какво става. И я видя — вървеше през офиса, косата ѝ беше подредена в безупречни вълни, върху главата ѝ бе кацнала червена шапчица със същия цвят като обувките. Какво правеше тук? Оглеждаше се, сякаш търсеше някого, и господин Стивънс, от счетоводството, я приближи и протегна ръка. Тя я пое и размени с него няколко думи, преди да

погледне към кабинета, където стояха двамата с господин Стърлинг. Той вдигна ръка за поздрав.

Тази на Мойра посегна към косата ѝ. Някои жени винаги успяваха да изглеждат сякаш са излезли от страниците на модно списание, и Дженифър Стърлинг бе една от тях. Мойра нямаше нищо против: винаги бе предпочитала да насочи енергията си към работата, към по-важни неща. Но когато жената влезе в кабинета, порозовяла от студа навън, с две искрящи диамантени обеци на ушите, нямаше как да не се почувства невзрачна в сравнение с нея. Тя приличаше на идеално опакован коледен подарък, на бляскаво бижу.

— Госпожо Стърлинг — произнесе любезно.

— Здравейте — каза тя.

— Какво неочаквано удоволствие. — Господин Стърлинг стана да я посрещне, някак неловко, но може би тайничко доволен. Като отхвърлен ученик, който внезапно е бил удостоен с вниманието на красавицата на класа.

— Да ви оставя ли сами? — Мойра се чувства неловко, застанала помежду им. — Има едни папки, които бих могла да...

— О, не, не го правете заради мен. Няма да се бавя. — Госпожа Стърлинг се обърна към съпруга си. — Минавах наблизо и реших да попитам дали ще закъснееш тази вечер. Може да отида до Харисън, ако имаш работа. Ще прием греяно вино.

— Аз... Да, отиди. Ще се срещнем там, ако приключа по-рано.

— Чудесно — отвърна тя. От нея се носеше едва доловимо ухание на *Нина Ричи*. Мойра бе опитала парфюма предната седмица в „Ди Ейч Еванс“, но ѝ се бе сторил скъпичък. Сега съжали, че не си го беше купила.

— Ще гледам да не оставам до късно.

Госпожа Стърлинг не показваше признаци, че бърза да си тръгне. Стоеше пред съпруга си, но сякаш повече се интересуваше от офиса и мъжете по бюрата. Оглеждаше всички съсредоточено. Сякаш никога не беше виждала мястото преди.

— Отдавна не си идвала тук — отбеляза той.

— Да — потвърди госпожа Стърлинг. — Да, така е.

Последва кратко мълчание.

— О! — възкликна тя. — Как се казват шофьорите ти?

Той се намръщи.

— Шофьорите ми?

Госпожа Стърлинг сви леко рамене.

— Помислих си, че може да ти хареса, ако им направя малки подаръци за Коледа.

Съпругът ѝ изглеждаше смаян.

— Подаръци за Коледа? Е, Ерик е с мен най-дълго. Обикновено му купувам бутилка бренди. Поне така правя през последните дваайсет години. Саймън замества от време на време. Той е въздържател, затова му давам малък бонус към заплатата. Не виждам защо и ти трябва да им правиш подаръци.

Госпожа Стърлинг изглеждаше странно разочарована.

— Е, просто исках да помогна. Ще купя брендито — каза накрая, притискайки чантата пред гърдите си.

— Това е... много мило от твоя страна — промърмори той.

Тя отново плъзна поглед из офиса, после го обърна към тях.

— Извинявай, представям си колко си зает. Просто реших да се отбия. Беше ми приятно... — Усмивката ѝ потрепна неуверено.

Мойра се почувства засегната. Колко пъти се бяха срещали през последните пет години? А Дженифър Стърлинг дори не си бе направила труда да запомни името ѝ.

— Мойра — подсказа господин Стърлинг, когато мълчанието стана неловко.

— Да. Мойра. Разбира се. Радвам се, че се видяхме.

— Сега се връщам. — Господин Стърлинг поведе жена си към вратата. Мойра ги гледаше как си разменят още няколко думи, а после, с леко махване на облечената си в ръкавица ръка, Дженифър излезе от кабинета.

Секретарката въздъхна дълбоко, опитвайки се да прикрие неприязънта си. Господин Стърлинг остана да стои неподвижно, докато жена му напускаше сградата.

Преди да осъзнае какво върши, Мойра излезе от кабинета му и бързо отиде до бюрото си. Извади ключ от джоба, отвори заключеното чекмедже и зарови в разнообразната кореспонденция, докато го намери. Върна се в кабинета на шефа си преди него.

Той затвори вратата след себе си, погледна през стъклената стена, сякаш очакваше жена му да се върне. Изглеждаше някак поомекнал, по-непринуден.

— Така... — каза, докато седнаше — говорехте за коледното парти в офиса. Че сте уредили всичко. — Върху устните му играеше лека усмивка.

Тя дишаше с мъка. Трябваше да преглътне, преди да заговори нормално.

— Всъщност, господин Стърлинг, има и още нещо.

Той се канеше да подпише едно писмо.

— Добре. Какво е то?

— Пристигна преди два дни. — Тя му подаде надписания на ръка плик. — В пощенската кутия до поискване. — Когато той не отговори, тя добави: — От време на време я проверявам, както ме помолихте.

Шефът ѝ се взря в плика, после вдигна очи към нея, цветът от лицето му се бе отдръпнал толкова бързо, че тя се уплаши да не припадне.

— Сигурна ли сте? Не може да бъде.

— Но...

— Сигурно сте сбъркали номера.

— Уверявам ви, че е същата пощенска кутия. Номер тринайсет. Използвах името на госпожа Стърлинг, както вие... предложихте.

Той разкъса плика и се наведе над бюрото, докато четеше няколкото реда. Тя стоеше от другата страна, понеже не искаше да изглежда любопитна, и усети как атмосферата в стаята се наелектризира. Вече се боеше от това, което бе сторила.

Когато шефът ѝ вдигна поглед, изглеждаше състарен с няколко години. Прокашля се, смачка листа хартия с една ръка и го хвърли със замах в кошчето под бюрото си. Изражението му бе сурово.

— Сигурно се е изгубило по пощата и са го доставили чак сега. Никой не бива да узнае за него. Разбрахте ли?

Тя пристъпи крачка напред.

— Да, господин Стърлинг. Разбира се.

— Идете и кажете, че се отказваме от тази пощенска кутия.

— Сега? Трябва да препиша ревизионния доклад и...

— Още този следобед. Направете каквото е нужно. Разбрахте ли?

— Да, господин Стърлинг. — Тя пхна папката под мишница и излезе от кабинета. Взе дамската си чанта и палтото и се приготви да отиде до пощата.

Дженифър възнамеряваше да се прибере у дома. Беше уморена, пътуването до офиса на мъжа ѝ се бе оказало безплодно, освен това бе започнало да вали и пешеходците бързаха по тротоара с вдигнати яки и наведени глави. Но докато стоеше на стълбите пред офиса на съпруга си, осъзна, че не може да се върне в празната притихнала къща.

Застана на бордюра и вдигна ръка, за да спре такси. Остана така, докато видя, че към нея свива жълта светлина. Качи се и се зае да отупва с ръка дъждовните капки от червеното си палто.

— Чували ли сте за място на име „При Алберто“ — попита, когато шофьорът се изви към преградното стъкло.

— В коя част на Лондон е?

— Съжалявам, нямам представа. Мислех, че вие знаете.

Той сбърчи чело.

— Има един клуб „При Алберто“ в Мейфеър^[1]. Мога да ви закарам там, но не съм сигурен дали е отворен.

— Чудесно — съгласи се тя и се настани удобно.

Отне им петнайсет минути да стигнат дотам. Таксито спря и шофьорът ѝ посочи едно заведение от другата страна на улицата.

— Знам само този клуб „При Алберто“ — каза. — Не съм сигурен, че е подходящо място за вас, мадам.

Дженифър обърса прозореца с ръкав и надникна навън. Метални перила ограждаха приземен вход, стълбите се губеха от погледа. Името бе изписано върху олющена табела, две умърлушени тисови дървета стояха в големи саксии отстрани на вратата.

— Това е, значи.

— Мислите ли, че е, което търсите?

Тя се усмихна леко.

— Скоро ще разбере.

Плати на човека и остана да стои на тротоара под ситния дъжд. Вратата бе откряната, подпряна с кофа за боклук. С влизането си Дженифър бе атакувана от миризмата на алкохол, застоял цигарен дим, пот и парфюм. Изчака очите ѝ да привикнат със слабата светлина. Гардеробната отляво беше празна, гардеробиерката я нямаше, на плата се мъдреха бутилка и връзка ключове. Дженифър тръгна по тесния коридор, отвори една двойна врата и се озова в огромно празно

помещение с обърнати столове върху кръгли маси пред малка сцена. Възрастна жена влачеше прахосмукачка и от време на време промърморваше нещо с явно неодобрение. Покрай едната стена имаше бар. Зад бара бе застанала жена, която пушеше и разговаряше с мъж, зает да подрежда бутилки върху осветените рафтове.

— Спри за момент — каза жената на бармана, когато я видя. — С какво мога да ти бъда полезна, скъпа?

Дженифър усети преценяващия ѝ поглед. Не беше особено дружелюбен.

— Отворено ли е?

— На отворено ли ти прилича?

Тя притисна чантата към гърдите си, обзета от внезапен страх.

— Съжалявам. Ще дойда друг път.

— Кого търсите, госпожо? — попита мъжът. Имаше черна, зализана коса и бледа подпухнала кожа, която говореше за твърде много алкохол и твърде малко чист въздух.

Тя го огледа и за един кратък миг ѝ се стори, че го познава.

— Виждали ли сте ме тук преди? — попита тя.

Човекът изглеждаше леко развеселен от въпроса.

— Не и ако искате да не съм.

Жената до него завъртя глава в знак на отрицание.

— Тук трудно помним лица.

Дженифър направи няколко стъпки към бара.

— Познавате ли човек на име Фелипе?

Лицата им станаха сурови.

— Имаме общ приятел — поясни тя.

— Вашият приятел е трябвало да ви каже, че трудно ще намерите Фелипе.

Тя прехапа устни, чудейки се колко да разкрие.

— Не се виждам с него често и...

— Той е мъртъв, госпожо.

— Какво?

— Фелипе. Мъртъв е. Барът има нова управа. Тук постоянно се влачат разни и твърдят, че им дължал пари. Веднага ви казвам, от мен няма да измъкнете нищо.

— Не съм дошла тук да...

— Освен ако не ми покажете разписка с неговия подпис, на която пише „Дължа ви...“. — Сега жената оглеждаше внимателно дрехите ѝ, бижутата ѝ, а накрая се усмихна подигравателно, сякаш се бе досетила защо Дженифър е тук. — Роднините му наследяват всичко. Е, каквото е останало от него. А те включват и жена му — натърти злобно.

— Не съм близка с господин Фелипе. Съжалявам за загубата ви — каза сухо Дженифър. Излезе от клуба колкото може по-бързо и изкачи стълбите към сивата дневна светлина.

Мойра прегледа кутиите с коледни украшения и извади каквото ѝ трябваше. Уви по два златисти гирлянда около всяка врата. Седна на бюрото си и прекара половин час в лепене на книжните гирлянди, които се бяха разпаднали през годината, после ги уви около бюрата. На стената окачи поздравителните картички, изпратени от търговските партньори. Около лампите повеси блестящи фигурки от фолио, като внимаваше да не са твърде близо до тях, за да не стане пожар.

Отвън небето бе потъмняло и натриевите лампи осветяваха дългата улица. Постепенно и в обичайния ред персоналът на лондонския офис на „Акме Минерал Енд Майнинг“ напусна сградата. Първи бяха Филис и Елси, машинописките, които винаги си тръгваха точно в пет, макар да не показваха същата точност, когато идваха на работа. После Дейвид Моуртън от счетоводството, а малко след него Стивънс, който щеше да се отбие в кръчмата на ъгъла за няколко отпускателни чаши уиски, преди да се прибере у дома. Останалите си тръгваха на малки групички, увити в шалове с вдигнати яки: мъжете снемаша палтата си от закачалките в ъгъла, неколцина ѝ махаха за довиждане, когато минаваха край кабинета на шефа. Фелисити Хеъруд, касиерката, живееше в Стрийтам, само на една спирка от Мойра, но нито веднъж не бе предложила да хванат заедно автобуса. Когато Фелисити започна работа във фирмата през май, Мойра си бе помислила, че ще е хубаво да има с кого да си бърби на път към дома, да разменя готварски рецепти или да коментира събитията през деня в душната атмосфера на автобус номер 274. Ала Фелисити си тръгваше всяка вечер, без да я погледне. В единствения случай, когато двете с Мойра се оказаха в същия автобус, тя бе забила глава в един роман,

макар Мойра да бе почти сигурна, че я е видяла и знае, че е две седалки зад нея.

Господин Стърлинг излезе в седем без четвърт. Беше разсеян и не го сдържаше на едно място почти през целия следобед — телефонира на управителя на фабриката и го наруга за многото отпуски по болест, отмени среща, която бе планирал за четири часа. Когато Мойра се върна от пощенския клон, той я погледна, колкото да се увери, че е направила каквото я е помолил, и отново потъна в работата.

Мойра издърпа двете допълнителни бюра в края на стаята, зад счетоводителите. Застла ги с покривки с коледни мотиви и в краищата им закрепил златисти гирлянди. След десет дни това щеше да е мястото на бюфета; междувременно беше добре да има къде да се оставят подаръците, които пристигаха от доставчици.

До осем часа беше готова. Огледа празния офис, сега празничен и блестящ благодарение на усилията ѝ, приглади полата си и си представи доволните изражения на колегите си следващата сутрин.

Нямаше да ѝ платят за това, ала именно дребните жестове бяха важни. На останалите секретарки и през ум не им минаваше, че работата им включва и друго, освен да печатат служебна кореспонденция или да поддържат в ред картотеката. Ролята им обаче беше много по-голяма. Трябваше да се грижат не само нещата в компанията да вървят гладко, но и хората в нея да се чувстват част от... едно семейство. Коледната украса бе нещо, което обединява офиса и го превръща в желано място за работа.

Малката коледна елха, която Мойра постави в ъгъла, изглеждаше чудесно. Какъв смисъл имаше да я държи у дома, когато там нямаше да я види никой освен нея. А и ако някой забележеше златното ангелче на върха или красивите стъклени играчки, тя щеше да отвърне нехайно — сякаш ей сега се е сетила — че това са любимите украшения на майка ѝ.

Облече палтото си. Събра нещата си, завърза шала и постави внимателно писалката и молива върху бюрото, за да са готови за сутринта. Отиде до кабинета на господин Стърлинг, за да заключи вратата, и хвърляйки поглед към входната врата, влезе бързо в стаята и бръкна под бюрото в кошчето за смет.

Миг по-късно намери написаното на ръка писмо. След леко колебание го взе и хвърли поглед към стъклото, за да се увери, че е сама. Разглади смачкания лист върху бюрото и започна да чете.

Остана като вкаменена.

После го прочете отново.

Часовникът отвън удари осем часа. Стресната от звука, Мойра напусна кабинета на шефа си, остави кошчето му отвън, за да го изпразнят чистачките, и заключи вратата. Мушна писмото в дъното на чекмеджето на бюрото си, заключи го и пусна ключа в джоба си.

За пръв път пътуването с автобуса до Стрийтам ѝ се стори кратко. Мойра Паркър имаше достатъчно материал за размисъл.

[1] Известен квартал в центъра на Лондон. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Оценявам онова, което каза. Но се надявам, че когато прочетеш това писмо, ще осъзнаеш колко много се разкайвам и съжалявам за начина, по който се отнесох с теб, и пътя, по който избрах да поема... Отношенията ми с М са обречени и винаги са били такива. Жалко, че ми бяха нужни три години да осъзная, че онова, което започна като летен романс, трябваше да си остане само такъв.

В пощенска
картичка, изпратена от
мъж до жена

Те се срещаха всеки ден, седяха отвън в залети от слънце кафенета или поемаха към напечените хълмове в нейния малък даймлер, за да хапнат в места, които избираха безгрижно и без предварителен план. Тя му разказа за детството си в Хампшър и Итън Плейс, понитата, пансиона, малкия и удобен свят, в който бе живяла преди брака си. Сподели как още на дванайсет години чувствала, че ограниченията я задушават, и знаела, че се нуждае от по-големи мащаби. Никога не бе предполагала, че на Ривиерата съществува социален кръг, точно толкова затворен и наблюдаван под лупа, колкото онзи, който бе оставила зад себе си.

Разказа му за момче от селото, в което се бе влюбила на петнайсет години, и как, когато баща ѝ открил това, я вкарал в една пристройка и я набил с тирантите си.

— Понеже си се влюбила?

Тя разказваше историята нехайно и Антъни се опита да скрие колко е обезпокоен от чутото.

— Понеже съм се влюбила в неподходящо момче. О, сигурно съм била малко непослушна. Упрекнаха ме, че съм изложила

семейството си. Заявиха, че нямам морални принципи и че ако не внимавам, никой порядъчен мъж няма да иска да се ожени за мен. — Тя се засмя тъжно. — Разбира се, фактът, че баща ми си имаше любовница години наред, бе нещо съвсем различно.

— А после се появи Лорънс.

Тя му се усмихна лукаво.

— Да. Какъв късмет, нали?

Антъни разговаряше с нея, както хората споделят живота си с пътниците във влака: неангажираща интимност, основаваща се на неизреченото разбиране, че едва ли ще се срещнат отново. Разказа ѝ за тригодишната си работа като кореспондент на „Нейшън“ в Централна Африка, как отначало се зарадвал на шанса да избяга от неуспешния си брак, но после бил разтърсен от жестокостите, на които станал свидетел: желанието на Конго за независимост бе довело до смъртта на хиляди. Прекарвал нощ след нощ в клуба на чуждестранните кореспонденти в Леополдвил, давейки шока си в уиски и дори по-зле — в палмово вино — докато ужасите, на които бил станал свидетел, и жълтата треска едва не го довършили.

— Преживях психически срив — сподели той, като се опитваше да възприеме нехайния ѝ тон. — Но всички се правеха, че не забелязват. Обвиняваха жълтата треска и настояваха да се върна у дома.

— Горкият Бут.

— Да. Горкият аз. Най-вече защото това даде на бившата ми жена поредната причина да не ме допуска до сина ми.

— И тогава се появих аз и те заподозрях в сексуална разюзданост. — Тя постави ръката си върху неговата. — Извинявай. Шегувам се. Не исках да съм груба.

— Отегчавам ли те?

— Тъкмо обратното. Не прекарвам често времето си с мъж, който иска да разговаря с мен.

Докато бяха заедно, Антъни не пиеше и това вече не му липсваше. Предизвикателството, което представляваше тя, бе достоен заместител на алкохола, а и той искаше да държи нещата под контрол, когато е с нея. Откакто се бе върнал от Африка, рядко разговаряше, защото се боеше, че ще разкрие мислите и слабостите си, а сега установи, че го иска. Харесваше му начинът, по който го гледаше тя —

сякаш нищо от онова, което би й казал, не би могло да промени мнението й за него, сякаш нищо, което би й признал, нямаше да бъде използвано по-късно срещу него.

— Какво се случва с бившите военни кореспонденти, на които им е дошло до гуша да работят в опасни зони? — попита тя.

— Получават бюро в някой от другите отдели на вестника и досаждат на всички с истории за славните си дни — засмя се той. — Или продължават да отразяват конфликтите, докато ги убият.

— А ти от кой тип си?

— Не знам. — Той вдигна очи към нея. — Още не ми е дошло до гуша.

Антъни лесно се приспособи към лежерния ритъм в Ривиерата: дългите обеда, разходките, безкрайното бърбрене с хора, които познаваш съвсем бегло. Започна да прави дълги разходки рано сутрин, докато преди бе глух за света — наслаждаваше се на морския въздух, на дружелюбните поздрави между хора, които не са кисели, понеже са прекалили с пиенето или не са си доспали. Чувстваше се толкова добре, колкото не се бе чувствал от години. Отбиваше телеграмите на Дон, който го заплашваше със сериозни последствия, ако в скоро време не изпрати нещо полезно.

— Не ти ли хареса очеркът? — попита той.

— Добър е, но вече го публикувахме в бизнес раздела във вторник и от счетоводството искат да знаят защо продължаваш да правиш разходи.

Дженифър го закара в Монте Карло, като избра маршрут с шеметни завой. Докато гледаше уверените й ръце на волана, той си представяше как докосва с устни пръстите й един по един. Заведе го в едно казино и го накара да се почувства като бог, след като успя да превърне няколкото си лири в значителна печалба на рулетката. Гледаше я захласнато как хапва миди в кафенето на кея, измъквайки ги деликатно, но безжалостно от черупките им. Тя бе завладяла съзнанието му и бе изтласкала от него всички черни мисли. Антъни не можеше да мисли за нищо друго, но и не го беше грижа. В часовете, когато бе сам, си представяше милион възможни изходи и се чудеше от колко време не се е чувствал обсебен от жена до такава степен.

Ала тя бе нещо уникално и недостижимо. Той трябваше да се откаже още преди дни, но пулсът му се ускоряваше, когато под вратата

се появеше нова бележка, с която Дженифър го канеше да пийнат нещо в кафето на площада или да отскочат до Мантон.

Кое му беше лошото? Той бе на трийсет и не си спомняше кога за последен път се бе смял толкова. Защо да не се наслаждава на кратката радост, която някои хора смятат за даденост? Всичко бе толкова различно от обичайния му живот, че му се струваше нереално.

В петък вечерта обаче получи телеграма с текст, който бе очаквал от седмици: имаше запазено място във влака на следващия ден и трябваше да е в редакцията на „Нейшън“ в понеделник сутринта. Когато прочете телеграмата, изпита известно облекчение: тази история с Дженифър Стърлинг бе твърде обсебваща. Никога дотогава не бе отделял толкова време или енергия за жена, в чиито чувства не беше напълно сигурен. Мисълта, че няма да я види отново, бе неприятна, ала дълбоко в себе си той искаше да се върне към стария си начин на живот, да преоткрие човека, който е.

Извади куфара си от гардероба и го постави на леглото. Щеше да прибере багажа си, а после да ѝ изпрати бележка, с която да ѝ благодари за отделеното време и да ѝ каже, че ако някога ѝ се прииска да обядват заедно в Лондон, може да му телефонира. Пожелаеше ли да се свърже с него там, далеч от магията на това място, вероятно щеше да се случи обичайното: приятен, но краткотраен флирт.

Обаждането от рецепцията дойде тъкмо когато прибираще в куфара обувките си: долу го чакала някаква жена.

— С руса коса?

— Да, господине.

— Бихте ли я помолили да дойде на телефона?

Той чу кратък разговор на френски, а след това прозвуча нейният глас, леко задъхан, неуверен.

— Аз съм, Дженифър. Просто се чудех... дали не искаш да пийнем нещо набързо?

— С удоволствие, но първо трябва да се приготвя. Искаш ли да се качиш и да ме изчакаш?

Той припряно разтреби стаята, като изрита някои неща под леглото. Пъхна нов лист хартия в пишещата машина, все едно работи върху материала, който бе изпратил преди час. Облече чиста риза, но не му стигна времето да я закопчае. Когато чу леко почукване, отвори вратата.

— Каква приятна изненада! — възкликна той. — Тъкмо работех върху нещо, но заповядай.

Дженифър стоеше неловко в коридора. Отмести поглед, когато забеляза голата му гръд.

— Може би е по-добре да почакам долу.

— Не, не, моля те. Няма да се бавя много.

Тя влезе и пристъпи към средата на стаята. Носеше бледозлатиста рокля без ръкави, с висока яка. Раменете ѝ бяха леко зачервени на местата, където ги бе огрявало слънцето, докато бе шофирала. Косата ѝ падаше свободно на раменете, леко разрошена от вятъра, сякаш бе карала бързо.

Погледът ѝ се плъзна по леглото, осеяно с бележници, почти пълния му куфар. За миг замълчаха, смутени от близостта. Тя първа възвърна самообладанието си.

— Няма ли да ми предложиш питие?

— Извинявай. Ама и аз съм един! — Той телефонира долу за джин с тоник, който пристигна след минути. — Къде ще ходим?

— Да ходим?

— Имам ли време да се избърсна? — Той влезе в банята.

— Разбира се. Избърсни се спокойно.

Направил го бе нарочно, помисли си Антъни след това, в желанието си да задълбочи неочакваната интимност. Вече изглеждаше по-добре: нездравата бледност на кожата му бе изчезнала, напрегнатите бръчки около очите се бяха изгладили. Пусна топлата вода и погледна към Дженифър в огледалото, докато насапунисваше брадичката си.

Тя бе разсеяна, замислена. Антъни плъзгаше бърснача по кожата си и я наблюдаваше как крачи като неспокойно животно.

— Добре ли си? — извика, докато плакнеше бърснача във водата.

— Разбира се. — Вече бе изпила половината джин с тоник и си наля още.

Той свърши с бърсенето, подсуши лицето си с хавлиената кърпа, сложи си малко от афтършейва, който бе купил от магазина на хотела. Имаше остър аромат на цитрус и розмарин. Закопча ризата си и оправи яката ѝ пред огледалото. Обичаше този миг на комбинация от сексуален апетит и възможността да го задоволи. Изпитваше странно задоволство. Излезе от банята и я видя да стои до балкона. Небето

тъмнееше, светлините на крайбрежния булевард проблясваха в здрачевината. Дженифър държеше питието си в едната ръка, а другата бе поставила на талията в леко отбранителна поза. Антъни пристъпи към нея.

— Забравих да ти кажа колко добре изглеждаш — отбеляза той.
— Този цвят ти отива. Много е...

— Лари се връща утре.

Тя се отдръпна от балкона и се обърна с лице към него.

— Днес следобед ми изпрати телеграма. Във вторник летим за Лондон.

— Ясно — промърмори той. Ръката ѝ бе осеяна с миниатюрни златисти косъмчета, морският бриз ги повдигаше.

Двамата впиха очи един в друг.

— Не съм нещастна — произнесе тя.

— Знам.

Дженифър го изучаваше, красивата ѝ уста бе сериозна. Задъвка долната си устна и му обърна гръб. Стоеше съвсем неподвижно.

— Горното копче — каза накрая.

— Моля?

— Не мога да го разкопчея сама.

В него нещо се подпали. Най-после щеше да се случи — тази жена, за която бе мечтал, бе мълвял името ѝ нощем в леглото, в крайна сметка щеше да е негова. Сдържаността ѝ, съпротивата ѝ почти го бяха отчаяли. Той се нуждаеше от облекчението, което идва с освобождаването, копнееше да се почувства отмалял от любов, да потуши болката от незадоволеното желание.

Взе питието от нея, а тя посегна към косата си и я отметна от врата. Антъни се подчини на мълчаливия намек и вдигна ръце към кожата ѝ. Обикновено много уверени, сега пръстите му бяха тромави и непохватни. Той ги гледаше като през мъгла, борейки се с облеченото в коприна копче, и докато го откопчаваше, забеляза, че ръцете му треперят. Спря за миг и се взря в шията ѝ: вече открита, тя бе леко наведена, сякаш му се подчиняваше. Прииска му се да я докосне с устни и най-сетне да вкуси тази бледа, осеяна с лунички кожа. Палецът му се задържа върху нея, нежен, предвкустващ удоволствието. Дженифър въздъхна леко от натиска, толкова тихичко, че той по-скоро усети въздишката, отколкото я чу. И изведнъж се скова.

Загледа се в мястото, където златистата ѝ коса докосваше кожата, в изящните пръсти, които продължаваха да я държат повдигната. И с ужасяваща сигурност осъзна какво щеше да се случи.

Антъни О'Хеър стисна плътно очи, а после, с деликатна решителност, отново закопча роклята. Отстъпи крачка назад.

Тя се поколеба, сякаш се опитваше да разбере защо не чувства пръстите му върху кожата си.

Обърна се, поставила ръка отзад на врата, сякаш да се увери, че това наистина се е случило. Взря се в него и лицето ѝ, отначало питащо, поруменя.

— Съжالياвам — каза той, — но аз... аз не мога.

— О... — Тя трепна. Ръката ѝ се стрелна към устата и по врата ѝ се разля гъста червенина. — О, господи!

— Не. Ти не разбираш, Дженифър! Не е нещо, което...

Тя го избута и грабна чантата си. Преди Антъни да успее да каже още нещо, вече се бореше с дръжката на вратата.

— Дженифър — извика той. — Дженифър! Нека ти обясня! — Но докато стигне до вратата, тя беше изчезнала.

Френският влак се движеше мудро през опалената от слънцето провинция към Лион, сякаш бе решил да му даде достатъчно време да преосмисли всичко, което бе възприел погрешно, и всичко, което не бе в състояние да промени, дори да иска. На няколко пъти се изкуши да си поръча голямо уиски от бюфета във влака; гледаше как стюардите се движат ловко нагоре-надолу из вагона, понесли стъклени чаши върху сребърни табли, навеждащи се грациозно като балерини, и знаеше, че е достатъчно да вдигне пръста си, за да се сдобие с желаното успокоение. Но нещо му пречеше да го направи.

През нощта се настани на кушетката, която стюардът разгъна с леки, обиграни движения. Лекота. Докато влакът потракваше в тъмнината, той светна лампата над леглото си и извади книга с меки корици, която бе намерил в хотела, вероятно оставена от някой гост. Прочете първата страница няколко пъти, но нищо не достигна до съзнанието му, и накрая я захвърли. Имаше и френски вестник, но купето бе тясно, за да го разгърне както трябва, а и шрифтът му бе прекалено ситен за слабата светлина на лампата. Той ту задрямваше, ту

се събуждаше и с приближаването на Англия бъдещето му все повече го затискаше като голям черен облак.

Вече се зазоряваше, когато извади писалка и лист хартия. Никога не беше писал писмо на жена, освен кратките благодарствени бележки до майка си (за малкия подарък, който му е изпратила) и до Клариса по финансови въпроси, краткото извинение, съчинено за Дженифър след онази първа нощ. Сега, обхванат от болезнена меланхолия, припомняйки си ужасения поглед в очите на Дженифър и знаейки, че вероятно няма да я види никога повече, той започна да излива свободно душата си върху листа.

Любима моя,

Не пожела да ме изслушаш и си тръгна много бързо, но не те виня. Ти беше толкова далеч от истината, че едва го понесох.

Ето истината: ти не си първата омъжена жена, с която имам връзка. Знаеш обстоятелствата от личния ми живот и честно казано, такива отношения ми харесват. Не желяех да съм близък с никого. Когато се запознахме, реших, че ти няма да си по-различна.

Но когато дойде в стаята ми в събота, изглеждаше прекрасна. А после ме помоли да разкопчая това копче на гърба ти. И докато пръстите ми докосваха кожата ти, осъзнах, че ако правя любов с теб, това ще е катастрофа и за двамата ни. Нямах представа какво е да си толкова двойствен, скъпа моя. Ти си чисто, очарователно създание. Сега може и да не го съзнаваш, но човек изпитва удоволствие от своята почтеност. Не бих искал да съм мъжът, който ще ти го отнеме.

А аз? Още в мига, щом ме погледна, знаех, че ако го направим, ще съм изгубен. Нямах да мога да те отблъсна, както правех с останалите. Нямах да мога да кимам дружелюбно на Лорънс, когато се разминаваме в някой ресторант. Никога нямах да се задоволя да имам само част от теб. Заблуждавах се, когато мислех другояче. Тъкмо това е причината, любов моя, поради която отново закопчах

онова проклето копче на врата ти. Това е причината, поради която лежа буден последните две нощи и се мразя за единственото почтено нещо, което съм направил.

Прости ми.

Б.

Той сгъна внимателно писмото, прибра го в джоба на ризата си и най-сетне заспа.

Дон смачка цигарата си и се взря в напечатания на пишеща машина лист, а в това време младият мъж стоеше прав отстрани на бюрото му и пристъпваше неловко от крак на крак.

— Не си написал правилно „двубрачие“. Не е „дво“, а „дву“. — Той задраска със замах три реда. — И началото ти е ужасно. Имаш мъж, който се е оженил за три жени на име Хилда и всички живеят на няколко километра една от друга. Каква история само! А ти си я написал така, че предпочитам да чета материала за градската канализация на Ханзард.

— Съжалявам, господин Франклин.

— Не съжалявай, а го направи като хората. Материалът беше за сутрешното издание, а вече е четири без двайсет. Какво ти става, по дяволите? *Двубрачие!* Да не искаш да заприличаш на О'Хеър! Толкова време е в Африка, че ни обърка представите за правописа и вече не знаем кое е правилно и кое не. — Той подхвърли листа към младия мъж, който го грабна и побърза да напусне кабинета.

— И тъй — промърмори Дон, — къде е проклетата статия? „Тайните на богатите и известните в Ривиерата“?

— Пиша я — излъга Антъни.

— По-добре побързай. В събота сме отделили половин страница за нея. Е, позабавлява ли се?

— Не беше зле.

Дон го огледа изучаващо.

— Да. Така изглежда. Както и да е. Имам добри новини.

Прозорците на кабинета му бяха така напластени с никотин, че ако някой случайно се докоснеше до тях, щеше да установи, че

ръкавите му са боядисани в жълто. Антъни се загледа през златистото стъкло към нюзрума. Вече два дни ходеше с писмото в джоба, опитвайки се да открие начин да ѝ го предаде. Постоянно виждаше лицето ѝ, ужаса, който я бе обзел, когато реши, че е направила грешка.

— Тони?

— Да.

— Имам добри новини за теб.

— Чудесно.

— Говорих с Международния отдел, искат човек за Багдад. Да проучи нещата с човека от полското посолство, който твърди, че е супер шпионин. Трудна задача, синко. Тъкмо в твоята област. И ще те изкара от офиса за седмица-две.

— Сега не мога да отида.

— Имаш нужда от ден-два?

— Трябва да свърша нещо лично.

— Шегуваш ли се, О'Хеър? Такъв случай не е за изпускане.

— Изпрати някой друг. Съжалявам, Дон.

Потропването на химикалката на Дон ставаше все по-неравномерно.

— Не те разбирам. Постоянно висиш в офиса и се жалваш, че не те пращаме да отразяваш *истински* новини, а когато ти давам тема, за която Питърсън е готов да си отхапе дясната ръка, ми отказваш.

— Казах ти, че съжалявам.

Ченето на Дон увисна. Изправи се тежко, отиде до вратата и я затвори. Върна се на мястото си.

— Тони, предлагам ти *златна* възможност. Освен това се нуждаеш от нея. Трябва да им покажеш, че могат да разчитат на теб. — Той се взря в него. — Да не би да си изгубил хъс за работа? Казваш ми, че искаш да те прехвърля в друг отдел?

— Не. Просто... дай ми ден-два.

Шефът му се облегна назад в стола, запали цигара и всмукна шумно.

— Мили боже! — възкликна той. — Значи е жена.

Антъни не отговори.

— Точно така! Срещнал си жена. И какъв е проблемът? Не можеш да отидеш никъде, докато не я свалиш?

— Омъжена е.

- И откога това те спира?
- Тя е... жената на Стърлинг.
- И?
- Прекалено добра е.
- За него? Да бе.
- Не, за мен. Не знам какво да правя.

Дон вдигна очи към тавана.

— Загриза те съвестта, а? Чудех се защо изглеждаш толкова ужасно. — Той поклати глава, после заговори така, сякаш в стаичката имаше още някого: — Не го вярвам. Точно сваляч като теб. — Остави химикалката на бюрото с тлъстата си ръка. — Добре. Ето какво ти предлагам. Иди и се разбери с нея, направи каквото е нужно, отърси се от това чувство. Но те искам на самолета, който излита утре по обед. Ще кажа в отдела, че си заминал тази вечер. Как ти звучи? И очаквам дяволски добри материали!

— Да се отърся от това чувство значи? Ех, ти, романтико!

— Защо, по-добър израз ли има?

Антъни попипа писмото в джоба си.

— Длъжник съм ти — каза той.

— И още как — промърмори Дон.

Не беше трудно да открие адреса на Стърлинг. Беше прегледал екземпляра на „Кой кой е“ в редакцията и веднага го видя в края на статията под „съпруга: Дженифър Луиза Вериндър, род. 1934 г.“. Във вторник вечерта, след работа, той отиде с колата до Фицровия^[1] и паркира на площада няколко врати по-надолу от бялата къща с венецианска мазилка.

Сградата бе в джорджиански стил, с колони, обграждащи предната веранда, и напомняше скъп консултантски офис. Той остана да седи в колата, чудейки се какво ли прави тя зад завесите на тези прозорци. Представи си я как седи със списание, може би гледа невидящо в една точка и си мисли за пропуснатия момент в една хотелска стая във Франция. Около шест и половина жена на средна възраст излезе от къщата. Облечена бе топло и оглеждаше небето за дъжд. Завесите бяха спуснати от невидима ръка и меката вечер отстъпи

на нощта, но той продължаваше да седи в своя хилман и да гледа към дома на номер трийсет и две.

Вече се унасяше в сън, когато входната врата се отвори. Докато се изправяше в седалката, Дженифър се появи отвън. Беше почти девет часът. Облечена бе в бяла рокля без ръкави, с къса наметка на раменете, и слизаше по стълбите предпазливо, сякаш не се доверяваше на краката си. След нея се появи Стърлинг и каза нещо, което Антъни не чу. Тя кимна. Качиха се в голяма черна кола, която ги чакаше отпред. Докато колата потегляше, Антъни запали мотора. Излезе на пътя и ги последва.

Те не отидоха далеч. Шофьорът спря пред вратата на казино в Мейфеър. Дженифър приглади роклята си, когато слезе от колата, а преди да влезе в заведението, свали наметката си.

Антъни изчака и Стърлинг да влезе и спря своя хилман на мястото зад черната кола.

— Паркирайте я — извика към изумения портиер, подхвърли му ключовете и пхна банкнота от десет шилинга в ръката му.

— Извинете, сър. Може ли да видя членската ви карта? — Мъж в униформа на казиното го спря, докато прекосяваше фойето. — Сър? Членската ви карта?

Семейство Стърлинг тъкмо се канеха да влязат в асансьора. Антъни едва различаваше Дженифър в многолюдното фойе.

— Трябва да говоря с един човек. Само две минутки.

— Сър, боя се, че не мога да ви пусна без...

Антъни бръкна в джоба си и извади от него всичко — портфейл, ключове, паспорт — и ги бутна в протегнатите ръце на служителя.

— Вземете ги — вземете всичко. След две минути съм тук, обещавам.

И докато мъжът го гледаше смаяно с отворена уста, той си проправи път през фойето и се пхна в асансьора в последния момент.

Стърлинг беше вдясно — Антъни придърпа периферията на шапката си ниско над лицето, мина край него, уверен, че мъжът не може да го види, и пристъпи назад, докато опря гръб в стената.

Всички гледаха към вратата. Отпред Стърлинг разговаряше с някакъв познат. Мърмореше нещо за пазари, криза в кредитите, събеседникът му тихичко се съгласяваше. Ушите на Антъни бучаха, а

по гърба му се стичаше пот. Дженифър държеше чантата си пред тялото с ръце в ръкавици и спокойно лице, а от прическата ѝ се бе измъкнал немирнен рус кичур, колкото да покаже, че тя е човешко същество, а не изваяна от мрамор.

Втори етаж.

Вратата се отвори, двама души излязоха, а един влезе. Останалите пътници услужливо направиха място на новопристигналия. Стърлинг все още говореше, гласът му бе нисък и звучен. Бе топла вечер и в ограниченото пространство на асансьора Антъни усещаше остро телата около себе си, аромата на парфюм, лосион и афтършейв, които изпълваха въздуха, лекия ветреца, когато вратата се затваряше.

Вдигна предпазливо глава и се загледа в Дженифър. Тя беше на около трийсетина сантиметра от него, толкова близо, че можеше да различи уханието на парфюма ѝ и миниатюрните лунички на раменете ѝ. Продължи да я гледа, докато тя извърна едва-едва глава — и го видя. Очите ѝ се разшириха, страните ѝ порозовяха. Съпругът ѝ все така бе потънал в разговор.

Тя погледна към пода, после очите ѝ се плъзнаха обратно към Антъни, рязкото издигане и спускане на гърдите ѝ издаваше колко я е шокирал. Очите им се срещнаха и в тези няколко безмълвни мига той ѝ каза всичко. Каза ѝ, че е най-невероятното създание, което е срещал в живота си. Каза ѝ, че се събужда с нейния образ в главата си и че всички чувства, всички преживявания, които е имал досега, са безинтересни и незначителни в сравнение с тези.

Каза ѝ, че я обича.

Трети етаж.

Двамата се отдалечиха един от друг, когато мъж отзад се извини, промуши се между тях и излезе от асансьора. Щом пролуката след него се затвори, Антъни бръкна в джоба си и извади писмото. Пристъпи вдясно и ѝ го подаде зад вечерното сако на един мъж, който се прокашля и леко го стресна. Съпругът ѝ клатеше глава на нещо, казано от събеседника му. Двамата мъже се засмяха сухо. За миг Антъни си помисли, че тя няма да вземе писмото, но облечената ѝ в ръкавица ръка се стрелна към него и миг по-късно пликът изчезна в чантата ѝ.

— Четвърти етаж — произнесе пиколото. — Ресторантът.

Всички, освен Антъни, се преместиха напред. Стърлинг погледна към жена си и протегна ръка, за да я изведе. Вратата се затвори зад нея и той остана сам. След провикването на пиколото: „Към партера“, асансьорът потегли надолу.

Антъни не очакваше отговор. Дори не си направи труда да провери за писма, но когато излезе от къщи по обед, видя, че в кутията са пуснати две. Хукна по нагретия от слънцето тротоар, като се промушваше между сестрите и пациентите, които напускаха огромната болница „Свети Бартоломю“, а куфарът се блъскаше в краката му. Трябваше да е на летище „Хийтроу“ в два и половина и се чудеше дали ще успее. Разпознаването на почерка ѝ бе предизвикало в него нещо като шок, последван от паника, защото вече бе дванайсет без десет, а той все още се намираше в другия край на Лондон.

Поустман Парк. По обед.

Естествено, нямаше таксита. Той скочи в метрото, а останалото разстояние измина тичешком. Ризата му, старателно изгладена, сега лепнеше по тялото му, а косата му подскачаше върху потното чело. „Извинете“, промърмори, когато жена с високи токчета възкликна възмутено, принудена да се премести от пътя му. Край него спря автобус, бълващ морави изпарения, той чу как кондукторът натисна звънеца, сигнализирайки на шофьора да потегли. Поколеба се, докато пътниците се изсипваха на тротоара и погледна часовника си. Вече беше дванайсет и четвърт. Напълно бе възможно тя да се е отказала да го чака.

Какви ги вършеше, по дяволите! Ако изпуснеше полета, Дон лично щеше да се погрижи през следващите десет години да работи в „Златни сватби и други годишнини“. Забавянето му щеше да е поредният пример за неспособността му да се справя, причина да дадат следващата добра история на Мърфет или Фипс.

Пое по улица „Кинг Едуард“, като едва си поемаше дъх, и изведнъж се озова в миниатюрен мирен оазис наскоро сред Ситито. Поустман Парк беше малка градинка, създадена от викторианец

филантроп в памет на обикновените герои, извършили подвизи в мирно време. Той влезе задъхано в нея.

Градината беше посиняла: навсякъде имаше хора в синьо. Разпозна сините униформи на пощальоните — някои се разхождаха, други лежаха на тревата, трети разглеждаха възпоминателните плочи. Лондонските пощальони, привършили обиколките си и освободени от пощенските торби, се наслаждаваха на обедното слънце, хапваха сандвичи, бърбеха, разменяха си храна, отдъхваха на тревата под шарената сянка на дърветата.

Дишането му се беше поуспокоило. Пусна куфара си и затърси носна кърпа, попи челото си, след което се завъртя бавно в кръг, като се опитваше да види отвъд големите папрати, стената на църквата и сенчестите ниши на административните сгради. Огледа парка за смараглова рокля и проблясаща платиненоруса коса.

Дженифър не беше в него.

Антъни погледна часовника си. Дванайсет и половина. Тя бе дошла и си беше отишла. А може би бе променила решението си. Може би Стърлинг бе намерил проклетото писмо. Тъкмо в този момент си спомни за втория плик, този от Клариса, който бе пъхнал в джоба си на излизане от къщи. Извади го и го прочете набързо. Винаги когато гледаше почерка ѝ, си представяше отсечения ѝ разочарован глас или виждаше спретнатите ѝ блузи, закопчани до последното копче, сякаш по време на срещите им той би могъл да се възползва по някакъв начин от нея, ако зърне кожата ѝ.

Скъпи Антъни,

С настоящото любезно те уведомявам, че ще се омъжвам.

Той изпита лек собственически шок при мисълта, че Клариса може да намери щастие с другия. Смятал бе, че е неспособна на това.

Срещнах солиден мъж, който притежава верига от магазини за завеси и пердета и е готов да ме приеме с Филип. Той е мил и обещава да се грижи за него като за

свое дете. Сватбата ще е през септември. Трудно ми е да подхващам този въпрос, но бих искала да помислиш колко често желаеш да виждаш момчето. За него е добре да живее в нормално семейство, а един продължителен, непостоянен контакт с теб може да му се отрази зле.

Моля те, помисли върху това и ме уведоми.

Повече няма да се нуждаем от финансовата ти помощ, тъй като Едгар може да ни издържа. Прилагам новия ни адрес.

Искрено твоя,

Клариса

Той прочете писмото два пъти, но едва на третия осъзна какво предлагаше тя: *неговото* дете да бъде отгледано от някакъв търговец на пердета, необременено от „един продължителен, непостоянен контакт“. Изведнъж денят му помръкна. Испита силно желание да изпие чаша твърд алкохол.

— О, господи! — възкликна високо, с отпуснати върху коленете ръце и клюмнала глава. Остана така около минута, като се опитваше да събере мислите си и да нормализира пулса си. Накрая въздъхна и се изправи.

Тя беше пред него. Носеше бяла рокля на големи червени рози и чифт огромни слънчеви очила. Беше ги избутала на темето. При вида ѝ от гърдите му се откъсна дълбока въздишка.

— Не мога да остана — промълви. — Трябва да летя за Багдад. Самолетът ми тръгва в... представа нямам как...

Дженифър бе толкова красива, че засенчваше цветята наоколо, а пощальоните бяха прекъснали разговорите си и я гледаха захласнато.

— Аз не... — Той поклати глава. — На белия лист мога да ти кажа всичко. Но когато те видя, аз...

— Антъни. — Тя произнесе името му така, сякаш все още не вярваше, че са се срещнали.

— Връщам се след седмица — продължи той. — Тогава мога да ти обясня, ако искаш. Има твърде много...

Но тя пристъпи напред, обви с длани лицето му и го притегли към себе си. Последва миг колебание, а после устните ѝ докоснаха

неговите, устата ѝ бе топла, отстъпчива и изненадващо настойчива. Антъни забрави за полета. Забрави за парка и проблема с детето и бившата си жена. Забрави за работата, която би трябвало да го е погълнала изцяло, според шефа му. Забрави, че според скромния му опит емоциите бяха по-опасни от динамит. Направи каквото искаше Дженифър: отдаде ѝ се без всякакви задръжки.

— Антъни — бе произнесла тя и с тази единствена дума му бе дарила не само себе си, но и нова, по-добра версия на бъдещето му.

[1] Квартал в Централен Лондон. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Опитвах се да те накарам да чуеш поне част от онова, което си мислех по време на пътуването от Падуа до Милано, но ти се държа като глезено дете и не ми даде сърце да те нараня. Сега събрах кураж само защото съм далеч от теб. И тъй — скоро ще се омъжвам. Повярвай ми, това е неочаквано и за мен.

Агнес фон Куровски
до Ърнест Хемингуей

Отново не ѝ говореше. Лорънс Стърлинг изглеждаше сдържан и уравновесен човек, но в действителност настроенията му се меняха често. Дженифър наблюдаваше мълчаливо съпруга си, докато четеше вестника по време на закуската. Тя бе слязла долу преди него, приготвила бе закуската му, както я обичаше, и въпреки това за трийсетте минути, откакто я бе погледнал за пръв път тази сутрин, Лорънс не бе промълвил и дума.

Тя огледа пеньоара си, провери косата си. Не откри недостатъци. Белегът, който отблъскваше съпруга ѝ, бе закрит от ръкава. Какво бе сторила сега? Може би не трябваше да става заедно с него? Предишната вечер се бе прибрал толкова късно, че тя чу звука от входната врата в просъница. Дали пък не бе казала нещо в съня си?

Часовникът тиктакаше меланхолично и отброяваше последните минути до осем, прекъсван единствено от шумоленето на вестника на Лорънс. Дженифър чу стъпки отвън на стълбите, кратко трополене, когато пощальонът пусна пощата през отвора във входната врата, плач на капризно дете под прозорците.

Опита се да направи някакъв коментар за снега и увеличаването на цената на горивото, но Лорънс въздъхна раздражено и тя млъкна.

„Любовникът ми не би се отнасял така с мен — упрекна го мислено, докато мажеше масло върху една препечена филийка. — Той

щеше да се усмихва и да ме прегръща през кръста, когато се разминава с мен в кухнята.“ Всъщност те вероятно дори нямаше да закусват в кухнята: той щеше да ѝ носи таблата с разни вкусни неща в леглото, да ѝ подава кафето, когато се събуди, и щяха да си разменят ухаещи на препечени филийки целувки. В едно от писмата си бе написал:

Когато се храниш, се отдаваш изцяло на мига.
Наблюдавах те на вечерята първия път и ми се искаше да
изпитвам същата наслада като теб.

Лорънс прекъсна размишленията ѝ.

— Довечера сме канени да пийнем у Монкрийф преди коледното парти в офиса. Нали не си забравила?

— Не.

Тя не вдигна глава.

— Ще се върна до шест и половина. Франсис ще ни очаква по това време.

Тя почувства погледа му, който се задържа върху нея — сякаш очакваше още някакъв отговор. А после излезе, оставяйки Дженифър в притихналата къща и мечтите за въображаема закуска, далеч по-приятна от тази, която току-що бе приключила.

Помниш ли първата ни вечеря? Държах се като пълен глупак и ти го знаеше. А ти бе толкова очарователна, мила Дж., въпреки грубото ми държание.

Бях толкова гневен онази вечер. Сега си мисля, че сигурно вече съм бил влюбен в теб, но понякога ние мъжете не виждаме по-далеч от носа си. По-лесно ни е да приписваме състоянието си на нещо съвсем различно.

Тя вече бе успяла да намери седем писма, скътани на различни места из къщата; седем писма, разкриващи любовта, която бе познала, човека, в когото се бе превърнала благодарение на нея. В тези писани на ръка думи тя се бе видяла отразена по хиляди начини: импулсивна,

страстна, лесно избухваща, но и лесно прощаваща. Той, изглежда, бе нейната противоположност. Търсеше предизвикателства, заявяваше открито чувствата си, раздаваше се. Имаше набито око; за нея, за нещата около него. Сякаш тя бе първата жена, която бе обичал истински. Когато отново прочете думите му, Дженифър се запита дали и той не е първият мъж, когото тя е обичала.

Когато ме погледнеше с тези твои изразителни топли очи, се чудех какво толкова виждаш в мен. Сега съзнавам колко глупав съм бил. Двамата ще спрем да се обичаме само когато земята спре да се върти около слънцето.

Макар че писмата невинаги бяха датирани, тя откриваше някаква хронология: едно се бе появило скоро след първата им среща, друго — след някакъв спор помежду им, трето — след страстно помирение. Той бе поискал от нея да напусне Лорънс. В няколко от писмата. Тя явно бе отхвърлила тази възможност. Защо? Сега си помисли за студения мъж в кухнята, потискащата тишина в дома им. Защо не го беше оставила?

Не спираше да чете седемте писма, търсейки обяснение, опитвайки се да открие самоличността на мъжа. Последното беше писано през септември, седмици преди катастрофата. Защо не се бе свързал с нея? Явно никога не си телефонираха, нито имаха конкретно място за срещи. Когато установи, че някои от писмата са от една и съща пощенска кутия до поискване, отиде в пощенската станция да провери дали няма нови писма. Но кутията бе дадена на друг и за нея нямаше нищо.

Дженифър все по-убедено мислеше, че той ще ѝ се разкрие. Как може мъж, който е писал подобни писма, мъж, чиито емоции преливат от нетърпение, просто да седи и да чака? Тя вече не вярваше, че може да е Бил; не защото не можеше да си представи, че е била влюбена в него, а защото не си представяше, че би могла да мами Вайълет, дори той да бе способен на това. Тъй че оставаха Джек Еймъри и Реджи Карпентър. Еймъри току-що бе обявил годеща си с някоя си госпожица Виктория Нелсън от Камбърли, Съри.

Дженифър решише косата си, когато влезе госпожа Кордоза.

— Бихте ли изгладили синята ми копринена рокля за тази вечер?
— помоли я тя. Държеше колие с диаманти до бледата си шия. Той бе влюбен в шията ѝ: *Не мога да я погледна, без да ми се прииска да я целуна.* — Оставила съм я на леглото.

Госпожа Кордоза мина край нея, за да я вземе.

— Веднага ще я изгладя, госпожо Стърлинг — каза тя.

Реджи Карпентър флиртуваше. Нямахше друго определение за това. Братовчедът на Ивон се бе навел над стола на Дженифър, с очи, вперени в устните ѝ, които потрепваха закачливо, сякаш двамата споделяха някаква шега.

Ивон ги наблюдаваше, докато подаваше на Франсис питие. Двамата седяха на метър от тях. Наведе се и промърмори в ухото на мъжа си:

— Не можеш ли да преместиш Реджи при мъжете? Още малко и ще седне в скута на Дженифър.

— Опитах се, скъпа, но освен да го дръпна насила, не виждам какво друго бих могъл да направя.

— Тогава обърни внимание на Морийн. Изглежда така, сякаш всеки миг ще заплаче.

От мига, в който бе отворила вратата на семейство Стърлинг — Дженифър, облечена в палто от норка и леко пиана, Лорънс с мрачно лице — тя бе настръхнала в очакване на нещо ужасно. Между двамата се усещаше напрежение, а после Дженифър и Реджи се лепнаха един за друг по начин, който бе направо изнервящ.

— Не ми е приятно, когато хората ни натрапват проблемите си — промърмори тя.

— Ще дам на Лари едно голямо уиски. Може да го отпусне. Сигурно е имал тежък ден в офиса. — Франсис се изправи, докосна я по лакътя и се упъти към барчето с питиетата.

Коктейлните сандвичи стояха почти недокоснати. Ивон въздъхна и взе чиния с хапки, за да ги предложи на гостите.

— Опитай ги, Морийн.

Двайсет и една годишната приятелка на Реджи едва ѝ обърна внимание. Безупречна в керемиденочервената вълнена рокля, тя бе седнала сковано на един стол край масата за вечеря и хвърляше гневни

погледи на двамата от дясната ѝ страна, които сякаш не я забелязваха. Дженифър се бе отпуснала в креслото, а Реджи бе седнал елегантно на облегалката му. Прошепна ѝ нещо и двамата се заляха от смях.

— Реджи? — обади се Морийн. — Нали каза, че ще идем да посрещнем останалите?

— О, те могат да почакаат — отвърна той нехайно.

— Но, Бобър, ти каза, че имаме среща с тях в „Грийн Румс“ в седем и половина.

— Бобър? — Джени спря да се смее и се взря в Реджи.

— Така го наричавме като дете — обясни Ивон, докато предлагаше хапките. — Като малък имаше любима приказка за семейство бобри. Караше майка си да му я чете всеки ден.

— Бобър — повтори Джени.

— Да. И много обичам някой да ме гушка в леглото... — Реджи вдигна вежда и се наведе още повече към нея.

— Може ли да поговорим, Реджи?

— Не и ако ще ми четеш конско, братовчедке. Ивон мисли, че флиртувам с теб, Джени.

— Не само си го мисли — намеси се хладно Морийн.

— О, я стига, Мо! — В гласа му, все още шеговит, прозираше раздражение. — Толкова отдавна не съм имал възможност да си побъбря с Джени. Просто наваксваме.

— Наистина ли е толкова отдавна? — попита невинно Дженифър.

— О, цяла вечност! — увери я той пламенно.

Ивон видя как лицето на момичето помръкна.

— Морийн, скъпа, ще дойдеш ли да ми помогнеш с питиетата? Един господ знае къде се губи съпругът ми.

Момичето я последва в трапезарията и взе бутилката с ментов ликьор, която ѝ подаде Ивон. Излъчваше стаена ярост.

— Тази Дженифър... какво си мисли, че прави? Омъжена е, нали?

— О, тя не влага нищо в това.

— Да, не влага... Направо ще го изяде! Погледни я само! Едва ли ще ѝ е приятно, ако аз ухажвам съпруга ѝ така.

Ивон хвърли поглед към дневната, където Лари, със застинало в съдържано неодобрение лице, слушаше с половин ухо какво казва

Франсис.

— Знам, че ти е приятелка, Ивон, но ако питаш мен, е голяма кучка.

— Морийн, знам, че Реджи се държи зле, но не можеш да говориш така за приятелката ми. Нямах представа какво преживя съвсем наскоро. Би ли ми подала тази бутилка?

— Аз също преживявам. Унизително е. Всички знаят, че с Реджи сме гаджета, а тя го върти на малкия си пръст.

— Дженифър преживя ужасна автомобилна катастрофа. Излезе от болницата съвсем наскоро. Просто е решила да свали малко задръжките.

— Или гащичките си.

— Мо...

— Пияна е. И е *стара* за него. На колко години е? Двайсет и седем? Двайсет и осем? Моят Реджи е поне три години по-млад от нея.

Ивон въздъхна дълбоко. Запали цигара, подаде една и на момичето и затвори двойната врата зад себе си.

— Мо...

— Тя е крадла. Опитва се да ми го открадне. Ясно е като бял ден. Ивон снижи гласа си.

— Опитай се да разбереш, Мо, скъпа — има флирт и флирт. Реджи и Джени се познават от сто години, но никой от тях не би си помислил да изневери. Флиртуват, да, но го правят в стая, пълна с хора, и не се опитват да го скрият. Ако намеренията им бяха сериозни, мислиш ли, че тя щеше да се държи така пред Лари? — Думите ѝ прозвучаха убедително дори за самата нея. — Скъпа моя, с времето ще разбереш, че словесното дуелиране е част от живота. — Ивон подхвърли едно кашу в устата си. — Това е просто начин да понасяш монотонността в брака.

Момичето се намръщи, но се поуспокои.

— Май си права — съгласи се накрая. — Но аз все пак мисля, че една дама не бива да се държи така. — Отвори вратата и се върна в дневната.

Ивон въздъхна облекчено и я последва.

Коктейлите се поглъщаха неусетно, а разговорите ставаха все по-шумни и оживени. Франсис се върна в дневната и направи още „снежни топки“, а Ивон ловко промушваше черешки през коктейлните пръчици, за да ги украсява. Вече бе установила, че след две сериозни питиета се чувства ужасно, затова си направи коктейл със синьо кюрасо, след който щеше да мине изцяло на плодов сок. Шампанското се лееше като вода. Франсис изключи музиката, с надеждата, че гостите може да разберат намека и да си тръгнат, но Бил и Реджи отново я включиха и заподканяха всички да танцуват. По някое време двамата мъже бяха уловили Дженифър за ръцете и танцуваха около нея. Тъй като Франсис бе зает с питиетата, Ивон отиде при Лари и се настани до него. Беше се заклела, че ще го накара да се усмихне.

Той не каза нищо. Отпи голяма глътка от питието си, хвърли поглед към съпругата си и отново го отмести. От всяка пора на тялото му се излъчваше неудовлетворение.

— Жена ми се излага — промърмори, когато мълчанието помежду им продължи твърде дълго.

Излага теб, помисли си Ивон.

— Просто е в настроение. Тя преживя много, Лари... Само се опитва да се забавлява.

Когато вдигна очи към него, той я гледаше напрегнато. Ивон се почувства малко неловко.

— Нали докторът те е предупредил, че може да е различна? — продължи тя. Лари ѝ го бе казал, докато Дженифър беше в болницата.

Той отново отпи голяма глътка, очите му бяха все така впити в нейните.

— Знаела си, нали?

— Какво съм знаела?

Той я гледаше преценяващо.

— Какво съм знаела, Лари?

Франсис беше пуснал румба. Зад тях Бил настояваше Дженифър да танцува с него, а тя го умоляваше да престане.

Лорънс пресуши чашата си.

— Нищо.

Ивон се наведе напред и постави ръката си върху неговата.

— И на двамата не ви беше лесно. Имаш нужда от малко време, за да... — Прекъсна я поредният изблик на смях откъм Дженифър.

Реджи бе пъхнал едно цвете между зъбите ѝ и двамата танцуваха импровизирано танго.

Лорънс се извърна от Ивон, когато Бил се отпусна задъхано до тях.

— Реджи вече прекалява. Защо не поговориш с него, Ивон?

Тя не посмя да погледне към Лорънс, но когато той проговори, гласът му бе овладян:

— Не се безпокой, Ивон — каза, очите му бяха вторачени някъде в пространството. — Всичко е наред.

Тя откри Дженифър в банята малко след осем и трийсет. Беше се навела над мраморната мивка и оправяше грима си. Очите ѝ се плъзнаха към Ивон, когато приятелката ѝ влезе, и отново се върнаха към отражението ѝ. „Зачервена е — забеляза Ивон. — И е доста пияна.“

— Искаш ли кафе? — предложи.

— Кафе?

— Преди да идеш на празненството в офиса на Лари.

— Мисля — каза Дженифър, докато очертаваше устните си с необичайно старателни движения, — че за това по-скоро ми е нужно едно силно питие.

— Какво правиш?

— Слагам си червило. На какво ти прилича...

— С моя братовчед. Даваш му прекалено големи аванси. — Думите ѝ прозвучаха по-остро, отколкото бе възнамерявала. Ала Дженифър сякаш не забеляза.

— Кога за последно сме излизали с Реджи?

— Какво?

— Кога за последен път сме излизали с него?

— Нямам представа. Може би през лятото, когато дойде с нас във Франция.

— Какво пие той, освен коктейли?

Ивон си пое дълбоко дъх.

— Джени, скъпа, не мислиш ли, че трябва да успокоиш темпото?

— Кое темпо?

— С Реджи. Разстройваш Лари.

— О, той пет пари не дава — промърмори тя презрително. — Какво пие Реджи? Трябва да ми кажеш. Ужасно е важно.

— Не знам. Уиски. Джени, наред ли е всичко вкъщи? Между теб и Лари?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Може би не е моя работа, но Лари наистина изглежда ужасно нещастен.

— Нима?

— Да. Чувствата му са наранени.

Джени се обърна рязко към нея.

— Неговите чувства? А защо някой не попита как се чувствам аз?

— Джени, аз...

— На никого не му пука. От мен се очаква просто да продължа напред, да си държа устата затворена и да се преструвам на любяща съпруга. Само и само Лари да не се цупи.

— Ако искаш моя съвет...

— Не го искам! Не се бъркай, където не ти е работа, Ивон! Ако обичаш.

Двете жени не помръдваха. Край тях въздухът вибрираше, сякаш си бяха нанесли физически удари.

Ивон почувства как гърдите ѝ се стягат.

— Знаеш ли, Дженифър, това, че може да имаш всеки мъж в стаята, не означава, че трябва да губиш мярката. — Гласът ѝ беше леден.

— Моля?

Ивон се зае да пренарежда хавлиените кърпи на стойката.

— Понякога прекаляваш с позата на малката безпомощна принцеса. Знаем, че си красива, Дженифър. Знаем, че съпрузите ни до един те обожават. Само те моля от време на време да зачиташ чувствата на другите.

Вторачиха се една в друга.

— Това ли мислиш за мен? Че се държа като принцеса?

— Не. Мисля, че се държиш като кучка.

Очите на Дженифър се разшириха. Тя отвори уста да каже нещо, но я затвори, постави капачето на червилото, изправи рамене и изгледа гневно Ивон. След това излезе от банята.

Ивон се отпусна тежко върху капака на тоалетната чиния и избърса носа си. Загледа се във вратата на банята с надеждата, че тя ще се отвори, а когато това не се случи, подпря глава с ръце.

Няколко минути по-късно чу гласа на Франсис.

— Добре ли си, скъпа? Чудех се къде си. Миличка?

Когато вдигна очи към него и той видя изражението в тях, коленичи бързо и я улови за ръцете.

— Добре ли си? Нещо с бебето? Искаш ли да направя нещо?

Тя потрепери силно и му позволи да обвие ръцете ѝ с длани. Останаха така няколко минути, заслушани в музиката и тихите разговори на долния етаж, после — във високия смях на Дженифър. Франсис бръкна в джоба си и запали цигара на жена си.

— Благодаря. — Тя я пое и вдиша дълбоко. Вдигна поглед към него, очите ѝ бяха сериозни. — Франи, миличък, обеща ми, че ще сме щастливи дори след като бебето се роди.

— Какво, за бога...

— Просто ми обеща.

— Знаеш, че не мога, скъпа. — Той я погали по бузата. — Винаги съм се гордял със способността си да те правя нещастна.

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Идиот.

— Старая се. — Той се изправи и оглади гънките на панталона си. — Представям си колко си уморена. Какво ще кажеш да преместя душа и да си легнем направо тук?

— Понякога — отвърна тя нежно, докато той ѝ подаваше ръка, за да стане — си мисля, че не си чак толкова лош съпруг.

Въздухът беше студен, а тротоарът около площада — почти празен. Алкохолът я бе загреял; чувстваше се замаяна.

— Едва ли ще успеем да хванем такси по това време — усъмни се бодро Реджи и вдигна яката на палтото си. — Вие какво смятате да правите? — Дъхът му излизаше на облачета в нощния въздух.

— Лари има шофьор — отвърна Дженифър. Съпругът ѝ бе застанал в края на тротоара и оглеждаше улицата. — Освен ако не е духнал. — Изведнъж това ѝ се стори много смешно и едва се сдържа да не се изкикоти.

— Дадох му свободна вечер — промърмори Лари. — Аз ще карам. Ти остани тук, докато донеса ключовете от колата. — Той се изкачи по стълбите към къщата им.

Дженифър се уви по-плътно в палтото. Не можеше да свали поглед от Реджи. *Бобър*. Сигурно е той. Цялата вечер не я беше оставил на мира. Сигурна бе, че в много от нещата, които бе казал, имаше скрити послания. *Цяла вечност не съм разговарял с Джени*. Имаше нещо в начина, по който го каза. Сигурна беше, че не си е въобразила. Той пиеше уиски. *Бобър*. Главата ѝ се въртеше. Прекалила бе с пиенето, но не ѝ пукаше. Трябваше да знае със сигурност.

— Много ще закъснеем — изхленчи приятелката на Реджи, а той хвърли заговорнически поглед към Дженифър.

Взря се в часовника си.

— О, сигурно сме ги изпуснали. Вече са отишли да вечерят.

— И какво ще правим сега?

— Откъде да знам? — Той сви рамене.

— Бил ли си в клуба „При Алберто“? — попита внезапно Дженифър.

Реджи се усмихна лукаво.

— Знаете, че съм бил, госпожо Стърлинг.

— Така ли? — Сърцето ѝ заби учестено. Радваше се, че никой друг не ги чу.

— Мисля, че последният път, когато се видяхме, беше в „При Алберто“. — Изражението му бе весело, почти палаво.

— Ама че вечер! — обади се кисело Морийн с пъхнати дълбоко в палтото ръце. Изглежда гневно Дженифър, сякаш вината беше нейна.

„О, само ако ти не беше тук“ — помисли си Дженифър, пулсът ѝ се беше ускорил.

— Защо не дойдете с нас? — предложи внезапно.

— Какво?

— На празненството на Лари. Вероятно ще е голяма скука, но съм сигурна, че вие ще му вдъхнете малко живот. Елате и двамата. Ще има много за пиене — додаде.

Реджи изглеждаше очарован.

— С най-голямо удоволствие — прие веднага.

— Аз нямам ли право на мнение? — Раздразнението на Морийн се бе изписало на лицето ѝ.

— Хайде, Мо! Ще бъде забавно! Иначе ще сме само двамата в някой скучен ресторант.

Отчаянието на Мо личеше в очите ѝ и Дженифър почувства лека вина, но веднага я потисна. Трябваше да разбере.

— Лорънс? — провикна се. — Лорънс, скъпи? Реджи и Морийн ще дойдат с нас. Не е ли чудесно?

Лорънс се поколеба на горното стъпало с ключовете в ръка, погледът му пробяга между тримата.

— Прекрасно. — Слезе уверено по стълбите и отвори задната врата на голямата черна кола.

Дженифър, изглежда, бе подценила потенциала на коледното тържество на „Акме Минерал Енд Майнинг“. Може би се дължеше на украсата и обилното количество храна и напитки или на продължителното отсъствие на шефа, но когато пристигнаха, празненството беше в разгара си. Някой бе донесъл портативен грамофон, светлините бяха приглушени, а бюрата — преместени встрани, за да се образува дансинг, на който тълпа от хора танцуваха и припяваха на Кони Франсис.

— Лари! Не си ни казал, че имаш толкова забавни служители! — възкликна Реджи.

Дженифър остави съпруга си да стои на вратата и да оглежда сцената пред себе си, а тя се присъедини към танцуващите. Чувствата му бяха изписани на лицето: неговото работно място, неговата територия, неговият рай сега бе неузнаваем, той не контролираше служителите си и това му бе неприятно. Тя видя как секретарката му стана от стола си, където сигурно бе седяла цялата вечер, и му каза нещо. Той кимна и опита да се усмихне.

— Питиета! — провикна се Дженифър, искаше ѝ се да е колкото може по-далеч от него. — Къде се бавиш, Реджи! Хайде да се нафиркаме!

Сякаш не забеляза изненаданите погледи, докато минаваше край служителите на съпруга си, много от които бяха разхлабили вратовръзките си, а лицата им бяха зачервени от пиенето и танците. Очите им се местеха от нея към Лорънс и обратно.

— Здравейте, госпожо Стърлинг.

Тя позна счетоводителя, който бе разговарял с нея преди няколко седмици в офиса, и му се усмихна. Лицето му блестеше от пот и беше прегърнал през рамо кикотещо се момиче с парти шапка.

— Здравсти! Ще ни кажете ли къде са напитките?

— Ей там. На бюрата на машинописките.

Имаше приготвена огромна купа с пунш. Картонени чаши се пълнеха и подаваха през главите на празнуващите. Реджи ѝ поднесе една чаша и тя изпи съдържанието на екс: силното питие я задави и това ѝ се стори смешно. След това вече танцуваше, загубена сред море от тела, едва забелязваща усмивката на Реджи, ръката му, която от време на време докосваше талията ѝ. Видя, че Лорънс я наблюдава безстрастно от ъгъла, където, явно неохотно, водеше разговор с един от по-възрастните и по-трезви мъже. Изобщо не искаше да е до него. Щеше ѝ се той да се прибере у дома и да я остави тук да танцува. Повече не видя Морийн. Вероятно момичето си бе тръгнало. Нещата се размиха, времето стана ужасно разтегливо. Дженифър се забавляваше. Повдигна ръце над главата си и се остави на музиката, пренебрегвайки любопитните погледи на останалите жени. Реджи я завъртя в кръг и тя се разсмя силно. Господи, чувстваше се толкова жива! Тук ѝ беше мястото! За пръв път не се чувстваше чужда в един свят, който според всички би трябвало да е нейният собствен.

Ръката на Реджи докосна пръстите ѝ, беше като наелектризирана. Погледите му бяха станали многозначителни, усмивката му — предразполагаща. *Бобър*. Шепнеше ѝ нещо в ухото.

— Какво? — Тя отметна запотена къдрица от лицето си.

— Топло е. Искам да пийна нещо.

Ръката на кръста ѝ сякаш бе радиоактивна. Тя го последва, скрита от телата край тях. Хвърли поглед през рамо към Лорънс, но той бе изчезнал. Сигурно бе в кабинета си, помисли тя. Вътре светеше. Мразеше да се забавлява този неин съпруг! Понякога през последните няколко седмици тя се питаше дали не мрази и нея.

Реджи пъхаше поредната картонена чаша в ръката ѝ.

— Въздух — извика тя. — Имам нужда да глътна малко въздух.

Излязоха в големия хладен коридор, само двамата. Звуците от празненството заглъхнаха, щом вратата зад тях се затвори.

— Ела. — Той я поведе покрай асансьора към един аварияен изход. — Да излезем на стълбището. — Реджи се справи с вратата и се

озоваха сред хладния нощен въздух. Долу се виждаше улицата, светлините от фаровете на редките коли.

— Целият съм мокър! — Той задърпа ризата си. — Изобщо не помня къде си оставих сакото.

Тя се улови как гледа тялото му, ясно очертано от влажната тъкан, и отмести очи.

— Беше забавно — промърмори тя.

— И още как! Но не видях Лари да танцува.

— Той не танцува — каза Дженифър и се зачуди как може да го твърди с такава сигурност. — Никога.

За миг се умълчаха, загледани в тъмния град. В далечината се чуваше шумът от трафика, а зад тях — приглушените звуци от празненството. Дженифър се чувстваше като наелектризирана и затаи дъх в очакване.

— Заповядай. — Реджи извади кутия цигари от джоба си и ѝ запали една.

— Аз не... — Тя спря насред изречението. Откъде знаеше? Може да е изпушила стотици. Вместо това каза: — Благодаря. — Пое внимателно цигарата между двата пръста, вдиша и се закашля.

Реджи се засмя.

— Съжалявам. — Тя му се усмихна. — Явно в това отношение съм безнадеждна.

— Нищо, продължавай. Ще ти позамае главата.

— Вече е достатъчно замаяна. — Тя усети как се изчервява.

— Това е, защото си близо до мен, обзалагам се. — Той се засмя и пристъпи към нея. — Чудех се кога ще останем насаме.

Докосна я по китката.

— Не можеш да говориш директно, когато всички са наоколо.

Тя не беше сигурна дали го е чула правилно.

— Да — съгласи се, гласът ѝ звучеше облекчено. — О, господи, и аз исках да ти кажа нещо. Толкова е трудно... Ще ти го обясня по-късно. О, прегърни ме!... Прегърни ме, Бобър!

Реджи уви ръце около нея и я притегли към себе си. Тя не каза нищо, просто се опитваше да разбере как ще се почувства в обятията му. Той приближи лицето си до нейното и тя притвори очи, готова за ласките му, вдишвайки мъжкия аромат на потта му, усещайки неочаквано тесните му гърди, копнеейки да се наслади на мига. „О,

толкова дълго те чаках“ — каза му наум и вдигна лицето си към неговото.

Устните му докоснаха нейните и за миг тя остана очарована от допира им. Но после целувката стана непохватна, твърде настояща. Зъбите му се притиснаха към нейните, езикът му заопитва грубо устата ѝ и тя се отдръпна.

Реджи сякаш не забеляза. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ и я притеглиха толкова плътно, че тя усети възбудата му. Гледаше я с очи, пълни с желание.

— Искаш ли да наемем стая в хотел? Или... тук?

Тя се взря в него. *Трябва да е той*, каза си. Всичко говореше, че е така. Но как бе възможно Б. да е толкова... толкова различен от онова, което бе писал?

— Какво има? — попита Реджи, виждайки промяната в изражението ѝ. — Да не ти е студено? Или не искаш в хотел? Мислиш, че е твърде рисковано?

— Аз...

Нещо не беше наред. Дженифър се отскубна от прегръдките му.

— Съжалявам. Не мога да... — Тя вдигна ръка към главата си.

— Не можеш да го направиш тук?

Тя се намръщи. После го погледна право в очите.

— Трябва да вървя — промърмори. Изведнъж се почувства ужасно трезва.

— Но ти обичаш игричките. Обичаш разнообразието.

— Обичам *разнообразието*?

— Е, едва ли съм първият, нали?

Тя примигна.

— Не те разбирам.

— О, не се прави на светица, Дженифър. Аз те видях, забрави ли? С онзи твой любовник. В бара „При Алберто“. Целувахте се. Знаех какво искаше да ми кажеш, когато спомена бара пред всички.

— Моя любовник?

Той всмукна от цигарата си, хвърли я на земята и я стъпка грубо с пета.

— Значи така предпочиташ да играеш, а? Изведнъж разбра, че не съм достоен за теб?

— Какъв мъж? — Тя го беше уловила за ръкава, неспособна да се сдържи. — За какво говориш?

Той издърпа ядосано ръката си.

— Играеш ли си с мен?

— Не — увери го тя. — Просто искам да знам с кого си ме видял.

— Господи! Знаех си, че трябва да си тръгна с Мо. Тя ме цени. И не ми играе евтини номера.

Внезапно чертите му, зачервени и сърдити, бяха залети от светлина. Дженифър се обърна рязко и видя, че Лорънс е отворил вратата на аварийния изход. Набързо прецени какъв спектакъл се разиграва между съпругата му и мъжа, който отстъпваше от нея. Реджи се провря край Лорънс с наведена глава и влезе в сградата, без да каже дума, бършейки уста.

Дженифър стоеше като истукана.

— Лорънс, не е каквото си...

— Влизай вътре! — каза той.

— Аз просто...

— Влизай вътре. Веднага. — Гласът му беше тих, привидно спокоен. След миг колебание тя пристъпи напред. Тръгна към вратата, очакваше, че ще се върнат на празненството, и все още трепереше от объркването и шока, но щом минаха край асансьора, Лорънс я улови за китката и я завъртя рязко.

Тя погледна ръката, която я стискаше, и вдигна очи към мъжа си.

— Не си мисли, че можеш да ме унижаваш, Дженифър — произнесе той тихо.

— Пусни ме!

— Не се шегувам! Не съм някакъв глупак, когото можеш да...

— Пусни ме! Боли ме! — Тя се дръпна назад.

— Хубаво ме чуй! — Върху челюстта му заигра мускулче. — *Няма да търпя това. Разбра ли? Няма да търпя това.* — Зъбите му скърцаха. Гласът му бе натезал от гняв.

— Лорънс!

— Лари! Наричай ме *Лари!* — изкрещя той и вдигна свободната си ръка, свита в юмрук.

Вратата се отвори и се показа мъжът от счетоводството. Смееше се, прегърнал същото момиче. Видя сцената и усмивката му се стопи.

— Ъ-ъ-ъ... Просто излязохме да глътнем малко въздух, сър —
обясни неловко.

Лорънс пусна китката на Дженифър. Тя се възползва от
открилата се възможност, мина бързо край двойката и затича надолу по
стълбите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В теб има неща, които обожавам, но и неща, които мразя. Може би трябва да знаеш, че все повече мисля за нещата, които ме притесняват. Например начина, по който уби онзи омар.

Начинът, по който пляскаше с ръце и викаше на онези крави, за да се махнат от пътя. Защо просто не ги изчакахме да отминат? Можехме да пропуснем филма... Опасния начин, по който режеш зеленчуците. Постоянния ти песимизъм.

Нужни ми бяха три слоя боя, за да скрия телефонния ти номер, написан с червено мастило на стената. Знам, че стаята имаше нужда от освежаване, но това си беше чиста загуба на боя.

Из писмо от мъж до
жена

Антъни седеше на високо столче край бара, държеше празна чаша от кафе и наблюдаваше стълбището, водещо към улицата, за чифт стройни крака. От време на време някоя двойка слизаше по стъпалата в „При Алберто“, отбелязваше колко топло е навън, говореше за ужасната си жажда и подминаваше Шери, отегчената млада гардеробиерка, зачетена в поредния розов роман. Той оглеждаше лицата им и се извръщаше към бара.

Беше седем и четвърт. „Шест и половина“, беше написала тя в писмото. Той отново го извади от джоба си, оглади измачканата хартия, възря се в едрия калиграфски почерк, който го уверяваше, че тя ще дойде. Целувки, Дж.

В продължение на пет седмици си бяха разменяли писма. Той изпращаше писмата си в офиса на Лангли стрийт, където Джени бе наела пощенска кутия номер 13 — кутия, която никоой не искал, както бе признала служителката. Виждали се бяха само пет-шест пъти и срещите им обикновено биваха кратки — ужасно кратки — и съобразени с неговия работен график или този на Лорънс.

Онова, което невинаги можеше да ѝ каже лично, се съдържаше в писмата му. Пишеше почти всеки ден и ѝ доверяваше всичко, без да се срамува или смуцава. Сякаш някакъв бент в него се бе отприщил. Признаваше ѝ колко му липсва, разказваше ѝ за живота си в чужбина, как досега се е чувствал вечно неспокоен, сякаш постоянно е бил заслушан в нечий чужд разговор.

Разкриваше ѝ откровено недостатъците си — говореше за егоизма си, ината си, себичността си и ѝ признаваше как благодарение на нея е започнал да се отърсва от тях. Уверяваше я, че я обича, отново и отново, опивайки се от начина, по който изглеждаха думите върху хартията.

За разлика от неговите писма, нейните винаги бяха кратки и делови. *Да се срещнем еди-къде си, или: Това време е неудобно, да го направим половин час по-късно.* Или просто: *Да. И аз.* В началото се боеше, че тази лаконичност говори за липса на чувства от нейна страна и трудно свързваше жената, която познаваше — всеотдайна, нежна, закачлива, грижовна — със съдържаните ѝ писма.

Една нощ тя бе дошла много късно — каза му, че Лорънс се прибрал у дома рано и се наложило да го излъже, че отива при болна приятелка, за да може да се измъкне от къщи — и го бе заварила пиян и заядлив на бара.

— Колко мило, че се отби! — промърмори той саркастично, поздравявайки я с вдигната чаша. През двата часа, докато я чакаше, бе изпил четири двойни уискита.

Тя свали шала от главата си и си поръча мартини, но след секунда се отказа от него.

— Няма ли да останеш?

— Не искам да те виждам такъв.

Той я бе упрекнал за всички неща, от които тя го лишаваше: за кратките мигове, прекарани заедно, за липсата на нещо, записано на хартия, което би могъл да задържи за себе си — пренебрегвайки

възпиращата ръка, която Фелипе, барманът, бе поставил върху неговата. Чувствата му го плашеха и затова нараняваше нея.

— Какъв е проблемът? Боиш се да напишеш нещо, което би могло да се използва като улика срещу теб?

Мразеше се, докато изричаше тези думи, знаеше, че прекалява и се превръща в обект на съжаление — нещо, което отчаяно се бе опитвал да предотврати.

Дженифър се обърна и изкачи бързо стълбите към улицата, без да обръща внимание на извинението, което изкрепя подире ѝ, на настояването му да се върне обратно.

На следващата сутрин Антъни бе оставил писмо от една дума в пощенската кутия и след два безкрайни, изпълнени с разкаяние дни, бе получил отговор.

Бут, аз не мога да изливам чувствата си върху хартия. Всъщност ми е трудно да ги показвам. Твоята работа е свързана с думите и аз ценя всичко, написано от теб. Но не съди за чувствата ми от начина, по който ти отговарям.

Боя се, че ако се опитам да ти пиша, както правиш ти, ще се почувствам подведен. Както казах веднъж, рядко се интересуват от мнението ми за каквото и да било — да не говорим за нещо толкова важно като това — и не ми е лесно да се престава. Повярвай в чувствата ми. Съди по действията ми, по нежността ми. Те са моето оръжие.

Твоя,

Дж.

Той плака от срам и облекчение, когато го получи. Подозираше, че сдържаността ѝ се дължи отчасти и на унижението от онази хотелска стая, независимо от опитите да ѝ обясни причините за отказа си да прави любов с нея тогава. Според него тя все още не бе напълно убедена, че е нещо повече от поредната омъжена жена.

— Приятелката ти не идва, а? — Фелипе се бе настанил на мястото до него. Сега клубът бе пълен. От масите се разнасяха разговори, в ъгъла пианистът свиреше. Имаше половин час до времето, когато Фелипе щеше да надигне тромпета си. Над главите им

вентилаторът се въртеше мързеливо, едва раздвижвайки застоялия въздух. — Нали няма пак да се отрежеш?

— Това е кафе.

— Трябва да внимаваш, Тони.

— Казах ти, кафе е.

— Нямам предвид пиенето. Някой ден ще се хванеш с неподходящата жена. Някой ден нечий съпруг ще ти види сметката.

Ангъни протегна ръка за още кафе.

— Поласкан съм, Фелипе, че вземаш толкова присърце благополучието ми, но, първо, винаги съм внимавал в избора на партньорка. — Той му се усмихна лукаво. — Повярвай ми, трябва да си сигурен в способността си да останеш дискретен, ако смяташ да позволиш на зъболекаря да работи с машинката в устата ти по-малко от час след като си... хммм... забавлявал съпругата му.

Фелипе не се сдържа и се засмя.

— Нямах срам, приятел.

— Не е вярно. Защото, второ, повече няма да има омъжени жени.

— Само неомъжени, значи.

— Не. Никакви жени. Това е Тя, първата и последната.

— Сто и първата, искаш да кажеш. — Фелипе се засмя с къс, горчив смях. — Остава да признаеш, че си започнал да изучаваш Библията.

В цялата ситуация имаше някаква дълбока ирония: колкото повече пишеше на Дженифър и с все сили се опитваше да я убеди в чувствата си, толкова тя сякаш подозираше, че думите му са изпразнени от смисъл, че излизат твърде лесно изпод перото му. Няколко пъти се бе пошегувала на тази тема — но той усещаше тръпчивия привкус на шегите ѝ.

Дженифър и Фелипе виждаха едно и също: някой, неспособен на истинска любов. Някой, който желае недостижимото само докато се добере до него.

— Един ден, Фелипе, приятелю, може и да те изненадам.

— Тони, толкова отдавна седиш на това място, че няма как да ме изненадаш. А, говорим за вълка, а той в кошарата... Твоят подарък за рождения ден пристигна. И как е опакован само!

Ангъни вдигна бързо поглед и видя чифт смарагдовозелени обувки, които внимателно опипваха стълбите. Тя вървеше

предпазливо, с ръка на перилото — както го бе направила първия път, когато той я бе наблюдавал да слиза по тези стъпала — разкривайки му се сантиметър по сантиметър, докато лицето ѝ, зачервено и леко запотено, се бе озовало точно пред него. При вида ѝ за миг бе останал без дъх.

— Съжалявам — извини се тя и го целуна по бузата.

Той усети топъл лъх на парфюм, почувства как влагата върху страните ѝ се прехвърля върху неговите. Пръстите ѝ го стиснаха лекичко.

— Не беше лесно да... стигна дотук. Има ли къде да седнем?

Фелипе им показа едно сепаре, а тя се опита да приглади косата си.

— Реших, че няма да дойдеш — призна той, след като Фелипе ѝ донесе картини.

— Свекърва ми се появи неканена, както винаги. Не спря да дърдори. Седях и ѝ наливах чай, а ми идеше да се разкрещя.

— Той къде е? — Антъни протегна ръка под масата и улови нейната. Господи, колко приятен бе допирът до кожата ѝ!

— Командировка в Париж. Ще се среща с хора от „Ситроен“ за спирачните накладки или нещо подобно.

— Ако беше моя — увери я Антъни, — нямаше да те оставя и минута сама.

— Бас държа, че казваш това на всички момичета.

— Недей! — спря я той. — Мразя това!

— О, не ми казвай, че не си използвал тези думи с други жени. Познавам те, Бут. Ти самият ми призна, забрави ли?

Той въздъхна.

— Ето докъде води честността. Нищо чудно, че не съм я използвал преди. — Антъни усети как тя се премести леко, за да са по-близо един до друг, краката ѝ се увиха около неговите и нещо в него се отпусна. Дженифър изпи картините си, после още едно, а накрая, в уютното сепаре, с нея до себе си, той се наслаждаваше на мимолетното чувство за притежание. Оркестърът засвири, Фелипе се включи с тропета, а докато тя го гледаше и лицето ѝ бе огряно от свещта и от удоволствие, Антъни тайничко я наблюдаваше. Знаеше — с необяснима сигурност — че тя е единствената жена, която може да го накара да се чувства така.

— Ще танцуваме ли?

На тъмния дансинг вече имаше други двойки, полюшващи се в такт с музиката. Той я прегърна, вдъхвайки аромата на косата ѝ, усещайки тялото ѝ до своето, представяйки си, че са само те двамата, музиката и мекотата на кожата ѝ.

— Джени?

— Да?

— Целуни ме.

Всяка целувка след първата в Поустман Парк беше тайна; в колата му, на някоя тиха уличка в предградие, в задната част на ресторанта. Той видя как върху устните ѝ се оформя протест: „Тук? Пред всички тези хора?“. Очакваше да му каже, че рискът е твърде голям. Ала може би нещо в изражението му отекна в нея и лицето ѝ омекна, както ставаше винаги, когато бе само на милиметри от неговото. Тя докосна с ръка бузата му и го целуна — нежна, страстна целувка.

— Наистина ми е добре с теб, знаеш ли — призна тя тихо, потвърждавайки усещането му, че не ѝ се е случвало преди. Пръстите ѝ се вплетоха в неговите; собственически, уверено.

— Тогава го напусни. — Думите сами излязоха от устата му.

— Какво каза?

— Напусни го. Ела да живееш с мен. Предложиха ми работа. Можем просто да изчезнем.

— Не го прави.

— Какво да не правя?

— Не говори така. Знаеш, че е невъзможно.

— Защо? — попита той. Усети настоящата нотка в гласа си. — Защо да е невъзможно?

— Ние... всъщност ние не се познаваме.

— Напротив. Знаеш, че не е вярно.

Антъни наведе глава и отново я целуна. Този път почувства лек отпор и я притегли по-плътено към себе си. Музиката утихна, той повдигна косата ѝ от тила с една ръка и спря, усещайки влагата отдолу. Клепачите ѝ бяха притворени, главата ѝ бе леко наклонена на една страна, устните ѝ — откряхнати.

Сините очи се отвориха и се впиха в неговите; тя се усмихна със замаяна полуусмивка, говореща за собственото ѝ желание. Колко често

един мъж виждаше подобна усмивка? Не изражение на търпимост, на привързаност, на задължение. *О, добре, скъпи, щом толкова искаш.* Дженифър Стърлинг го желаше. Желаше го, както той нея.

— Ужасно ми е горещо — промърмори тя, очите ѝ все така бяха впити в неговите.

— Тогава да излезем на въздух. — Той я улови за ръката и я поведе през двойките танцуващи. Усещаше я как се смее и докосва ризата му отзад. Стигнаха до сравнително усамотения коридор, където той заглуши смеха ѝ с целувки и зарови ръце в косата ѝ, усещайки топлата ѝ уста под устните си. Тя отговори на целувките му с все по-засилваща се страст, без да спре дори когато чу стъпки край тях. Антъни почувства ръцете ѝ под ризата си, допирът на пръстите ѝ бе толкова приятен, че той за миг изгуби способност да мисли. Какво да прави? Какво да прави? Целувките им станаха по-страстни, по-настойчиви. Той знаеше, че ако не я има, ще експлодира. Отдръпна се леко от нея, с ръце на лицето ѝ, видя пламналата ѝ кожа, очите, потъмнели от копнеж.

Антъни погледна вдясно. Шери се бе зачела в книгата си, гардеробната беше излишна в лепкавата августовска жега. Жената изобщо не им обръщаше внимание, свикнала от години на подобни флиртове около нея.

— Шери — обърна се той към нея и извади банкнота от десет шилинга от джоба си, — защо не изпиеш чаша чай?

Тя вдигна вежди, взе парите и се смъкна от високото си столче.

— Десет минути — предупреди.

Дженифър го последва в гардеробната с лек смях, докато той затваряше колкото може по-плътно завесата на малката ниша.

Тук тъмнината бе мека и пълна, във въздуха се носеше мирисът на стотиците палта, минали оттук. Притиснати един към друг, те се подпряха в края на пръта, металните закачалки се удряха в главите им като подрънкващи цимбали. Той не можеше да я види, но тя се подпря на стената и се обърна с лице към него, а устните ѝ се озоваха върху неговите, вече много настоятелни, чу я да промърморва името му.

Нещо в него му подсказа — още тогава — че това ще го погуби.

— Кажи ми да престана — прошепна с ръка върху гърдите ѝ, задъхан, знаейки, че това ще е единствената възможна спирачка. — Кажи ми да престана. — Тя поклати глава в знак на безмълвен отказ.

— О, господи! — промърмори той. След това възбудата ги заля, тя задиша учестено, краката ѝ се увиха около неговите. Той провря ръка под роклята ѝ, дланите му се плъзнаха по коприната и дантелите на бельото ѝ. Усети как пръстите ѝ се заровиха в косата му, едната ѝ ръка посегна към панталоните му и той леко се шокира, сякаш учуден, че чувството ѝ за благоприличие ѝ позволява подобна волност.

Времето забави ход, въздухът се превърна във вакуум, дъхът им се смеси. Започнаха трескаво да свалят дрехите си. Краката им овлажняха, неговите се стегнаха, за да поддържат тялото ѝ. А после — о, господи! — той проникна в нея и сякаш за миг всичко спря: нейният дъх, движенията им, сърцето му. Може би и светът. Почувства устните ѝ върху своите, чу я как си поема дъх. Двамата започнаха да се движат и той се превърна в едно-единствено усещане, глух за потракващите заключалки, приглушената музика от другата страна на стената, поздрава между двама приятели в коридора. Бяха само двамата с Дженифър, движеха се бавно, после по-бързо, тя го бе прегърнала силно, вече не се смееше, устните му бяха върху кожата ѝ, дъхът ѝ — в ушите му. Антъни усети как движенията ѝ стават все понеконтролируеми, почувства как тя изчезва някъде в себе си. Знаеше, доколкото му бе останала някаква рационалност, че тя не бива да издава звук. Усещайки как викът набира сила в гърлото ѝ, докато главата ѝ се отмяташе назад, той го възпря с устата си, погълна звука, удоволствието ѝ, толкова пълно, че се превърна в негово.

Съпреживяване.

След това, докато той я сваляше, се опитваха да запазят равновесие, защото краката му се бяха схванали; притиснаха се плътно един към друг, той усети сълзите върху бузите ѝ, докато тя потреперваше отпусната в ръцете му. След това Антъни не помнеше какво ѝ бе казал в този миг. „Обичам те. Обичам те. Никога не ме изоставяй. Толкова си красива.“ Помнеше само как бе обърсал нежно сълзите от очите ѝ, прошепнатата ѝ благодарност, леките усмивки, целувките ѝ, целувките ѝ, целувките ѝ.

А после, сякаш в края на някакъв тунел, двамата чуха многозначителното покашляне на Шери. Дженифър оправи дрехите си, позволи му да приглади полата ѝ, а той усети натиска на ръката ѝ, докато го водеше обратно към светлината, реалния свят. Краката му

още бяха слаби, дишането му не се бе успокоило и вече съжаляваше, че е изоставил тъмния рай зад себе си.

— Петнайсет минути — промърмори Шери, наведена над книгата си, докато Дженифър пристъпи в коридора. Роклята ѝ изглеждаше добре, само сплесканата коса на тила ѝ издаваше какво се бе случило.

— Щом казваш. — Той подаде на момичето друга банкнота.

Дженифър се обърна към него, лицето ѝ още бе зачервено.

— Обувката ми! — възкликна тя и вдигна обувия си в чорап крак. Избухна в смях и закри уста с ръка. Антъни се зарадва на палавото ѝ изражение — боял се беше, че тя може да помръкне и да изпита угризения.

— Аз ще я взема. — Той се пъкна обратно в гардеробната.

— Кой казва, че нямамо кавалери — промърмори Шери.

Той заопипва в тъмното за смарагдовата копринена обувка, със свободната си ръка приглади косата си, да не би да е издайнически разрошена като тази на Дженифър. Стори му се, че долавя мириса на скорошен секс, вече примесен с уханието на парфюм. Даде си сметка, че никога не се бе чувствал така. Притвори очи за миг, за да извика отново насладата от...

— Здравейте, госпожо Стърлинг!

Той намери обувката под един преобърнат стол и чу гласа на Дженифър, краткия приглушен разговор.

Когато излезе от гардеробната, до нея стоеше млад мъж. В ъгъла на устните му бе пъкната цигара и бе прегърнал през рамо тъмнокосо момиче, което пляскаше ентусиазирано в такт с музиката в бара.

— Как си, Реджи? — Дженифър протегна ръка и той я задържа за миг.

Антъни видя, че очите на мъжа се плъзнаха към него.

— Добре съм. И съпругът ти ли е тук?

Тя се поколеба само миг.

— Лорънс е в командировка. Това е Антъни, наш приятел. Беше така любезен да ме изведе тази вечер.

Реджи подаде ръка.

— Приятно ми е.

Антъни усети, че усмивката му е като гримаса.

Реджи не помръдваше, очите му се вдигнаха към косата на Дженифър, леката червенина на бузите ѝ, в погледа му се появи неприятно осъзнаване на ситуацията. Кимна към краката ѝ.

— Едната ти обувка май липсва...

— Обувките ми за танци. Дадох ги на гардероб и ми върнаха две различни. — Гласът ѝ беше хладен, напълно овладян.

Антъни ѝ подаде обувката.

— Намерих я — каза. — Сложих другите ти обувки под палтото.

Шери седеше зад него мълчаливо, заровила лице в книгата си.

Реджи се подсмихна, явно се забавляваше, че ги е „хванал в крачка“. За миг Антъни се почуди дали не чака да му предложат питие, или да го поканят при тях, и изруга наум.

Слава богу, приятелката му го задърпа за ръката.

— Хайде, Реджи. Виж, Мел вече е тук.

— Дългът ме зове. — Реджи им махна и се отдалечи, провирайки се между масите. — Приятни... танци.

— По дяволите! — промърмори тя. — По дяволите! По дяволите!

Той я поведе обратно в главното помещение.

— Хайде да пийнем нещо.

Влязоха в сепарето, страстта отпреди десет минути сега бе блед спомен. Антъни веднага се бе изпълнил с неприязън към младия мъж — а сега вече му се искаше направо да го убие.

Дженифър изпи мартинито си на една глътка. При други обстоятелства това щеше да му се стори забавно. Сега обаче означаваше, че е разстроена.

— Не го вземай навътре — опита се да я успокои. — И без това не можеш да направиш нищо.

— Но ако той каже...

— Тогава ще напуснеш Лорънс. Просто е.

— Антъни...

— Не можеш да се върнеш при него, Джени. Не и след това. Знаеш го.

Тя извади кутия с гримове и се опита да освежи очната си линия. Явно недоволна, затвори рязко кутията.

— Джени?

— Не знаеш какво искаш от мен. Ще загубя всичко. Семейството ми... всичко, от което се състои животът ми. Ще бъда презряна.

— Но ще имаш мен. Аз ще те направя щастлива. Ти самата го каза.

— При жените е различно. Ще бъда...

— Ще се оженим.

— Наистина ли мислиш, че Лорънс ще ми даде развод? Че ще ме остави да си тръгна? — Лицето ѝ помръкна.

— Знам, че той не е за теб. Аз съм твоят мъж. — Тя не отговори и Антъни продължи: — Щастлива ли си с него? Това ли е животът, който искаш за себе си? Затворница в златна клетка?

— Аз не съм затворница. Не ставай смешен.

— Просто не можеш да го видиш.

— Не. Така искаш да го видиш ти. Лари не е лош човек.

— Още не го знаеш, Джени, но с времето ще си все по-нещастна с него.

— Сега и пророк ли стана?

Антъни още беше под впечатлението на преживяното и това го направи дързък.

— Той ще унищожи същността ти. Дженифър, този човек е глупак. Опасен глупак, а ти си твърде заслепена и не го виждаш.

Тя обърна рязко лицето си към него.

— Как смееш?

Той видя сълзите в очите ѝ и гневът му се уталожи. Бръкна в джоба си за носна кърпа, понечи да обърше очите ѝ с нея, но тя спря ръката му.

— Недей — промълви тя. — Реджи може да ни наблюдава. Седяха с помръкнало настроение, вперили поглед в дансинга.

— Просто ми е много трудно — призна тя. — Мислех, че съм щастлива. Мислех, че животът ми е чудесен. А после се появи ти и... вече нищо не разбирам. Всичко, което бях планирала — къща, деца, почивки — вече не ги искам. Не мога да спя. Не мога да се храня. Мисля за теб през цялото време. И знам, че няма да мога да спра да мисля за това. — Тя посочи към гардеробната. — Но мисълта да го напусна наистина — Дженифър подсмръкна — ме кара да се чувствам така, сякаш съм изправена пред бездна.

— Бездна?

Тя издуха носа си.

— Любовта ми към теб ще ми струва скъпо. Родителите ми ще ме лишат от наследство. Няма да имам нищо свое. Аз не мога да върша нищо, Антъни. Не ставам за друго, освен да живея както сега. А ако не се справя дори като домакиня?

Долната ѝ устна трепереше. Той се мразеше, задето ѝ бе говорил така. Седяха мълчаливо, заслушани в свиренето на Фелипе — и двамата, потънали в мисли.

— Предложиха ми работа — каза той накрая. — В Ню Йорк, ще отразявам работата на ООН.

Тя се извърна към него.

— Заминаваш ли?

— Чуй ме. От години затъвам. Когато бях в Африка, се чувствах зле. Когато бях у дома, няхах търпение да се върна там. Не ме свърта никъде, вечно имам чувството, че трябва да съм някъде другаде, да правя нещо друго. — Той взе ръката ѝ. — А после срещнах теб. И изведнъж ми се прииска да се установя, да уредя живота си. Работата в Ню Йорк е чудесна възможност. Но искам да съм с теб.

— Не мога. Ти не разбираш.

— Какво?

— Страх ме е.

— От онова, което той може да ти стори? — В Антъни се надигна ярост. — И мислиш, че аз не мога да те защитя от него?

— Не се боя от него. Моля те, говори по-тихо.

— От онези сноби, с които се движиш? Наистина ли те интересува мнението им? Те са празни, глупави хора с...

— Престани! Не са те!

— Какво е тогава? От какво се боиш?

— От теб.

Той се озадачи.

— Но аз няма да...

— Боя се от чувствата си към теб. Боя се да обичам някого толкова много. — Гласът ѝ прозвуча задавено. Сгъна салфетката си и я завъртя между изящните си пръсти. — И него обичам, но не така. Ту го харесвам, ту го презирам, но през повечето време живеем доста добре, аз съм се приспособила и знам, че мога да живея така. Разбираш ли?

Знам, че мога да продължа така до края на живота си и няма да е толкова зле. Много жени имат по-лош късмет.

— А с мен?

Отговорът ѝ се забави толкова дълго, че той вече се канеше да повтори въпроса.

— Ако се оставя на любовта си към теб, тя ще ме погълне. Няма да съществува друго, освен теб. Постоянно ще се страхувам, че може да промениш решението си. А ако го направиш, ще умра.

Той взе ръцете ѝ, поднесе ги към устните си, въпреки тихия ѝ протест. Целуна връхчетата на пръстите ѝ. Искаше да я погълне цялата. Искаше да я задуши в прегръдките си и да не я пусне никога.

— Обичам те, Дженифър — прошепна. — Никога няма да спра да те обичам. Никога не съм обичал така преди теб и никога няма да обичам друга след теб.

— Казваш го сега — настоя тя.

— Защото е истина. — Той поклати глава. — Не знам какво друго искаш да ти кажа.

— Нищо. Казал си ми всичко. Имам ги записани на хартия, твоите красиви думи. — Тя издърпа ръката си от неговата и взе мартинито си. Когато отново заговори, сякаш говореше на себе си. — Но от това не ми става по-лесно.

Бе отместила бедрото си от неговото. Той почувства болка от отсъствието му.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — Помъчи се да овладее гласа си. — Обичаш ме, но е безнадеждно?

Лицето ѝ леко потъмня.

— Антъни, и двамата знаем... — Тя не довърши.

Беше излишно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Артър Джеймс вече не фигурира в „има връзка, с...“

Фейсбук ъпдейт

Мойра видя, че госпожа Стърлинг изчезна от празненството. Видя, че господин Стърлинг става все по-гневен, докато накрая остави чашата си и излезе в коридора след нея. Разтреперана от възбуда, Мойра искаше да го последва, да види какво ще се случи, но умееше да се владее. Изглежда, никой друг не беше забелязал, че шефът е излязъл.

Накрая той се върна на партито. Лицето му не издаваше почти нищо, но все пак тя забеляза, че чертите му са напрегнати — дори Мойра не го беше виждала такъв досега.

Какво се случваше, за бога? Какви ги вършеше Дженифър Стърлинг с този млад човек?

В нея проблесна слаба, егоистична надежда. Може би шефът ѝ най-сетне бе прозрял какво представлява жена му. Мойра знаеше, че когато офисът заработи отново, само няколко думи ще са достатъчни да превърнат госпожа Стърлинг в тема на разговори. Но това означаваше, че ще обсъждат и господин Стърлинг, помисли си тя с внезапна меланхолия, представи си как този храбър, достоен стоик се превръща в мишена за сплетните на секретарките и сърцето ѝ заболя. Не би могла да го унижи в единственото място, където би трябвало да е недосегаем.

Мойра стоеше безпомощно в другия край на стаята и не смееше да успокои шефа си, но бе толкова далеч от веселието на колегите си, че все едно се намираще в различна стая. Гледаше как той отиде до импровизирания бар и с гримаса прие чаша от нещо, което приличаше на уиски. Изгълта го на един дъх и поиска друго. След третата чаша кимна на тези около себе си и отиде в кабинета си.

Мойра си проправи път между празнуващите. Беше единайсет без четвърт. Музиката бе спряла, а хората бяха започнали да се разотиват. Онези, които не си тръгнаха, очевидно щяха да продължат другаде, далеч от погледа на колегите си. Зад закачалката с палтата Стивънс целуваше червенокосата машинописка, сякаш никой не можеше да ги види. Полата на момичето бе вдигната до средата на бедрата, а дебелите пръсти на Стивънс се бореха с бежовите жартиери, които се виждаха ясно. Тя осъзна, че момчето, което разнасяше пощата, не се бе върнало, след като излезе с Елси Мачински да ѝ хване такси, и се зачуди какво да каже после на Елси, за да ѝ даде да разбере, че знае, макар никой друг да не е забелязал. Нима всички освен нея бяха обладани от поривите на плътта? Нима официалните поздравления, любезните всекидневни разговори просто прикриваха вакханалната им природа, която на нея не ѝ беше присъща?

— Отиваме в „Котешкото око“. Ще дойдеш ли с нас, Мойра? Да разпуснеш малко?

— О, тя няма да дойде — заяви Фелисити Хеъруд с такава категоричност, че Мойра за миг си помисли да изненада всички, като каже: „Благодаря за поканата, ще дойда с удоволствие!“. Но лампата в кабинета на господин Стърлинг светеше. Мойра направи каквото би сторила всяка отговорна лична секретарка за шефа си. Остана да почисти след партито.

Беше почти един през нощта, когато свърши. Не го направи изцяло сама: новото момиче от счетоводния отдел ѝ държеше торбата, в която прибираше празните бутилки, а шефът на отдел „Продажби“, висок южноафриканец, ѝ помогна да събере хартиените чаши, като пееше високо, развеселен след партито. Накрая Мойра остана сама. Почисти петната от линолеума и събра чипса и фъстъците от керамичната настилка с помощта на четка и лопатка. Мъжете щяха да преместят бюрата, когато дойдат в офиса. Като се изключат няколкото гирлянди от фолио, мястото изглеждаше почти както преди.

Тя погледна към смачканото коледно дръвче — украшенията му бяха изпочупени или липсваха, а от малката пощенска кутия, която се бе деформирала, след като някой седна върху нея, висеше печално

крепирана хартия. Мойра се радваше, че майка ѝ не е жива да види колко нехайно се бяха отнесли към скъпоценните ѝ коледни играчки.

Тъкмо прибираще последната от тях, когато зърна господин Стърлинг. Той седеше в кожения си стол, отпуснал глава в ръце. Върху масата до вратата имаше останали питиета и почти импулсивно тя наля два пръста уиски. Прекоси офиса и почука. Той все още беше с вратовръзка. Официален, дори в този час.

— Почиствах офиса — каза тя, когато шефът ѝ вдигна очи. Изведнъж Мойра се почувства неудобно.

Мъжът погледна през прозореца и тя осъзна — изобщо не беше разбрал, че е тук.

— Много мило, Мойра — каза тихо. — Благодаря. — Взе уискито и го изпи, този път бавно.

Мойра забеляза помръкналото му лице, треперещите ръце. Стоеше отстрани до бюрото му, сигурна поне веднъж, че има оправдание просто да е тук. Върху плота бяха подредени в спретнати купчинки писмата, които бе оставила за подпис по-рано през деня. Стори ѝ се, че е било преди цяла вечност.

— Искате ли още едно? — попита, когато той изпи питието. — В бутилката има малко.

— Мисля, че пих достатъчно. — Настъпи продължителна тишина. — Какво да правя, Мойра? — Той поклати глава, сякаш водеше вътрешен спор, който тя не можеше да чуе. — Давам ѝ всичко! Всичко! Никога не ѝ е липсвало нищо.

Гласът му трепереше и бе задавен.

— Казват, че нещата се променяли. Жените искали промяна... Бог знае каква. Защо нещата трябва да се променят?

— Не всички жени — поправи го тя тихо. — Страшно много жени мислят, че е прекрасно да имаш съпруг, който да те издържа и за когото ти можеш да се грижиш и да му създадеш дом.

— Наистина ли? — Очите му бяха зачервени от умора.

— О, сигурна съм! Мъж, на когото да приготвиш питието, когато се прибере у дома, да му стотвиш, а после да се поглезиш малко. Аз... според мен това е прекрасно. — Тя се изчерви.

— Тогава защо... — Той въздъхна и не довърши въпроса.

— Господин Стърлинг — каза Мойра внезапно. — Вие сте чудесен шеф. Прекрасен човек. Наистина. — Тя продължи в същия

дух. — Жена ви е невероятна късметлийка, че ви има. Би трябвало да го знае. И не заслужавате да... не заслужавате... — Тя замълча, знаейки, още преди да изрече думите, че е нарушила някакъв неписан протокол. — Съжалявам — прошепна, когато тишината се проточи. — Господин Стърлинг, не исках да кажа, че...

— Грешно ли е — попита той толкова тихо, че Мойра отначало не разбра какво казва — един мъж да иска да бъде прегръщан? Това означава ли, че не е истински мъж?

Тя усети как в очите ѝ запариха сълзи. Приблужи малко и постави леко ръка върху рамото му. О, колко бе приятно да го докосва! Висок и широкоплещест, със сако, което стоеше толкова добре на фигурата му. Тя знаеше, че ще се връща към този миг отново и отново, докато е жива. Допирът до него, възможността да го докосва... едва не припадна от удоволствие.

Когато той не направи нищо да я спре, тя се наведе малко и задържайки дъха си, постави глава на рамото му. Жест на успокоение, на солидарност. *Ето как ще се чувствам*, помисли си тя блажено. Прииска ѝ се, само за миг, някой да може да ги снима, както бяха притиснати така интимно. Шефът ѝ вдигна глава и тя почувства внезапна паника... и срам.

— Съжалявам... ще взема... — Тя се изправи, задавяйки се с думите. Но ръката му беше върху нейната. Топла. Разбираща.

— Мойра — каза той с притворени очи, гласът му бе дрезгав от отчаяние и желание. Ръцете му обхванаха лицето ѝ, наклониха го, придърпаха го надолу, за да го доближат до неговото, а устата му бе търсеца, отчаяна, решителна. От гърдите ѝ се изтръгна звук, стон на удивление и наслада, а после тя отвърна на целувката му. Той бе едва вторият мъж, когото бе целувала, а този миг надминаваше всичко, което си бе представяла, още по-красив заради годините несподелен копнеж. В нея избухваха малки експлозии, кръвта препускаше из тялото ѝ с фантастична скорост, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

Мойра се озова с гръб на бюрото; мърморещият му глас бе дрезгав и настойчив. Усещаше ръцете му върху гърдите си, дъхът му пареше ключицата ѝ. Понеже ѝ липсваше опит, тя не знаеше къде да държи ръцете си, крайниците си, но се вкопчи в него в желанието си да му хареса, завладяна от нови усещания. „Обожавам те — каза му безмълвно. — Вземи от мен каквото искаш.“

Но дори когато се отдаваше на удоволствието, Мойра знаеше, че трябва да запомни този миг. Дори когато той я притисна към бюрото и проникна в нея, а тя лежеше с пола, високо вдигната на бедрата и усещаше как мастилницата я боде неприятно в рамото, знаеше, че не може да се сравнява с Дженифър Стърлинг. Красавиците като Дженифър винаги щяха да са върховната награда, каквато жени като нея не биха могли да бъдат. Но Мойра Паркър имаше едно предимство — тя бе способна да оцени какво има, за разлика от такива като Дженифър Стърлинг, на които всичко се поднасяше на тепсия. Освен това знаеше, че дори една кратка вечер може да е най-скъпоценното нещо на света и че ако това бе най-важното събитие в романтичния ѝ живот, тя трябва да се постарее да го запомни добре. А после, когато всичко свърши, да може да го възкресява през безкрайните вечери, когато отново ще е сама.

Дженифър седеше в голямата дневна в предната част на къщата, когато той се прибра у дома. Беше облечена в малиново палто от туид и шапка, черната ѝ дамска чанта от велур и ръкавиците в същия цвят бяха положени елегантно в скута ѝ. Чу колата му да спира, видя неясните светлини отвън и се изправи. Разтвори съвсем леко завесата и го видя как седи на шофьорското място, оставяйки мислите си да текат в синхрон с гаснещия двигател.

Тя погледна зад себе си към куфарите и се отдръпна от прозореца.

Лорънс влезе и метна палтото си върху стола в коридора. Дженифър чу как ключовете му паднаха в купата, която държаха за тази цел на масата, и шум от нещо катурнато. Сватбената фотография? След миг вратата на дневната се отвори.

— Мисля, че трябва да си вървя.

Тя видя как очите му се преместиха върху куфара в краката ѝ, същия, който бе използвала, когато бе напуснала болницата няколко седмици по-рано.

— *Ти* мислиш, че трябва да си вървиш.

Дженифър си пое дълбоко дъх. Изговори думите, които бе репетирала през последните два часа.

— Никой от нас не е особено щастлив. И двамата го знаем.

Лорънс мина край нея към шкафа с напитките и си наля три пръста уиски. Начинът, по който държеше гарафата, я накара да се зачуди колко е пил, след като тя се бе прибрала у дома. Той отнесе кристалната чаша до едно кресло и се отпусна тежко в него. Вдигна очи към нея, задържа ги за миг. Тя изпита желание да извърне глава.

— Така... — каза съпругът ѝ. — Имаш ли нещо друго предвид? Нещо, което може да те направи по-щастлива? — Тонът му беше саркастичен, неприятен; пиенето бе отприщило нещо в него. Ала Дженифър не се боеше. Вече бе осъзнала, че бъдещето ѝ не е с него.

— Ти знаеш, нали? — попита тя.

Той отпи от уискито, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Какво да знам, Дженифър?

Тя си пое дъх.

— Че обичам някой друг. И че той не е Реджи Карпентър. Никога не е бил. — Тя си играеше с дръжката на чантата, докато говореше. — Тази вечер го разбрах. Реджи беше грешка, отклонение в търсене на истината. Ти обаче през цялото време ми се сърдиш. Още откакто излязох от болницата. Защото знаеш, също както и аз, че някой друг ме обича и не се бои да ми го каже. Затова не желаше да ти задавам много въпроси. Затова майка ми — и всички останали — толкова искаха да се върна към стария си живот. Ти не искаше да си спомня. Никога не си го искал.

След тези думи тя очакваше Лорънс да избухне. Вместо това съпругът ѝ кимна и вдигна чашата си към нея.

— И така... този твой любовник по кое време ще е тук? — Той хвърли поглед към часовника си, после към куфарите ѝ. — Предполагам, че ще дойде да те вземе.

— Той... — Тя преглътна. — Аз... не е точно така.

— Значи ще се срещнете някъде?

Лорънс беше много спокоен. Сякаш се забавляваше.

— Евентуално. Да.

— Евентуално — повтори той. — А защо не веднага?

— Аз... не знам къде е.

— Не знаеш къде е. — Съпругът ѝ допи уискито си. Изправи се с мъка и си наля друго.

— Не мога да си спомня. Знаеш, че не мога. Но сега съм наясно защо тук — тя посочи с ръка към стаята — не се чувствам на мястото

си. Не се чувствам на мястото си, защото обичам друг. Затова съжалявам много, но трябва да си вървя. Това е правилното решение. И за двама ни.

Той кимна.

— Може ли да попитам с какво този джентълмен — твоят любовник — ме превъзхожда?

Уличното осветление отвън започна да премига.

— Не знам — призна тя. — Просто знам, че го обичам. И че той ме обича.

— Знаеш, така ли? И какво още знаеш? Къде живее? Как си изкарва хляба? Как ще те издържа, с твоите екстравагантни вкусове? Ще ти купува ли нови дрехи? Ще имаш ли икономка? Бижута?

— Тези неща не ме интересуват.

— Преди те интересуваха.

— Сега съм различна. Просто знам, че той ме обича и че само това има значение. Можеш да ми се подиграваш колкото искаш, Лорънс, но нямаш представа...

Той скочи от мястото си и тя се сви.

— О, знам всичко за любовника ти, Джени! — изръмжа. Извади омачкан плик от джоба си и го размаха пред очите ѝ. — Наистина ли искаш да знаеш какво ти се случи? Наистина ли искаш да знаеш къде е твоят любовник? — От устата му захвърчаха слюнки, погледът му стана убийствен.

Тя застина и дъхът ѝ секна.

— Не за пръв път ме напускаш. О, не. Знам го, както знам и за него, защото намерих писмото му в чантата ти след катастрофата.

Тя видя познатия почерк върху плика и се вторачи в него, неспособна да откъсне очи.

— Това е от него. Моли да се срещнете. Искане да избяга с теб. Само двамата. Далеч от мен. Да започнете нов живот заедно. — Лорънс направи гримаса, изразяваща едновременно гняв и тъга. — Започна ли да си спомняш, скъпа? — Той пхна плика в ръцете ѝ и тя го пое с треперещи пръсти. Отвори го и зачете:

Моя прекрасна и единствена любов,

Не се отказвай от думите си. Стигнах до заключението, че единственият път пред нас е да вземем смело решение.

Аз ще приема назначението. Ще бъда на гара „Падингтън“, четвърти перон, в 7:15 в петък вечерта...

— Звучи ли ти познато, Джени?

— Да — прошепна тя. В главата ѝ проблеснаха спомени. Тъмна коса. Омачкано ленено сако. Малък парк, пълен с мъже в сини униформи.

Бут.

— А спомняш ли си всичко?

— Да, започвам да си спомням... — Тя вече го виждаше. Сега бе много близо.

— Явно не всичко.

— Какво искаш да...

— Той е мъртъв, Джени. Умря в колата. Ти оцеля след катастрофата, а твоят рицар умря. Починал на място, според полицията. Така че никой няма да те чака никъде. На „Падингтън“ няма никого. Вече няма кого да си спомняш, скъпа!

Стаята се залюля пред очите ѝ. Тя го чуваше да говори, но думите му нямаха смисъл, не ѝ казваха нищо.

— Не е вярно! — произнесе разтреперано.

— О, боя се, че е! Бих могъл да намеря вестниците от тогава, ако наистина искаш доказателство. Ние... твоите родители и аз се постаряхме да запазим името ти в тайна — по очевидни причини. Но за неговата смърт съобщиха.

— Не! — Тя го заблъска неистово в гърдите. — Не, не, не! — Не желаше да чуе какво ѝ казва.

— Починал е на място.

— Престани! Престани! — Тя се нахвърли върху него с див, неконтролируем писък. Чуваше гласа си сякаш от разстояние и едва съзнаваше, че юмруците ѝ са върху лицето му, гърдите му. Силните му ръце я сграбчиха за китките и тя не можа да помръдне повече.

Лорънс остана неподвижен. Безчувствен.

Мъртъв.

Тя се свлече в креслото и накрая той я пусна. Дженифър се почувства така, сякаш се бе свила, а стаята се бе разширила и я бе погълнала. *Моя прекрасна и единствена любов.* Наведе глава и се взря в пода, а по носа и страните ѝ се застичаха сълзи и закапаха по скъпия килим.

Мина много време, преди да погледне мъжа си. Очите му бяха притворени, сякаш сцената му бе твърде противна.

— Щом си знаел — промълви тя, — щом си виждал, че започвам да си спомням, защо... защо не си ми казал истината?

Той вече не изглеждаше сърдит. Седеше в креслото срещу нея и имаше съкрушен вид.

— Защото се надявах... когато разбрах, че не помниш нищо... че бихме могли да оставим всичко зад гърба си. Надявах се просто да продължим, сякаш нищо не се е случило.

Моя прекрасна и единствена любов.

Дженифър нямаше къде да отиде. Бут беше мъртъв. Бил е мъртъв през цялото време. Тя се почувства глупаво, сякаш си бе представила всичко в пристъп на наивен копнеж.

— Освен това — гласът на Лорънс наруши тишината, — не исках да изпитваш вина, като знаеш, че може би ти си причината този мъж да е мъртъв.

И тогава тя я усети. Остра болка, толкова силна, все едно някой я прониза с нож.

— Каквото и да мислиш за мен, Дженифър, аз вярвах, че е възможно да сме щастливи заедно.

Времето минаваше. След това тя не можеше да каже дали са били часове или минути. В един момент Лорънс се изправи. Наля още една чаша уиски ѝ я изпи с такава лекота, сякаш бе вода. Остави внимателно чашата си върху сребърната табла.

— Какво ще правим сега? — попита тя глухо.

— Аз си лягам. Много съм уморен. — Той се обърна и се запъти към вратата. — Предлагам ти да направиш същото.

Известно време след като съпругът ѝ си отиде, тя остана на мястото си. Чуваше го как се движи тежко по дъските на горния етаж, уморените му, несигурни стъпки, проскърцването на леглото, когато се настани в него. Беше в голямата спалня. Нейната спалня.

Тя отново прочете писмото. Четеше за бъдеще, което нямаше да е нейното. Любов, без която нямаше да може да живее. Четеше думите на мъжа, който я бе обичал повече, отколкото бе в състояние да изрази: мъж, за чиято смърт тя бе неволно отговорна. Накрая видя лицето му: оживено, изпълнено с надежда, сияещо от любов.

Дженифър Стърлинг се свлече на пода, сви се на кълбо, притискайки писмото към гърдите си, и тихичко зариде.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скъпи... знам, че се държах идиотски и съжалявам. Знам, че утре се прибираш у дома, но няма да можем да се видим. С Дейвид се женим... и повече няма да се виждаме. Дълбоко в себе си те обичам, но Дейвид обичам повече. Сбогом, Дж. ХХХ

В писмо от жена до
мъж

Антъни ги видя през витрината на кафенето, замъглена от изпарения, дори в тази вечер късно през лятото. Синът му седеше на масата до прозореца и краката му се люлееха, докато четеше менюто. Той спря на тротоара, загледан в дългите крайници, загубили меките детски очертания. Почти си представи мъжа, в който синът му щеше да се превърне, и почувства как сърцето му се свива. Пъкна пакета под мишница и влезе в заведението.

Кафенето беше избрано от Клариса, огромно, шумно място, където сервитьорките носеха старомодни униформи с бели престилки тип сукман. Нарекла го бе чайна, сякаш се смущаваше от думата „кафене“.

— Филип?

— Татко?

Той спря до масата и забеляза с удоволствие усмивката на момчето при вида му.

— Здравей, Клариса — обърна се към майка му.

Тя не изглеждаше много сърдита. През последните няколко години в лицето ѝ винаги имаше някаква напрегнатост, която го караше да се чувства виновен, когато се срещаша. Сега бившата му съпруга го бе погледнала с известно любопитство, както човек би се загледал в нещо крехко, което лесно може да се строши — като лекар и отдалеч.

— Изглеждаш много добре — отбеляза той.

— Благодаря — отвърна тя.

— А ти си се източил — обърна се към сина си. — Господи, сигурно си пораснал с дванайсет сантиметра за два месеца.

— Три месеца — обади се Клариса. — На тази възраст се случва. — Устните ѝ се извиха в гримаса на леко неодобрение, която той познаваше много добре. За миг си представи устните на Дженифър. Едва ли щеше да я види някога да прави подобна гримаса; може би същността ѝ не го позволяваше.

— А ти... добре ли си? — попита тя, докато му наливаше чаша чай, която побутна към него.

— Да, благодаря. Имам доста работа.

— Както винаги.

— Разбира се. А ти, Филип? Как е в училище?

Лицето на сина му бе заровено в менюто.

— Отговори на баща си.

— Чудесно.

— Добре. Повиши ли си оценките?

— Нося характеристиката му от класната. Мислех, че може да поискаш да я видиш. — Тя бръкна в чантата си и му я подаде.

Антъни забеляза — с неочаквана гордост — че на няколко места се споменаваха „старанието“ и „добрият характер“ на Филип.

— Капитан е на футболния отбор. — Тя не можеше да скрие задоволството в гласа си.

— Браво, момчето ми! — Той потупа сина си по рамото.

— Всяка вечер си пише домашните. Държа го изкъсо.

Филип не го поглеждаше. Дали Едгар вече не бе запълнил празнотата от липсата на баща, която вероятно съществуваше в живота на сина му? Дали играеше крикет с него? Четеше ли му вечер? Антъни почувства как настроението му се помрачава и отпи от чая, за да се овладее. Извика една сервитьорка и поръча торти.

— Най-големите, които имате.

— Ще си развали вечерята — възпротиви се Клариса.

— Не му се случва всеки ден.

Тя извърна глава, очевидно полагайки усилия да се сдържи.

Край тях шумът в кафенето като че ли се бе усилил. Тортите пристигнаха, подредени спретнато върху сребърна табла. Антъни видя

как очите на сина му се плъзнаха към тях и му направи знак да си вземе.

— Предложиха ми нова работа — каза той, когато мълчанието стана прекалено неловко.

— От вестника?

— Да, но в Ню Йорк. Нашият човек в Обединените нации се пенсионира и ме попитаха дали не бих искал да заема мястото му за година. Осигуряват ми апартамент в центъра на града. — Той едва беше повярвал на Дон, когато му го каза. „Това означава, че ти имаме доверие“ — бе заявил той. Ако се справи, кой знае? Може по същото време догодина отново да е на път.

— Звучи чудесно. — Тя си взе малка торта със сметана и я остави в чинията пред себе си.

— Предложението малко ме изненада, но е добра възможност.

— Да. Е, ти винаги си обичал да пътуваш.

— Няма да пътувам. Ще работя в града.

Антъни бе изпитал облекчение, когато Дон му предложи мястото. То щеше да реши нещата. Даваха му по-добра работа, което означаваше, че Дженифър може да дойде с него и да започнат нов живот... Освен това, макар да се опитваше да не мисли за подобна възможност, знаеше, че ако тя откаже, назначението ще му осигури път за бягство. Лондон бе необратимо свързан с Дженифър: навсякъде имаше места, които му напомняха за нея.

— Както и да е, ще си идвам рядко. Знам какво каза, но бих искал да ви изпращам писма.

— Не съм сигурна дали...

— Бих искал да разказвам на Филип за живота си отвъд океана. И може да ми дойде на гости, като порасне.

— Едгар смята, че за всички ще е по-добре, ако не усложняваме нещата. Той не обича... безредието.

— Едгар не е баща на Филип.

— Справя се не по-зле от тебе.

Двамата се изгледаха с неприязън.

Тортата на Филип си стоеше в средата на чинията му, ръцете му бяха пъхнати под бедрата.

— Да не обсъждаме това сега. Днес е рожденият ден на Филип.

— Той заговори бодро. — Сигурно искаш да видиш подаръка си.

Синът му не каза нищо. „Господи — помисли си Антъни. — Какво му причиняваме.“ Бръкна под масата и извади голям правоъгълен пакет.

— Може да го запазиш за големия ден, ако искаш, но майка ти ми каза, че вие... че утре всички ще празнувате навън, затова си помислих, че може да го искаш сега.

Той му го подаде. Филип го взе и погледна предпазливо майка си.

— Отвори го, утре наистина може да нямаш много време — подкани го Клариса и направи опит да се усмихне. — Извинете ме, ще отида да си напудря носа. — Тя стана и той я проследи с очи между масите, чудейки се дали и нейното сърце се къса като неговото по време на тези посещения. Може би отиваше да потърси обществен телефон, откъдето да позвъни на Едгар и да се оплаче от неразумния си бивш съпруг.

— Хайде, отвори го — обърна се към сина си.

В отсъствието на строгата си майка Филип малко се оживи. Разкъса кафявата хартия и спря изумено, когато видя какво има под нея.

— Това е Хорнби — каза Антъни. — Най-добрият на пазара. А това е *Летящият шотландец*. Чувал си за тях, нали?

Филип кимна.

— Има и релси. Освен това накарах човека да добави малка гара и няколко железничари. Те са в тази чанта тук. Ще успееш ли да ги сглобиш?

— Ще помоля Едгар да ми помогне.

Това бе като силен ритник в ребрата. Антъни направи усилие да овладее болката. Момчето не беше виновно.

— Да — произнесе през стиснати зъби. — Сигурен съм, че ще се справи.

Няколко мига мълчаха. После ръката на Филип се стрелна, грабна тортата и я напъха в устата му, импулсивно действие, предизвикано от предвкушването на удоволствието. След малко синът му си избра друга, шоколадова, и намигна заговорнически на баща си, преди парчето да последва първото.

— Още ли се радваш да ме видиш?

Филип се наведе напред и положи глава върху гърдите на Антъни. Той уви ръце около него и го прегърна здраво, вдишвайки

аромата на косата му, усещайки дълбоката връзка помежду им.

— Сега по-добре ли си? — попита го момчето, когато Антъни го пусна. Липсваше му един преден зъб.

— Моля?

Филип се зае да вади влакчето от кутията.

— Мама каза, че не си както преди и затова не можеш да пишеш.

— По-добре съм, благодаря.

— Какво се случи?

— Ами... в Африка станаха някои неприятни неща. Неща, които ме разстроиха. Разболях се, а после започнах да пия твърде много, което беше глупаво.

— Наистина е било.

— Да. Да, така беше. Няма да се повтори.

Клариса се върна на масата. Той видя стреснато, че носът ѝ е розов, а очите ѝ са зачервени. Направи опит да ѝ се усмихне и тя също му се усмихна принудено.

— Той хареса подаръка — осведоми я Антъни.

— Божичко! Това се казва подарък! — Клариса се взря в лъскавия локомотив, долови искрения възторг на детето и добави: — Надявам се, че си благодарил, Филип. — Антъни постави парче торта в чинийката и ѝ я подаде, после и той си взе едно и останаха да седят в напрегнато подобие на семейна близост.

— Нека да му пиша — настоя Антъни.

— Опитвам се да започна нов живот, Антъни — прошепна тя. — Опитвам се да започна отначало. — Гласът ѝ звучеше почти умолително.

— Но това са само *писма*.

Двамата се изгледаха през масата. До тях синът им си играеше с новото си влакче и му се радваше от сърце.

— Писма. Не виждам нищо разстройващо.

Дженифър разтвори вестника, който Лорънс бе оставил, изглади го върху кухненската маса и го запрелиства. Съпругът ѝ се виждаше през отворената врата, проверяваше отражението си в огледалото в коридора, наместваше вратовръзката си.

— Не забравяй за вечерята у Хенли довечера. Съпругите са поканени, затова не е зле да помислиш какво ще облечеш.

Когато тя не отговори, той се провикна въпросително:

— Дженифър? Говоря за довечера. И ще е в шатра.

— Имам цял ден да избира рокля — отвърна тя.

Съпругът ѝ стоеше на вратата. Намръщи се, когато видя вестника.

— Защо си правиш труда?

— Чета новините.

— Къде са ти списанията, не са ли пристигнали още?

— Аз просто... реших да почета малко. Да видя какво става по света.

— Не виждам какво толкова те засяга.

Тя хвърли поглед към госпожа Кордоза, която се преструваше, че не слуша, и миеше чинии на мивката.

— Четях — натърти тя — за „Лейди Чатърли“ и съдебния процес. Доста е любопитно.

По-скоро почувства, отколкото видя раздразнението му — очите ѝ още се взираха във вестника.

— Не проумявам защо се вдига толкова шум. Това е просто книга. Доколкото разбирам, любовна история.

— Е, мисленето не е най-силната ти страна. Романът е боклук. Монкрийф го е прочел и казва, че е скандален.

Госпожа Кордоза търкаше старателно един тиган. Беше започнала да си тананика тихичко. Отвън вятърът се усилваше и край прозореца прелетяха няколко пожълтели листа.

— Трябва да ни оставят да преценим сами. Ние сме зрели хора. Ония, които намират романа за възмутителен, да не го четат.

— Щом казваш. Само не натрапвай мнението си на вечерята, ако обичаш. На гостите няма да им хареса, че коментираш неща, за които не знаеш нищо.

Дженифър въздъхна.

— Е, смятам да помоля Франсис да ми даде неговия екземпляр. Тогаваше *знам* какво коментирам. Това устройва ли те? — Челюстта ѝ бе стегната, върху бузата ѝ заигра мускулче.

— Напоследък сутрин си много раздразнителна — каза Лорънс с пренебрежителен тон и взе дипломатическото си куфарче. — Постарай

се да изглеждаш по-спокойна тази вечер. Ако четенето на вестници ти се отразява така, ще поискам да ги доставят направо в офиса ми.

Тя не стана от стола си да го целуне по бузата, както би направила преди. Захапа долната си устна и продължи да разглежда вестника, докато звукът от затварянето на входната врата ѝ подсказа, че съпругът ѝ е поел към офиса.

В продължение на три дни Дженифър почти не спа и не яде. След това през повечето нощи лежеше будна в малките часове и чакаше нещо съдбовно да изпадне от тъмнината над главата ѝ. През цялото време изпитваше тиха ярост към Лорънс; сега го виждаше през очите на Антъни и се улавяше как се съобразява с унищожителните му оценки. После пък мразеше Антъни, задето я бе накарал да възприема съпруга си по този начин, и се гневеше, че не може да му го каже. Нощем си спомняше докосването на ръцете му, устата му, представяше си как прави неща, които я караха да се изчервява на утринна светлина. Веднъж, в отчаян стремеж да уталожки объркването си, да мине отново на страната на съпруга си, тя плъзна крака си над него и го разбуди с целувки. Но той я отблъсна и попита какво, за бога, я е прихванало. Обърна ѝ гръб и я остави да плаче във възглавницата си с мълчаливи сълзи на унижение.

По време на тези безсънни часове, измъчвана от токсичната комбинация от копнеж и вина, тя прехвърляше през ума си безкрайни възможности: можеше да напусне съпруга си и някак да преживее вината, загубата на пари и разочарованието на родителите си. Би могла да намери начин връзката ѝ да съществува успоредно с обичайния ѝ живот. Разбира се, причината не беше само в „Лейди Чатърли“. В техния социален кръг непрекъснато се говореше за това кой с кого ходи. Би могла да скъса с Антъни и да бъде добра съпруга. Ако бракът ѝ не вървеше, значи вината бе нейна — трябваше да се старее повече. Всички списания даваха такива съвети: да е малко по-мила, малко по-любяща, да обръща повече внимание на външния си вид. И да престане „да търси под вола теле“, както обичаше да се изразява майка ѝ.

Стигнала бе най-отпред на опашката.

— Бихте ли проверили пощенската ми кутия? Стърлинг, кутия тринайсет.

Не бе идвала тук от нощта в бара „При Алберто“, уверявайки се, че така е по-добре. Нещата — тя избягваше думата „връзка“ — бяха станали твърде опасни. Трябваше да поохладят страстите, за да могат да мислят трезво. Но неприятният разговор със съпруга ѝ тази сутрин промени решението ѝ. Написа писмото набързо, седнала на малкото си бюро в дневната, докато госпожа Кордоза чистеше с прахосмукачката. В него умоляваше Антъни да я разбере. Казваше му, че не знае какво да прави: не иска да го нарани... но не може да понесе да живее без него.

Аз имам съпруг. Един мъж по-лесно може да се откаже от брака си, но една жена? В момента ти мислиш, че всичко, което правя, е прекрасно. Гледаш ме през розови очила. Но знам, че ще дойде ден, когато това ще се промени. Не искам да видиш в мен всичко, което презираш в другите жени.

Писмото звучеше малко несвързано, почеркът ѝ беше нечетлив и неравен.

Пощенската служителка взе от нея плика и се върна с друг.

Сърцето ѝ пак се разтуптя, когато видя името си, написано с неговия почерк. Той се изразяваше толкова красиво, че тя можеше да рецитира наум в тъмното цели откъси, като поезия. Отвори писмото нетърпеливо, още на гишето, само се отмести малко, за да може следващият човек на опашката да бъде обслужен. Този път обаче думите бяха малко по-различни.

Едва ли някой забеляза промяната в изражението на русата жена в синьо палто, начина, по който тя протегна ръка да се подпре на плота, когато свърши с четенето на писмото. Ала промяната в поведението ѝ бе поразителна. Тя остана на мястото си още миг, пъкна писмото в чантата си с трепереща ръка и се отдалечи бавно, с несигурна походка.

Дженифър кръстосваше лондонските улици целия следобед, като оглеждаше разсеяно витрините на магазините. Неспособна да се прибере у дома, тя изчака мислите ѝ да се прояснят сред многолюдната тълпа. Часове по-късно, когато влезе през входната врата, завари госпожа Кордоза в коридора с две рокли, преметнати през ръката ѝ.

— Не ми казахте коя искате да облечете за вечерята, госпожо Стърлинг. Изгладих тези, в случай че ги сметнете за подходящи. — Слънцето заля коридора с меката светлина на късното лято, докато Дженифър стоеше в рамката на вратата. Щом затвори вратата след себе си, всичко отново стана сиво.

— Благодаря ви. — Мина покрай икономката и влезе в кухнята. Стенният часовник показваше почти пет. Дали той вече събираше багажа си?

Ръката на Дженифър докосна писмото в джоба ѝ. Тя го бе прочела три пъти. Провери датата: той наистина имаше предвид тази вечер. Как можеше да вземе такова решение толкова бързо? Как изобщо го бе направил? Тя се прокле, че не е взела писмото по-рано, не си е дала време да го помоли да премисли.

Не съм силен като теб. Когато се запознахме, реших, че си крехко създание и се нуждаеш от защита. Сега осъзнавам, че всичко съм объркал. Ти си силната, ти си човекът, който може да живее с тази любов и да се примири с факта, че тя никога няма да ни бъде позволена.

Моля те, не ме съди за слабостта. Единственият изход за мен е да отида на място, където никога няма да те срещна и няма да ме преследва мисълта, че мога да те видя с него. Имам нужда да съм някъде, където работата ще те изтласква от мислите ми минута след минута, час подир час. Тук това е невъзможно.

В един момент тя се гневеше, задето я поставя натясно. В следващия я обхващаше ужасен страх, че той ще си замине. Как ще се чувства, ако знае, че никога повече няма да го види? Как ще остане в стария си живот, след като е имала алтернативата, предложена от него?

Ще приема назначението. Ще бъда на гара „Падингтън“, четвърти перон, в 7:15 в петък вечерта, и ще съм най-щастливият човек на света, ако събереш смелост да дойдеш с мен.

Ако не дойдеш, ще знам, че каквото и да изпитваме един към друг, не е достатъчно. Няма да те упреквам, любов моя. Знам, че в последните няколко седмици бе подложена на неимоверно напрежение и това ме измъчва. Мисълта, че ти причинявам страдание, ме съсипва.

Ще те чакам на перона от седем без петнайсет. Знай, че държиш сърцето ми, надеждите ми в своите ръце.

Тя бе твърде откровена с него. Не биваше да признава объркването, неспокойните нощи. Ако той не знаеше, че е толкова разстроена, не би взел подобно решение.

Знай, че държиш сърцето ми, надеждите ми в своите ръце.

И тази огромна нежност. Антъни, който не можеше да понесе мисълта да ѝ предложи по-лош живот, който искаше да я закриля от най-кошмарните ѝ чувства, ѝ бе оставил две възможности: или да тръгне с него, или да остане където е, и да знае, че е обичана. Какво повече би могъл да стори?

Но как да вземе решение в толкова кратко време? Помисли си да отиде при него у дома, но не беше сигурна дали ще е там. Помисли си да отиде във вестника, но се боеше да не ги види някой светски хроникьор и да предизвикат любопитството му. Боеше се и че появата ѝ там може да смути Антъни. Освен това как щеше да го убеди да промени решението си? Всичко, което той бе казал, беше вярно. Нямаше друг възможен изход от тази ситуация. Нямаше друг начин да я разрешат.

— О, щях да забравя. Господин Сърлинг позвъни и каза, че ще ви вземе около седем без четвърт. Имал още малко работа в офиса.

Изпрати шофьора за вечерния си костюм.

— Да — каза тя разсеяно. Изведнъж ѝ премаля и потърси опора в перилата на стълбището.

— Госпожо Стърлинг, добре ли сте?

— Да.

— Изглеждате малко уморена. — Госпожа Кордоза постави внимателно роклите върху стола в коридора и пое палтото на Дженифър от нея. — Да ви приготвя ли ваната? Мога да ви направя чай, докато се пълни.

Тя се обърна към икономката.

— Да. Добра идея. Седем без четвърт ли каза? — Започна да изкачва стълбите.

— Госпожо Стърлинг? Роклите? Коя от двете?

— О, не знам. Вие изберете.

Дженифър се отпусна във ваната, без да усеща топлата вода, вцепенена от мисълта за онова, което щеше да се случи. „Аз съм добра съпруга — каза си тя. — Ще отида на вечерята, ще бъда забавна и няма да обсъждам неща, за които не знам нищо.“

Какво ѝ беше написал веднъж Антъни? *Човек изпитва удоволствие от своята почтеност. Макар сега да не го осъзнаваш.*

Тя излезе от ваната. Не можеше да се отпусне. Нуждаеше се от нещо, което да я откъсне от мислите ѝ. Изведнъж ѝ се прииска да се упои и да проспие следващите два часа. Дори следващите два месеца, помисли си мрачно, докато посягаше към хавлията.

Отвори вратата на банята и видя, че госпожа Кордоза е оставила двете рокли на леглото: отляво беше люляковата, която бе носила на рождения ден на Лорънс. Прекарали бяха весела вечер в казиното. Бил спечели голяма сума на рулетката и настоя да купи шампанско за всички. Тя пи твърде много, главата ѝ се замая и не хапна нищо. Сега, в тишината на стаята, си припомни други неща от вечерта, които покорно бе изтрила от паметта си. Спомни си как Лорънс я упрекуваше, че харчи твърде много за чипове. Спомни си как мърмореше, че го злепоставя — до момента, в който Ивон с очарователна непринуденост го помоли да не бъде такъв сърдитко. *Той ще те смачка, ще унищожни същността ти.* Дженифър си припомни как съпругът ѝ стоеше на

вратата на кухнята тази сутрин. *Защо си правиш труда да четеш вестници?... Надявам се тази вечер да си в по-добро настроение.*

Тя погледна към другата рокля на леглото: бледозлатист брокат, висока яка, без ръкави. Роклята, която бе носила вечерта, когато Антъни О'Хеър ѝ бе отказал да прави любов с нея.

Сякаш се вдигна тежка мъгла. Тя смъкна хавлията и се облече бързо. Започна да мята разни неща на леглото. Вельо. Обувки. Чорапи. За бога, какъв багаж да вземе човек, когато си тръгва завинаги?

Ръцете ѝ трепереха. Почти без да осъзнава какво върши, издърпа куфара си от горния рафт на гардероба и го отвори. Намята в него каквото ѝ попадна, боейки се, че ако спре да мисли за онова, което прави, изобщо няма да го стори.

— Отивате ли някъде, мадам? Да ви помогна ли с багажа? — Госпожа Кордоза се бе появила на вратата зад нея с чаша чай върху таблата.

Ръката на Дженифър се стрелна към шията ѝ. Тя опита да закрие куфара с тялото си.

— Не... не. Просто ще отнеса малко дрехи на госпожа Монкрийф. За племенницата ѝ. Неща, които са ми омръзнали.

— В пералното помещение има още — казахте, че вече не ви стават. Искате ли да донеса и тях?

— Не. Мога да го направя и сама.

Госпожа Кордоза надзърна зад нея.

— Но това е роклята ви в златисто жълто. Вие я обожавате.

— Моля ви, оставете ме да реша сама, госпожо Кордоза — каза рязко Дженифър.

Икономката трепна.

— Съжалявам, госпожо Стърлинг — промълви тя и се оттегли с обидено мълчание.

Дженифър се разплака. Риданията ѝ ставаха все по-силни и се разразяваха в плашещи изблици. Тя се сви върху кувертюрата с ръце над главата и зави безпомощно, съзнавайки, че с всяка изминала секунда нерешителност съдбата ѝ виси на косъм. Чу гласа на майка си, видя ужасеното ѝ лице при новината за позорните действия на дъщеря ѝ, шепотът на доволните клюкарки в църквата. Видя живота, който бе планирала, децата, които сигурно щяха да смекчат студенината на Лорънс, да го променят към по-добро. Видя жилища под наем, Антъни,

който е на работа по цял ден, себе си, чувстваща се не на място в непознатата държава. Видя как той се отегчава от нея и износените ѝ дрехи, а погледът му вече е отправен към други омъжени жени.

Никога няма да престана да те обичам. Никога не съм обичал друга преди теб и никога няма да има друга след теб.

Когато се изправи с усилие, видя госпожа Кордоза от другата страна на леглото.

Тя избърса очите си, носа си и се канеше да се извини, че се е държала грубо, когато видя, че по-възрастната жена опакова багажа ѝ.

— Сложих обувките ви с равни подметки и кафявия панталон. Те не се нуждаят от много гладене.

Дженифър се вторачи в нея, като все още хълцаше.

— Има и бельо, и една нощница.

— Аз... аз не...

Госпожа Кордоза продължи да прибира багажа ѝ. Извади някои неща от куфара, уви ги с мека хартия и ги върна обратно със същото почтително старание, с което човек се грижи за новородено. Дженифър бе хипнотизирана от вида на тези ръце, които сгъваха, преместваха и нареждаха.

— Госпожо Стърлинг — поде икономката, без да я гледа, — никога не съм ви казвала това. В Южна Африка имаме обичай да мажем прозорците с пепел, когато умре мъж. Когато съпругът ми почина, аз ги оставих чисти. Всъщност почистих ги така, че заблестяха.

Сигурна, че е спечелила вниманието на Дженифър, тя продължи да сгъва. Сега прибираше обувките — събра ги плътно една до друга в тънка памучна торба и ги пхна в единия край на куфара, последваха ги чифт бели спортни обувки и четка за коса.

— Обичах съпруга си, когато бяхме млади, но той не беше добър човек. С възрастта все по-малко се съобразяваше с мен. Когато почина внезапно, да ме прости господ, се почувствах така, сякаш някой ме е освободил. — Тя се поколеба, вторачена в наполовина опакования куфар. — Ако преди много години имах възможност, щях да си тръгна. Мисля, че щях да уредя живота си по-добре.

Тя остави последните сгънати дрехи най-отгоре и затвори капака, като щракна закопчалките от двете страни на дръжката.

— Вече е шест и половина. Господин Стърлинг каза, че ще се прибере у дома в седем без четвърт, в случай че сте забравили. — След тези думи се изправи и излезе от стаята.

Дженифър погледна часовника си и се дооблече. Изтича през стаята и пъхна крака в най-близкия чифт обувки. Отиде до тоалетката си и зарови в дъното на едно чекмедже за парите за спешни случаи, които винаги държеше свити на ролка в чифт чорапи. Пъхна банкнотите в джоба си, с шепа пръстени и колиета от кутията с бижута. След това взе куфара си и го понесе надолу по стълбите.

Госпожа Кордоза ѝ държеше шлифера.

— Най-лесно ще хванете такси на улица „Ню Кавендиш“.

— Улица „Ню Кавендиш“.

Никоя от тях не помръдваше, вероятно и двете бяха зашеметени от случващото се. Накрая Дженифър пристъпи и прегърна импулсивно икономката си.

— Благодаря ви. Аз...

— Ще кажа на господин Стърлинг, че вероятно сте излезли на пазар.

— Да, добре. Благодаря ви.

И изведнъж се озова в настъпващата нощ, която се бе изпълнила с възможности. Слезе внимателно по стъпалата и огледа площада за жълтата светлина на някое такси. Щом стъпи на тротоара, забърза в здрача към града.

Изпитваше огромно облекчение — вече не трябваше да е госпожа Стърлинг, да се облича за вечеря, да се държи както иска съпругът ѝ, да обича по определен начин. Замаяно осъзна, че няма представа коя ще е и къде ще бъде след година време, и се усмихна широко.

Улиците гъмжаха от забързани пешеходци, уличните лампи светеха в сгъстяващия се мрак. Дженифър тичаше, куфарът се блъскаше в краката ѝ, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Беше почти седем без четвърт. Представи си как Лорънс се прибира у дома и я вика раздразнено, госпожа Кордоза увива шала около главата си и отбелязва, че мадам пазарува много дълго. Щеше да мине още половин час, преди той да започне сериозно да се притеснява, а дотогава тя щеше да е на перона.

Идвам, Антъни, каза тя безмълвно, а чувството, което се надигна в гърдите ѝ, би могло да бъде възбуда или страх, или замайваща комбинация от двете.

В безкрайния поток от хора на перона бе почти невъзможно да забележиш когото и да било. Край Антъни гъмжеше от пътници и той вече не знаеше какво точно гледа. Стоеше край чугунената пейка с куфари до краката и за хиляден път проверяваше колко е часът. Беше почти седем. Ако тя е решила да дойде, не трябваше ли вече да е тук?

Той вдигна очи към таблото с дестинациите, а след това към влака, който щеше да го откара до „Хийтроу“. *Взemi се в ръце, човече,* каза си Антъни. *Тя ще дойде.*

— За седем и петнайсет ли сте, господине?

До него застана един служител.

— Влакът тръгва след няколко минути. Ако е вашият, съветвам ви да се качвате.

— Чакам един човек.

Той огледа перона до турникета за пътници. Пред него бе спряла възрастна жена и ровеше в чантата си за билета. Поклати глава, явно не за първи път дамската ѝ чанта поглъщаше важен документ. Двама хамали стояха и си приказваха. Никой друг не мина през турникета.

— Влакът няма да чака, господине. Следващият е в девет и четирийсет и пет, ако ви интересува.

Антъни закрачи между двете чугунени пейки, като се опитваше да не поглежда часовника си. Мислеше за лицето ѝ онази вечер в клуба „При Алберто“, когато му каза, че го обича. В тона ѝ нямаше горчицина, само откровеност. Тя не умееше да лъже. Антъни не смееше да мисли какво ще е да се събужда до нея всяка сутрин, насладата да е обичан от нея, да е свободен да ѝ отговори със същото.

Това беше нещо като игра на покер — писмото, което ѝ изпрати, ултиматума, който съдържаше — но бе осъзнал, че тя е права: не можеха да продължават така. Силата на чувствата им щеше да се превърне в нещо опасно. Щяха да започнат да се мразят заради неспособността си да имат каквото искат. Ако се случи най-лошото, не спираше да си повтаря той, поне се бе държал почтено. Но някак не

можеше да повярва, че ще се случи най-лошото. Тя ще дойде. Всичко в нея му казваше, че ще го направи.

Отново погледна часовника си и прекара пръсти през косата, с очи пробягващи по неколцината редовни пътници, които минаха през турникета.

— Това ще е добър ход — беше му казал Дон. — Само не прави щуротии. — Той се бе зачудил дали шефът му не изпитва тайно облекчение, че го изпращат в друга част на света.

Възможно е, отговори му сега, като правеше път на група забързани бизнесмени, които минаха край него и се качиха на влака. Имам петнайсет минути да разбера дали е истина.

Направо не беше за вярване. Започна да вали малко след като тя стигна до улица „Ню Кавендиш“ — отначало небето бе станало мътнооранжево, а после черно. Сякаш по нечие негласно нареждане, всички таксито бяха заети. Всяко черно очертание, което видя, беше с угасена светлина; някой неразличим пътник вече бе на път към желаното място. Въпреки това тя замаха с ръка. „Не разбирате ли колко е спешно? — искаше ѝ се да изкрещи. — Животът ми зависи от това пътуване!“

Дъждът вече се изливаше като из ведро, падаше в тежки струи, подобно на тропическа буря. Около нея се разтваряха чадъри, докато тя пристъпваше от крак на крак върху бордюра на тротоара. Дрехите ѝ постепенно подгизваха.

Стрелката на часовника ѝ напредваше към седем часа и първоначалната ѝ лека възбуда се превърна в страх. Нямаше да стигне навреме. Лорънс сигурно вече я търсеше. Не би могла да успее пеша, дори ако захвърли куфара си.

Тревогата в нея растеше и се надигаше, подобно на прилив. Колите профучаваха и обливаха непредпазливите пешеходци с гейзери от вода и кал.

Идеята ѝ хрумна, когато видя мъжа в червената риза. Затича, пробивайки си път между хората, без да се интересува какво впечатление прави. Тичаше по познатите улици, докато намери онова, което търсеше. Остави куфара пред стълбите и се втурна с развята коса надолу в тъмнината на клуба.

Фелипе стоеше на бара и бършеше чаши. Нямаше никой друг, освен Шери, гардеробиерката. Преди появата на клиентите барът изглеждаше като вкаменен и навяваше чувство на пустота, въпреки тихата музика, която го озвучаваше.

— Той не е тук, госпожо. — Фелипе дори не вдигна поглед.

— Знам. — Тя бе толкова задъхана, че едва говореше. — Но се нуждая от помощ. Имате ли кола?

Начинът, по който я изглежда, не беше особено дружелюбен.

— Може и да имам.

— Възможно ли е да ме откарате до гарата? До „Падингтън“?

— Искате да ви откарам до гарата? — Той огледа мокрите й дрехи, залепената за главата коса.

— Да. Да! Имам само петнайсет минути! Моля ви!

Той я изучаваше. Тя забеляза пред него голяма, полупразна чаша уиски.

— Моля ви! Не бих настоявала, ако не беше ужасно важно. — Дженифър се наведе напред. — Трябва да се срещна с Тони. Вижте, имам пари... — Тя зарови в джоба си за банкнотите. Извади ги, бяха овлажнели от дъжда.

Фелипе се пресегна зад гърба си през една врата и издърпа връзка ключове.

— Не ви искам парите.

— Благодаря ви! — каза тя развълнувано. — Само побързайте! Имам по-малко от петнайсет минути!

Колата му беше наблизко и когато стигнаха до нея, той също бе мокър до кости. Не й отвори вратата и тя трябваше да се пребори с дръжката; успя да хвърли на задната седалка куфара си, от който капеше вода.

— Моля ви! Побързайте! — подкани го, докато отмяташе мокрите къдрици от лицето си. Фелипе не помръдваше в шофьорското място, явно размишляваше. „О, господи, дано не си пиан — помоли се тя безмълвно. — Дано не ми кажеш, че не можеш да шофираш, че ти е свършил бензинът, че си променил решението си.“ — Моля ви! Имам много малко време! — Помъчи се да скрие отчаянието в гласа си.

— Първо искам да ви попитам нещо, госпожо Стърлинг.

— Да?

— Трябва да съм сигурен... Тони е добър човек, но...

— Знам, че е бил женен. Знам за сина му. Знам всичко — каза тя нетърпеливо.

— Той е по-чувствителен, отколкото показва.

— Какво?

— Не му разбивайте сърцето. Никога не съм го виждал такъв с друга жена. Ако се колебаете и не сте сигурна дали няма да се върнете при съпруга си, не правете това. Моля ви.

Дъждът трополеше по покрива на малката кола. Тя протегна ръка и я постави върху лакътя му.

— Аз не съм... Не съм такава, за каквато ме мислите. Наистина.

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Аз... просто искам да съм с него. Отказвам се от всичко заради него. Искам само него. Само Антъни — призна и думите ѝ извикаха в нея желание да се засмее от страх и безпокойство. — Хайде, тръгвайте! Моля ви!

— Добре тогава — омекна той и подкара колата толкова рязко, че гумите изсвириха. — Накъде? — Насочи колата към Юстън Роуд, като удари силно по копчето за чистачките, за да ги пусне в действие. Тя си помисли за миг за прозорците на госпожа Кордоза, която ги миеше, докато заблестят, а след това извади писмото от плика.

Моя прекрасна и единствена любов,

Не се отказвам от думите си. Стигнах до заключението, че единственият път пред нас е да вземем смело решение.

Ще приема назначението. Ще бъда на гара „Падингтън“, четвърти перон, в 7:15 в петък вечерта...

— Четвърти перон — извика тя. — Имаме единайсет минути. Мислите ли, че ще успеем да...

ВТОРА ЧАСТ

НЕ СИ ЖЕЛАНА, НЕ ИДВАЙ

В телеграма от мъж
до жена

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лятото на 1964 година

Сестрата се движеше бавно из отделението, като буташе количка, върху която бяха подредени спретнато хартиени чашки, съдържащи ярко оцветени хапчета. Жената от легло номер 16 промърмори:

— О, господи, пак ли...

— Нали казахме, че няма да се оплакваме? — Сестрата остави чаша с вода на шкафчето до леглото.

— Ако изпия още няколко от тези, ще започна да дрънкам.

— Да, но трябва да свалим кръвното налягане, нали?

— *Ние?* Не знаех, че е заразно...

Дженифър, седнала на стол до леглото, подаде чашата с вода на Ивон Монкрийф, чийто корем се издигаше като купол под завивките в странна дисхармония с останалата част от тялото ѝ.

Ивон въздъхна. Изсипа хапчетата в устата си, преглътна послушно и се усмихна саркастично на младата сестра, която продължи делово към следващата пациентка в родилното отделение.

— Джени, скъпа, измъкни ме оттук. Няма да издържа още една нощ в това легло. Цялото това пъшкане и охкане... не можеш да си представиш какво е!

— Мислех, че Франсис ще ти уреди отделна стая.

— Ще ме държат тук няколко седмици, а ти знаеш колко внимателен е той, когато става дума за пари. А и защо да го прави, при положение че получавам идеални грижи безплатно? Освен това има с кого да си бърбря. — Тя подсмръкна, накланяйки глава към едрата луничава жена в съседното легло. — С Лило Лив имаме много общи теми. Тринайсет деца. Тринайсет! Мислех си, че ние сме ужасни с три за четири години, но в сравнение с нея сме направо аматьори!

— Донесох ти още списания. — Дженифър ги извади от чантата си.

— О, „Вог“! Много си мила, но ще те помоля да си ги прибереш. Ще минат месеци, преди да мога да вляза в нещо от тези страници и само ще ме разстройват... Кажете ми нещо интересно!

— Интересно?

— Какви са плановете ти за уикенда? Нямах представа какво е да си затворен тук дни наред, да изглеждаш като кит, насила да те тъпчат със сутляш и да се чудиш какво става по света.

— О, всъщност е доста скучно. Довечера сме на коктейл в някакво посолство. Предпочитам да си остана у дома, но Лари настоява да отида с него. В Ню Йорк има някаква конференция за хора, които се разболяват от вдишването на азбест и той смята да отиде и да им каже, че Селиков — човекът, който вдига най-много шум — изобщо не е прав.

— Е, да, но коктейли, хубави дрехи...

— Всъщност предпочитам да гледам „Отмъстителите“ по телевизията. В тази жега е истинско мъчение да се докарваш.

— Само за жеги не ми говори. Чувствам се така, сякаш имам допълнителна печка в корема. — Тя потупа „купола“. — О, за малко да забравя! Мери Один се отби онзи ден. Каза ми, че Катрин и Томи Хотън се развеждат. Никога няма да се сетиш какво са намислили.

Дженифър поклати глава.

— „Хотелски“ развод. Явно той се е съгласил да „го хванат“ в хотел с някоя жена, за да ги разведат без обичайното отлагане. Но това е само половината от историята.

— Нима?

— Мери каза, че жената, която се съгласила да я снимат с него, всъщност му е любовница. Онази, дете му изпращаше писмата. А горката Катрин мисли, че той ще плати на някоя да го направи. Дори е решил да използва едно от любовните писма като доказателство. Явно е казал на Катрин, че е намерил някой приятел да ги напише. Чувала ли си по-ужасно нещо?

— Наистина е ужасно.

— Моля се Катрин да не дойде да ме види. Знам, че няма да издържа и ще издам всичко. Горката жена! Всички, освен нея, знаят.

Дженифър прелисти едно списание и започна да коментира любопитни рецепти и модели на рокли. Осъзна, че приятелката ѝ не я слуша.

— Добре ли си? — Постава ръка върху завивката. — Искаш ли да ти донеса нещо?

— Нали ще си държиш очите отворени? — Гласът на Ивон бе спокоен, но подутите ѝ пръсти забарабаниха нервно по чаршафа.

— Какво искаш да кажеш?

— Франсис. Отваряй си очите за неочаквани посетители. От женски род. — Лицето ѝ бе обърнато решително към прозореца.

— О, сигурна съм, че Франсис...

— Джени! Моля те! Просто го направи!

Настъпи кратко мълчание. Дженифър се вторачи в една измъкната нишка на полата си.

— Разбира се.

— Както и да е... Кажи ми какво ще облечеш довечера — промени темата Ивон. — Нямам търпение да се облека в нормални дрехи. Знаеш ли, че сега нося два размера по-големи обувки? Ще изляза оттук в гумени ботуши, ако продължава така.

Дженифър се изправи и посегна към чантата, окачена на облегалката на стола.

— За малко да забравя. Вайълет каза, че ще дойде следобед.

— О, божичко! Пак ще ме осведомява за ужасния проблем на Фредерик с ходенето по голяма нужда.

— Ще дойда утре, ако мога.

— Приятна вечер, скъпа. Бих дала мило и драго да съм на коктейл, вместо да слушам дърдоренето на Вайълет. — Ивон въздъхна. — И ми подай онзи брой на „Куин“, преди да си тръгнеш, ако обичаш. Какво ще кажеш за прическата на Джийн Шримптън^[1]? Малко прилича на твоята на онази ужасна вечеря у Мейзи Бартън-Хулмс.

Дженифър влезе в спалнята си и заключи вратата след себе си, като остави халата да се свлече в краката ѝ. Беше извадила дрехите, които щеше да облече тази вечер: тъмночервена рокля без ръкави от сурова коприна с кръгло деколте и копринена наметка. Щеше да вдигне косата си нагоре и да си сложи рубинените обеци, които Лорънс ѝ бе купил за трийсетия рожден ден. Той се оплакваше, че не ги носи. Според него, щом бе похарчил пари за нея, това трябваше да се види от всички.

След като приключи с приготовленията, тя смяташе да се наслади на ваната си, докато стане време да лакира ноктите. После

щеше да се облече и когато Лорънс се прибере у дома, да положи последните щрихи от грима си. Завъртя кранчетата и се огледа в отражението си в огледалото на шкафчето над мивката, като обърса стъклото, когато се замъгли прекалено от парата. Взираше се в него, докато отново се замъгли. Отвори шкафчето и зарови сред кафявите шишенца на горния рафт, докато намери каквото търсеше. Изпи два валиума, преглъщайки ги с малко вода. Погледна към пентобарбитала, но реши, че ще ѝ дойде в повече, ако иска да пие на вечерята. А тя определено искаше.

Влезе във ваната тъкмо когато външната врата се хлопна, което означаваше, че госпожа Кордоза се е върнала от парка — и се отпусна в приятно топлата вода.

Лорънс беше позвънил да каже, че отново ще закъснее. Тя седеше отзад в колата, а Ерик, шофьорът, коментираше горещото време и сухите улици, докато накрая спря пред офиса на съпруга ѝ.

— В колата ли ще чакате, госпожо Стърлинг?

— Да, благодаря ви.

Тя гледаше как младият мъж изкачва пъргаво стълбите и изчезва във фойето. Вече не си правеше труда да отива в офиса на съпруга си. Появяваше се там много рядко, само когато ѝ се налагаше или за да пожелае весела Коледа на служителите по негово настояване, но мястото я караше да се чувства неловко. Секретарката на съпруга ѝ се отнасяше към нея с прикрито презрение, сякаш ѝ бе сторила нещо лошо. Може и така да беше. Напоследък се затрудняваше да определи кое е лошо и кое не.

Вратата се отвори и Лорънс се появи, следван от шофьора. Мъжът ѝ бе облечен в тъмносив костюм от туид, макар навън да бе около двацет градуса, Лорънс Стърлинг винаги се обличаше както смята, че е подходящо. Намираше новите течения в мъжката мода за странни.

— А! Ти си тук. — Той се отпусна на задната седалка до нея, внасяйки струя топъл въздух в колата.

— Здравей.

— Наред ли е всичко вкъщи?

— Да.

— Обадиха ли се от фирмата за миенето на стълбите?

— Веднага щом ти излезе.

— Исках да си тръгна преди шест — проклети трансатлантически обаждания! Винаги звънят по-късно, отколкото казват.

Дженифър кимна. Знаеше, че съпругът ѝ не очаква отговор от нея.

Потеглиха и се вляха във вечерния трафик. Отвъд Мерилебън Роуд тя си представи зеления мираж на Риджънтс Парк, а след това се загледа в момичетата, които бяха поели натам по проблясващите тротоари в безгрижни, весели групички, като от време на време спираха да си кажат нещо. Напоследък тя бе започнала да се чувства стара и скучна на фона на тези свежи хубавици в техните къси, предизвикателни поли и ярък грим. Сякаш не ги беше грижа какво мислят за тях. Вероятно разликата им беше само десет години, помисли си Дженифър, но ѝ се струваше, че тя принадлежи към поколението на майка си.

— О. Облякла си *онази рокля*... — В гласа му прозвуча неодобрение.

— Не знаех, че не я харесваш.

— Не съм казал това. Просто си помислих, че може да сложиш нещо, в което няма да изглеждаш кожа и кости.

Упреците му нямаха край. Макар да мислеше, че е затворила сърцето си в порцеланова раковина, той все намираше начин да я засегне.

Дженифър преглътна.

— Кожа и кости. Благодаря ти. Малко е късно да направя нещо по въпроса.

— Недей да остроумничиш. Просто внимавай как се представяш пред хората. — Той се извърна за миг към нея. — И не е зле да използваш повече от каквото там слагаш на лицето си. — Той посочи сенките под очите ѝ. — Имаш уморен вид. — Отпусна се назад в седалката и запали пура. — Давай по-живо, Ерик! Искам да сме там преди седем.

С послушно мъркане колата се понесе по-бързо. Дженифър се загледа в многолюдните улици и не отговори.

Изискана. Уравновесена. Спокойна. Това бяха думите, с които я описваха нейните приятелки, приятелите на Лорънс и колегите му бизнесмени. Госпожа Стърлинг бе олицетворение на женските добродетели — винаги с безупречна външност, стояща над излишната приповдигнатост и истеричните изблици на обикновените съпруги. Понякога, ако това се казваше в присъствието на Лорънс, той промърморваше снизходително: „Свършената съпруга... Само ако знаеха, а, скъпа?“. Мъжете около него се засмиваха любезно, тя също се усмихваше. Често подобни вечери свършваха зле. Понякога тя улавяше бързите погледи, които си разменяха Ивон и Франсис при някой от по-острите коментари на Лорънс, или изчервяването на Бил и подозираше, че отношенията им вероятно са тема на разговори помежду им. Но никой не я притискаше. Семейният живот на един човек си беше негова лична работа. Те бяха добри приятели, твърде добри, за да се месят.

— А, ето я госпожа Стърлинг! Прекрасна както винаги! — Аташето в южноафриканското посолство взе ръцете ѝ в своите и я целуна по бузите.

— Не съм ли прекалено слаба? — попита тя невинно.

— Какво казахте?

— Нищо. — Дженифър се усмихна. — Изглеждате чудесно, Себастиан. Явно бракът ви се отразява добре.

Лорънс потупа младия мъж по гърба.

— Въпреки всичките ми предупреждения, а?

Двамата се засмяха, а Себастиан Торн, който все още излъчваше искреното задоволство на щастливо женен мъж, засия гордо.

— Полин е ето там, ако желаеш да я поздравя, Дженифър. Тя с нетърпение очаква да те види.

— Ще го направя — каза тя, изпълнена с благодарност, че може да се измъкне толкова рано. — Извинете ме.

От катастрофата бяха изминали четири години. Четири години, през които Дженифър се бе опитвала да преодолее мъката, вината, загубата на любов, която си спомняше само откъслечно, и бе полагала изнурителни усилия да закрепя брака си.

В редките мигове, когато мислите ѝ тръгваха в тази посока, си казваше, че навярно е била обладана от някаква лудост, след като намери онези писма. Спомняше си маниакалните си усилия да открие

кой е Бут, грешното си заключение, дръзкото преследване на Реджи и се чувстваше така, сякаш това се е случило с някой друг. Не можеше да си представи да изпита подобна страст. Не можеше да си представи такова силно желание. Дълго време се бе разкайвала. Предала бе Лорънс и можеше само да се надява, че ще се реваншира по някакъв начин. Той би очаквал поне това. Отдала се бе на тази задача и не си позволяваше да мисли за друг. Писмата — онези, които останаха — отдавна бяха пъхнати в кутия за обувки и скрити в дъното на гардероба ѝ.

Съжаляваше, че тогава не бе знаела колко разрушителен и трудно поносим може да е гневът на Лорънс. Молила го бе за разбиране, за втори шанс, а той изпитваше почти перверзно удоволствие да ѝ напомня за всички страдания, които му бе причинила. Разбира се, никога не споменаваше директно предателството ѝ — това би означавало липса на контрол от негова страна, а тя знаеше, че Лорънс обича да контролира всички аспекти от живота си — но ежедневно ѝ даваше да разбере, че се е провалила. Упрекваше я за начина, по който се облича. Начинът, по който се грижи за къщата. Неспособността ѝ да го направи щастлив. В някои дни ѝ се струваше, че ще плаща до края на живота си.

През последната година бе по-сдържан. Тя подозираше, че си има любовница. Това обстоятелство не я безпокоеше; всъщност изпита облекчение. Търсеше я като жена по-рядко и не я наказваше по този начин. Вербалните обиди бяха намалели и се бяха превърнали по-скоро в навик, който не си правеше труда да промени.

Хапчетата помагаха, както я бе уверил доктор Харгрийвс. Мислеше си, че щом успяват да притъпят чувствата ѝ, си заслужава да плати цената. Да, действително ставаше скучна, както Лорънс не пропускаше да изтъкне. Да, вече не блестеше на масата за вечеря, но хапчетата ѝ гарантираха, че няма да заплаче в неподходящия момент и няма да става с мъка от леглото. Вече не се боеше от настроенията му и го приемаше по-лесно, когато идваше нощем при нея. И най-важното, не изпитваше смазваща болка за всичко, което бе изгубила и за което чувстваше вина.

Не. Дженифър Стърлинг се движеше достолепно през дните си, със съвършена коса и грим и чаровна усмивка на лицето. Изисканата, уравновесена Дженифър, която организираше най-добрите вечери,

поддържаше красив дом, познаваше всички известни хора. Съвършената жена за човек с неговото обществено положение.

— Страшно ми харесва, че си имаме собствен дом. Ти не се ли чувстваше така, когато се омъжи за господин Стърлинг?

— Връщаш ме доста назад. — Дженифър погледна към Лорънс, който разговаряше със Себастиан и бе вдигнал ръка към устата си, за да дръпне от вечната си пура. Над главите им се въртяха лениво вентилатори: жените стояха под тях обсипани в бижута, като от време на време попиваха шиите си с фини ленени кърпички.

Полин Торн извади дамско портмоне, което съдържаше снимки на новата им къща.

— Спряхме се на модерна мебел. Себастиан каза, че мога да правя всичко което поискам.

Дженифър си представи своята къща, тежките махагонови мебели и претенциозния декор. Възхити се на чистите бели столове на снимките, толкова гладки, че приличаха на яйчени черупки, на килимчетата в ярки цветове, на модерното изкуство по стените. Лорънс смяташе, че къщата му трябва да е негово отражение — внушителна, изпълнена с усещане за история. Докато гледаше снимките, Дженифър осъзна, че я смята за надута и скучна. Задушаваща. Напомни си, че трябва да е благодарна. Много хора мечтаеха да живеят в къща като нейната.

— Другия месец ще публикуват статия за нея в „Модерен дом“. Майката на Себастиан никак не харесва обзавеждането. Казва, че всеки път щом влезе в дневната, има чувството, че ще бъде отвлечена от извънземни. — Момичето се засмя, Дженифър също се усмихна. — Когато казах, че може да превърна една от спалните в детска стая, тя отвърна, че ако се съди по декора, вероятно ще „произведа“ бебе от някое пластмасово яйце.

— Мислите ли за деца?

— Не още. Няма да е скоро... — Тя постави длан върху ръката на Дженифър. — Още караме меден месец. Мама ме осветли по „въпроса“ преди сватбата. Нали знаеш — как да се отдам на Себ и че може да е „малко неприятно“.

Дженифър примигна.

— Наистина мислеше, че това ще ме травмира. Но изобщо не е така, нали?

Дженифър отпи от питието си.

— О, ужасно съм недискретна!

— Не, нищо подобно — увери я тя любезно. Подозираше, че лицето ѝ се бе превърнало в бяла маска. — Искаш ли друго питие, Полин? — попита, когато отново бе в състояние да говори. — Моята чаша май е празна.

Тя седна в дамската тоалетна и отвори чантата си. Разви капачето на малкото кафяво бурканче и си взе още един валиум. Само един и може би още едно питие, не повече. Докато чакаше сърдечният ѝ ритъм да се нормализира, седна на тоалетната и отвори пудриерата си, за да напудри носа си, който не се нуждаеше от това.

Полин изглеждаше малко обидена, когато си тръгна след откровенията ѝ. Младата жена още приличаше на момиче, възбудена, очарована, че са ѝ позволили да стане част от този нов свят на възрастни.

Беше ли се чувствала така с Лорънс, запита се тъжно Дженифър. Понякога минаваше край сватбената снимка в коридора и сякаш гледаше някакви непознати. През повечето време се правеше, че не я вижда. Ако бе в неподходящо настроение, което според Лорънс ѝ се случваше често, тя би посъветвала това доверчиво момиче с големи очи да не се омъжва. Днес много жени не го правеха. Имаха кариера и собствени пари и не се чувстваха задължени да съобразяват всичко, което казват или правят, с единствения мъж, чието мнение има значение за тях.

Не искаше да си представи Полин Торн след десет години, когато обожанието щеше да липсва в думите на Себастиан, когато работата, децата, тревогите за пари и монотонното ежедневие щяха да помрачат сегашния ѝ ентузиазъм. Не биваше да злорадства. Нека момичето се радва на настоящето. Може пък при нея нещата да се окажат различни.

Дженифър въздъхна дълбоко и освежи червилото си.

Когато се върна на партито, Лорънс се бе преместил в нова група. Застана на вратата и го видя как се наведе да поздрави млада жена, която тя не познаваше. Съпругът ѝ слушаше внимателно какво казва и кимаше. Жената заговори отново и всички мъже се засмяха.

Лорънс постави устни на ухото ѝ и промърмори нещо, а тя кимна и се усмихна. Сигурно го мисли за голям чаровник, предположи Дженифър.

Беше десет без четвърт. Тя искаше да си тръгне, но знаеше, че не бива да притиска съпруга си. Щяха да напуснат приема, когато той реши.

Сервитьорът се приближи към нея. Носеше сребърна табла, пълна с чаши шампанско.

— Мадам?

Изведнъж домът ѝ ѝ се стори невъзможно далеч.

— Благодаря — каза тя и си взе чаша.

И точно тогава го видя. Беше наполовина скрит от няколко палми в саксии. Отначало гледаше натам разсеяно и някаква част от мозъка ѝ регистрира, че преди бе познавала човек, чиято коса опира в яката, като на този мъж. Имало бе време, може би преди година или повече, когато го бе виждала навсякъде като някакъв фантом — сякаш торсът му, косата му, смехът му бяха трансплантирани в други мъже.

Неговият събеседник избухна в смях и поклати глава, сякаш го молеше да не продължава. Дватама вдигнаха чаши. И тогава той се обърна.

Сърцето на Дженифър спря. Стаята замръзна, после се наклони. Не усети как чашата падна от ръката ѝ, само чу смътно звука от счупено стъкло, последвалото го кратко затишие в разговорите, бързите стъпки на сервитьор, който бързаше към нея, за да почисти. Видя Лорънс, не много далеч от нея, да казва нещо снизходително. Стоеше като закована, докато сервитьорът не я докосна по лакътя:

— Госпожо, бихте ли се отдръпнали?

Стаята отново се изпълни с разговори. Музиката продължи да свири. А когато тя се взря отново в мъжа с тъмната коса, той също я гледаше.

[1] Английски модел и актриса. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един съвет: следващия път, когато имаш връзка със самотна майка, не чакай месеци да те представи на детето си.

Не води детето на мач. Не играй на „щастливо семейство“ в пицарии. Не казвай колко е забавно да сте заедно. И се спасявай след това, защото, както сам каза, НИКОГА НЕ СИ БИЛ СИГУРЕН, ЧЕ Я ОБИЧАШ.

В пощенска
картичка, изпратена от
жена до мъж

— Не знам. Мислех, че си приключил с тази част на света. Защо искаш пак да се върнеш там?

— Защото историята си я бива, а аз съм най-подходящият човек да я отрази.

— Вършиш добра работа в ООН. Шефовете са доволни.

— Но истинската журналистика е в Конго. Знаеш го, Дон.

Въпреки значителните промени във вестника, въпреки повишението му от шеф на новините в изпълнителен директор, Дон Франклин и офиса му се бяха изменили малко, откакто Антъни О'Хеър напусна Англия. Всяка година той се бе връщал, за да види сина си, и се бе отбивал в нюзрума, и всяка година прозорците бяха още по-зацапани от никотина, а огромните купчини от вестникарски изрезки се клатушкаха още по-заплашително.

— Така ми харесва — отвръщаше Дон, когато му го казваха. — Защо, по дяволите, ми е изглед към този жалък дъжд отвън?

Но занемареният, осеян с вестници офис на Дон бе изключение. „Нейшън“ се променяше. Страниците му бяха по-смели и по-цветни, насочени към младата аудитория. Имаше раздели, пълни със съвети за гримиране, дискусии върху най-новите музикални тенденции, рубрика

за предпазване от забременяване, а също и клюкарски колонки, описващи подробно извънбрачните връзки на хората. В офисите на вестника момичета в къси поли обслужваха фотокопирната машина и се скупчваха в коридорите. Прекъсваха разговорите си, за да го огледат, докато минава. Лондонските момичета бяха станали по-дръзки. Рядко оставаше сам по време на визитите си в града.

— Знаеш го не по-зле от мен. Никой тук няма моя опит, що се отнася до Африка. А сега не вземат за заложници само служителите на американското консулство, белите са навсякъде. Носят се ужасни слухове — водачите на Симба не ги е грижа какви ги вършат бунтовниците. Хайде, Дон. Нали не мислиш, че Фипс е по-добрият човек за тази работа?

— Не знам, Тони.

— Повярвай ми, на американците не им харесва техният мисионер Карлсън да бъде използван като разменна монета. — Той се наведе напред. — Говори се за спасителна операция... Кодовото ѝ название е „Червения дракон“.

— Тони, не знам дали редакторът би искал да изпрати някого точно сега. Тия бунтовници са лунатици.

— Кой има по-добри контакти от мен? Кой знае повече за Конго, повече за Обединените нации? Вече изкарах четири години в този зайчарник, Дон, четири проклети години. Знам, че имате нужда от мен там, аз имам нужда да съм там. — Той виждаше как Дон започна да се колебае. Авторитетът му след годините, прекарани извън редакцията, придобитото лустро също допринасяха за това. В продължение на четири години той вярно бе отразявал политическите маневри в лабиринтите на ООН.

През първата година не мислеше почти за нищо друго, освен да стане сутрин и да се организира така, че да си свърши работата. Но постоянно трябваше да се бори с натрапчивото усещане, че истинските новини и дори собственият му живот се случват някъде другаде. В момента Конго едва се крепеше след убийството на Лумумба. Страната заплашваше да експлодира, а зовът ѝ за помощ — преди далечен повик — сега бе настоятелен.

— Там е много опасно — обясни Дон. — Не ми харесва. Не съм сигурен дали трябва да изпращаме човек, докато нещата в страната не се успокоят малко.

Но Дон също като Антъни знаеше, че това е проклятието на журналистите, отразяващи конфликти: то ти дава ясна представа за добро и зло; адреналинът ти се покачва, а ти се изпълваш със състрадание, отчаяние и чувство за солидарност. Това може да те унищожи, но всеки, който веднъж е стъпил в конфликтни зони, вече трудно се приспособява към „нормалния“ живот у дома.

Всяка сутрин Антъни се обаждаше, преглеждаше вестниците за няколко реда по темата, тълкуванията на случващото се. Очертаваше се нещо много голямо: той го усещаше с цялото си същество. Трябваше да е там, да го изпита, да го отрази върху хартия. В продължение на четири години бе полумъртъв. Искаше отново да се почувства жив.

Антъни се наведе над бюрото.

— Виж, Филмор ми каза, че редакторът питал специално за мен. Нали не искаш да го разочароваш?

Дон запали нова цигара.

— Разбира се, че не. Но той не беше тук, когато ти... — Шефът му изтръска цигарата си в ръба на преливащия от угарки пепелник.

— Това ли било? Мислиш, че пак ще се върна към пиенето?

Неловкият смях на Дон му каза всичко, което искаше да знае.

— Не съм пил от години. Чист съм като сълза. Ще ме ваксинират срещу жълта треска, ако това те тревожи.

— Просто мисля за теб, Тони. Рисковано е. Ами синът ти?

— Той не е фактор. — Две писма на година, ако имаше късмет. Разбира се, Клариса мислеше единствено за Филип: за него беше по-добре да не се разстройва излишно. — Нека отида за три месеца. До края на годината нещата ще приключат. Всички го казват.

— Не знам...

— Да съм пропускал краен срок? Да съм изпращал скучни материали? За бога, Дон, *ти* имаш нужда от мен там! *Вестникът* има нужда от мен там! Трябва да е някой, който познава страната. Някой с контакти. Представи си го — той прекара пръст по въображаемо заглавие: — „Нашият представител в Конго за спасението на белите заложници“. Виж, направи го за мен, Дон, а после ще говорим.

— Не те свърта тук, а?

— Знам къде трябва да съм.

Дон изду бузи като хамстер и въздъхна шумно.

— Окей. Ще говоря с онези горе. Но не обещавам нищо — само ще говоря.

— Благодаря ти. — Антъни стана да си върви.

— Тони?

— Какво?

— Изглеждаш добре.

— Благодаря.

— Наистина. Искаш ли да пийнем нещо довечера? Ти, аз и някои от старата тайфа? Милър е в града. Ще си вземем бира и безалкохолно и ще го ударим на живот.

— Нали ти казах, че ще ходя на прием с Дъглас Гардинър.

— О.

— В посолството на Южна Африка. Трябва да поддържам контактите си.

Дон поклати примирено глава.

— Гардинър, значи? Кажи му, че според мен е въздух под налягане.

Черил, секретарката на Дон, стоеше до шкафа с папките и му намигна, когато мина край нея на излизане. Наистина му намигна. Антъни О'Хеър се зачуди дали промените във вестника не са поголеми, отколкото си мислеше.

— Намигна ти, а? Тони, братче, имаш късмет, че не те е вкарала в проклетия шкаф.

— Нямахте ме едва няколко години, Дъги. Страната си е същата.

— Не. — Очите на Дъглас обиколиха стаята. — Не е, друже. Сега Лондон е центърът на вселената. Всичко се случва тук, приятелю. Равенството между мъжете и жените е само едно от нещата.

Той трябваше да признае, че в думите на Дъглас имаше истина. Дори видът на града се беше променил: нямаше ги предишните унили улици, старите, изронени фасади и ехото от следвоенната нищета. Появили се бяха ярки надписи, бутици с имена като „Парти Гърл“ и „Джет Сет“, ресторанти с чужда кухня и небостъргачи. Всеки път, когато се върнеше в Лондон, се чувстваше все повече като пришълец в града: познатите гледки изчезваха, а онези, които оставаха, бяха засенчени от новата сграда на Пощата или други примери на

футуристичния архитектурен дизайн. Старият му жилищен блок бе съборен и сменен от нещо прекалено модернистично. Джаз клубът „При Алберто“ сега бе някакво рокендрол заведение. Дори облеклото бе станало по-ярко. По-възрастното поколение, със своето неизменно кафяво и тъмносиньо, изглеждаше по-остаряло и изостанало, отколкото всъщност бе.

— Липсва ти усещането, че си в центъра на събитията?

— О, не! Все някой ден трябва да свалим тенекиените шлемове, нали? А и в работата ми сега има повече хубави жени. Как е в Ню Йорк? Какво мислиш за Джонсън?

— Е, не е като Кенеди... Та с какво се занимаваш сега? Пробиваш си път във висшето общество?

— Вече не е както преди, Тони. Хората не се интересуват от съпругите на посланиците и други такива. Днес на мода са попзвездите — Бийтълс и Сила Блек^[1]. Нищо общо с хайлайфа. Сега в светската колонка влизат всички.

В обширната зала се разнесе звук от счупено стъкло. Двамата мъже прекъснаха разговора си.

— Опа! Май на някоя от дамите пиенето ѝ е дошло в повече! — възкликна Дъглас. — Тези неща не се променят.

— Някои от момичетата във вестника смучат като смокове — сви рамене Антъни.

— Още ли не близваш алкохол?

— Повече от три години.

— С тази твоя работа няма да издържиш дълго. Не ти ли липсва?

— Всеки божи ден.

Дъглас бе престанал да се смее и гледаше край него. Антъни хвърли поглед през рамото му.

— Искаш да говориш с някого? — Той се премести учтиво встрани.

— Не — примигна Дъглас. — Помислих, че някой ме гледа. Но май гледа теб. Познаваш ли я?

Антъни се обърна — и главата му се изпразни. После всичко се върна с бруталната неизбежност на бумеранг. Разбира се, че тя ще е тук. Единственият човек, за когото се опитваше да не мисли. Единственият човек, когото се бе надявал да не види никога повече.

Дошъл бе в Англия за по-малко от седмица — и ето я нея. Още на първото му излизане.

Огледа тъмночервената рокля, почти съвършения силует, който я отличаваше от всички останали жени в залата. Когато очите им се срещнаха, тя сякаш се олюля.

— Не. Едва ли е гледала теб — отбеляза Дъглас. — Виж, отправя се към терасата. Познавам я. Тя е... — Той щракна с пръсти. — Стърлинг. Съпругата на оня магнат Стърлинг. С азбеста. — Приятелят му вирна глава. — Какво ще кажеш да я последваме? Може да излезе новинка. Преди години беше в центъра на светските клюки. От вестника може да предпочетат нещо за Елвис, но човек никога не знае...

Антъни преглътна.

— Разбира се. — Оправи яката си, пое си дълбоко дъх и последва Дъглас през тълпата към терасата.

— Госпожо Стърлинг.

Тя стоеше с гръб към него, загледана в шумната лондонска улица. Косата ѝ бе подредена в изящни лъскави къдрици, на шията ѝ имаше рубини. Обърна се бавно и вдигна ръка към устата си.

Трябвало е да се случи, помисли си той. Може би това, че я вижда така, че не може да избегне срещата, означава, че най-сетне ще може да я остави в миналото. Но макар да си го помисли, нямаше представа какво да ѝ каже. Дали просто да не разменят обичайните любезности? Може би тя ще се извини и ще го остави без повече приказки. Дали се е смутила, че се срещат отново? Изпитваше ли вина? Беше ли влюбена в друг? Мислите се мятаха бясно в главата му.

Дъглас протегна ръка към нея и тя я пое, но очите ѝ бяха обърнати към Антъни. Лицето ѝ бе побеляло като платно.

— Госпожо Стърлинг? Дъглас Гардинър от „Експрес“. Запознахме се на хиподрума Аскот през лятото.

— О, да — кимна тя. Гласът ѝ трепереше. — Съжалявам — прошепна. — Аз... аз...

— Добре ли сте, мадам? Ужасно сте бледа.

— Аз... Всъщност съм малко замаяна.

— Да извикам ли съпруга ви? — Дъглас я улови за лакътя.

— Не! — каза тя рязко. — Не. — Пое си дъх. — Само чаша вода. Ако обичате.

Дъглас хвърли бърз поглед към Антъни. „Какво да правим?“

— Тони... Ще останеш ли с госпожа Стърлинг? Веднага се връщам. — Гардинър се отдалечи и когато вратата се затвори зад него, заглушавайки музиката, останаха само двамата. Очите ѝ бяха разширени и ужасени. Не можеше да говори.

— Толкова ли е зле? Да ме видиш, искам да кажа? — В гласа му се усети лека обида — не можа да се сдържи.

Тя примигна, отмести очи и отново го погледна, сякаш проверяваше дали наистина е той.

— Дженифър? Искаш ли да си тръгна? Съжалявам. Не исках да те притесня. Просто Дъги...

— Те ми казаха... казаха ми, че си мъртъв. — Накъсаните ѝ думи прозвучаха като хриптене.

— Мъртъв?

— Загинал си в катастрофата. — Тя се потеше, кожата ѝ бе восъчнобледа.

Антъни за миг се почуди дали наистина няма да припадне. Пристъпи към нея и я поведе към обезопасения перваз на терасата, а после свали сакото си, за да може да седне на него. Дженифър обхвана главата си с ръце и простена тихо.

— Не може да си тук. — Сякаш говореше на себе си.

— Какво? Не разбирам!

Тя вдигна очи.

— Бяхме в кола. Имаше катастрофа... Не може да си ти! Не може да бъде! — Погледът ѝ пробяга по ръцете му, сякаш очакваше да изчезне като видение.

— Катастрофа? — Той коленичи до нея. — Дженифър, последният път, когато те видях, беше в клуб, не в кола.

Тя клатеше глава, явно не разбираше.

— Написах ти писмо...

— Да.

— С което те молах да дойдеш с мен.

Тя кимна.

— И чаках на гарата. Ти не се появи. Помислих, че си размислила. После получих писмото ти, в което на няколко места

подчертаваше, че си омъжена.

Той го изрече спокойно, сякаш говореше за несъстояла се среща между стари приятели. Сякаш нейното отсъствие не бе разбило живота му, щастието му през тези четири години.

— Но аз идвах при теб.

Двамата се спогледаха.

Тя отново отпусна лице в ръцете си, раменете ѝ потрепериха. Той се изправи, погледна зад нея в ярко осветената зала и постави ръка на рамото ѝ. Тя трепна, сякаш докосването я опари. Антъни впи поглед в гърба ѝ през дрехата и затаи дъх. Не можеше да мисли ясно. Всъщност изобщо не можеше да мисли.

— През цялото това време — тя го погледна със сълзи в очите, — през цялото това време ти си бил жив.

— Аз реших, че... че просто не си искала да дойдеш с мен.

— Погледни! — Тя издърпа нагоре ръкава си и му показва грапавия поизбледнял белег, който загрозяваше ръката ѝ. — Бях си изгубила паметта. Все още помня съвсем малко от онова време. Лорънс ми каза, че си мъртъв. Каза ми, че...

— Не видя ли името ми във вестника? Почти всеки ден имаше материал от мен.

— Не чета вестници. Вече не. И защо да го правя?

Пълният смисъл на казаното от нея започваше да прониква в съзнанието на Антъни и той усети как губи почва под краката си. Тя се извърна към френския прозорец, сега замъглен от пара, и избърса очите си с пръсти. Той ѝ предложи носната си кърпа и тя я взе предпазливо, сякаш все още се боеше да се докосне до него.

— Не мога да остана тук — каза, когато възвърна самообладанието си. Гримът под лявото ѝ око се беше размазал и Антъни едва се сдържа да не го избърше. — Лорънс ще се чуди къде съм. — Около очите ѝ имаше леки бръчици, а сочната ѝ преди кожа сега изглеждаше суха. Момичешкото ѝ излъчване бе изчезнало, сменено с едва доловимо ново познание. Той не можеше да спре да я гледа.

— Как да се свържа с теб? — попита.

— Не можеш. — Тя поклати леко глава, сякаш се опитваше да я проясни.

— Отседнал съм в „Риджънт“ — каза Антъни. — Обади ми се утре. — Бръкна в джоба си и надраска номера върху една визитка.

Тя я взе и впи очи в нея, сякаш запечатваше подробностите в паметта си.

— Ето, заповядайте. — Дъглас най-последно се беше появил. Подаде ѝ чаша вода. — Съпругът ви говори с някакви хора край вратата. Ако искате, ще го доведе.

— Не, не, добре съм. — Тя отпи от чашата. — Благодаря ви много. Трябва да вървя, Антъни.

Начинът, по който каза името му. *Антъни*. Той осъзна, че се усмихва. Ето я, на сантиметри от него. Тя го бе обичала, тъгувала бе за него. Тя се бе опитала да дойде с него онази вечер. Четири години страдание сякаш бяха пометени с един замах.

— Вие се познавате?

Антъни чуваше като през мъгла, че Дъглас говори, видя го да се насочва към вратата. Дженифър отпи от водата, очите ѝ не се отделяха от лицето му. Той знаеше, че в следващите часове ще проклина каквито там богове бяха решили, че е забавно да запратят живота им в различни посоки, и да съжالياва за времето, което бяха изгубили. Но засега чувстваше само как сърцето му прелива от радост, защото онова, което бе мислил за изгубено завинаги, се бе върнало при него.

Тя трябваше да си върви. Изправи се, оглади косата си.

— Добре ли изглеждам?

— Изглеждаш...

— Изглеждате чудесно, госпожо Сърлинг. Както винаги. — Дъглас ѝ отвори вратата.

Тя се усмихна едва-едва, по начин, от който сърцето на Антъни се сви. Докато минаваше край него, Дженифър протегна красивата си ръка и го докосна точно над лакътя. А после влезе в препълнената зала.

Дъглас вдигна вежди, когато вратата се затвори след нея.

— Не ми казвай — промърмори. — Поредното завоевание? Ах, ти, старо куче! Винаги получаваш каквото искаш.

Очите на Антъни още бяха вперени във вратата.

— Не — отвърна тихо. — Невинаги.

Дженифър мълчеше по време на краткото пътуване до къщи. Лорънс бе предложил на един колега да го закара до дома му, което означаваше, че ще се радва на спокойствие, докато мъжете разговарят.

— Разбира се, Пип Мърчант пак е вкарал целия си капитал само в един проект.

— Той обича да рискува. Баща му беше същият.

— Ясно, крушата не пада по-далече от дървото.

Вътрешността на голямата черна кола бе изпълнена с дим от пури. Лорънс беше словоохотлив и нетърпящ възражения, какъвто ставаше обикновено в компанията на бизнесмени или след прекаляване с уискито. Тя едва го слушаше, погълната от случилото се на приема. Гледаше тихите улици, докато колата се носеше по тях, но не забелязваше красотата наоколо, случайните минувачи, прибиращи се у дома, виждаше само лицето на Антъни. Кафявите му очи, когато се бяха впили в нейните, фините бръчици, които се бяха увеличили, но някак си го правеха по-хубав, по-изискан. Тя все още усещаше топлината на ръката му върху гърба си.

Как мога да се свържа с теб?

Бил е жив през тези четири години. Бил е жив, дишал е, отпивал е кафе от чашата си и е пишел материалите си. Тя е можела да му пише, да говори с него. Да отиде при него.

Дженифър преглътна, опитвайки се да сдържи бурните емоции, които заплашваха да изригнат. Щеше да има време да се справи с всичко, довело до обстоятелството, че е тук, в тази кола, с мъж, който вече дори не намираше за необходимо да забелязва присъствието ѝ. Сега не беше моментът. Кръвта ѝ забушува във вените. Сякаш пееше: *жив е!*

Колата спря на Ъпър Уимпоул стрийт. Ерик, шофьорът, излезе от колата и отвори вратата на бизнесмена. Той се измъкна навън, като продължаваше да пуши пурата си.

— Благодаря, Лари. Тази седмица си в клуба, нали? Ще те черпя една вечеря.

— С удоволствие. — Мъжът пое тежко към входната врата, която се отвори, сякаш някой бе очаквал появата му. Лорънс гледаше как колелата му изчезват, после се обърна напред.

— Към къщи, Ерик. — И се намести в седалката.

Тя усети очите му върху себе си.

— Много си тиха. — Винаги го казваше с упрек.

— Нима? Не исках да се меся в разговора ви.

— Да. Добре. Не беше лоша вечер като цяло. — Той се облегна назад и кимна одобрително.

— Не — съгласи се Дженифър. — Изобщо не беше лоша.

[1] Английска певица, актриса и телевизионна водеща (1943 г.).
— Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съжалявам, но трябва да скъсаме. Не се измъчвай, вината не е твоя. Дейв каза, че би искал да опитаме. Моля те, не го приемай трагично, защото ще трябва да продължим да се виждаме.

В есемес от мъж до
жена

Твоя хотел, по обед. Дж.

Антъни се взря в писмото от един-единствен ред.

— Доставено на ръка тази сутрин. — Черил, секретарката, застана пред него с молив между показалеца и средния пръст. Късата й, изумително руса коса беше толкова гъста, че той за миг се почуди дали не носи перука. — Мислех да ти телефонирам, но Дон каза, че ще се отбиеш.

— Благодаря. — Той сгъна внимателно бележката и я прибра в джоба си.

— Хубава е.

— Коя?

— Новата ти приятелка.

— Много смешно.

— Наистина. Но е твърде изискана за теб. — Тя се настани на ръба на бюрото му и се вторачи в него през невъзможно черните си мигли.

— Така е, твърде е изискана за мен. И не ми е приятелка.

— О, да, забравих! Ти си имаш една в Ню Йорк. А тази е омъжена, нали?

— Стара приятелка е.

— Да бе! Знам ги тия стари приятелки. Да не я грабнеш с теб в Африка?

— Не знаех, че отивам в Африка. — Той се облегна назад в стола си и преплете пръсти на тила. — А ти си пъхаш носа навсякъде!

— Това е вестник, в случай че не си забелязал. Такава ни е работата.

Антъни почти не беше спал — сетивата му бяха твърде чувствителни към всичко около него. В три часа се бе отказал да опитва и седна в бара на хотела пред чаша кафе, като прехвърляше разговора им и се мъчеше да осмисли казаното. В малките часове едва се бе преборил с желанието да вземе такси до площада и да застане пред къщата, просто заради удоволствието да знае, че тя е вътре, само на метри от него.

Аз идвах при теб.

Черил все още го наблюдаваше. Той почука с пръсти по бюрото.

— Да — каза. — Е, добре. Според мен всички си врем носа в чуждите връзки.

— Значи е връзка все пак. В офиса сме се хванали на бас.

— Черил...

— Какво пише в писмото? Къде ще се срещнете? На някое хубаво място? Тя ли плаща за всичко, като е такава паралийка?

— Мили боже!

— Хммм, явно няма опит в извънбрачните връзки. Кажи й да си свали халката следващия път, когато оставя любовна бележка.

Антъни въздъхна.

— Ти, млада госпожице, си губиш времето като секретарка.

Тя снижи гласа си до шепот.

— Ако ми кажеш името й, ще поделя печалбата си с теб. Сумичката си я бива.

— Изпратете ме в Африка, за бога! Отрядът за разпити на конгоанската армия е нищо в сравнение с теб!

Тя се засмя гърлено и се върна при пишещата си машина.

Антъни разгъна бележката. Само при вида на този наклонен почерк той се върна обратно във Франция към бележките, пъхани под вратата му в идиличната седмица преди цяла вечност. Дълбоко в себе си той бе знаел, че тя ще се свърже с него. Подскочи, когато осъзна, че Дон е влязъл в стаята.

— Тони, главният иска да говори с теб.

— Сега?

— Не, след три седмици! Сега, разбира се! Иска да си поговорите за бъдещето ти. И не, няма да минеш под сатъра — за жалост. Май се опитва да реши дали да те изпрати в Африка. — Дон го мушна в рамото. — Ало! Да нямаш тапи в ушите? Много си отнесен.

Антъни почти не го слушаше. Вече беше единайсет и четвърт. Главният не бе от хората, които обичат да пришпорват нещата, и беше напълно възможно да го задържи цял час. Той се обърна към Черил, когато стана:

— Русокоске, направи ми една услуга. Позвъни в моя хотел. Кажим им, че имам среща с госпожа Дженифър Стърлинг в дванайсет и помоли някой да ѝ предаде, че ще закъснея, но да не си тръгва.

Черил бе самото задоволство.

— Дженифър Стърлинг?

— Казах ти, че е стара приятелка.

Дон беше с вчерашната си риза. Вечно носеше вчерашните си ризи. Освен това вечно клатеше глава.

— Исусе! Пак ли тази Стърлинг? Не ти ли омръзна да се забъркваш в каши?

— Тя е просто стара приятелка!

— А аз съм Туиги^[1]! Хайде, стига! Ела да обясниш на Големия бял вожд защо искаш да се жертваш за бунтовниците в Конго.

Видя с облекчение, че Дженифър все още е там. Изминал бе повече от половин час от определеното време за срещата. Тя седеше на малка маса в екстравагантното фоайе, чиито гипсови орнаменти наподобяваха глазурата на натруфена коледна торта. Повечето от масите бяха заети от възрастни вдовици, обсъждащи приглушено покварата в модерния свят.

— Поръчах чай — каза тя, когато Антъни седна срещу нея и се извини за пети път. — Надявам се, че не възразяваш.

Косата ѝ беше разпусната. Носеше черен пуловер и елегантен бежов панталон. Бе по-слаба отпреди. Той предположи, че сега модата е такава.

Помъчи се да успокои дишането си. Представял си беше този момент хиляди пъти, как я грабва в обятията си, страстната им повторна среща. Сега се чувстваше някак неловко заради нейното самообладание и официалната обстановка.

Появи се една сервитьорка — буташе количка, от която Дженифър взе чайник, каничка с мляко, няколко идеално нарязани сандвича с бял хляб, чашки и чинийки. Той осъзна, че е в състояние да изяде четири наведнъж.

— Благодаря.

— Ти... не използваш захар? — Тя се намръщи, сякаш се мъчеше да си припомни.

— Не.

Отпиха от чая си. Антъни на няколко пъти отвори уста да заговори, но от нея не излезе нищо. Продължи да поглежда към Дженифър крадешком, отбелязвайки познати детайли. Формата на ноктите ѝ. Китките. Начинът, по който от време на време изпъваше гръб, сякаш някакъв вътрешен глас я съветваше да седи изправена.

— Вчера преживях истински шок — каза тя накрая и остави чашката в чинийката. — Трябва да ти се извиня. Сигурно си помислил, че се държа много странно.

— Напълно разбираемо е. Не виждаш всеки ден как някой възкръсва от мъртвите.

Лека усмивка.

— Така е.

Очите им се срещнаха и се отместиха. Тя си наля още чай.

— Къде живееш сега?

— В Ню Йорк.

— През цялото време?

— Нямах особена причина да се връщам.

Поредната неловка пауза, която тя прекъсна:

— Изглеждаш добре. Много добре.

Беше права. Невъзможно бе да живееш в сърцето на Манхатън и да останеш мърляч. Тази година той се бе върнал в Англия с цял гардероб хубави костюми и с нови навици: редовно бръснене, лъснати обувки, пълно въздържание от алкохол.

— А ти изглеждаш прекрасно, Дженифър.

— Благодаря. За дълго ли си в Англия?

— Вероятно не. Може отново да замина в чужбина. — Антъни наблюдаваше лицето ѝ, за да види какъв ефект може да има тази новина върху нея. Но Дженифър само се пресегна за млякото. — Не — отвърна той и направи възпиращ жест. — Не, благодаря.

Ръката ѝ замръзна във въздуха, сякаш тя бе разочарована, че не си спомня.

— Какво смятат да ти възложат от вестника? — Постави един сандвич пред него.

— Настояват да остана тук, а аз искам да се върна в Африка. В Конго може да стане напечено.

— Не е ли много опасно?

— И какво от това?

— Значи искаш да си в епицентъра на събитията.

— Да. Тези новини трябва да се отразят. Освен това изпитвам ужас от работа на бюро. Последните няколко години бяха... — Той се опита да измисли израз, който да е неутрален. *Тези години в Ню Йорк ме крепяха да не полудея. Помогнаха ми да съществувам без теб. Иначе сигурно щях да се хвърля в някое минирано поле в чужбина...* — ... полезни — изрече накрая. — В смисъл че шефът ме е видял в различна светлина. Но сега ме сърби да се върна към онова, в което ме бива най-много.

— И няма по-безопасни места, където да задоволиш тази нужда?

— Приличам ли на човек, който умира да върши канцеларска работа?

Тя се усмихна леко.

— А синът ти?

— Рядко го виждам. Майка му предпочита да стоя настрана. — Той отпи от чая си. — Назначението в Конго няма да промени особено нещата, при положение че общуваме само чрез писма.

— Сигурно ти е трудно.

— Да. Така е.

В ъгъла засвири струнен квартет. Дженифър се извърна за миг и това му позволи да я разгледа по-спокойно — профила ѝ, леката извивка на горната устна. Сърцето му се сви и той изпита болезнената увереност, че никога няма да обича друга жена, както обичаше Дженифър Стърлинг. Четирите години не го бяха освободили, нямаше да го направят и още десет. Когато отново се обърна към него, той

осъзна, че не може да говори — иначе щеше да ѝ разкрие всичко, да излее мъката си докрай като някой, който е смъртоносно ранен.

— Хареса ли ти в Ню Йорк? — попита тя.

— Беше по-добре, отколкото да остана тук.

— Къде живееше?

— В Манхатън. Познаваш ли Ню Йорк?

— Не достатъчно, за да знам точно за какво говориш — призна тя. — А... ожени ли се пак?

— Не.

— Имаш ли приятелка?

— Излизам с една жена.

— Американка?

— Да.

— Тя омъжена ли е?

— Не. Странно, но факт.

Изражението ѝ не трепна.

— Сериозно ли е?

— Не съм решил още.

Тя се усмихна леко.

— Не си се променил.

— Нито пък ти.

— Напротив — възрази тя тихо.

Прииска му се да я докосне. Прииска му се да помете всичко от проклетата маса, да се пресегне и да я прегърне. Внезапно усети как в него се надига гняв, почувства се ограничен от това абсурдно място, от неговата официалност. Дженифър се бе държала странно предишната вечер, но поне спонтанните ѝ емоции бяха искрени.

— А ти? Добре ли живееш? — попита той, когато разбра, че тя няма да заговори.

Дженифър отпи от чая си. Изглеждаше някак отнесена.

— Добре ли живея? — Тя се замисли. — И добре, и зле. Едва ли съм по-различна от останалите.

— И все така почиваш на Ривиерата?

— Не и ако мога да избирам.

Той искаше да попита: *Заради мен ли?* Тя явно нямаше да му каже нищо сама. Къде се бе дянало остроумието ѝ? Страстта ѝ? Онзи пламък, който гореше в нея и заплашваше да изригне, било като

неочакван смях или в буря от целувки? Сега изглеждаше напълно овладяна, погребана под лъскавата външност.

В ъгъла струнният квартет направи пауза. Антъни се изпълни с отчаяние.

— Дженифър, защо ме покани тук?

Осъзна, че тя изглежда уморена, но също и трескава, върху скулите ѝ бяха избили нездрави червени петна.

— Съжалявам — продължи той, — но не искам сандвич. Не искам да седя в това място и да слушам класическа музика. Ако съм заслужил нещо, докато бях като мъртъв през последните четири години, то е правото да не се наливам с чай и да търпя любезни разговори.

— Аз... просто исках да те видя.

— Знаеш ли, когато те видях снощи на приема, все още ти бях сърдит. През цялото това време смятах, че си избрала него — или по-скоро живота, който ти предлага — пред мен. Репетирах наум какво да ти кажа, ругаех те, че не отговори на последните ми писма.

— Моля те, недей. — Тя протегна ръка и го прекъсна.

— А после те виждам и ти ми казваш, че си се опитала да дойдеш с мен. И аз трябва да преосмисля всичко, в което съм вярвал през последните четири години — всичко, което смятах за истина.

— Нека не говорим за това, Антъни — какво е могло да бъде...

— Тя постави ръцете си на масата, сякаш се канеше да раздава карти.

— Аз... просто не мога.

Седяха един срещу друг — безупречно облечената жена и напрегнатият мъж. Хрумна му мрачната и изпълнена с черен хумор мисъл, че в очите на околните сигурно изглеждат достатъчно отчаяни, за да се оженят.

— Кажи ми нещо — настоя той. — Защо живееш с човек, който явно не може да те направи щастлива?

Тя вдигна очи към неговите.

— Сигурно защото бях нелоялна към него.

— А мислиш ли, че той е лоялен към теб?

Тя издържа погледа му и премести очи към часовника си.

— Трябва да вървя.

Антъни трепна.

— Съжалявам. Няма да говоря повече за това. Просто исках да знам...

— Причината не е в теб. Наистина. Очакват ме на друго място. Той се почувства неловко.

— Разбира се. Съжалявам. Аз съм този, който закъсна. Извинявай, че ти загубих времето. — Не можеше да скрие разочарованието в гласа си. Прокле шефа си, че му бе отнел скъпоценен половин час, прокле себе си, че се е надявал напразно... и излишно е отворил стара рана.

Тя стана да си върви и един сервитьор се появи да ѝ помогне с палтото. Винаги имаше някой, който да ѝ помага, помисли си Антъни разсеяно. Просто беше такава жена. Той бе като залепен за масата.

Може би беше разчел погрешно посланието ѝ? Може би беше преувеличил силата на чувствата им през краткото време, докато бяха заедно? Мисълта за това го натъжи. Жалко би било, ако споменът за нещо прекрасно бъде заменен от друго — необяснимо и разочароващо.

Сервитьорът държеше палтото ѝ за раменете. Тя пъхна ръце в ръкавите, една подир друга, с наведена глава.

— Това ли е всичко?

— Съжалявам, Антъни. Наистина трябва да вървя.

Той се изправи.

— И няма да говорим за нищо? След всичко, което се случи? Изобщо ли не мислеше за мен, Дженифър?

Понечи да каже още нещо, но нея вече я нямаше.

Дженифър напписка зачервените си очи със студена вода за петнайсети път. Огледалото в банята показваше отражението на жена, смазана от живота. Жена, която бе толкова далеч от онази *тай-тай* преди пет години, че все едно бяха от различен биологичен вид. Пръстите ѝ проследиха сенките под очите, новите бръчки от напрежение върху челото и се запита какво ли бе видял Антъни, докато я гледаше.

Той ще те смачка, ще унищожи същността ти.

Дженифър отвори шкафчето с лекарствата и се взря в спретнатата редичка от кафяви шишенца. Не можеше да му каже, че заради вълнението си от предстоящата среща с него бе взела двойна

доза валиум. Не можеше да му каже, че го чуваше като през мъгла и бе толкова отнесена, че едва държеше чайника. Не можеше да му каже, че близостта му и това, че си спомняше всяка линия върху ръцете му и вдишваше уханието на одеколона му, я бяха парализирали.

Дженифър завъртя кранчето за топлата вода и тя се застича към отвора на мивката, разплиска се по порцелана и остави тъмни петна върху светлия ѝ панталон. Тя взе валиума от горния рафт и отвинти капачето.

Ти си силната, ти си човекът, който може да живее с тази любов и да се примири с факта, че тя никога няма да ни е позволена.

„Не съм издръжлива колкото си мислиш, Бут.“

Тя чу гласа на госпожа Кордоза долу и заключи вратата на банята. Опря ръце върху ръба на мивката. *Мога ли да го направя?*

Вдигна шишенцето и изсипа съдържанието му в отвора на мивката, като гледаше как водата отнася малките бели таблетки. Развинти следващото и бегло провери съдържанието му. Нейните малки помощници. „Всички го правят — бе отбелязала нехайно Ивон първия път, когато Дженифър установи, че не може да спре да плаче. — Лекарите ги раздават с охота. Те ще притъпят чувствата ти.“ *Вече са толкова притъпени, че не е останало нищо*, помисли си тя и посегна към следващото шишенце.

Накрая изпразни всичките и рафтът се изчисти. Тя се погледна в огледалото, докато последните хапчета изчезваха с гъргорещ звук в мивката.

В Станливил положението беше сериозно. От Международния отдел на „Нейшън“ пристигна бележка, която информираше Антъни, че конгоанските бунтовници са задържали още бели заложници в хотел „Виктория“, за да си отмъстят на правителствените войски и белите им наемници. „Стягай багажа. Историята е вълнуваща — пишеше в бележката. — Шефът иска да отидеш ти. И каза да внимаваш да не те убият или пленят.“

За пръв път Антъни не се втурна към офиса да провери какви са последните новини. Не телефонира на контактите си в Обединените нации и армията. Остана да лежи в хотелското легло и да мисли за

жена, която го бе обичала достатъчно, за да напусне съпруга си, а после, цели четири години, бе изчезнала от полезрението му.

Стресна се от почукване на вратата. Камериерката май чистеше на всеки половин час. Имаше неприятния маниер да си свирука, докато работи, и той се дразнеше от присъствието ѝ.

— Елате по-късно — извика и се обърна на една страна.

Дали единствено шокът, че го вижда жив, я бе накарал буквално да се разтрепери пред очите му? Дали днес не бе осъзнала, че някогашните ѝ чувства към него са изчезнали? Дали просто не бе дошла да го види, както се вижда стар приятел? Маниерите ѝ както винаги бяха безупречни.

Ново, колебливо почукване. Беше дори по-дразнещо, отколкото ако момичето просто отвореше вратата и влезеше. Тогава поне би могъл да ѝ кресне. Стана и отиде до вратата.

— Нали ви помолих да...

Пред него стоеше Дженифър, с пристегнат на талията колан и блеснали очи.

— Всеки ден — каза тя.

— Какво?

— Всеки месец. Всеки ден. Всеки час. — Тя замълча, после добави: — Да, всеки час. В продължение на четири години.

Коридорът край тях беше тих.

— Мислех, че си мъртъв, Антъни. Скърбях за теб. Скърбях за живота, който се надявах, че мога да имам с теб. Четях и препрочитах писмата ти, докато се разпаднаха. Мислех, че съм отговорна за твоята смърт, и се мразех толкова силно, че едва преживявах дните. Ако не беше...

Дженифър замълча.

— И после, на някакъв прием, на който дори не ми се ходеше, те видях. Теб. А ти ме питаш защо искам да те видя. — Тя си пое дълбоко дъх, сякаш да се успокои.

В другия край на коридора се чува стъпки. Антъни протегна ръка.

— Влез вътре — покани я.

— Не можех да седя у дома. Трябваше да кажа нещо, преди отново да си отидеш. Трябваше!

Антъни отстъпи навътре и тя влезе в голяма стая с двойно легло, чиито щедри размери свидетелстваха за по-високото му положение във вестника. Антъни се радваше, че поне веднъж я бе оставил подредена. От облегалката на стола висеше изпрана риза, обувките му бяха до стената. През отворения прозорец долиташе уличният шум и той побърза да го затвори. Дженифър остави дамската си чанта на стола и метна палтото на облегалката.

— Това е стъпало по-нагоре — каза той неловко. — Първия път, когато се върнах, ме настаниха в хостел на Бейзуотър Роуд. Искаш ли да пийнеш нещо? — Чувстваше се странно срамежлив, докато тя се настаняваше до малката масичка. — Да поръчам ли нещо? Кафе например? — продължи той.

Господи, как копнееше да я вземе в обятията си!

— Не съм спала — призна тя и потърка уморено лицето си. — Не можех да разсъждавам нормално, когато те видях. Опитвах се да си обясня нещата. Но ми е трудно.

— Онзи следобед, преди четири години, беше ли в колата на Фелипе?

— Фелипе? — Тя го погледна неразбиращо.

— Моят приятел от „При Алберто“. Загинал е в автомобилна катастрофа по същото време, когато аз заминах за Щатите. Тази сутрин прегледах изрезките от вестници. Пише, че с него е пътувала жена, но не се съобщава името ѝ. Само така мога да си го обясня.

— Не знам. Както ти казах вчера, все още има неща, които ми се губят. Ако не бях намерила писмата ти, сигурно и теб нямаше да си спомня. Можеше никога да не разбере, че...

— Но кой ти каза, че съм мъртъв?

— Лорънс. Не ме гледай така. Той не е жесток. Мисля, че наистина го е вярвал. — Тя замълча за миг. — Знаеше, че е имало... някакъв мъж. Прочел е последното ти писмо. След катастрофата сигурно е събрал две и две и...

— Последното ми писмо?

— Онова, с което ме молиш да се срещнем на гарата. Аз го носех с мен, когато колата катастрофира.

— Не разбирам... това не беше последното ми писмо...

— О, нека не... — прекъсна го тя. — Моля те... Твърде мъчително е...

— Какво тогава?

Тя го гледаше напрегнато.

— Дженифър, аз...

Тя пристъпи толкова близо до него, че дори в неясната светлина можеше да види миниатюрните ѝ лунички, миглите ѝ, всяка от които бе достатъчно остра да прониже мъжко сърце. Беше тук с него и все пак изглеждаше разсеяна, сякаш бе взела някакво решение.

— Бут — попита тихо, — сърдиш ли ми се? Все още?

Бут.

Той преглътна.

— Как бих могъл?

Ръцете на Дженифър проследиха очертанятията на лицето му: връхчетата на пръстите ѝ бяха толкова нежни, че едва го докосваха.

— Правили ли сме го?

Той я погледна въпросително.

— Преди? — Тя примигна. — Не си спомням. Знам само каквото пише в писмата ти...

— Да. — Гласът му пресекна. — Да, направихме го. — Почувства хладните ѝ пръсти върху кожата си и си припомни уханието ѝ.

— Антъни — промърмори Дженифър и в начина, по който произнесе името му, толкова мило и непоносимо нежно, пролича цялата ѝ любов и усещането за загуба, които изпитваше и той.

Тялото ѝ се отпусна върху неговото, той чу въздишката, която мина през нея, а после усети дъха ѝ върху устните си. Край тях въздухът сякаш застина. Устните ѝ бяха върху неговите и в гърдите му нещо се скъса. Чу я да простенва и осъзна с ужас, че очите му са пълни със сълзи.

— Съжалявам — прошепна смутено. — Съжалявам. Не знам... защо...

— Аз знам — успокои го тя. — Аз знам. — Обви ръце около врата му, зацелува сълзите, които се стичаха по бузите му, зашепна му нежно. Двамата се притискаха един към друг, очаровани, отчаяни, неспособни да повярват в обрата на събитията. Времето изчезна, целувките станаха по-настойчиви, сълзите пресъхнаха. Той издърпа пуловера ѝ през главата и я остави да разкопчае копчетата на ризата му. Изхлузи я с радостна въздишка, кожата му докосна нейната и двамата

се озоваха в леглото, увити един около друг, с пламнали тела, непохватни поради силното желание.

Той я целуна и осъзна, че се опитва да ѝ покаже дълбочината на онова, което чувства. А когато се загуби в нея и усети косата ѝ да гали лицето му, гърдите му, когато устните ѝ докоснаха кожата му, разбра, че има хора, които се допълват като късчета от мозайка.

Под него тя беше жива; караше го и той да се чувства жив. Антъни целуна белега, който се простираше до рамото ѝ, без да обръща внимание на притесненото ѝ потрепване, преди да е осъзнал какво всъщност ѝ казва: че за него този белег е красив, защото му говори, че тя го е обичала. Говори му, че е искала да бъде с него. Целуна го, защото в нея нямаше част, която да не харесва, нямаше част, която да не обожава.

Гледаше как желанието се надига в любимата му, сякаш бе дар, споделен между двамата, видя безкрайното разнообразие от изражения, които преминаваха през лицето ѝ, видя я със свалена защита, в някаква лична борба, а когато Дженифър отвори очи, се почувства благословен.

Когато го заля насладата, отново заплака, защото част от него винаги бе знаела, макар той да не искаше да повярва, че трябва да има нещо, което те кара да се чувстваш по този начин. А това, че получи взаимност, бе повече, отколкото се бе надявал.

— Познавам те — промълви тя, кожата ѝ лепнеше върху неговата, сълзите ѝ мокреха врата му. — Познавам те.

За миг той бе неспособен да говори и се загледа в тавана, усещайки хладния въздух край тях, влажните ѝ крайници, притиснати към неговите.

— О, Джени! — прошепна. — Благодаря ти, Господи!

Когато дишането ѝ се успокои, тя се повдигна на лакът и го погледна. Нещо в нея се беше променило: чертите ѝ се бяха изгладили, напрежението около очите ѝ бе изчезнало. Той я взе в обятията си и я придърпа към себе си толкова плътно, че телата им сякаш се сляха. Антъни почувства как се възбужда отново и тя се усмихна.

— Искам да кажа нещо — промълви той, — но нищо не е достатъчно... прекрасно!

Усмивката ѝ беше великолепа: широка, любяща, изпълнена с щастлива изненада.

— Не съм се чувствала така през целия си живот — призна тя.
Двамата се спогледаха.

— Или съм?

Антъни кимна. Тя се загледа в пространството.

— Е, в такъв случай... благодаря ти.

Той се засмя, а тя се отпусна върху рамото му и също прихна. Четири години сякаш се бяха стопили. Той видя ясно как ще протече животът му. Ще остане в Лондон. Ще скъса с Ева, приятелката си в Ню Йорк. Тя бе мило момиче, весела и приятна, но сега той знаеше, че всяка друга жена, с която бе имал връзка в последните четири години, бе бледа имитация на жената до него. Дженифър ще напусне съпруга си. Той ще се грижи за нея. Двамата няма да пропуснат отново шанса си. Антъни изведнъж си я представи със своя син, тримата на семеен излет, и бъдещето засия с неочаквани обещания.

Потокът на мислите му бе прекъснат от целувките ѝ, с които тя обсипваше нежно и съсредоточено гърдите, рамото и шията му.

— Знаеш ли — промълви той, като я претърколи така, че краката ѝ се преплетоха с неговите, а устните ѝ бяха само на сантиметри от неговите, — трябва да го направим отново. Просто за да сме сигурни, че си спомняш.

Дженифър не каза нищо, само притвори очи.

Този път го направи бавно. Говореше на тялото ѝ като на своето собствено. Произнесе името ѝ милион пъти, наслаждавайки се на възможността да го казва отново и отново. Шепнешком ѝ признаваше всичко, което бе изпитвал към нея.

Когато тя му каза, че го обича, направи го така, че той затаи дъх. Светът около тях забави ход и ги обгърна и накрая останаха само двамата, плетеница от чаршафи и крайници, къси и леки простенвания.

— Невероятна си... — Той видя как очите ѝ се отварят със срамежливо признание за преживяната наслада. — Бих го правил хиляди пъти само заради удоволствието да гледам лицето ти.

Антъни не беше сигурен колко време бяха в леглото заедно — сякаш всеки искаше да погълне другия през кожата си. Чуваше уличните звуци, трополене на стъпки по коридора от време на време, далечни гласове. Чувстваше диханието ѝ върху гърдите си. Целуна я по темето, прекара пръсти през оплетената ѝ коса. Изпълваше го

съвършен покой, проникнал бе дори в костите му. *У дома съм*, каза си той. *Най-сетне.*

Тя се размърда в ръцете му.

— Хайде да си поръчаме нещо за пиене — предложи той и я целуна по ключицата, по брадичката, под ухото. — Да го отпразнуваме. Чай за мен, шампанско за теб. Какво ще кажеш?

И тогава я видя, нежеланата сянка, мислите ѝ, поемащи някъде извън стаята.

— О! — възкликна тя. — Колко е часът?

Той погледна часовника си.

— Четири и двацет. Защо?

— О, не! Трябва да съм долу в четири и половина. — Тя вече бе скочила от леглото и се навеждаше да вдигне дрехите си.

— По-полека. И защо трябва да си долу?

— Госпожа Кордоза.

— Кой?

— Имам среща с икономката си. Ще ходим на пазар.

— Защо не закъснееш? Толкова ли е важен пазарът? Дженифър, трябва да поговорим — да решим какво ще правим оттук нататък. Трябва да кажа на шефа си, че няма да замина за Конго.

Тя навличаше припряно дрехите си, сякаш нищо друго нямаше значение, освен скоростта, сутиенът, панталонът, пуловерът.

— Дженифър? — Той стана от леглото, облече панталона си и затегна колана. — Не можеш да си тръгнеш просто така.

Тя беше с гръб към него.

— Знаеш, че трябва да поговорим, не можем да оставим нещата така.

— Няма за какво да говорим. — Тя отвори дамската си чанта, извади четка и атакува косата си с къси, яростни движения.

— Не разбирам.

Когато Дженифър се обърна към него, лицето ѝ бе празно, сякаш някой бе дръпнал завесата пред него.

— Антъни, съжалявам, но ние... не можем да се срещаме повече.

— Какво?

Тя извади кутия с гримове и се зае да бърше размазаната си очна линия.

— Не можеш да говориш така след онова, което направихме току-що! Не можеш просто да ми обръщаш гръб! Какво става, по дяволите?

Дженифър беше невъзмутима.

— Ти ще се справиш. Винаги се оправяш. Виж, аз... аз трябва да вървя. Много съжалявам.

Тя грабна чантата и палтото си. Зад нея вратата се затвори с решително хлопване.

Антъни се хвърли към нея и я отвори рязко.

— Не го прави, Дженифър! Не ми причинявай това отново! — Гласът му проехтя по празния коридор. — Това не е игра, за бога! Няма да те чакам още четири години!

Известно време не помръдваше, скован от шока; накрая, като проклинаше, се втурна обратно в стаята и нахлузи ризата и обувките си.

Грабна сакото и изтича в коридора, сърцето му биеше до пръсване. Втурна се към фойето по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. Видя, че вратата на асансьора се отваря, и ето я нея, токчетата ѝ почукваха бързо по мраморния под, видът ѝ беше спокоен, възстановен. Той се канеше да ѝ извика, когато чу детски глас:

— Мамо!

Дженифър коленичи и протегна ръце. Към нея вървеше жена на средна възраст, а детето се бе изтръгнало от нея. Момиченцето се хвърли в обятията на Дженифър и бе вдигнато нагоре, а гласчето ѝ отекна радостно в просторното фойе:

— Ще отидем ли в „Хамлис“? Госпожа Кордоза обеща!

— Да, миличка. Точно там отиваме. Само трябва да уредя нещо на рецепцията.

Тя пусна детето и го улови за ръката. Може би втораченият му поглед я накара да се обърне, докато вървеше към рецепцията.

Размени няколко думи със служителката и след миг вече я нямаше, излезе през остъклените врати в следобедната светлина с малкото момиченце, което бърбеше до нея.

Гледката потъна в съзнанието на Антъни като в подвижни пясъци. Той я изчака да изчезне, а после, като човек, който се буди от сън, навлече сакото си.

Тъкмо се канеше да излезе, когато портиерът забърза към него.

— Господин Бут? Дамата ме помоли да ви дам това. — В ръката му бе пъхната бележка.

Той разгъна малкото късче хартия.

Прости ми. Просто трябваше да знам.

[1] Топмодел, актриса и певица, модна икона в Англия през 60-те години. — Б.р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

*Не замисляме да си вземем съпруг и
предпочитаме живота на неомъжена жена.*

Кралица Елизабет I
до принц Ерик Шведски

Мойра Паркър отиде до стаята на машинописките и изключи транзистора, закрепен върху куп телефонни указатели.

— Ей! — запротестира Ани Джесъп. — Аз го слушах!

— Не е редно в офис да гърми популярна музика — каза твърдо Мойра. — Господин Стърлинг не обича да го безпокоят. Това е работно място. — Беше за четвърти път тази седмица.

— Повече прилича на погребално бюро. О, стига, Мойра! Ще го намаля. Денят ни минава по-бързо, като го слушаме.

— Денят ви ще минава по-бързо, ако работите по-усърдно.

Тя чу презрителния смях и вирна леко брадичка.

— В „Акме Минерал Енд Майнинг“ може да напреднете само ако показвате професионално отношение.

— И си сваляме гащичките — промърмори някой зад нея.

— Моля?

— Нищо, госпожице Паркър. Какво ще кажете да слушаме „Любими военновременни мелодии“. Те повече ли ви харесват? Например „Ще прострем прането си на линията «Зигфрид»“. — Последва нов смях.

— Ще преместя транзистора в кабинета на господин Стърлинг. Тъкмо ще разберете коя е *неговата* любима станция.

Чу недоволното мърморене, докато излизаше от стаята, но се престори на глуха. С разрастването на компанията нивото на персонала бе спаднало драстично. Днес никой не уважаваше началниците си и нехаеше за работната етика или онова, което бе постигнал господин Стърлинг.

Често се оказваше в толкова лошо настроение на път към къщи, че се озоваваше на кръстовището „Елефант Енд Касъл“, преди ръководелието да е успяло да я разсее. Понякога ѝ се струваше, че само тя и господин Стърлинг — и може би госпожа Кингстън от Счетоводния отдел — знаеха как да се държат.

Ами дрехите! Сами се наричаха „кукли“ и името беше ужасно подходящо. Кипреха се и се контеха, глупави и инфантилни, и прекарваха повече време да мислят как изглеждат в своите къси поли и абсурден грим, вместо да си гледат работата. Вчера следобед ѝ се наложи да върне три от тях. Грешен правопис, писма без дати и дори с „Искрено ваш“, въпреки че тя изрично бе казала да пишат „С уважение“. Когато им го изтъкна, Сандра вдигна очи към тавана, нехаеща, че ще я види.

Мойра въздъхна, пъхна транзистора под мишница и отбелязвайки за миг, че вратата на господин Стърлинг рядко е затворена на обед, натисна дръжката и влезе.

Срещу него седеше Мари Дрискол — и не на стола, който Мойра използваше, когато шефът ѝ диктуваше, а на бюрото му. Гледката бе толкова изненадваща, че ѝ беше нужно време да осъзнае, че той се бе отдръпнал внезапно, когато тя влезе.

— А, Мойра.

— Съжалявам, господин Стърлинг. Не знаех, че тук има още някой. — Тя хвърли остър поглед към момичето. Какво си мислеше, че прави, за бога? Всички ли се бяха побъркали? — Аз... Донесох радиото. Момичетата го пускат прекалено силно. Помислих, че ако ги смъмрите, може и да им дойде умът в главата.

— Разбирам. — Той седна на стола си.

— Притеснявах се, че може да ви безпокоят.

Настъпи дълго мълчание. Мари не помръдваше, само подръпна леко полата си, която се бе вдигнала до средата на бедрото ѝ. Мойра очакваше да стане.

Но господин Стърлинг каза:

— Радвам се, че влезе. Искрах да поговорим. Госпожице Дрискол, бихте ли ни оставили сами?

С явна неохота момичето спусна крака на пода и мина край секретарката, като пътъом я изгледа. „Слага си твърде много парфюм“,

помисли Мойра. Вратата се затвори зад нея и останаха само двамата с шефа ѝ. Както тя обичаше.

Господин Стърлинг бе правил любов с нея още два пъти в месеците след онзи първи път. Може би „правила любов“ бе леко преувеличено: и в двата случая беше много пиян, бе по-кратко и по-делово, отколкото първия път, а на следващия ден той не говореше за това.

Въпреки опитите ѝ да му покаже, че няма да е отблъснат — домашно приготвените сандвичи, които му оставяше на бюрото, красивата ѝ прическа — не се бе случило повече. И все пак тя знаеше, че е специална за него, наслаждавала се бе на тайната си, докато колежките ѝ обсъждаха шефа в стола. Разбираше напрежението, което подобна двуличност може да му причинява и макар да ѝ се искаше нещата да са различни, уважаваше възхитителната му съдържаност. В редките случаи, когато Дженифър Стърлинг се отбиваше, тя вече не се впечатляваше от блясъка ѝ. *Ако си достатъчно добра съпруга, той не би потърсил мен.* Госпожа Стърлинг така и не бе оценила какво има.

— Седни, Мойра.

Тя се настани много по-съдържано от госпожица Дрискол, като събра внимателно крака и съжали, че не носи червената си рокля. Той я харесваше в нея, беше ѝ го казвал няколко пъти.

Навън се разнесе смях и за миг Мойра се почуди дали не са намерили отнякъде друг транзистор.

— Ще кажа на момичетата да се стегнат — промърмори тя. — Сигурна съм, че шумът ви дразни.

Той сякаш не я чу. Разгръщаше документите на бюрото си. Когато вдигна поглед, отбягваше очите ѝ.

— Ще преместя Мари още днес...

— О, това е много добре...

— ... като моя секретарка.

Настъпи кратко мълчание. Мойра се опита да скрие колко е засегната. Натоварването бе станало по-голямо, каза си. Разбираемо бе той да помисли за още една секретарка.

— Но къде ще седи? — попита. — Отвън има място само за едно бюро.

— Наясно съм.

— Бихте могли да преместите Мейзи...

— Няма да е необходимо. Реших да облекча работата ти. Ти ще се преместиш... при машинописките.

Не можеше да го е чула правилно.

— При машинописките?

— Казах в отдел „Кадри“, че ще останеш на същата заплата, тъй че това е добър вариант, Мойра. Така ще имаш повече време за личния си живот. Повече време за себе си.

— Но аз не искам време за себе си.

— Хайде да не го обсъждаме. Както казах, оставаш на същата заплата и ще си най-старшата машинописка. Ти самата каза, че имат нужда някой да ги наглежда.

— Но аз не разбирам... — Тя се изправи, кокалчетата на пръстите ѝ върху транзистора бяха побелели. В гърдите ѝ се надигна паника. — Къде сбърках? Защо ми отнемате работата?

Той губеше търпение.

— Никъде не си сбъркала. Във всички фирми местят хората от време на време. Времената се променят и аз искам да освежа нещата.

— Да освежите нещата?

— Мари ще се справи чудесно.

— Мари Дрискол да върши моята работа? Но тя нищичко не разбира! Не е наясно с родезийската работна ставка, не знае телефонните номера, нито как да ви запази самолетен билет. Понятие си няма как се поддържа картотека! Вечно виси в тоалетната и си оправя грима. И закъснява за работа! Постоянно. Тази седмица два пъти ѝ правих забележка! — Думите сами излязоха от устата ѝ.

— Ще се научи! Това е само секретарска работа, Мойра.

— Но...

— Наистина съм зает. Моля те, следобед освободи бюрото си, а утре се залавяй с новите си задължения.

Шефът ѝ бръкна в кутията с пури, давайки ѝ да разбере, че разговорът е приключил. Мойра стана и за да запази равновесие, се подпря с ръка на бюрото му. В гърлото ѝ горчеше, кръвта шумеше в ушите ѝ. Струваше ѝ се, че офисът всеки момент ще се срути отгоре ѝ тухла по тухла.

Той пъкна пурата в устата си и тя чу остро щракване на малките ножички, докато изрязваше крайчето ѝ.

Тръгна бавно към вратата. Когато я отвори, внезапната тишина в офиса ѝ подсказа, че другите са знаели какво ще се случи.

Видя краката на Мари Дрискол, опънати край бюрото ѝ. Дълги, източени крака в абсурден цветен чорапогащник. Кой носи тъмносин чорапогащник в офиса и очаква да го приемат на сериозно?

Тя грабна чантата си от бюрото и се отправи с несигурни крачки през офиса към дамската тоалетна, чувствайки как погледите на любопитните и подигравките на не дотам съчувстващите изгарят гърба на синята ѝ жилетка.

— Мойра! Свирят твоята песен! „Не мога да приема мисълта, че те губя“.

— Не злорадствай, Сандра. — Последва нов взрив от смях и вратата на тоалетната се затвори зад гърба ѝ.

Дженифър стоеше насред малкия парк и гледаше премръзналите бавачки, които бърбеха край бебешките колички, чуваше виковете на децата, които се блъскаха едно в друго и се търкаляха като кегли на земята.

Госпожа Кордоза бе предложила тя да изведе Есме, но Дженифър ѝ каза, че се нуждае от свеж въздух. В продължение на четирийсет и осем часа не знаеше какво да прави със себе си, тялото ѝ все още тръпнеше от докосванията му, умът ѝ бе замаян от мисълта за случилото се. Чувстваше се съсипана от огромността на загубата. Не биваше да търси успокоение във валиума: това трябваше да се преодолее. Дъщеря ѝ щеше да е напомнянето, че е постъпила правилно. Толкова много неща искаше да му каже. Уверяваше се, че не си бе поставила за цел да го прелъсти, но знаеше, че това е лъжа. Искала бе малка частица от него, един красив, скъпоценен миг, който да отнесе със себе си. Откъде да знае, че отваря кутията на Пандора? Дори по-лошо, откъде да знае, че Антъни ще се разстрои до такава степен?

Онази вечер в посолството бе изглеждал толкова спокоен. Едва ли бе страдал колкото нея; не би могъл да чувства каквото бе изпитвала тя. Смятала го бе за по-силен от нея. Но сега не можеше да спре да мисли за него, за уязвимостта му, оптимистичните му планове

за тях двамата. И начина, по който я бе гледал, докато тя прекосяваше хотелското фоайе, за да се срещне с детето си.

Чуваше гласа му, наранен и объркан, в коридора зад нея: „Не го прави, Дженифър! Няма да те чакам още четири години!“.

„Прости ми — умоляваше го мълчаливо, хиляди пъти на ден. — Но Лорънс никога няма да ми позволи да я взема. А точно ти не би могъл да искаш от мен да я оставя. Точно ти би трябвало да ме разбереш.“

От време на време бършеше крайчеца на очите си, като винеше силния вятър или някоя песъчинка, попаднала мистериозно в тях. Чувстваше се емоционално съсипана, усещаща най-леката промяна в температурата, смазана от непостоянните си емоции.

Лорънс не е лош човек, повтаряше си постоянно. И е добър баща, посвоему. Ако му бе трудно да е мил с Дженифър, кой можеше да го вини? Колко мъже биха простили на съпругата си, че се е влюбила в друг? Понякога тя се чудеше дали, ако не беше забременяла толкова бързо, той нямаше да се отегчи от нея и да я изостави. Ала не го вярваше: Лорънс може и да не я обичаше вече, но не би приел тя да съществува някъде другаде без него.

„А Есме е моята утеха. — Тя буташе люлката на дъщеря си и гледаше как крачетата ѝ летят нагоре, а къдриците ѝ се полюшват силно от рязкото движение. — Притежавам повече, отколкото много други жени.“ Както ѝ бе казал веднъж Антъни, има утеха в това да знаеш, че си постъпил правилно.

— Мамо!

Дороти Монкрийф си бе изгубила шапката и търсенето ѝ разсея за миг Дженифър; двете момиченца я следваха около люлките и въртележката и надничаха под пейките, а накрая шапката бе открита върху главата на друго дете.

— Не е хубаво да се краде — отбеляза сериозно Дороти, докато вървяха през площадката.

— Да — съгласи се Дженифър, — но не мисля, че момченцето я е откраднало. Сигурно не е знаело, че шапката е твоя.

— Ако не знаеш кое е правилно и кое не, значи си глупав — заяви Дороти.

— Глупав! — повтори очаровано Есме.

— Възможно е — призна Дженифър. Завърза по-здраво шала на дъщеря си и отново ги изпрати да си играят, този път на пясъчната площадка, със заръки в никакъв случай да не се замерят с пясък.

„Скъпи мой Бут — написа тя в едно от хилядите въображаеми писма, които бе съчинила през последните два дни, — моля те, не ми се сърди. Знаеш, че ако имаше някакъв начин да дойда с теб, какъвто и да е, щях да го направя...“

Тя нямаше да изпрати писмо. Какво имаше за казване, освен онова, което вече му бе казала? „След време той ще ми прости — уверяваше се тя. — Ще има добър живот.“

Дженифър се опита да не разсъждава върху очевидния въпрос: а как ще живее тя? Как ще продължава, като знае каквото знае сега? Очите ѝ отново се бяха зачервили. Извади носната кърпа от джоба и ги попи, като се извърна, за да не привлича вниманието. Може би все пак щеше да отскочи до лекаря си. Просто малко помощ, за да изкара следващите няколко дни.

Вниманието ѝ бе привлечено от фигура в палто от туид, която вървеше през тревата към къта за игра. Краката на жената се движеха решително, с някаква машинална упоритост, въпреки калната трева. Тя с изненада осъзна, че това е секретарката на съпруга ѝ.

Мойра Паркър дойде право при нея и застава толкова близо, че Дженифър трябваше да отстъпи крачка назад.

— Госпожице Паркър?

Устните ѝ бяха плътно стиснати, очите ѝ блестяха решително.

— Вашата икономка ми каза къде сте. Може ли да поговорим?

— Да. Разбира се. — Тя се обърна за миг. — Милички? Доти? Есме? Няма да ходя далеч.

Децата вдигнаха очи за миг и подновиха заниманието си.

Двете повървяха няколко метра, като Дженифър се движеше така, че да може да вижда момиченцата. Обещала бе на бавачката на Монкрийф, че ще върне Дороти в четири часа, а вече беше четири без четвърт. Тя се насили да се усмихне.

— Какво има, госпожице Паркър?

Мойра бръкна в износена чанта и извади дебела папка.

— Това е за вас — каза рязко.

Дженифър пое папката от нея. Отвори я и веднага постави ръка върху листите, защото вятърът заплашваше да ги отвее.

— Не ги губете! — Това бе заповед.

— Съжалявам... Не разбирам. Какво е това?

— Хората, на които той е плащал.

Когато Дженифър я погледна озадачено, Мойра продължи:

— Мезотелиом. Заболяване на белите дробове. Това са работници, на които е плащал, защото е искал да прикрие факта, че са се разболели неизлечимо, докато са работили за него.

Дженифър вдигна ръка към главата си.

— Какво?

— Съпругът ви. Онези, които вече са починали, са най-отдолу. Семействата им трябваше да подпишат писмена декларация, че няма да говорят, за да получат парите.

Дженифър се опитваше да осмисли онова, което ѝ казваше жената.

— Мъртви? Писмена декларация?

— Накара ги да потвърдят, че той не носи отговорност. Плати на всички. Южноафриканците взеха съвсем малко. Тукашните работници му струваха повече.

— Но азбестът не вреди на никого. Просто някакви досадници в Ню Йорк се опитват да обвинят него. Лорънс ми го каза.

Мойра сякаш не я слушаше. Прекара ръката си по листа най-отгоре на купчинката.

— Подредени са в азбучен ред. Може да говорите със семействата, ако искате. Повечето адреси са най-отгоре. Съпругът ви се ужасява, че вестниците може да се докопат до всичко това.

— Но той каза, че профсъюзите... Че те просто...

— Другите компании имат същия проблем. Чух го в няколко телефонни разговора, които той проведе с „Гудазбест“ в Америка. Финансират проучване, за да изкарат азбеста безвреден.

Жената говореше толкова бързо, че главата на Дженифър се замая. Тя погледна към двете деца и видя, че се замерят с пясък.

Мойра Паркър каза многозначително:

— Сигурно разбирате, че ако някой научи какви ги е вършил, това ще го съсипе. Което, впрочем, ще стане рано или късно. Няма начин. Такива неща се разчуват.

Дженифър държеше папката предпазливо, сякаш беше заразна.

— Защо я давате на мен? Какво ви кара да мислите, че бих искала да навредя на съпруга си?

Изречението на Мойра Паркър се промени и стана някак виновно. Устните ѝ се изпънаха в тънка червена линия.

— Заради това. — Тя извади омачкано парче хартия и го пхна в ръцете на Дженифър. — Дойде няколко седмици след катастрофата. Преди няколко години. Той не знае, че съм го запазила.

Дженифър го разгъна, вятърът се опитваше да го изтръгне от пръстите ѝ. Познаваше почерка.

Заклех се, че няма да те потърся повече. Но след шест седмици не се чувствам по-добре. Да съм без теб — на хиляди километри от теб — това изобщо не е облекчение. Фактът, че вече не се измъчвам от твоята близост и не се изправям пред ежедневни доказателства, че съм неспособен да имам единственото, което истински желая, не ми донесе облекчение. Той само влоши нещата. Бъдещето ми прилича на безрадостен пуст път.

Не знам какво се опитвам да кажа, скъпа Джени. Може би, че тази врата още е широко отворена, ако все пак чувстваш, че си взела погрешното решение.

А ако чувстваш, че решението ти е било правилно, знай поне това: някъде в този свят има един мъж, който те обича, който разбира колко си добра, умна и уникална. Мъж, който те е обичал винаги и въпреки страданието, което си причинява, подозира, че винаги ще те обича.

Твой Б.

Дженифър се бе вторачила в писмото, а кръвта се бе оттекла от лицето ѝ. Погледна датата. Преди четири години. Точно след катастрофата.

— И казахте, че Лорънс го е прочел?

Мойра Паркър погледна към земята.

— Той ме накара да закрия пощенската кутия.

— Знаел е, че Антъни е жив? — Тя трепереше.

— Не знам нищо за историята ви. — Мойра Паркър подръпна яката си. Изражението ѝ беше неодобрително.

Стомахът на Дженифър се сви на ледена топка. Усети как останалата част от нея се втвърдява около нея.

Мойра Паркър щракна закопчалката на чантата си.

— Както и да е, можете да правите с това каквото сметнете за добре. Ако ще да го обесят, пет пари не давам!

Тя продължи да мърмори и след като се обърна и си тръгна. Дженифър се отпусна на една пейка, без да обръща внимание на двете деца, които безгрижно си сипеха пясък в косите. Отново прочете писмото.

Отведе Дороти Монкрийф у дома при бавачката ѝ и помоли госпожа Кордоза да заведе Есме в сладкарницата.

— Купи ѝ близалка, а може и бонбони за смучене. — Тя застана до прозореца и ги гледаше как вървят по улицата, дъщеричката ѝ подскачаше нетърпеливо в очакване на лакомствата. Когато завиха зад ъгъла, тя отвори вратата към кабинета на Лорънс, стая, в която влизаше рядко и която бе забранена за Есме, иначе малките ѝ любопитни пръстчета можеха да разместят някоя от ужасно ценните вещи.

След това не можеше да каже защо отиде там. Винаги бе мразила обстановката: мрачните махагонови лавици, пълни с книги, които той никога не четеше, миризмата на пури, трофеите и грамотите за постижения, които тя не признаваше — бизнесмен на годината, най-добър стрелец, първо място на голф турнира през 1962 година. Съпругът ѝ рядко използваше кабинета си: той беше каприз, място, което предлагаше на гостите си от мъжки пол, за да „избягат“ от жените, убежище, където уж можеше да намери спокойствие.

От двете страни на камината имаше по един удобен фотьойл, седалките им бяха почти нови. От осем години в камината не бе пален огън. Кристалните чаши върху скрина никога не бяха пълнени със скъпо уиски от гарафата, която стоеше до тях. Стените бяха осеяни със снимки на Лорънс, здрависващ се с колеги бизнесмени, на посещение при известни личности — южноафриканския министър на търговията, херцога на Единбург. Беше място, предназначено за очите на гостите,

още една причина да му се възхищават. *Лорънс Стърлинг, успялото копеле.*

Дженифър стоеше на вратата, до кутията със скъпи голф стикове и ловната пушка в ъгъла. Буцата, която усещаше в гърдите си, ѝ пречеше да диша. Взе един стик за голф и пристъпи в средата на стаята. От гърлото ѝ се изтръгна лек звук, като въздишката на някой, който е завършил тежко състезание. Вдигна стика над главата си, сякаш да направи съвършения удар, и с все сила удари гарафата. Из стаята се разлетяха парченца стъкло, тя замахна отново, този път към стените, рамките на снимките се разтрошиха, трофеите изпадаха от стойките си. Замахна към подвързаните с кожа книги и тежките стъклени пепелници. Удряше яростно, методично, крехката ѝ фигура кипеше от гняв, който дори сега продължаваше да изригва в нея.

Изби книгите от лавиците, снимките от поставката над камината. Мяташе стика като брадва и нацепи тежкото бюро в джорджиански стил, а после замахна встрани. Удряше, докато я заболяха ръцете и цялото ѝ тяло се обля в пот, а дъхът ѝ започна да излиза на пресекулки. Най-сетне, когато не остана нищо за чупене, застана сред стаята, върху счупеното стъкло, което хрущеше под обувките ѝ, и отметна потна къдрица от челото си, за да види какво е свършила. *Прекрасната госпожа Стърлинг, приятната госпожа Стърлинг. Уравновесена, спокойна, потисната. С угаснал пламък в гърдите.*

Дженифър Стърлинг пусна изкривения стик в краката си. Обърса ръце в полата, измъкна късче стъкло, което пусна внимателно на пода, и излезе от стаята, като затвори вратата след себе си.

Госпожа Кордоза седеше в кухнята с Есме, когато Дженифър обяви, че отново излизат.

— Може би детето иска да хапне нещо? Сигурно вече е гладна.

— Не искам да излизам — припя и Есме.

— Няма да се бавим много, миличка — каза хладно Дженифър.
— Госпожо Кордоза, вие може да си вървите, давам ви половин ден почивка.

— Но аз...

— Повярвайте ми, за ваше добро е.

Тя се наведе и взе в ръце дъщеря си, куфара, който току-що бе опаковала, бонбоните в кафявата кесия, без да обръща внимание на недоумението на икономката. След това излезе от къщата, спусна се по стълбите и махна на едно такси.

Видя Лорънс още докато отваряше двойната врата — стоеше пред кабинета си и разговаряше с млада жена, седнала на стола зад бюрото си. Чу поздравителни от служителите, собствения си учтив отговор и бе леко изненадана, че може да се държи толкова нормално.

— Колко е пораснала само!

Дженифър погледна към Есме, която я стискаше за ръката, после към жената, която бе възкликнала.

— Сандра, нали? — попита.

— Да, госпожо Стърлинг.

— Нали не възразявате Есме да си поиграе малко на пишещата ви машина, докато аз се отбия при съпруга си?

Глезена и милвана от жените, които тутакси я наобиколиха, Есме бе очарована, че ще ѝ позволят да пипа клавиатурата. Дженифър отметна косата от лицето си и влезе в офиса на Лорънс. Приближи секретарското бюро, където стоеше той.

— Дженифър? — Вдигна вежди въпросително. — Не те очаквах.

— Може ли да поговорим? — попита тя.

— В пет трябва да излизам.

— Няма да отнеме много време.

Той я побутна към кабинета си, затвори вратата и ѝ посочи стол. Леко се ядоса, когато тя отказа да седне, и се отпусна тежко в собствения си кожен стол.

— Е?

— Какво съм сторила, че ме мразиш толкова?

— Моля?

— Знам за писмото.

— Какво писмо?

— Което си взел от пощата преди четири години.

— О, онова ли — рече той пренебрежително. Доби израза на човек, когото упрекват, че е забравил да купи нещо от бакалията.

— Знаел си, а ме остави да мисля, че е мъртъв. Остави ме да мисля, че съм виновна.

— Реших, че сигурно е мъртъв. А и това е минала история. Не виждам смисъл да се връщаме към нея. — Той се пресегна и извади пура от сребърната кутия на бюрото си.

Дженифър за миг си помисли за онази в кабинета му у дома, изкривена и посипана със счупени стъкла.

— Смисълът е, Лорънс, че ти ме наказваше ден след ден и ме остави да се самонаказвам. Какво съм ти сторила, за да заслужи това?

Той изхвърли клечката в пепелника.

— Знаеш много добре какво направи.

— Остави ме да мисля, че съм го убила!

— Не ме интересува какво си мислела ти. Аз нямам нищо общо. Както и да е, казах ти вече, това е минала история. Наистина не виждам защо...

— Не е минала. Защото той се върна.

Това привлече вниманието му. Тя подозираше, че секретарката може да подслушва на вратата, затова гледаше да не повишава тон.

— Точно така. И аз те оставям, за да бъда с него и с Есме, разбира се.

— Не ставай смешна!

— Говоря сериозно.

— Дженифър, никой съд на света няма да позволи детето да остане при майка прелюбодейка — майка, която не може да изкара деня без една кофа хапчета. Доктор Харгрийвс ще свидетелства колко точно вземаш.

— Вече ги няма. Изхвърлих ги.

— Нима? — Той отново погледна часовника си. — Поздравления. Значи, вече колко... цели двацет и четири часа си издържала, без да се дрогираш? Сигурен съм, че в съда ще ти се възхитят. — Той се засмя, доволен от отговора си.

— А дали няма да се възхитят и на папката за белодробното заболяване?

Тя забеляза внезапното стягане на челюстта му, проблясъка на несигурност.

— Какви ги говориш?

— Бившата ти секретарка ми я даде. Имам имената на всички твои служители, които са се разболели и починали през последните десет години. Какво точно беше? — Тя произнесе думата внимателно, сричка по сричка: — Ме-зо-те-ли-ом^[1].

Цветът се оттече от лицето му толкова бързо, че тя се изплаши да не припадне. Съпругът ѝ стана от стола и мина край нея към вратата. Отвори я, надзърна, а после я затвори плътно.

— За какво говориш?

— Имам цялата информация, Лорънс. Дори имам банковите извлечения за сумите, които си им изплатил.

Той отвори рязко едно от чекмеджетата и зарови в него. Когато вдигна глава, изглеждаше поразен. Пристъпи към нея и тя бе принудена да срещне погледа му.

— Ако ме съсипеш, Дженифър, аз ще съсипя теб.

— Да не мислиш, че ми пука?

— Никога няма да ти дам развод.

— Чудесно — каза тя, безпокойството му усили решимостта ѝ. — Значи ще бъде така. Есме и аз ще се настаним наблизко и ти ще можеш да я виждаш. Двамата с теб ще сме съпруг и съпруга само на име. Ще ми дадеш разумна рента, за да издържам детето си, а в замяна аз ще се постарая тези документи да не станат публично достояние.

— Опитваш се да ме изнудваш?

— О, твърде съм глупава за подобно нещо, Лорънс, както ти постоянно ми повтаряше през годините. Не, просто ти казвам какъв ще бъде животът ми. Ти може да запазиш любовницата си, къщата си, бъдещето си и... твоята репутация. Никой от колегите ти няма да узнае. Но аз никога повече няма да се върна при теб.

Той явно не бе предполагал, че тя знае за любовницата. Видя как лицето му се изопна от безсилна ярост и тревога. После тези чувства бяха потулени от опит за помирителна усмивка.

— Дженифър, ти си разстроена. Появата на този човек сигурно ти е подействала като шок. Защо не се прибереш у дома, ще поговорим за това по-късно?

— Дала съм документите на съхранение при един човек. Ако нещо се случи с мен, той знае какво да прави.

Лорънс никога не я беше гледал с такава злоба. Тя стисна поздравно дамската си чанта.

— Ти си курва! — изръмжа накрая.

— С теб — да — отвърна тя тихо. — Защото със сигурност не го правех от любов.

На вратата се почука и влезе новата му секретарка. Начинът, по който погледът на момичето пробяга между тях, беше повече от красноречив. Поведението ѝ засили куража на Дженифър.

— Е, това беше всичко, което исках да ти кажа. Трябва да тръгвам, скъпи — произнесе равно. Приблужи и го целуна по бузата. — Ще ти се обаждам. Довиждане, госпожице... — Тя изчака.

— Дрискол — каза момичето.

— Дрискол. — Тя ѝ отправи усмивка. — Разбира се.

Мина край секретарката, взе дъщеря си и с разгуптяно сърце отвори двойната врата, донякъде очаквайки да чуе гласа му, стъпките му зад себе си. Слезе бързо по стълбите два етажа по-долу, където я чакаше таксито.

— Къде отиваме? — попита Есме, докато Дженифър я настаняваше на мястото до себе си. Стискаше в ръка бонбоните, които ѝ бяха дали машинописките.

Дженифър се наведе напред, отвори малкото прозорче и каза на шофьора, надвиквайки шума от уличното движение в този натоварен час:

— Към хотел „Риджънт“, ако обичате. И побързайте!

По-късно тя си припомни двайсетминутното пътуване, осъзнавайки, че бе гледала многолюдните улици, скъпите витрини с очите на турист, чуждестранен кореспондент, някой, който не ги е виждал никога преди. Животът ѝ, какъвто го познаваше, бе приключил, и ѝ се искаше да запее.

Ето как Дженифър Стърлинг се сбoguва със стария си живот, с дните, когато бе ходила по тези улици с пазарски торби, пълни с неща, които не значеха нищо за нея. Точно на това място, близо до Мерилебън Роуд тя бе чувствала ежедневно някакво вътрешно съпротивление, докато приближаваше къщата, която вече не възприемаше като дом, а като някакъв вид изкупление.

Ето го площадът, мина бързо край очите ѝ, с нейната смълчана къща, свят, където бе живяла със съзнанието, че няма нейна мисъл или

действие, които да не предизвикат язвителните коментари на мъжа, когото бе направила толкова нещастен, че му оставаше единствено да я наказва постоянно — с мълчание, безмилостни обиди и атмосфера, в която изпитваше постоянен студ, дори посред лято.

Едно дете може да те предпази от всичко това, но стига толкова. Макар действията ѝ да означаваха, че ще се опозори в очите на околните, тя щеше да покаже на дъщеря си, че има и друг живот. Живот, при който не се разчита на анестезия. Начин, при който не се налага да преживееш живота си като извинение за това, което си.

Тя мерна прозореца на проститутките; потропващите момичета се бяха изнесли на друго място. *Надявам се да живеете по-добре*, каза им мълчаливо. *Надявам се да се освободите от онова, което ви задържаше там. Всички заслужават втори шанс.*

Есме все още хапваше от бонбоните и разглеждаше улиците през другия прозорец. Дженифър прегърна малкото момиченце и го притегни към себе си. Тя разви нов бонбон и го пъхна в устата си.

— Къде отиваме, мамо?

— Ще се срещнем с един приятел, а после ни чакат приключения, миличка — обясни ѝ тя, внезапно изпълнена с ентузиазъм. *Аз нямам нищо*, помисли си. *Нищичко.*

— Приключения?

— Да. Приключения, които трябваше да ни се случат преди много, много време.

Информацията за страница четвърта, отнасяща се до преговорите за разоръжаването, няма да е водеща, помисли си Дон Франклин, докато заместникът му очертаваше алтернативите. Щеше му се жена му да не бе сложила лук в сандвичите с пастет. От тях винаги го болеше стомахът.

— Ако преместим рекламата за пастата за зъби тук, може да запълним това пространство с танцуващия свещеник — предложи заместникът му.

— Мразя тази история.

— Тогава театралната рецензия?

— Вече е на осемнайсета страница.

— Каква е тази посетителка?

Дон вдигна очи и видя една жена, която вървеше бързо през офиса. Облечена бе в къс черен тренчкот и държеше русокосо момиченце за ръка. Гледката на малко дете в офиса накара Дон да се почувства неловко, все едно бе видял войник в пола. Не беше редно. Жената спря и попита нещо Черил, а тя посочи към него.

Моливът му бе пъхнат в тъглчето на устата, когато тя приближи.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но трябва да говоря с Антъни О'Хеър — каза тя.

— А вие сте?

— Дженифър Стърлинг. Приятели сме. Идвам от хотела му, казаха ми, че го е напуснал. — Очите ѝ бяха разтревожени.

— Нали вие донесохте бележката преди няколко дни? — обади се Черил.

— Да, аз — отвърна жената.

Дон видя как Черил я огледа от главата до петите. Детето държеше наполовина изядена близалка, която бе оставила лепкава следа върху ръкава на майка ѝ.

— Той замина за Африка — каза той накрая.

— Какво?

— Замина за Африка.

Тя замръзна на място, детето също.

— Не! — Гласът ѝ пресекна. — Не е възможно! Дори не беше решил дали ще ходи.

Дон извади молива от устата си и сви рамене.

— Новините се променят бързо. Тръгна вчера, взе първия полет дотам. Ще пътува през следващите няколко дни.

— Но аз трябва да говоря с него!

— Не може да се свържете. — Той видя, че Черил го наблюдава. Две от другите секретарки си шепнеха нещо.

Жената беше побледняла.

— Все има някакъв начин да се свържа с него. Не е заминал отдавна.

— Може да е навсякъде. Това е Конго. Там няма телефони. Ще телеграфира, когато му се удаде възможност.

— Конго? Но защо, за бога, е заминал толкова бързо? — Гласът ѝ се беше превърнал в шепот.

— Кой знае? — Той я изглежда многозначително. — Може би е искал да се махне оттук. — Усещаше присъствието на Черил, която се преструваше, че сортира купчина вестници.

Жената сякаш бе изгубила способността да мисли. Ръката ѝ се вдигна към лицето. За един ужасен миг той помисли, че може да заплаче. Ако имаше нещо по-лошо от дете в редакцията на вестник, то това беше ридаеща жена с дете в редакцията на вестник.

Тя си пое дълбоко дъх, в опит да се успокои.

— Ако говорите с него, ще му кажете ли да ми телефонира? — Бръкна в чантата си, от която извади хартиена папка, натъпкана с документи, а после няколко измачкани плика, поколеба се и мушна и тях в папката. — И му дайте това. Той знае какво означава. — Тя надраска една бележка, откъсна я от бележника си и я пхна най-отгоре. Остави папката на бюрото пред него.

— Разбира се.

Жената го улови за ръката. Носеше пръстен с диамант с размерите на проклетия Кохинор.

— Нали ще му я предадете? Много е важно. Отчайващо важно.

— Разбирам. Сега, ако ме извините, трябва да работя. Това е най-напрегнатото време от деня. Имаме крайни срокове.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Съжалявам. Моля ви, постарайте се да я получите. Моля ви!

Дон кимна.

Тя изчака, очите ѝ не се отделяха от лицето му, може би искаше да се увери, че наистина ще го направи. След това, хвърляйки последен поглед наоколо, сякаш не вярваше, че О'Хеър го няма в офиса, хвана дъщеря си за ръчичката.

— Извинете ме за безпокойството.

Изглеждаше някак по-смалена, отколкото при влизането си. Пое бавно към вратата, сякаш нямаше представа къде отива. Малцината, събрали се около бюрото на заместника, я гледаха как си тръгва.

— Конго, значи — каза след миг Черил.

— Трябва да се погрижа за четвърта страница. — Дон се вторачи в бюрото си. — Хайде да пуснем танцуващия свещеник.

Едва три седмици по-късно някой реши да почисти бюрото на помощник-редакторите. Сред старите коректури и индиговите копия изскочи опърпана папка.

— Кой е Б.? — Дора, временната секретарка, я разгърна. — Да не е нещо за Бентинк? Той не си ли тръгна преди два месеца?

Черил, която се разправяше по телефона за пътни разноски, сви рамене, без да се обърне — само постави ръка върху слушалката.

— Ако не е ясно на кого е, прати я в библиотеката. Така Дон няма да ти се кара после. — Побърза да се поправи: — Макар че винаги го прави. Но поне няма да е за това.

Папката се озова в количката със старите издания на „Кой кой е“ на път към архива в недрата на сградата.

За да се появи отново чак след четирийсет години.

[1] Форма на рак, предизвикана от промишлена среда (азбест). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

Между мен и теб е свършено.

В есемес от мъж до
жена

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

2003 година

Вторник. „Червения лъв“? Какво ще кажеш? Джон Х

Той се появи двацет минути след уговорения час, обгърнат от хладен въздух и с цял куп извинения. Радиоинтервюто се бе проточило повече от очакванията му. Срецнал бе състудент, звуков инженер, мъжът искал да си поговорят. Би било грубо да не му обърне внимание.

Но не е грубо да ме оставиш да те чакам сама в кръчма, отговори му тя наум. Не искаше да разваля настроението, затова се усмихна.

— Изглеждаш чудесно — отбеляза той, докосвайки я по бузата.
— Нова прическа?

— Не.

— А. Значи просто прекрасна както винаги. — И с това изречение закъснението му бе забравено.

Облечен беше в тъмносиня риза и жълто-кафяво сако; веднъж тя се бе пошегувала, че това е писателската униформа. Ненатрапчива, в убити тонове, скъпа. Такъв си го представяше, когато не бе с него.

— Как беше в Дъблин?

— Натоварено. Напрегнато. — Той свали шала от врата си. — Имам нов пиар, Рос, която държи да вмъква по нещо във всяка петнайсетминутна почивка. Нарезжда ми дори кога да ходя до тоалетната.

Ели се засмя.

— Какво пиеш? — Той направи знак на един сервитьор, забелязвайки, че чашата ѝ е празна.

— Бяло вино. — Тя не бе възнамерявала да пие повече: опитваше се да спре алкохола, но стомахът ѝ бе свит и само той можеше да я отпусне.

Джон разказваше за командировката си, продадените книги, промените в крайбрежната улица на Дъблин. Тя го наблюдаваше, докато говори. Някъде бе прочела, че можеш да видиш как действително изглежда някой в първите пет минути от срещата с него. После всичко е оцветено от онова, което си мислиш за човека. Това я успокояваше в утрините, когато се будеше с подуто лице след запои или с боцкане в очите поради липса на сън. „Ти винаги ще си красив за мен“, каза му тя наум.

— Значи днес не работиш?

Тя се върна към разговора.

— Днес имам почивен ден. Работих миналата събота, нали помниш? Но смятам да отскоча до офиса все пак.

— Върху какво работиш?

— О, нищо особено. Намерих интересно писмо и исках да се разровя в архива, за да видя дали няма и други.

— Писмо?

— Да.

Джон вдигна вежди.

— Старо е. От 1960 година. — Тя не знаеше защо е толкова съдържана, ала не ѝ се искаше да му покаже буйния изблик на чувства върху страниците на писмото. Боеше се да не си помисли, че има някаква скрита причина да му го покаже.

— Аха. Тогавашният морал е бил много по-строг отсега. Обичам да пиша за този период. Много по-лесно се създава напрежение.

— Напрежение?

— Сблъсък между онова, което искаме, и онова, което ни е разрешено.

Тя погледна към ръцете си.

— Наясно съм.

— Опитът да се преодолеят границите... всички тези пуритански правила на поведение.

— Кажи го отново. — Очите ѝ срещнаха неговите.

— Недей! — промърмори той и се усмихна широко. — Не в ресторанта. Лошо момиче!

Тя усети натиска на крака му върху своя. След малко щяха да отидат в апартамента ѝ и тя щеше да го има само за себе си около час. Нямахше да ѝ е достатъчно, никога не бе достатъчно, но мисълта за

тялото му, притиснато към нейното, вече я караше да се чувства замаяна.

— Още ли искаш... да ядеш? — попита го бавно.

— Зависи...

Очите им отново се срещнаха. За нея в бара не съществуваше никой и нищо освен него.

Той се размърда в стола си.

— О, да не забравя, на седемнайсети заминавам...

— Нова обиколка? — Краката му се увиха около нейните подмасата.

Тя се мъчеше да се съсредоточи върху онова, което казва.

— Тия издатели наистина не ти дават мира.

— Не — каза той. — Почивка.

Последва кратка пауза. И после се появи тя. Силна болка, нещо като удар, точно под ребрата. Най-чувствителната част от тялото ѝ.

— Колко хубаво. — Ели издърпа краката си. — Къде ще ходиш?

— Барбадос.

— Барбадос. — Тя не успя да прикрие изненадата в гласа си. Барбадос. Не къмпинг в Бретан. Не някаква хижа на далечен братовчед в прогизналия от дъжд Девън. Барбадос не предполага досадна семейна почивка. Предполага лукс, бял пясък, жена по бикини. Барбадос предполага удоволствие, това е дестинация, която намеква, че бракът им още е важен за него. И че сигурно ще правят секс.

— Вероятно няма да има достъп до интернет, а и телефонната връзка ще е трудна. Просто да знаеш.

— Слабо покритие.

— Нещо от този род.

Тя не знаеше какво да каже. Усещаше гняв към него, макар да съзнаваше, че няма право на това. Той не ѝ беше обещавал нищо, нали?

— Всъщност трудно може да се нарече почивка, когато има малки деца — продължи той и отпи от питието си. — Просто смяна на мястото.

— Нима?

— Няма да повярваш колко багаж трябва да влачи човек. Проклетите детски колички, столчетата за храна, памперсите...

— Няма.

Седяха мълчаливо, докато пристигна виното. Той ѝ наля, подаде ѝ чашата. Мълчанието се проточи, стана опасно, катастрофално.

— Не мога да променя факта, че съм женен, Ели — каза той накрая. — Съжалявам, че те наранявам, но не мога да не отида на почивка, защото...

— ... ревнувам — довърши тя. Мразеше се, когато говореше така. Мразеше се, че седи тук като нацупена тийнейджърка. Но все още се опитваше да преглътне значението на Барбадос и това, че две седмици ще се опитва да не си представя как той прави любов с жена си.

Сега е моментът да си тръгна, каза си тя и вдигна чашата към устните си. Сега е моментът един разумен човек да събере останките от самоуважението си, да обяви, че заслужава повече и да си тръгне, за да намери някой, който може да му се отдаде докрай, а не да получава откраднати обеда и мрачни празни вечери.

— Още ли искаш да отидем в апартамента ти?

Той я наблюдаваше внимателно, изражението му бе извинително, върху лицето му се бе отпечатало съзнанието за това, което ѝ причинява. Този мъж. Това минно поле.

— Да — отвърна тя.

Във всеки вестник има йерархия, а библиотекарите са някъде в дъното ѝ. Не толкова ниско, колкото готвачите в стола или охраната, но нямат нищо общо с хроникьорите, редакторите и репортерите, които съставляват журналистическия екип, лицето на изданието. Библиотекарите са помощният персонал, невидими, недооценени, задължението им е да изпълняват нарежданията на ония, които са по-важни. Но, изглежда, никой не бе обяснил това на мъжа в тениската с дълги ръкави.

— Днес не приемаме заявки. — Той посочи написана на ръка бележка, залепена върху онова, което би трябвало да е гишетото.

Съжаляваме — архива няма да работи до понеделник. На повечето заявки можете да получите

отговор онлайн — моля, опитайте първо там, а при спешни случаи наберете вътрешен 32.

Когато тя отново вдигна поглед, него вече го нямаше.

Би могла да се обиди, но все още мислеше за Джон и как бе поклатил глава, докато обличаше ризата си през главата преди час.

— Ау! — възкликна той. — Досега не бях правил толкова сърдит секс.

— Недей да недоволстваш — отвърна тя, словоохотлива след временното разтоварване. Лежеше върху завивката и гледаше през капандурата към сивите октомврийски облаци. — По-добре е от никакъв.

— Хареса ми. — Той се наведе и я целуна. — Харесва ми идеята да ме използваш. Просто средство за твоето удоволствие.

Тя го замери с възглавница. Чертите му бяха омекнали: все още мислеше за нея — бегла идея, бегъл спомен за онова, което току-що се бе случило помежду им. Все още бе *неин*.

— Мислиш ли, че щеше да е по-лесно, ако сексът не беше толкова добър — попита тя и отметна косата от очите си.

— Да. И не.

Защото ти няма да си тук, ако не е сексът?

Ели седна изправена в леглото — изведнъж се почувства неловко.

— Ясно — отвърна бързо. Целуна го по бузата, а после, за всеки случай, и по ухото. — Трябва да отида до редакцията. Заклучи вратата, когато излезеш. — Тя се запъти към банята.

Съзнавайки изненадата му, затвори вратата след себе си и завъртя кранчето на студената вода, която бликна шумно и се устреми към отвора на мивката. Седна на ръба на ваната и чу как той ходи из дневната, може би търсеше обувките си, а после и стъпките му пред вратата на банята.

— Ели? Ели?

Тя не отговори.

— Ели, тръгвам си.

Тя мълчеше.

— Ще ти се обадя по-късно, съкровище. — Той почука два пъти по вратата, а след това се отдалечи.

Ели остана да седи неподвижно още десетина минути, след като входната врата се захлопна.

Мъжът се появи отново, когато си тръгваше. Носеше две клатушкаци се кутии с папки и се канеше да отвори вратата с крак и отново да изчезне.

— Още ли сте тук?

— Написали сте „архива“ вместо „архивът“. — Тя посочи бележката.

Той погледна.

— Знаете как е, с този недостиг на персонал... — Отново се обърна към вратата.

— Почакайте! Моля ви! — Тя се наведе през гишето и размаха папката, която той ѝ бе дал. — Трябва да погледна вестниците от 60-те години. Освен това исках да ви питам нещо. Помните ли къде намерихте папката, която ми дадохте?

— Смътно. Защо?

— Аз... в нея имаше нещо. Писмо. Може да излезе добър материал, ако се поразровя още.

Той поклати глава.

— Сега не мога да ви помогна. Съжалявам — затрупани сме с работа заради преместването.

— Моля ви, моля ви, моля ви! До края на седмицата трябва да представя нещо. Знам колко сте заети, но само ми покажете мястото! Аз ще се оправя по-нататък.

Мъжът имаше рошава коса, тениската му с дълги ръкави бе прашасала. Изду примирено бузи, стовари кутията в края на гишето.

— Добре. Покажете ми писмото.

— Ето го. — Тя извади плика от джоба си.

— Няма за какво да се хване човек — отбеляза той. — Само пощенска кутия и инициали.

Беше рязък. Тя съжали, че се е пошегувала за грешката.

— Знам. Просто си помислих, че ако при вас има още нещо, може да успее да...

— Нямам време за...

— Прочетете го — настоя Ели. — Хайде, просто го прочетете...

— Тя замълча, защото не знаеше името му. Работеше тук вече две години, а не знаеше името на нито един тях.

— Рори.

— Аз съм Ели.

— Знам коя сте.

Тя повдигна вежди.

— Тук долу обичаме да свързваме текста с човека. Може и да не повярвате, но ние също разговаряме помежду си. — Той погледна писмото. — Много съм зает, а и личната кореспонденция не е наша работа. Дори не знам как се е озовало тук.

— Само две минути. — Тя му подаде плика. — Моля те, Рори.

Библиотекарят го взе, извади писмото и го прочете бавно. Когато свърши, вдигна очи към нея.

— Заинтригува ви, нали?

Той сви рамене.

— Заинтригува ви. — Тя се усмихва широко. — Признайте си.

Той вдигна капака на гишето и ѝ направи знак да влезе при него с примирено изражение.

— След десет минути ще ви донеса вестниците, които искате. Събирам ненужните неща в торби за смет, но може да се поровите в тях, щом искате. Само не казвайте на шефа ми. И не очаквайте да ви помагам.

Тя остана в библиотеката три часа. Забрави за вестниците от 60-те години и седна в ъгъла на прашния сутерен, едва забелязвайки минаващите край нея мъже, понесли кутии с надписи „Избори 67“, „Железопътни катастрофи юни-юли 1982 година“. Ровеше в торбите за смет, разделяше прашните купища сплъстена хартия, между които реклами за всевъзможни лекове против настинка и отдавна забравени марки цигари, ръцете ѝ почерняха от праха и старото печатарско мастило. Седнала бе върху обърнатата пластмасова щайга и трупаше листовете в хаотични купчини в търсене на нещо по-малко от формат

Аз, нещо писано на ръка. Толкова бе погълната от това, че забрави да провери мобилния си телефон за съобщения. За кратко забрави дори времето, прекарано у дома с Джон, макар обикновено да си представяше тези срещи съвсем живо в продължение на дни.

Над нея онова, което бе останало от нюзрума, събираше, обработваше и резюмираше новините на деня, списъкът със събития се променяше всеки час, пишеха се цели страници с материали и се изхвърляха, щом се появяха по-интересни новини. В тъмните коридори на сутерена всичко това сякаш се случваше на друга планета.

В пет и половина Рори се появи с две пластмасови чашки кафе. Подаде ѝ едната и духна в своята, докато се облягаше на празен шкаф за папки.

— Как върви?

— Нищо. Пълно е с всевъзможни лекове против настинка и резултати от мачове по крикет в оксфордски колежи, но никакви съкрушителни любовни писма.

— Е, ясно беше, че няма да е лесно.

— Така е. Просто е едно от нещата... — Тя вдигна чашата към устните си. — Не знам. Прочетох го и ми се запечата в съзнанието. Искях да знам какво се е случило. Как върви опаковането на нещата?

Той седна на един кашон на метър от нея. Ръцете му бяха прашни, върху челото му имаше размазано петно.

— Почти приключихме. Шефът настоя да свършим всичко сами.

Главният библиотекар беше във вестника цяла вечност. Той бе прочут със способността си да открие датата и броя на вестника, дори при най-бегло описание.

— И защо настоя?

Рори въздъхна.

— Безпокоеше се, че нещо може да отиде на погрешно място или да се изгуби някоя кутия. Все му повтарям, че и без това всичко ще влезе в компютрите, но знаеш колко държи на хартиените копия...

— За колко години говорим?

— Осемдесет за картотекираните вестници и около шейсет за изрезките и другите документи. Той обаче знае къде се намира всяко нещо, направо не е за вярване.

Ели се зае да прехвърля някои от листовете обратно в торбата за смет.

— Може би трябва да му кажа за писмото, щом помни толкова.
Рори подсвирна.

— Само ако го върнеш. Шефът не понася мисълта, че може да се раздели с нещо. Колегите разчистват, след като той си тръгне, иначе ще трябва да напълним още няколко стаи. Ако знаеше, че съм ти дал тази стара папка, сигурно щеше да ме уволни.

Тя направи гримаса.

— Тогава никога няма да разбере — заяви театрално.

— Какво да разбереш?

— Какво се е случило с моите влюбени без късмет.

Рори се замисли върху думите ѝ.

— Тя се е отказала.

— Ама и ти си един романтик!

— Имала е какво да губи.

Ели вдигна глава.

— Имаш много шаблонна представа за нещата.

— Не, просто често се ровя в миналото. — Той посочи наоколо.
— Тук сякаш е друга планета.

— Може изобщо да не е адресирано до жена — пошегува се тя.

— Може да е друг мъж.

— Едва ли. Тогава хомосексуалността е била незаконна, нали?
Щеше да е написано по-завоалирано.

— *Написано* е по-завоалирано.

— Това е обикновена извънбрачна връзка — не се предаваше
Рори. — Ясно е като бял ден.

— И откъде си толкова сигурен? Да не говориш от опит?

— Ха! Не и аз. — Той ѝ върна писмото и отпи от чая си.

Имаше дълги, правоъгълни пръсти. Работни ръце, не ръце на библиотекар, помисли си тя разсеяно. Но пък как точно изглеждаха ръцете на един библиотекар?

— Значи никога не си имал връзка с омъжена жена? — Тя погледна пръста му за венчална халка. — Или си женен и никога не си изневерявал?

— Не съм имал никакви връзки! Искам да кажа, с омъжени жени. Не обичам да си усложнявам живота. — Той кимна към писмото, което тя бе прибрала обратно в чантата си. — Тези неща никога не свършват добре.

— Значи всяка любов, която не е проста и праволинейна, трябва да завърши трагично, така ли? — Ели чу отбранителната нотка в гласа си.

— Не казах това.

— Напротив. Затова преди малко предположи, че тя се е отказала.

Той доизпи чая си, смачка чашката и я хвърли в торбата за смет.

— След десет минути свършваме. По-добре взимай каквото искаш. Само ми кажи какво не си успяла да прегледаш, а аз ще се опитам да ти го запазя.

Докато тя събираше нещата си, Рори промърмори:

— Всъщност наистина мисля, че тя се е отказала. — Изражението му бе неразгадаемо. — Не виждам защо това трябва да е най-лошият изход.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Обичам те, въпреки всичко — дори когато мен няма да ме има, когато любовта няма да я има и когато самият живот няма да го има — обичам те!

Из писмо на Зелда
Фицджералд до Франсис
Скот Фицджералд

Ели Хоуърт имаше живот мечта. Често си го повтаряше, когато се събуждаше в своя малък съвършен апартамент с махмурлук след твърде много бяло вино и я обземеше тъга. (Тайничко искаше котка, но се боеше да си вземе, защото ѝ се струваше твърде банално.) Беше журналист в национален вестник, имаше гъста коса, тяло, което бе заоблено където трябва, и бе достатъчно хубава да привлече мъжкото внимание, макар все още да се преструваше, че това я обижда. Притежаваше остър език — твърде остър, според майка ѝ — чувство за хумор, няколко кредитни карти и малка кола, която можеше да поддържа без мъжка помощ. Ако срещаше бивши съученици, веднага разпознаваше завистта, докато описваше живота си. Още не бе достигнала възраст, при която липсата на съпруг или деца можеше да се смята за провал. Когато срещаше мъже, виждаше как преценяват плюсовете ѝ — страхотна работа, хубаво жилище, чувство за хумор — сякаш тя бе награда, която си струваше да бъде спечелена.

Напоследък обаче животът мечта ѝ се струваше малко съмнителен. Пъргавият ум, с който се славеше в работата, сякаш я бе изоставил след появата на Джон. В действителност връзката, която доскоро бе смятала за обогатяваща, трудно можеше да се определи като такава. Но Ели предпочете да не се задълбочава. Това не бе трудно, когато си заобиколен от хора като теб, журналисти и писатели, пиещи яко, забавляващи се яко, с объркани, катастрофални връзки и нещастни партньори у дома, които, уморени от пренебрежението им,

накрая също започват да изневеряват. Тя бе една от тях, една от тяхната кохорта, живееше живота от лъскавите страници на списанията, живот, който бе преследвала, откакто за пръв път разбра, че иска да пише. Беше успяла, неомъжена, егоистична. Ели Хоуърт не би могла да бъде по-щастлива. Както и всеки друг на нейното място, като се замисли човек.

— Честит рожден ден, миличка! — Корин и Ники я чакаха в кафенето, махнаха ѝ и потупаха мястото до тях, когато тя влетя вътре, размахвайки чантата си. — Най-последно! Много закъсня! Вече трябваше да сме на работа!

— Съжалявам! Изчаквах нещо вкъщи.

Те се спогледаха, явно подозираха, че е била с Джон. Реши да не им казва, че всъщност е чакала пощата. Искала бе да види дали той ще ѝ изпрати нещо. Сега се чувстваше глупаво, задето бе закъсняла с двамайсет минути за срещата с приятелките си.

— Как се чувстваш на толкова много години? — Ники си бе подстригала косата. Беше я оставила руса, но сега бе къса и къдрава. Приличаше на херувим. — Поръчах ти обезмаслено лате. Май отсега нататък ще трябва да внимаваш с теглото.

— Трийсет и две не са много години. Поне това се опитвам да си внуша.

— Мен ме е страх — призна Корин. — Трийсет и една все още звучи така, сякаш току-що си навършила трийсет, тоест на практика все още си по-близо до двамайсетте. Но трийсет и две ми звучи злоецо близо до трийсет и пет.

— А трийсет и пет е само на крачка от четирийсетте. — Ник погледна косата си в огледалото на отсрещната стена.

— Благодаря за поздравленията — иронизира ги Ели.

— О, не се безпокой! Ще те обичаме дори когато станеш сбръчкана стара мома и започнеш да носиш кюлоти в телесен цвят. — Те поставиха две торби на масата. — Това са подаръците ти. И не се опитвай да ги смениш.

Подаръците бяха подбрани перфектно, както се удава само на дългогодишни приятелки. Корин ѝ бе купила кашмирени къси чорапи

в гълбово сиво, толкова меки, че Ели не се сдържа и ги обу още в заведението. Ники ѝ бе взела ваучер за ужасно скъп козметичен салон.

— За комплект процедури против стареене — обясни шеговито. — Предлагаха това или ботокс.

— А ние знаем колко мразиш инжекциите.

Тя се изпълни с любов, с благодарност към приятелките си. Имаше много вечери, в които си бяха казвали, че са новото си семейство, споделяли бяха страховете си, че някоя от тях може да си намери партньор и да ги остави самотни. В живота на Ники имаше нов мъж, който, колкото и да е необичайно, изглеждаше обещаващ. Беше платежоспособен, мил и постоянно я изненадваше приятно. Ники бе прекарала десет години, бягайки от мъже, които се държат добре с нея. Корин тъкмо бе приключила връзка, продължила година. Казваше, че той е готин, но бяха станали като брат и сестра, „а аз очаквах брак и няколко деца, преди да се случи това“.

Не говореха сериозно за опасността да изпуснат всички влакове, израз, който лелите и майките им толкова обичаха да използват. Не споменаваха, че повечето от приятелите им мъже сега имат връзки с жени, които бяха пет или десет години по-млади от тях. Шегуваха се безмилостно за възрастта си. Съюзяваха се с приятели гейове, обещаващи им деца „до десет години“, ако са все така сами, нещо, което никоя от страните не вярваше, че ще се случи.

— Какво ти подари той?

— Кой? — попита невинно Ели.

— Господин Многотиражния писател. Мислехме, че причината да закъснееш, е подаръкът му.

— Тя вече е получила инжекцията си — изкикоти се Корин.

— Отвратителни сте — и двете! — Ели отпи от кафето си, което бе поизстинало. — Аз... още не съм го виждала.

— Няма ли да те заведе някъде? — поиска да знае Ники.

— Сигурно ще го направи — увери я тя. Внезапно им се ядоса, че я гледат така, сякаш виждат какво ще се случи. Ядоса се на себе си, че не е измислила извинение за него. Ядоса се на него, че се налага да му търси такова.

— Чухте ли се изобщо, Ели?

— Не. Но е само осем и половина... О, божичко, трябва да съм във вестника в десет, а не съм родила една добра идея!

— Е, майната му на Джон! — Ники се наведе напред и я прегърна. — Ще ти купим малка торта за рождения ден, нали, Корин? Почакайте ме тук, ще отида да взема от кейкчетата с глазура. Ще си направим истинско пиршество.

В този момент тя чу приглушената мелодия на мобилния си телефон. Отвори капачето.

Честит рожден ден, скъпа! Ще получиш подаръка си по-късно. X

— Той ли е? — попита Корин.

— Да. — Тя се усмихна широко. — Ще получа подаръка си по-късно.

— Съвсем в негов стил — изсумтя Ники, която се върна на масата с кейкчетата. — Къде ще те води?

— Е... не пише.

— Покажи ми! — Ники грабна телефона от нея. — Какво означава това, по дяволите!

— Ники... — В гласа на Корин имаше предупредителна нотка.

— Хммм... „Ще получиш подаръка си по-късно. Целувки.“ Доста мъгляво, не мислиш ли?

— Днес е рожденият ѝ ден — напомни Корин.

— Именно. И затова не бива да се мъчи да разшифрова тъпите съобщения на някакво тъпо гадже. Ели, миличка... какви ги вършиш?

Ели застина. Ники бе нарушила неписаното правило да не коментират връзките си, без значение какви са: трябваше да се поддържат една друга; трябваше да изразяват загрижеността си чрез неизреченото; не биваше да изтърсват неща от рода на: „Какви ги вършиш?“.

— Всичко е наред — промърмори. — Наистина.

Ники я погледна.

— Ти си на трийсет и две. Имаш връзка с... влюбена си в този мъж почти година, а какво заслужи за рождения си ден — някакво жалко съобщение, което означава, че ще получиш среща в някакъв неопределен бъдещ момент? Не се ли очаква от женените мъже да

подаряват на любовниците си поне скъпо бельо? Някоя и друга седмица в Париж?

Корин трепна.

— Съжалявам, Корин, просто казвам, че ѝ е нужна промяна. Ели, скъпа, знаеш колко те обичам! Но, наистина, какво получаваш от всичко това?

Ели се вторачи в кафето си. Удоволствието от рождения ѝ ден започна да се изпарява.

— Обичам го — каза простичко.

— А той обича ли те?

Тя изпита внезапна омраза към Ники.

— Знае ли, че го обичаш? Можеш ли изобщо да му го кажеш?

Тя вдигна поглед.

— Само казах мнението си — оправда се Ники.

Кафенето край тях бе притихнало. Или може би просто така им се стори.

Ели се размърда в стола си.

Корин все още гледаше ядно Ники, която сви рамене и вдигна високо едното кейкче:

— Е, честит рожден ден, все пак! Някой да иска още кафе?

Тя се плъзна в стола си пред компютъра. На бюрото ѝ нямаше нищо. Никаква бележка, че за нея има цветя в портиерната. Никакви шоколадови бонбони или шампанско. В пощата ѝ имаше осемнайсет имейла, без спама. Майка ѝ — която си бе купила компютър миналата година и все още завършваше всяко изречение с удивителна — ѝ беше изпратила съобщение, за да ѝ честити рождения ден! И да ѝ каже, че „кучето е добре, след като му смениха ставата! И операцията струва повече, отколкото тази на баба Хоуърт!!!“. Секретарката на шефката ѝ беше изпратила напомняне за тазсутрешното съвещание. А Рори, библиотекарят, ѝ бе изпратил съобщение, за да ѝ каже да се отбие долу по-късно, но не преди четири следобед, тъй като дотогава щели да бъдат в новата сграда. Нямаше нищо от Джон. Дори завоалирано поздравление. Тя трепна, когато видя, че Мелиса върви към офиса си, следвана по петите от Рупърт.

Осъзна, че е в беда и зарови из бюрото си. Позволила си бе да изгуби толкова време с писмото, че нямаше почти нищо, което да представи от изданията на вестника през 1960 година, нищо от контрастиращите примери, за които бе помолила Мелиса. Съжали, че се е застояла толкова в кафенето, приглади косата си, грабна най-близката папка с документи — поне да изглежда, че върши нещо — и хукна към съвещанието.

— Значи, може да се каже, че здравните страници са готови, така ли? А имаме ли статия за артритата? Бях поискала и колонка за алтернативното лечение. Някоя известна личност да има артрит? Това ще освежи нещата. Малко са сухи.

Ели се ровеше в папката си. Вече бе почти единайсет часа. Какво щеше да му струва да ѝ изпрати цветя? Могъл е да плати в кеш в цветарския магазин, ако толкова се е боял, че нещо може да проличи в банковите извлечения; преди го беше правил.

Може би бе започнала да му омръзва. Може би тази почивка в Барбадос беше неговият начин да се опита да подобри отношенията с жена си. Може би това, че ѝ каза за почивката, бе малодушен начин да ѝ подсказва, че вече не е толкова важна за него. Тя прегледа набързо запазените съобщения в телефона си, опитвайки се да прецени дали в тях се забелязва охладняване.

Хубава статия за ветераните от войната, Х

Свободна ли си за обед? Ще съм наблизко около 12:30.

Страхотна си. Не мога да говоря довечера. Ще ти изпратя есемес при първа възможност. Х

Почти беше невъзможно да се каже дали има промяна в тона: съобщенията бяха твърде малко, за да прецени. Ели въздъхна, потисната от посоката на мислите си, от твърде откровените коментари на приятелката ѝ. Какви ги вършеше, по дяволите? Искаше толкова малко. Защо? Защото се боеше, че ако поиска повече, той ще се почувства притиснат в ъгъла и цялата история ще приключи. Тя бе наясно каква е сделката. Не можеше да твърди, че е била подведена. Но точно колко ѝ бе разрешено да поиска в рамките на разумното? Съвсем различно е, когато знаеш, че те обичат страстно и само обстоятелствата ви разделят. Но ако няма признаци за подобна любов, които да подхранват...

— Ели?

— Да? — Тя вдигна глава и видя, че в нея са вперени десет чифта очи.

— Щеше да ни кажеш какви идеи имаш за броя в понеделник. — Погледът на Мелиса бе едновременно безизразен и всевиждащ. — Сравнението между някога и сега?

— Разбира се — кимна тя и запрелиства папката на скута си, за да прикрие изчервяването си. — Да... Е, помислих, че може да е забавно да копираме директно някогашните страници. Реших, че може да направим сравнение между тогавашните коментари на читателските писма и сегашните.

— Да — каза Мелиса. — Точно това те помолих да свършиш миналата седмица. Щеше да ми покажеш какво си намерила.

— О! Съжалявам. В момента в архива обслужват само спешни случаи. Библиотекарите са станали истински параноици — искат да знаят къде е всичко, нали сега се местят и... — заобяснява тя.

— Защо не направи фотокопия?

— Аз...

— Ели, играеш си със сроковете! Мислех, че ще си готова още преди дни. — Гласът на Мелиса беше леден. Другите в стаята сведоха глави, за да не станат свидетели на неизбежното обезглавяване. — Да дам ли задачата на някой друг? На някоя от стажантките?

„Тя е наясно — помисли си Ели. — Знае, че умът ми е другаде — в смачканото хотелско легло, закътаната вила, че постоянно вода паралелни разговори с мъж, който отсъства. Нищо не съществува, освен него, а тя вижда всичко, сякаш съм прозрачна.“

Очите на Мелиса бяха вперени в тавана.

Изведнъж Ели осъзна несигурността на положението си.

— Аз... ъ-ъ-ъ... имам нещо по-добро — каза тя внезапно. — Мисля, че това ще ви хареса повече. — Скътала бе плика между листовите и го подаде на шефката си. — Опитвам се да открия още подробности.

Мелиса прочете краткото писмо и се намръщи.

— Знаем ли кой го е писал?

— Не още, но работя по въпроса. Реших, че може да стане страхотен материал, ако разбере какво се е случило с тях. Дали са се събрали накрая.

Мелиса кимаше.

— Да, звучи като извънбрачна връзка. Скандал от 60-те? Може да го използваме, за да покажем как се е променил моралът. Кога ще намериш още информация?

— Имам няколко „сламки“.

— Разбери какво се е случило, дали са били отлъчени от обществото.

— Ако са останали женени, може да не искат да видят имената си във вестниците — отбеляза Рупърт.

— Предложи им анонимност, ако се наложи — каза Мелиса, — но е за предпочитане да имаме снимки — най-малкото от периода, когато е писано писмото.

— Още не съм ги открила. — Напрежението в лицевите мускули на шефката ѝ подсказа на Ели, че думите ѝ не се радват на одобрение.

— Но ще го направиш. Вземи някой от новинарите да ти помага. Те са добри в търсенето. И искам материала за другата седмица. Но първо виж как точно стоят нещата. Искам история, която да напълни една двойна страница. Утре ще се видим отново, по същото време. — Тя вече се бе упътила към вратата, а идеално поддържаната ѝ коса потрепваше живо като в реклама на шампоан.

— А, ето я госпожица откривателката на правописни грешки!

Ели го завари седнал на стола. Той свали слушалките от ушите си, когато се настани насреща му. Разглеждаше пътеводител на Южна Америка. Една празна чиния показваше, че вече е изял обяда си.

— Рори, в голяма беда съм! Раздрънках се пред шефката и сега трябва да изсмуча от пръстите си Любовната история на века.

— Казаха си ѝ за писмото?

— Хвана ме на тясно. Трябваше да ѝ дам нещо. Така ме гледаше, помислих си, че ще ме прехвърли в отдел „Обяви“.

— Е, лошо ти се пише.

— Знам. Освен това трябва да прегледам писмата на читатели в броевете от 1960 година и да представя днешния им морален еквивалент.

— Поне задачата ти е ясна.

— Да, но ще отнеме много време, а имам купища други неща за вършене. Само тая мистериозна любовна история ми липсваше! — Тя

се усмихна с надежда. — Чудя се дали не би могъл да ми помогнеш в търсенето?

— Съжалявам. И аз съм затрупан с работа. Ще ти приготвя вестниците от 1960 година, като сляза долу.

— Но това ти е работата — опита се да протестира тя.

Той се засмя.

— Точно така. А писането и ровенето е твоя.

— Днес е рожденият ми ден.

— Е, честит рожден ден!

— Самата любезност си!

— А ти си свикнала да получаваш каквото искаш. — Той ѝ се усмихна и се зае да прибира пътеводителя и МРЗ плейъра си. Махна ѝ за довиждане, докато се отправяше към вратата.

„Нямаш представа — помисли си тя, когато летящата врата се затвори зад него — колко много грешиш.“

Аз съм на двайсет и пет години и имам добра работа, но не достатъчно добра, за да получа всичко, което искам — къща, кола и жена.

„Ами защото си искал да се сдобиеш с жена, сякаш е къща или кола — промърмори Ели на избелелия текст. — И защото вероятно купуването на перална машина е било по-важно за теб.“

Забелязах, че след като много от приятелите ми се ожениха, стандартът им на живот значително спадна. Аз ходя с едно момиче от три години, връзката ни е сериозна и много ми се иска да се ожена за нея. Помолих я да почака три години и тогава да се оженим, за да мога да ѝ осигуря по-охолен живот, но тя казва, че няма да ме чака.

„Три години — замисли се Ели. — Не я виня. Едва ли си оставял впечатлението, че изгаряш от страст по нея!“

Каза ми, че или ще се оженим тази година, или изобщо няма да се омъжи за мен. Според мен това отношение е неразумно, след като ѝ обясних, че стандартът ѝ на живот ще е доста по-нисък. Мислите ли, че има и друг аргумент, който бих могъл да добавя към тези, които вече съм изтъкнал?

— Не, приятелю — произнесе тя на глас, докато пъхаше поредния стар вестник под капака на фотокопира. — Достатъчно ясно си се изразил.

Тя се върна при бюрото си, седна и извади омачканото ръкописно писмо от папката си.

Моя прекрасна и единствена любов... Ако не дойдеш, ще знам, че каквото и да изпитваме един към друг, не е достатъчно. Няма да те упреквам, любов моя. Знам, че в последните седмици бе подложена на неимоверно напрежение, и това ме измъчва. Мисълта, че ти причинявам страдание, ме съсипва.

Тя прочете думите отново и отново. В тях имаше страст, сила, дори след толкова години. Защо трябва да търпиш дребнавото: „Обясних ѝ, че ще има доста по-нисък стандарт на живот“, когато може да имаш: „Знай, че държиш сърцето ми, надеждите ми в ръцете си“. Прииска ѝ се непознатата приятелка на първия кореспондент да се бе измъкнала навреме.

Ели погледна за всеки случай дали няма нов имейл, а после провери и телефонните си съобщения. Тя е на трийсет и две години. Обича човек, който е женен за друга. Приятелките ѝ вече намекват, че това... че се държи абсурдно, и тя ги мрази, защото знае, че са прави.

Задържа крайчеца на един молив. Взе фотокопието с читателските писма и пак го остави.

Зае се да пише ново съобщение на компютъра си и преди да помисли достатъчно, напечата:

Единственият подарък, който искам за рождения си ден, е да знам какво съм за теб. Искам да проведем откровен разговор, в който да мога да ти кажа какво изпитвам. Искам да знам дали двамата изобщо имаме някакво бъдеще.

И добави:

Обичам те, Джон. Обичам те повече, отколкото съм обичала някого в целия си живот, и това започва да ме влудява.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Ръката ѝ отиде на „изпрати“. Около нея отделът сякаш се смали. Смъртно съзнаваше, че Каролайн, която водеше здравната рубрика, бърби по телефона на съседното бюро, а чистачът на прозорци се полюшва в люлката си отвън, че редакторът на новините спори с един от репортерите в другия край на офиса, а под краката ѝ липсва една плочка. Не виждаше нищо друго, освен мигащия курсор — думите ѝ, бъдещето ѝ лежах разголени пред нея на екрана.

Обичам те повече, отколкото съм обичала някого в целия си живот.

„Ако го направя сега — помисли си, — за мен въпросът ще е решен. Така отново ще мога да контролирам живота си. Дори да не е отговорът, който искам, все пак ще е някакъв.“

Показалецът ѝ се задържа върху „изпрати“.

„И никога вече няма да докосна това лице, да целуна тези устни, да почувствам тези ръце върху тялото си. Никога няма да го чуя как произнася «Ели Хоуърт», сякаш думите са безценни.“

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

Ели подскочи, погледна го, сякаш бе забравила къде е, и избърса очите си с ръка. Изправи гръб и вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравей, рожденичке! — прозвуча гласът на Рори. — Ела долу в хранилището, когато можеш. Имам нещо за теб. И ми донеси кафе, ако обичаш. Това ми е таксата за помощта.

Ели остави слушалката, върна се към компютъра си и натисна „изтрий“.

— И така, какво намери? — Тя му подаде чаша кафе през гишето и той я взе. Косата му бе поръсена с фин прах и тя едва сдържа желанието си да я поотупа, както би сторил човек с дете. Рори вече бе усетил покровителственото ѝ отношение веднъж и тя не искаше да го обиди втори път.

— Има ли захар?

— Не — отвърна тя. — Реших, че го пиеш горчиво.

— Сбъркала си. — Той се наведе през гишето. — Виж, шефът ме дебне. Трябва да съм дискретен. Ти кога свършваш работа?

— По всяко време — отвърна тя. — Може да се каже, че вече приключих.

Той приглади косата си. Прахът се посипа около него.

— Чувствам се като оня герой в „Пийнътс“^[1]. Как се казваше? Пиг Пен. Онзи, който непрекъснато е следван от облак мръсотия... Местим кутии, които не са пипани от години. Съмнявам се, че някога ще имаме нужда от парламентарните протоколи от 32-ра година, каквото и да казва шефът. Както и да е. „Черния кон“? След половин час?

— Кръчмата?

— Да.

— Аз имах други планове... — Искаше ѝ се да му каже: „Защо просто не ми дадеш каквото си открил?“. Но дори тя виждаше колко неблагоприятно би прозвучало това.

— Ще отнеме само десетина минути. После и бездруго трябва да се срещна с едни приятели. Но информацията си я бива! Е, може да почака и до утре, ако предпочиташ.

Тя си помисли за мобилния телефон, безмълвен и изпълнен с упрек в задния ѝ джоб. Каква беше алтернативата? Да се втурне вкъщи и да чака Джон да ѝ се обади? Поредната вечер, която ще прекара пред телевизора, знаейки, че светът съществува чудесно и без нея.

— Защо не, по дяволите. Тъкмо ще пийнем по едно набързо.

— Малък *Радлер*. Живей опасно!

— *Радлер!* Мили боже! Ще се видим там.

Той се ухили.

— Ще държа папка с надпис „Строго секретно“, за да ме познаеш.

— А аз ще извикам: „Поръчай ми истинско питие, скръндзо! Днес е рожденият ми ден!“.

— И няма да носиш червен карамфил в ръката, за да те разпозная?

— Никакви опознавателни знаци! Така ще ми е по-лесно да се измъкна, ако не ми хареса как изглеждаш.

Рори кимна одобрително.

— Звучи разумно.

— Няма ли да ми подскажеш нещичко все пак?

— Това ще е изненадата за рождения ти ден! — След тези думи той изчезна обратно през двойната врата, гмурна се в недрата на вестника.

Дамската тоалетна бе празна. Ели си изми ръцете, забелязвайки, че сега, когато дните на сградата бяха преброени, компанията вече не си правеше труда да пълни редовно дозаторите с течен сапун, нито да зарежда автомата с тампони. Тя си помисли, че другата седмица може да им се наложи сами да си носят тоалетна хартия.

Огледа лицето си, освежи туша за мигли и напудри торбичките под очите си. Сложи си червило, после го изтри. Изглеждаше уморена, но си каза, че е от осветлението, а не неизбежна последица от факта, че е с година по-стара. Облегна се на стената до една мивка, извади телефона от чантата си и написа съобщение.

Просто проверявам дали „по-късно“ означава тази вечер? Опитвам се да планирам рождения си ден. Е.

Не звучеше като някоя лепка, не проявяваше ревност и отчаяние. Намекваше, че е жена с много предложения, неща за вършене, но загатваше, че той е на първо място, ако трябва да избира. Поигра си с текста още няколко минути, докато реши, че тонът е точно какъвто трябва, а после го изпрати.

Отговорът дойде почти веднага. Сърцето ѝ подскочи, както винаги, когато знаеше, че е той.

Трудно ми е да кажа в момента. Ще ти се обадя по-късно, ако имам възможност. Дж.

В нея пламна внезапна ярост. „Това ли е всичко? — искаше ѝ се да му изкрещи. — Днес е рожденият ми ден, а най-доброто, което успя да измислиш, е «ще ти се обадя по-късно, ако имам възможност?».“

Не се безпокой, написа в отговор, пръстите ѝ удряха яростно по малките клавиши, *ще празнувам с приятели*.

И за пръв път от месеци Ели Хоуърт изключи телефона си, преди да го пхне обратно в чантата.

Отдели повече време, отколкото бе планирала, на статията за читателските писма и редактира интервюто с една жена, чието дете страдаше от младежки артрит. Когато пристигна в „Черния кон“, Рори беше там. Зърна го веднага, косата му вече не беше прашна. Проправи си път през тълпата към него, извинявайки се за побутванията с лакът, зле избраните места, откъдето да мине, готова да каже: „Съжалявам, че закъснях“, когато осъзна, че той не е сам. Групичката около него ѝ беше непозната; не бяха от вестника. Той беше в центъра и се смееше. Виждайки го в нова светлина, тя се сепна. Извърна се, за да събере мислите си.

— Ей! Ели!

Тя си лепна една усмивка и се обърна.

Той махна с ръка.

— Помислих, че няма да дойдеш.

— Задържаха ме. Съжалявам. — Тя се присъедини към групичката и ги поздрави.

— Ще те черпя едно питие. Днес е рожденият ден на Ели. Какво искаш? — С няколко притеснени усмивки тя прие пороя от поздравления от хора, които не познаваше, и ѝ се прииска да е някъде другаде. Празните приказки не влизаха в сметката. За миг се зачуди дали да не си тръгне, но Рори вече беше на бара и ѝ купуваше питие.

— Бяло вино — обяви, когато се върна и ѝ подаде чашата. — Щях да ти взема шампанско, но...

— И бездруго вече си позволих достатъчно.

Той се засмя.

— Ясно.

— Все пак ти благодаря.

Рори я запозна с приятелите си, изброявайки имена, които тя забрави на мига.

— И тъй... — подкани го тя.

— Да се залавяме за работа. Извинете ни за минута — каза той и двамата си проправиха път до един ъгъл, където бе малко по-спокойно и тихо. Имаше само едно място — Рори ѝ направи знак да седне, а той приклепна до нея. Дръпна ципа на раничката си и извади папка с надпис „Азбест. Заболявания. Симптоми“.

— Какво е това...?

— Търпение — отвърна той и ѝ подаде папката. — Мислех за писмото, което намерихме последния път. Беше с много документи за азбеста, нали? Е, в хранилището има купища материали за азбеста и предприетите правни действия, най-вече през последните няколко години. Аз обаче реших да се върна по-назад във времето и намерих някои доста по-стари неща. Те са горе-долу от същия период като писмото, което ти дадох последния път. Вероятно са били отделени от онази първа папка. — Той прелисти документите с опитни пръсти. — И тогава — обяви, като извади чиста пластмасова папка, — открих това.

За миг сърцето ѝ спря. Два плика. Същия почерк. Същия адрес, пощенска кутия в пощата на Лангли стрийт.

— Прочете ли ги?

Той се усмихна широко.

— Не съм чак такъв сухар. Прочетох ги, разбира се!

— Може ли?

— Давай.

Първото бе озаглавено просто *Сряда*.

Разбирам страха ти, че може да бъдеш погрешно разбрана, но е излишно да се боиш. Да, бях глупак онази нощ в „При Алберто“ и винаги ще се срамувам за избухването си, но не твоите думи го предизвикаха. А отсъствието им. Какъвто съм глупав и неуверен в себе си — а и двамата явно не сме сигурни докъде може да стигне всичко това — имам нужда от уверение, че за теб отношенията ни означават същото, каквото и за мен: накратко — всичко.

Ако думите ми те карат да се чувстваш неловко, просто ми отговори с една дума: „да“.

На второто писмо имаше дата, но не и обръщение. Почеркът, макар и четлив, бе доста нервен, сякаш авторът се е вълнувал прекалено.

Заклех се, че няма да те потърся повече. Но след шест седмици не се чувствам по-добре. Да съм без теб — на хиляди километри от теб — това изобщо не е облекчение. Фактът, че вече не се измъчвам от твоята близост и не се изправям пред ежедневни доказателства, че съм неспособен да имам единственото, което истински желая, не ми донесе облекчение. Той само влоши нещата. Бъдещето ми прилича на безрадостен пуст път.

Не знам какво се опитвам да кажа, скъпа Джени. Може би, че тази врата още е широко отворена, ако все пак чувстваш, че си взела погрешното решение.

А ако чувстваш, че решението ти е било правилно, знай поне това: някъде в този свят има един мъж, който те обича, който разбира колко си добра, умна и уникална. Мъж, който те е обичал винаги и въпреки страданието, което си причинява, подозира, че винаги ще те обича.

Твой Б.

— Джени — каза Рори.

Тя не отговори.

— Не е тръгнала с него — заключи той.

— Да. Ти се оказа прав.

Той отвори уста, канеше се да заговори, но може би нещо в изражението ѝ го накара да промени решението си.

Ели въздъхна.

— Не знам защо — призна, — но това малко ме натъжи.

— Обаче имаш отговор. А също и името, ако искаш да напишеш статията.

— Джени — произнесе тя замислено. — Не е кой знае какво.

— Но е второто писмо, открито в папки за азбеста — възможно е тя да е свързана с него по някакъв начин. Струва си да прегледаш двете папки. Да видиш дали няма да откриеш още нещо.

— Прав си. — Тя взе папката от него, внимателно прибра писмото и прибра всичко в чантата си. — Благодаря ти — каза. — Наистина. Знам колко си зает в момента и оценявам жеста ти.

Той я изучаваше внимателно, както се сканира файл в търсене на информация. Когато Джон я гледаше, помисли си тя, в погледа му винаги имаше някакво нежно извинение: за това което са, за това, в което са се превърнали.

— Ти наистина изглеждаш тъжна.

— О... просто се надявах на хепиенд. — Тя се насили да се усмихне. — Когато ми каза, че си намерил нещо, очаквах да видя, че всичко е приключило добре.

— Не го приемай лично. — Той я докосна съчувствено по лакътя.

— О, не ме е грижа — каза тя бързо. — Просто за статията щеше да е по-добре, ако завърши романтично. Мелиса може и да не поиска

да я напиша, щом няма хепиенд. — Тя отметна кичур коса от лицето си. — Знаеш каква е: „Трябва ни нещо по-оптимистично... на читателите им стигат драмите в новинарските страници“.

— Боя се, че ти развалих рождения ден — извини се той, докато си проправяха път през кръчмата. Трябваше да се наведе и да го извика в ухото ѝ.

— Не се безпокой — извика и тя в отговор. — Беше подходящ завършек на деня.

— Ела с нас — покани я Рори и отново я докосна по лакътя. — Ще ходим на ледена пързалка. Един приятел се отказа и имаме свободен билет.

— Да се пързаям с кьнки?

— Забавно е.

— Аз съм на трийсет и две! Не мога да се пързаям с кьнки!

Сега бе негов ред да се изуми.

— О... Е, добре тогава. — Кимна разбиращо. — Не бива да те вадим от проходилката.

— Мислех, че пързаянето с кьнки е за деца. Тийнейджъри!

— В такъв случай си лишена от въображение, госпожице Хоуърт. Допий си питието и ела с нас. Позабавлявай се. Освен ако нямаш други планове за вечерта, разбира се.

Тя зарови за телефона в чантата си, изкуши се да го включи отново. Но не ѝ се четеше неизбежното извинение на Джон. Не ѝ се искаше остатъкът от вечерта да мине под знака на отсъствието му, думите му, копнежа по него.

— Ако си счупя крака — предупреди тя Рори, — ти ще ме караш до работа и обратно в продължение на шест седмици.

— Уви, нямам кола. Какво ще кажеш да те нося на гръб?

Той не беше неин тип. Саркастичен, леко чувствителен на тема социално положение, вероятно няколко години по-млад от нея. Ели подозираше, че печели доста по-малко от нея и вероятно все още дели апартамента си с някого. Възможно бе дори да не шофира. Но ѝ направи най-доброто предложение, което щеше да получи в седем без петнайсет вечерта на трийсет и втория си рожден ден, а тя бе решила, че прагматизмът е добродетел, която се подценява.

— Ако някой ми отреже пръстите с кьнката, ти ще седиш на бюрото ми и ще пишеш вместо мен.

— За това ти стига и един пръст. А може да опиташ и с носа. Господи, ама вие горе наистина се държите като примадони! — възкликна той. — Хайде, момчета! Допийте си питиетата! В билетите пише, че трябва да сме на пързалката в седем и половина.

Докато се прибираше с метрото, Ели осъзна, че болката в мускулите не е от кънките, а защото се бе смяла до премаляване близо два часа. Карането на кънки беше комично, бе ободряващо и тя бе осъзнала — докато правеше първите си тромави стъпки върху леда — че рядко бе изпитвала удоволствие от пълното отдаване на някоя физическа дейност.

Рори се оказа много добър на кънките; както и повечето от приятелите му. „Идваме тук всяка зима — каза ѝ той, посочвайки временната пързалка, залята от светлини и заобиколена от офис сгради. — Монтират я през ноември. Идваме горе-долу на всеки две седмици. По-лесно е, ако първо пийнеш малко. Отпускаш се. Хайде... раздвижи крака. Просто се наведи малко напред.“ Пързаяше се назад, с протегнати ръце, за да може тя да се залови за тях. Когато падаше, той се смееше безжалостно. Приятно бе да правиш това с мъж, за чието мнение не ти пука особено: ако беше Джон, сигурно щеше да се притеснява, че от студа на пързалката носът ѝ се зачервява.

И през цялото време щеше да мисли в кой момент ще реши да си тръгне.

Стигнаха до нейното жилище.

— Благодаря ти — усмихна се на Рори. — Очертаваше се доста скучна вечер, а накрая си прекарах чудесно.

— Това бе най-малкото, което можех да направя за теб, след като ти провалих рождения ден с онова писмо.

— Ще го преживея.

— Виж ти. Ели Хоуърт имала сърце.

— Това е просто грозен слух.

— Съвсем не си толкова зле, знаеш ли — отбеляза той внезапно, очите му се усмихваха. — За динозавър като теб.

Искаше ѝ се да го попита за кънките ли говори, но внезапно я достраша от онова, което би могъл да ѝ каже.

— А ти си голям чаровник.

За миг Ели се почуди дали да не го покани у дома. Но още щом си го помисли, знаеше, че няма да се получи. Главата ѝ, апартаментът ѝ, животът ѝ бяха запълнени с Джон. За този мъж нямаше място. Може би просто изпитваше сестрински чувства към него и бе леко объркана от факта, че всъщност не е толкова грозен.

Рори отново я погледна и Ели се почувства неловко, знаейки, че решението ѝ е изписано на лицето.

— Трябва да вървя — каза той и махна на приятелите си.

— Да — отвърна тя. — Благодаря ти за вечерта.

— Няма защо. Ще се видим в работата. — Той я целуна по бузата, после се обърна и почти затича към станцията. Тя го гледаше как се отдалечава и изпита странна тъга.

Заизкачва се по каменните стълби и бръкна в чантата си за ключовете. Ще препрочете новото писмо и ще прегледа папките за нещо насочващо. Ще работи много. Ще канализира енергията си. Усети една ръка върху рамото си и подскочи стреснато.

Джон стоеше на стъпалата зад нея с бутилка шампанско и абсурдно голям букет под мишница.

— Не съм тук — обясни той. — В Съмърсет съм, изнасям лекция на група кандидат-писатели, които са талантиливи, но сред тях има поне един, който ще ми досади до смърт. — Стоеше пред нея, докато тя се опитваше да си поеме дъх.

— Кажй нещо, Ели. Само да не е „върви си“.

Тя остана безмълвна.

Джон остави цветята и шампанското на стъпалото и я притегли в обятията си.

— Седя тук вече половин час. Започнах да си мисля, че изобщо няма да се прибереш.

Тя усети как се разтапя. Пусна чантата си, почувства кожата му, тежестта му, големината му и си позволи да се отпусне в прегръдките му. Той обхвана студеното ѝ лице с топлите си ръце.

— Честит рожден ден! — поздрави я, когато най-сетне се откъснаха един от друг.

— Съмърсет — повтори тя малко замаяно. — Това означава ли, че...

— Цяла нощ.

Днес бе трийсет и вторият ѝ рожден ден, а мъжът, когото обичаше, бе тук с шампанско и цветя и щеше да прекара цялата нощ в леглото ѝ!

— Е, мога ли да вляза? — попита той.

Тя направи комична гримаса, сякаш искаше да каже: „Наистина ли трябва да питаш?“. Вдигна цветята, шампанското и заизкачва стълбите.

[1] Една от най-популярните поредици карикатури, създадена от американския карикатурист Чарлс М. Шулц. — Б.р. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Във вторник съм зает. Честно казано, изобщо не ми се иска да се виждаме... Мисля, че е по-малко обидно да съм откровен, отколкото да се срещнем отново, а после да си кажем, че няма да го направим повече.

В електронно писмо
от мъж до жена

— Ели, може ли да поговорим?

Тя пъхна чантата под бюрото си, кожата ѝ още бе влажна от душа, която бе взела преди половин час, мислите ѝ бяха някъде другаде. Гласът на Мелиса, долетял от остъкления ѝ офис, бе стряскащо, брутално завръщане към реалния живот.

— Разбира се. — Тя кимна и се усмихна мило. Някой ѝ беше оставил кафе; бе поизстинало, явно бе тук от доста време. Под него имаше бележка, адресирана до Джейн Торвил^[1], на която пишеше: „Обяд?“.

Тя нямаше време да я осмисли. Съблече набързо палтото си, влезе в офиса на Мелиса, забелязвайки изумено, че шефката ѝ още стои права. Настани се в един стол и изчака Мелиса да заобиколи бавно бюрото си и да седне. Носеше черни кадифени джинси и черно поло: имаше изваяните ръце и стегнатия корем на човек, който практикува пилатес по няколко часа на ден. Бижутата ѝ бяха от онези, които модните списания биха нарекли „съответстващи на социалния статус“, но Ели си помисли, че по-точното определение е „огромни“.

Мелиса въздъхна леко и я загледа. Очите ѝ бяха стряскащо сини и Ели за миг се запита дали шефката ѝ не носи цветни контактни лещи. Имаха същия син нюанс като колието ѝ.

— Не ми е много приятно да водя този разговор, Ели, но не мога да го избегна.

— Да?

— Вече е единайсет без четвърт.

— Да, аз...

— Вярно е, че отделът ни е сред най-толерантните, но, мисля, съм дала да се разбере, че десет без четвърт е крайното време за появяване на работа.

— Да, аз...

— Обичам да давам на хората си време да се подготвят за съвещанието. Тоест да имат възможност да прочетат ежедневниците, да проверят уебсайтовете, да разговарят помежду си, да обменят информация. Участието в съвещанието е привилегия, Ели. Възможност, на която биха се зараждали много други журналисти. Но не виждам как би могла да се подготвиш за нея, ако се появяваш в офиса минути преди да започне.

Кожата на Ели настръхна.

— С мокра коса.

— Много съжалявам, Мелиса. Трябваше да изчакам водопроводчика и...

— Моля те, Ели — каза тихо шефката ѝ, — не ме прави на глупачка. Едва ли чакаш водопроводчик всеки втори ден от седмицата. Ако това продължава, ще трябва да заключа, че не приемаш работата си достатъчно сериозно.

Ели преглътна.

— Нашето присъствие в интернет означава, че сме напълно достъпни и прозрачни. Приносът на всеки журналист се оценява не само по качеството на работата му, но и по броя посещения, които получават материалите му онлайн. Твоят принос, Ели — тя погледна лист хартия пред себе си, — е спаднал почти с четирийсет процента за една година.

Ели не можеше да каже нищо. Гърлото ѝ пресъхна. Другите редактори и журналисти се събираха пред офиса на Мелиса, стиснали пластмасови чашки и големи бележници. Тя видя как надничат през стъклото към нея, някои любопитни, други леко смутени, сякаш знаеха какво се случва. За миг тя се запита дали работата ѝ не е била обсъждана на всеослушание и се почувства унижена.

Мелиса се наведе през бюрото.

— Когато те взех, имаше хъс. Открояваше се. Затова те избрах между останалите регионални репортери, които биха отрязали дясната

си ръка да са на твое място.

— Мелиса, аз...

— Не искам да знам какво става в живота ти, Ели. Не ме интересува дали имаш лични проблеми, дали някой твой близък е починал или си затънала до шията в дългове. Не държа да знам дори ако си сериозно болна. Просто искам да си вършиш работата, за която ти се плаща. Трябваше вече да си разбрала, че вестниците не прощават. Ако материалите не са интересни, тиражът пада, не получаваме поръчки за реклами. Не следим ли за тези неща, всички ще останем без работа, а някои от нас — по-рано от другите. Ясно ли се изразих?

— Съвсем ясно, Мелиса.

— Добре. Мисля, че днес е излишно да идваш на съвещанието. Вземи се в ръце и ще се видим утре. Как върви материалът за любовните писма?

— Добре. — Тя се изправи с делови вид.

— Чудесно. Ще ми го покажеш утре. Моля те, кажи на останалите да влязат, като излезеш.

Малко след дванайсет и половина тя слезе тичешком по стълбите четири етажа надолу до библиотеката, все още с мрачно настроение, забравила радостите от предишната вечер. Библиотеката приличаше на празен склад. Рафтовете около гишетото бяха голи, бележката с правописната грешка беше изчезнала, останали бяха само двете парченца тиксо. Зад втората летяща врата се чуваше звук от местене на мебели. Главният библиотекар прекарваше пръст по някакъв списък със смъкнати на носа очила.

— Рори тук ли е?

— Зает е.

— Бихте ли му казали, че не мога да обядвам с него?

— Не знам точно къде е.

Тя се боеше, че Мелиса ще забележи отсъствието ѝ на бюрото.

— Добре, ако го видите, бихте ли му казали, че трябва да изляза за статията, той знае коя. И че ще се отбия пак в края на деня?

— Защо не му оставите бележка?

— Нали казахте, че не знаете къде е?

Той вдигна очи и сви вежди.

— Съжалявам, но сме в последния етап от преместването. Нямам време да предам съобщения. — В гласа му прозвуча нетърпение.

— Значи трябва да отида в отдел „Кадри“ и да ги моля за номера на мобилния му телефон, така ли? За да съм сигурна, че няма да му вържа тенекия и да му загубя времето?

Той вдигна успокоително ръка.

— Ако го видя, ще му кажа.

— О, не си правете труда! Много съжалявам, че ви отнех от ценното време.

Главният библиотекар бавно се извърна към нея и я фиксира с поглед, който майка ѝ би определила като старомоден.

— Вие горе може и да не ни цените особено, госпожице Хоуърт, но на моята възраст ми е малко трудно да изпълнявам ролята на пощальон. Простете ми, ако това ви създава неудобства.

Ели внезапно си спомни думите на Рори, че библиотекарите познават всички журналисти във вестника. Тя обаче не знаеше името на този човек.

Изчерви се, докато той изчезваше през летящата врата. Сърдеше се на себе си, че се държа като раздражителна тийнейджърка, сърдеше се на възрастния библиотекар за неговата неотзивчивост. Сърдеше се на Мелиса, заради която не можеше да обядва навън в ден, започнал толкова добре. Джон бе останал почти до девет часа. Влакът от Съмърсет пристигал чак в единайсет без петнайсет, така ѝ каза, затова нямало смисъл да бърза. Тя му бе приготвила бъркани яйца върху препечени филийки — горе-долу единственото, което можеше да прави — и остана да седи блажено в леглото, отмъквайки си хапки от чинията му, докато той се хранеше.

Само веднъж преди бяха прекарвали цялата вечер заедно, още в началото на връзката им, когато Джон твърдеше, че е обсебен от нея. Предишната нощ я бе върнала в онези първи дни: той бе нежен и любвеобилен, сякаш предстоящата почивка бе изострила сетивата му за нейните чувства.

Ели не я спомена: ако изминалата година я бе научила на нещо, то бе да живее в настоящето. Тя се наслаждаваше на всеки миг, отказваше да го помрачи и да пресмята цената. Охлаждането щеше да дойде — винаги идваше — но обикновено тя събираше достатъчно спомени, за да го смекчи поне малко.

Сега стоеше на стълбите и мислеше за голите му, обсипани с лунички ръце, увити около нея, за любимото лице, заспало върху възглавницата ѝ. Беше невероятно. Невероятно! Едно слабо гласче се чудеше дали един ден той няма да пожелае целият му живот да протече така.

До пощата на Лангли стрийт бе няколко минути с такси. Преди да излезе от офиса, тя се погрижи да каже на секретарката на Мелиса: „Ето мобилния ми номер, ако ме потърси. — Гласът ѝ преливаше от професионална любезност. — Ще се върна след час“.

Макар да бе обедно време, в пощата нямаше много народ. Тя застана най-отпред на липсващата опашка и изчака послушно електронният глас да извика: „Гише номер четири, ако обичате“.

— Може ли да говоря с някой за пощенските кутии?

— Един момент. — Жената изчезна, после се появи отново и ѝ направи знак да отиде в края на гишето, където имаше една врата. — Марджи ще ви обслужи.

Изад вратата подаде глава млада жена. Носеше табелка с името си, дебела златна верижка с кръст и толкова високи токчета, че Ели се почуди как издържа да стои на тях цял работен ден. Жената ѝ се усмихна и за миг тя си помисли със съжаление колко рядко вече някой ти се усмихва в града.

— Ще ви прозвучи малко странно — започна тя, — но няма ли начин да разбера кой е наел една пощенска кутия преди години?

— Те се сменят доста често. За коя година говорите?

Ели се почуди колко точно да ѝ каже, но Марджи имаше приятно лице, затова реши да използва поверителния си тон. Бръкна в чантата си и извади писмата, старателно прибрани в чиста пластмасова папка.

— Историята е малко странна. Намерих едни любовни писма. Адресирани са до пощенска кутия тук и искам да ги върна.

Това предизвика интереса на Марджъри. Изглежда, бе приятна промяна на фона на изплащанията на помощите и раздаването на стоките, поръчани по каталог.

— Кутия номер 13. — Ели посочи плика.

Лицето на служителката ѝ подсказа, че тя си спомня нещо.

— Номер 13?

— Знаете ли я?

— О, да. — Устните на Марджъри бяха стиснати, сякаш преценяваше колко ѝ е позволено да каже. — Тази пощенска кутия се държи от един и същ човек вече четирийсет години. Но това не е най-необичайното.

— А какво?

— Ами досега не се е получило писмо. Нито едно. Няколко пъти се свързахме с наемателката и я питахме дали не иска да я затвори. Тя обаче пожела да я държи. Е, парите са си нейни. — Марджи надзърна в писмото. — Любовно писмо, а? Боже, колко тъжно!

— Може ли да ми дадете името ѝ? — Ели усети как стомахът ѝ се стегна. Историята можеше да се окаже дори по-интересна, отколкото си бе представяла.

Жената поклати глава.

— Съжалявам, не мога. Защита на данните... знаете как е.

— О, моля ви! — Ели си представи лицето на Мелиса, когато се върне в офиса с история за Забранена Любов, Която Продължава Четирийсет Години. — Моля ви! Това е изключително важно за мен.

— Съжалявам, наистина, но не мога да рискувам работата си.

Ели изруга тихо и хвърли поглед към опашката, която вече се бе оформила зад нея.

— Благодаря ви все пак — каза на служителката, досещайки се, че трябва да е учтива.

— Няма защо. — Зад тях заплака малко дете, което се опитваше да избяга от ограниченията на количката си.

— Един момент! — Ели зарови в чантата си.

— Да?

Жената се усмихна широко.

— Бих искала да оставя едно писмо в кутията.

Скъпа Дженифър,

Извинявайте за безпокойството, но попаднах на лична кореспонденция, която мисля, че е ваша, и бих се радвала да ви я върна.

Можете да се свържете с мен на номера, който прилагам.

Искрено ваша,

Ели Хоуърт

Рори го погледна и не каза нищо. Седяха в кръчмата срещу „Нейшън“. Беше тъмно, макар и толкова рано вечерта, а под натриевите лампи все още се виждаха зелените товарни камиони пред сградата на вестника, мъже в гащеризони се движеха напред-назад по широките стълби на входа. От седмици бяха неизменна гледка.

— Мислиш, че тонът е неподходящ? — попита Ели.

— Не. — Той седеше до нея на тапицираната пейка, подпрял стъпало под ъгъл в крака на масата пред тях.

— Какво тогава? Отново имаш това изражение на лицето.

Рори се ухили.

— Не знам, не ме питай. Аз не съм журналист.

— Хайде, кажи. Какво означава това изражение?

— Ами не те ли кара да се чувстваш малко...

— Малко как?

— Не знам... Толкова е лично. А ти я молиш да извади бельото си на показ.

— Но това ѝ дава шанс да го намери отново. — В гласа на Ели прозвуча пресилен оптимизъм.

— А може да е омъжена и със съпруга ѝ да се опитват от четирийсет години да забравят връзката ѝ.

— Съмнявам се. И защо мислиш, че се срамува от връзката си? Ами ако са заедно? Ако е имало хепиенд?

— И тя е запазила пощенската кутия толкова години? Не е имало хепиенд. — Той ѝ върна писмото. — Възможно е даже да не е с всичкия си.

— О, да, щом е влюбена толкова години, значи е луда!

— Да държиш пощенска кутия в продължение на четирийсет години, без да получаваш писма, не ми се струва нормално.

Тя трябваше да признае, че Рори има право. Но идеята за Дженифър и празната ѝ пощенска кутия бе завладяла въображението ѝ.

И по-важното, нямаше за какво друго да се хване, а трябваше да напише добър материал.

— Може и да не изпратя писмото — каза тя, без да споменава, че вече го е направила.

— И тъй — попита я той, — добре ли прекара снощи? Нямах ли мускулна треска?

— Какво?

— След пързаянето.

— О! Малко. — Тя протегна краката си и усети напрежението в бедрата. Изчерви се леко, когато докосна коляното му със своето. Вече си имаха и шегички. Тя беше Джейн Торвил; той бе скромен библиотекар, който изпълняваше нарежданията ѝ. Изпращаше ѝ съобщения с нарочни грешки: „Дали благородната дама ще дойде да *пийни* нещо със скромния библиотекар по-късно?“.

— Разбрах, че си идвала долу да ме търсиш.

Ели му хвърли бърз поглед и той отново се ухили. Тя направи гримаса.

— Много неуслужлив шеф имаш. Наистина. Сякаш поисках да жертва първородния си син, когато го помолих да ти предаде съобщение.

— Много си е добър — възрази Рори и сбърчи нос. — Просто е стресиран. *Наистина* стресиран. Това е последната му работа, преди да се пенсионира, а трябва да премести четирийсет хиляди документа, без да им обърка реда; плюс онези, които се сканират за дигитално съхранение.

— Всички работим, Рори.

— Просто иска всичко да е както трябва. Той е от старата школа и милее за вестника. Аз го харесвам. Принадлежи към изчезваща порода.

Ели си помисли за своята шефка с нейните студени очи и високи токчета и трябваше да се съгласи с него.

— Той знае всичко за това място. Трябва някой път да поговориш с него.

— О, да. Понеже страшно си пада по мен.

— Сигурен съм, че ще успееш, стига да го помолиш по-мило.

— Както говоря с теб.

— Не. Казах „мило“.

— Ще кандидатстваш ли за мястото му?

— Аз? — Рори вдигна чашата към устните си. — Не. Искам да пътувам — Южна Америка. Това тук трябваше да е нещо като почивка. А взех, че останах година и половина.

— Бил си тук година и половина?

— Искаш да кажеш, че не си ме забелязала? — Той шеговито сбърчи вежди, преструвайки се на обиден, и тя отново се изчерви.

— Аз просто... странно е, че не съм те виждала.

— Е, вие горе виждате само каквото искате да видите. Ние сме незабележимите пчелички, които трябва да изпълняват нарежданията ви.

Той се усмихваше и говореше без злоба, но тя знаеше, че в думите му има зрънце неприятна истина.

— Значи съм себична, коравосърдечна журналистка, сляпа за нуждите на съвестните работници, която се отнася гадно към достойните възрастни мъже, държащи на работната етика — направи си шеговита характеристика тя.

— Ти го каза. — Той се усмихна, но после я погледна сериозно и изражението му се промени. — Какво ще направиш, за да получиш опрощение?

Беше ѝ трудно да го погледне в очите. Опита се да измисли как да му отговори, когато чу, че мобилният ѝ телефон звъни.

— Съжалявам — промърмори тя и зарови в чантата си. Отвори съобщението.

Просто исках да ти кажа „здравей“. Утре заминавам на почивка, ще ти се обадя, като се върна. И да се пазиш.
Дж. Х

Тя се разочарова. Само да ѝ каже „здравей“ след прошепнатите интимни признания предната вечер? Пренебрегването на всички забрани?

Ели отново прочете съобщението. Той се въздържа от подробности по мобилния и тя го знаеше. Още в началото я бе предупредил, че е твърде рисковано, защото жена му може да го вдигне, преди да е успял да изтрие уличаващите съобщения. А и в това

„да се пазиш“ имаше нещо сладко, нали? Той ѝ казваше, че иска тя да е добре. И въпреки това, Ели се запита дали не тълкува превратно тези съобщения, търсейки несъществуващ подтекст в оскъдните думи на Джон. Вярваше, че двамата са свързани дотолкова един с друг, че всичко е наред, и тя разбира какво *всъщност* иска да ѝ каже той. Но понякога, например днес, се съмняваше, че в съобщението наистина се крие още нещо.

Как да му отговори? Едва ли можеше да му пожелае приятна почивка, при положение че ѝ се искаше да прекара ужасно, жена му да получи хранително натравяне, децата му постоянно да хленчат, а времето да се развали толкова драматично, че да не могат да си покажат носа навън. Искаше ѝ се той да седи там и тя да му липсва, да му липсва, да му липсва...

И да се пазиш.

Когато Ели вдигна поглед, очите на Рори бяха вперени в товарните камиони отвън.

— Съжалявам — извини се тя и прибра телефона в чантата си. — От работата е. — Още докато го произнасяше, знаеше защо скри истината. Той би могъл да е приятел, вече ѝ е приятел: защо тогава не му казва за Джон?

— Защо мислиш, че никой вече не пише подобни любовни писма — попита вместо това и извади едно от чантата си. — Е, вярно, че има есемеси и имейли, и други такива, но никой вече не използва подобен език, нали? Никой не говори откровенно за чувствата си, както е правел нашият непознат любовник.

Товарният камион бе потеглил. Пред сградата на вестника беше празно и някак тъжно, под светлината на натриевите лампи входът приличаше на тъмна паст. Дълбоко във вътрешността колегите ѝ се трудеха и навярно променяха водещия материал в последната минута.

— Може и да го правят — отвърна той, лицето му бе загубило мимолетната си мекота. — А може би, ако си мъж, просто не знаеш какво точно трябва да кажеш.

Фитнес залата в „Суис Котидж“ вече не беше толкова близо до дома на нито една от двете, уредите ѝ постоянно бяха повредени, а рецепционистката — толкова нелюбезна, че се чудеха дали не е

внедрена от някой конкурент. И въпреки това нито Ели, нито Ники предприемаха нещо, за да прекратят членството си и да заменят залата с друга. Тази се бе превърнала в място за седмичните им срещи. Минали бяха няколко години, откак се потяха една до друга на велоергометрите или се подлагаха на грижите на снизходителни двайсетгодишни лични треньори. Днес, след не особено ентузиазизирано плуване в малкия басейн, двете престояха в джакузито и сауната четирийсет минути, уверявайки се, че тези неща са „добри за кожата“.

Ники пристигна късно: готвеше се за конференция в Южна Африка и я бяха задържали. Никоя от приятелките не коментираше закъснението на другата: приели бяха, че компромисите в името на кариерата не подлежат на упреци. Освен това Ели така и не бе разбрала какво точно работи Ники.

— Времето ще е топло, нали? — Тя нагласи хавлиената кърпа върху горещата пейка на сауната, докато Ники бършеше очите си.

— Сигурно. Само не знам колко време ще мога да му се наслаждавам. Новата шефка е работохоличка. Надявах се след това да си взема една седмица отпуск, но тя заяви, че не можела без мен.

— Каква е?

— О, наред си е, не се опитва да се доказва или нещо от сорта. Но наистина работи денонощно и не вижда защо и ние да не правим същото. Ще ми се Ричард да се върне. Обичах дългите ни петъчни обеда.

— Не познавам никого, който да има време за нормален обед.

— С изключение на хората от твоя бранш. Мислех, че обядвате дълго и напоително с хората, за които пишете.

— Ами! Не и с шефка като моята, която ти диша във врата. — Ели ѝ разказа за сутрешното съвещание и очите на Ники се вдигнаха към тавана в знак на съчувствие.

— Трябва да внимаваш — предупреди я тя. — Изглежда, ти е вдигнала мерника. Как вървят нещата с материала? Ще те измъкне ли от положението?

— Не знам дали ще излезе нещо. И ми е някак неловко да използвам тези писма. — Тя потърка крака си. — Те са любовни. И много емоционални. Ако някой ми беше написал подобно писмо, едва ли бих искала да го направя обществено достояние.

Тя чуваше гласа на Рори, докато го казваше, и откри, че вече не е сигурна какво мисли. Не беше подготвена за факта, че той никак не хареса идеята писмата да се публикуват. Ели бе свикнала с идеята, че всички в „Нейшън“ споделят един възглед: „Вестникът на първо място“. Старата школа.

— Аз пък щях да му дам гласност и да го окача на билборд. Вече не познавам някой, който да получава любовни писма — възрази Ники. — Сестра ми получаваше през деветдесетте години, когато годеникът ѝ се премести в Хонконг — поне две на седмица. Веднъж ми ги показа. — Тя изсумтя. — Повечето бяха за това колко му липсвал задникът ѝ.

Двете избухнаха в смях. В този момент в сауната влезе една жена. Размениха си любезни усмивки и жената се настани на горната пейка, като внимателно постла хавлията под себе си.

— О, миналата седмица видях Дъг.

— Как е той? Лина бременна ли е?

— Всъщност попита за теб. Безпокои се, че те е разстроил. Каза, че сте си разменили няколко по-остри думи.

В очите на Ели започна да се стича пот. Тя усети парването на размазаната спирала.

— О, няма нищо. Той просто... — Тя хвърли поглед към жената на горната пейка. — Просто живее в друг свят.

— Свят, в който няма извънбрачни връзки.

— Държа се малко... назидателно. Не бяхме на едно мнение за жената на Джон.

— Какво за нея?

Ели се размърда смутено върху хавлията.

— Не се безпокойте за мен — обади се жената отгоре. — Всичко, чуто на това място, си остава тук. — Тя се засмя, а те ѝ се усмихнаха любезно.

Ели снижи гласа си.

— За това, доколко трябва да се съобразявам с чувствата ѝ.

— Според мен това е работа на Джон.

— Да. Но нали го знаеш Дъг. Най-добрият Човек на света. — Ели отметна косата от лицето си. — Той е прав, Ники, само че аз не я познавам. За мен тя не е реална личност. Защо трябва да ме интересува какво ще се случи с нея? Тя има единственото, което аз наистина, ама наистина искам, единственото, което може да ме направи щастлива. А

и едва ли вече е влюбена в него, щом обръща толкова малко внимание на нуждите и желанията му.

Ники поклати глава.

— Не знам. Когато сестра ми роди, не можеше да дойде на себе си цели шест месеца.

— Най-малкото му дете е почти на две. — Тя по-скоро почувства, отколкото видя как Ники свива неодобрително рамене. Това е вечният недостатък на приятелите. Никога не позволяват да ти се размине.

— Знаеш ли, Ели — каза Ники, като легна обратно на пейката и постави ръце под главата си. — Не съм моралистка и не ми пука, че спиш с женен мъж, но не изглеждаш щастлива.

Последва отбранителна реакция.

— Напротив, *щастлива съм*.

Ники вдигна вежди.

— Добре. По-щастлива и по-нещастна, отколкото с всеки друг, ако в това има някакъв смисъл.

За разлика от двете си най-добри приятелки, Ели никога не бе живяла с мъж. До трийсетата си година бе държала брака и децата в папката с неща, които ще направи по-късно в живота — след като изгради кариерата си — ще ги планира също както разумното пиене и получаването на пенсия. Не искаше да свърши като някои свои съученички от гимназията, съсипани и бутаци детски колички още преди да са навършили трийсет, финансово зависими от съпрузи, които в повечето случаи ненавиждаха.

Последният ѝ приятел се бе оплакал, че постоянно тичал подир нея, докато тя непрекъснато обикаляла от място на място и „излайвала по нещо в мобилния си телефон“. И се бе ядосал съвсем, когато на Ели това ѝ се стори забавно. Но откакто бе навършила трийсет, вече не ѝ беше толкова забавно. Когато отиваше да види родителите си в Дербишър, те се стараеха да не говорят за гаджета, мълчаха толкова упорито, че това се бе превърнало в поредната форма на натиск. Тя ги уверяваше — тях и останалите си познати — че се справя добре и сама. И беше истина, докато не срещна Джон.

— Женен ли е, скъпа? — попита жената през парата.

Ели и Ники си размениха бързи погледи.

— Да — потвърди Ели.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, и аз се влюбих в женен мъж. Следващия петък ще станат четири години, откакто сме женени.

— Поздравления! — възкликнаха двете в един глас, а Ели осъзна, че думата е малко неуместна при дадените обстоятелства.

— И сме много щастливи. Разбира се, дъщеря му още не му говори, но иначе всичко е наред. *Щастливи сме.*

— Колко време му трябваше да напусне жена си? — попита Ели и седна изправено.

Жената прибираше косата си в конска опашка. „Няма цици — помисли си Ели, — а той въпреки това е напуснал жена си заради нея.“

— Дванайсет години — отвърна тя. — Това означава, че не можем да имаме деца, но, както казах, струваше си. Много сме щастливи.

— Радвам се за вас — промълви Ели, докато жената слизаше от пейката. Стъклената врата се отвори и вътре нахлу струя хладен въздух, а после останаха само двете с Ники, седнали в горещата, сумрачна сауна.

Настъпи кратка тишина.

— Дванайсет години — каза Ники, докато попиваше лицето си с хавлиената кърпа. — Дванайсет години, отчуждена дъщеря и никакви деца. Е, сигурна съм, че сега се чувстваш много по-добре.

Два дни по-късно телефонът иззвъня. Беше девет и четвърт и тя седеше на бюрото си, но се изправи, докато го вдигаше, за да види шефката ѝ, че е тук и работи. По кое време идваше на работа Мелиса? Сякаш бе първа и последна в отдел „Общество“ и все пак косата и гримът ѝ винаги бяха безупречни, а тоалетите ѝ — внимателно подбрани. Ели подозираше, че вероятно отива при личния си треньор в шест сутринта, а час по-късно ѝ издухват и оформят косата в някой скъп фризьорски салон. Дали Мелиса имаше живот извън вестника? Веднъж някой бе споменал малка дъщеря, но на Ели ѝ бе трудно да повярва.

— Отдел „Общество“ — каза тя, загледана разсеяно в стъкления офис. Мелиса беше на телефона и се разхождаше нагоре-надолу, поглаждайки с ръка косата си.

— Това е номерът на Ели Хоуърт, нали? — Изискан глас, ехо от отминала епоха.

— Да. Аз съм.

— Изпратили сте ми писмо. Казвам се Дженифър Стърлинг.

[1] Известна състезателка по фигурно пързаляне, спечелила златен медал на Зимната олимпиада през 1984 година. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Какво направих? Този четвъртък ми каза, че не искаш да ме пуснеш да си вървя. Това са твоите думи, не моите. А после нищо. Вече се тревожа, че си катастрофирал. С... каза, че си правил това и преди, но аз не исках да ѝ повярвам, а сега се чувствам като глупачка.

Из писмо на жена до
МЪЖ

Ели вървеше бързо, навела глава под проливния дъжд, и се проклинаше, че не е взела чадър. Таксито следваха попятната струя на автобуси със запотени стъкла и изпращаха грациозни арки от пръски вода над бордюрите. Тя се намираше в „Сейнт Джонс Удс“^[1], в дъждовния съботен следобед, опитвайки се да не мисли за белите пясъци на Барбадос, за едра луничава ръка, втриваща крем против слънце в женски гръб. Това бе образ, който изскачаше в главата ѝ с мъчителна честота през шестте дни, откакто Джон бе заминал. Лошото време ѝ се струваше като някаква космическа шега за нейна сметка.

Голямата жилищна сграда от сив камък се издигаше върху широк тротоар, ограден с дървета. Тя се препъна по каменните стъпала, натисна звънеца за номер осем и изчака, подскачайки нетърпеливо от един прогизнал крак на друг.

— Да? — Гласът бе ясен и изобщо не звучеше старчески, както бе очаквала. Благодарни на бога, че Дженифър Стърлинг предложи да се срещнат днес: мисълта да изкара цялата събота без работа, без приятелите си, всичките изведнъж оказали се заети, бе ужасяваща. Отново тази луничава ръка.

— Ели Хоуърт е. По повод писмата.

— А, заповядайте. Аз съм на четвъртия етаж. Може да ви се наложи да почакате за асансьора. Ужасно е бавен.

Това бе от вида сгради, които рядко посещаваше, в район, който познаваше бегло; нейните приятели живееха в новопостроени апартаменти с миниатюрни стаи и подземни паркинги, или в мезонети, едва побиращи се в еднотипни викториански къщи. Този блок говореше за сериозни пари, пренебрежение към модата.

Коридорът бе застлан с тъмен тюркоазен килим, цвят от друга епоха. Излъсканият пиринчен парапет покрай четирите мраморни стъпала блестеше в наситеножълто. Тя си помисли за общите части в своя блок, с купищата захвърлена поща и небрежно оставените велосипеди.

Асансьорът изкачи достолепно четирите етажа, като скърцаше и се подрусваше. Тя пристъпи в застлания с плочки коридор, огледа се и видя отворената врата.

След това забрави какво си бе представляла: някаква прегърбена старица с угаснали очи и може би хубав шал, в къща, пълна с порцеланови фигурки на животни. Дженифър Стърлинг не бе такава жена. Може и да беше прехвърлила шейсетте, но фигурата ѝ бе стегната и все още изправена; само посребрената ѝ къса коса, срсана настри, намекваше за възрастта ѝ. Облечена бе в тъмносин кашмирен пуловер и пристегнато с колан вълнено сако върху чифт панталони с елегантна кройка, които по-скоро бяха от някоя модна къща, а не купени от „Маркс енд Спенсър“. Около врата ѝ бе завързано смарагдовозелено шалче.

— Госпожице Хоуърт?

Тя усети, че преди да произнесе името ѝ, жената я бе наблюдавала, може би преценявала.

— Да. — Ели протегна ръка. — Ели, ако обичате.

Лицето на госпожа Стърлинг леко се отпусна. На какъвто и изпит да я бе подложила, изглежда, го бе преминала успешно — поне засега.

— Заповядайте. Отдалеч ли идвате?

Ели я последва в апартамента. Отново се оказа, че той се разминава с очакванията ѝ. Никакви фигурки на животни. Стаята бе огромна, светла и оскъдно мебелирана. Подът от светло дърво бе застлан с голям персийски килим, край стъклена масичка за кафе бяха разположени един срещу друг два облечени в дамска фотьойла „Честърфийлд“. Малкото други мебели бяха красиви, но еkleктични: стол, модерен и с облегалки (Ели подозираше, че е скъп), и

старовремска масичка, инкрустирана с дъбово дърво. Снимки на семейство, малки деца.

— Какъв красив апартамент! — възкликна тя, която никога не се бе интересувала особено от вътрешно обзавеждане, но изведнъж разбра как иска да живее.

— Приятен е, нали? Преместих се тук през... май беше шейсет и осма. Навремето бе доста очукан стар блок, но си помислих, че е добро място за отглеждане на дъщеря ми, щом трябва да живее в голям град. От прозореца се вижда Риджънтс Парк. Ще ми дадете ли палтото си? Искате ли кафе?

Ели се настани, а Дженифър Стърлинг изчезна в кухнята. На стените, боядисани в бледокремаво, имаше няколко големи картини в модерен стил. Ели огледа Дженифър Стърлинг, когато тя отново влезе в стаята, и осъзна, че не е изненадана, че тази жена би могла да вдъхне подобна страст в непознатия автор на писмата.

Сред снимките върху масата имаше една на абсурдно красива млада жена, сякаш позираща за портрет на Сесил Бийтън^[2]; същата жена, може би няколко години по-късно, бе свела поглед към новородено, а върху лицето ѝ се четеше изтощението, изумлението и възторгът, явно характерни за всички майки първескини — косата ѝ, въпреки че току-що бе родила, изглеждаше съвършено.

— Много мило, че си направихте целия този труд. Писмото ви наистина ме заинтригува. — Дженифър Стърлинг постави чашка кафе пред нея и се настани отсреща. Разбърка своето с миниатюрна сребърна лъжичка, на чиято дръжка имаше зърно от червен емайл. „Господи — помисли си Ели, — талията ѝ е по-тънка от моята!“ — Любопитно ми е да разбера каква е тази кореспонденция. От години не съм изхвърляла нищо случайно. Обикновено нарязвам всичко. Миналата Коледа счетоводителят ми ми купи една от ония дяволски машинки.

— Е, всъщност не я намерих аз. Един мой приятел подреждаше архива на „Нейшън“ и попаднал на тази папка.

Изражението на Дженифър Стърлинг се промени.

— Писмата бяха там.

Ели бръкна в чантата си и внимателно извади пластмасовия плик с трите любовни писма. Наблюдаваше лицето на госпожа Стърлинг, когато тя го взе.

— Щях да ви ги изпратя, продължи тя, — но...

Дженифър Стърлинг държеше благоговейно писмата в ръце.

— Не бях сигурна какво да... дали изобщо бихте искали да ги видите...

Дженифър не каза нищо. Внезапно почувствала се неловко, Ели отпи от кафето си. Не знаеше колко време седи тук и пие кафе, ала бе отместила очи, без да знае защо.

— О, разбира се, че искам!

Когато тя вдигна очи, нещо се бе случило с изражението на Дженифър. Не беше точно разстроено, но очите ѝ бяха като на човек, обхванат от силно чувство.

— Предполагам, че сте ги прочели?

Ели усети, че се изчервява.

— Съжалявам. Бяха в папка с нещо съвсем различно. Не знаех, че накрая ще намеря притежателя им. Мисля, че са прекрасни — добави тя смутено.

— Такива са, нали? Е, Ели Хоуърт, на моята възраст малко неща ме изненадват, но днес вие успяхте да го направите.

— Няма ли да ги прочетете?

— Не е нужно. Знам какво пише в тях.

Ели отдавна бе научила, че най-важното умение на един журналист е да знае кога да замълчи.

— Съжалявам — каза внимателно, когато тишината стана потискаща, — ако съм ви разстроила. Не бях сигурна какво да правя, при положение че не знаех какво е вашето...

— ... положение — продължи изречението Дженифър. Усмихна се и Ели отново си помисли, че има красиво лице. — Много дипломатично от ваша страна. Но писмата не могат да създадат неудобство. Съпругът ми почина преди години. Това е едно от нещата, които не ти казват за старостта. — Тя се усмихна кисело. — Че мъжете умират доста по-рано.

Известно време двете слушаха трополенето на дъжда, свистящите спирачки на автобусите отвън.

— Е — каза накрая госпожа Стърлинг, — разправете ми повече, Ели. Какво ви накара да положите толкова усилия, за да ми върнете тези писма?

Ели се замисли дали да спомене статията. Инстинктът ѝ подсказа, че не бива да го прави.

— Защото никога не бях чела нещо подобно.

Дженифър Стърлинг я наблюдаваше внимателно.

— И... освен това имам любовник — продължи тя, без да знае точно защо го споделя.

— Любовник?

— Той е... женен.

— А. Значи тези писма са ви близки.

— Да. Цялата история ми е близка. За онова, което искаш да имаш, а не можеш. И че човек никога не може да каже какво чувства наистина. — Сега тя гледаше надолу и говореше на скута си. — Мъжът, с когото имам връзка, Джон... не съм сигурна какво точно мисли. Не говорим за това, което се случва помежду ни.

— Повечето мъже са такива — отбеляза госпожа Стърлинг.

— Но вашият любовник е бил различен! Бут е бил различен.

— Да. — Възрастната жена отново се отнесе в едно друго време. — Той ми казваше всичко. Изумително е да получаваш подобни писма. Да знаеш, че те обичат толкова всеотдайно. Винаги е бил много добър с думите.

За малко дъждът се усили и заблъска по прозорците, от улицата се провикваха хора.

— Признавам, че донякъде съм обсебена от любовната ви история. Отчаяно ми се искаше двамата да се съберете. Ще ми се да попитам дали вие... дали се събрахте отново?

Изборът на думи ѝ се стори твърде съвременен, не на място, и внезапно тя се засрами. Помисли си, че във въпроса ѝ има нещо нахално. Отишла бе твърде далеч.

Тъкмо се канеше да се извини и да си тръгне, когато Дженифър заговори:

— Искате ли още кафе, Ели? — попита тя. — Няма да е много разумно да си тръгнете в този проливен дъжд.

Дженифър Стърлинг седна на тапицирания с коприна диван и докато кафето в скута ѝ изстиваше, разказа историята на една млада жена в Южна Франция и на един съпруг, който, според нейните думи,

вероятно не е бил по-лош от всеки друг по онова време. Мъж от своята епоха, в която изразяването на чувствата се е смятало за признак на слабост, било е неприлично. А после ѝ разказа историята на неговата противоположност — гневен, своенравен, страстен мъж, който я накара да мисли за него още от първата нощ, когато се запознали на огряна от луната официална вечеря.

Ели седеше очарована, в главата ѝ се трупаха образи, опитваше се да не мисли за касетофона, който бе включила в дамската си чанта. Но вече не се чувстваше нахална. Госпожа Стърлинг разказваше увлекателно, сякаш това бе нещо, което искаше да сподели от десетилетия. Обясни ѝ, че е събирала историята късче по късче през годините, а Ели, макар да не разбра какво точно ѝ се казва, не искаше да прекъсва домакинята си, за да я помоли да се изясни.

Дженифър Стърлинг говореше за внезапната погнуса от луксозния ѝ живот, за безсънните нощи, чувството за вина, опасното, неустойимо притегляне, ужасното осъзнаване, че не живее истински. Докато тя споделяше, Ели хапеше ноктите си, чудейки се дали същото си мисли и Джон точно сега, в някой далечен, облян от слънцето плаж. Как може да обича жена си и да прави онова, което прави с нея? Как може да не усеща това притегляне?

Историята стана по-мрачна, гласът — по-тих. Домакинята ѝ разказваше за автомобилна катастрофа на мокър път, за смъртта на един невинен мъж и четири години, през които тя бе живяла като сомнамбул, крепейки се единствено благодарение на хапчетата и раждането на дъщеричката си.

Прекъсна разказа, посегна зад гърба си и подаде на Ели рамкирана снимка. Висока руса жена по къси панталони, мъж, който я бе прегърнал през раменете. Две деца и куче в голите им нозе. Приличаше на реклама на Келвин Клайн.

— Есме сигурно не е много по-голяма от вас — обясни Дженифър. — Живее в Сан Франциско със съпруга си, лекар. Много са щастливи. — После добави с горчива усмивка: — Доколкото ми е известно.

— Тя знае ли за писмата? — Ели постави внимателно рамкираната снимка върху масичката за кафе, опитвайки се да не завижда на непознатата Есме заради забележителните ѝ гени и очевидно уредения ѝ живот.

Този път госпожа Стърлинг се поколеба, преди да заговори.

— Никога не съм разказвала това на никого. Коя дъщеря би искала да чуе от майка си, че е била влюбена в друг, а не в баща ѝ?

След това Дженифър сподели за случайна среща, години по-късно, великолепия шок да откриеш, че си точно където би трябвало да си.

— Можете ли да си представите? Толкова дълго се бях чувствала не на място... и изведнъж Антъни се появи. А аз добих едно особено чувство... — Тя попипа ключицата си. — Чувството, че съм у дома. Че домът е той.

— Да — кимна Ели. Бе седнала на ръба на дивана. Лицето на Дженифър Стърлинг сияеше. Внезапно Ели видя в нея някогашното младо момиче. — Чувството ми е познато.

— Разбира се, ужасното бе, че след като го намерих отново, не бях свободна да отида при него. Разводът бе съвсем различно нещо през онези дни, Ели. Ужасно. Името ти се окаляше напълно. Знаех, че съпругът ми ще ме унищожи, ако се опитам да си тръгна. И не можех да оставя Есме. Той... Антъни... бе оставил детето си и според мен никога не се възстанови от това.

— Значи, вие така и не напуснахте съпруга си? — Ели усети разочаровано бодване.

— Напротив, напуснах го — благодарение на папката, която сте намерили. Той имаше една странна възрастна секретарка, госпожица. — Тя направи гримаса. — Така и не ѝ запомних името. Подозирам, че е била влюбена в него. А после, по някаква причина, тя ми предостави средството, с което да го унищожа. Той знаеше, че не може да ме докосне, докато имам тези документи.

Дженифър описа срещата с неназованата секретарка, шока на съпруга си, когато отишла в неговия офис и му разкрила какво знае.

Документите за азбеста. Бяха изглеждали толкова безобидни в апартамента на Ели, с времето силата им се бе изпарила.

— Разбира се, тогава никой не знаеше за азбеста. Мислехме, че е нещо чудесно. Беше ужасен шок, когато се разбра, че компанията на Лорънс е съсипала живота на толкова хора. Затова създадох фондацията, когато той почина. Да помагам на жертвите. Ето. — Тя бръкна в едно бюро и извади брошура. В нея подобно се описваше схемата за оказване на правна помощ на страдащите от мезотелиом. —

Не са останали много пари във фонда, но все още предлагаме правна помощ. Имам приятели в професията, които осигуряват услугите си безплатно, тук и в чужбина.

— Значи получихте парите на съпруга си?

— Да. Това беше нашето споразумение. Запазих името му и се превърнах в една от онези доста уединени съпруги, които никога не придружават съпрузите си никъде. Всички решиха, че съм се отказала от светския живот, за да се отдам на Есме. В онези дни не беше нещо необичайно. Лорънс просто започна да води любовницата си на всички светски събития. — Тя се засмя и поклати глава. — Тогава двойният стандарт беше нещо естествено.

Ели си представи как държи ръката на Джон на някой обед за представяне на негова книга. Той винаги много внимаваше да не я докосва пред хората, да не показва с нищо, че двамата имат връзка. Тя тайно се бе надявала, че ще ги хванат да се целуват или че страстта им е толкова очевидна, че той ще стане обект на съсипващи клюки.

Вдигна поглед и видя, че Дженифър Стърлинг я наблюдава.

— Искате ли още кафе, Ели? Нали не бързате за никъде?

— Не, не бързам. С удоволствие ще изпия още едно кафе. Искам да знам какво се е случило.

Изражението на домакинята ѝ се промени. Усмивката ѝ се стопи. Настъпи кратко мълчание.

— Той се върна в Конго — каза тя. — Пътуваше до най-опасните места. Навремето там се случваха лоши неща на белите, а той не беше в блестяща форма... — Тя вече сякаш не отправяше думите си към Ели. — Мъжете често са по-крехки отколкото изглеждат, нали?

Ели се замисли върху казаното, опитвайки се да не си представя горчивото разочарование, което се криеше в подобна информация. „Това не е твоят живот — каза си тя твърдо. — Това няма да е твоята трагедия.“

— Как му беше името? Предполагам, че не е Бут.

— Не. Това беше наша шега. Чели ли сте Ивлин Уо? Истинското му име беше Антъни О'Хеър. Всъщност странно е, че ви разправам всичко това след толкова време. Той беше любовта на живота ми, а аз нямам негови снимки, никакви предмети за спомен. Ако не бяха писмата му, можех да си помисля, че съм си въобразила всичко. Ето защо това, че ми ги върнахте, е голям подарък за мен.

В гърлото на Ели заседна буца.

Телефонът извънтя и стресна и двете, изваждайки ги от унеса им.

— Извинете ме — усмихна се Дженифър. Отиде в коридора, вдигна слушалката и Ели я чу да отговаря, гласът ѝ тутакси стана спокоен, с долавящо се в него професионално отношение. — Да — казваше. — Да, все още го правим. Кога е бил диагностициран?... Много съжалявам...

Ели надраска името в бележника си и го пъкна обратно в чантата. Провери дали касетофонът ѝ работи, дали микрофонът е на мястото си. Удовлетворена, остана още няколко минути и заразглежда семейните снимки, предполагайки, че Дженифър малко ще се забави. Не е честно да отпратиш набързо някого, който явно страда от белодробно заболяване. Тя откъсна страница от бележника си, надраска бележка и взе палтото си. Отиде до прозореца. Отвън времето се бе прояснило и локвите по тротоара блестяха в яркосиньо. Ели пристъпи към вратата и остана да стои с бележката.

— Извинете ме за момент. — Дженифър ѝ подаде ръка, без да оставя телефонната слушалка. — Много съжалявам — каза тя. — Явно ще се позабавя. — Гласът ѝ намекваше, че разговорът им за днес е приключил. — Един човек се интересува как може да подаде иск за обезщетение.

— Може ли да поговорим пак? — Ели ѝ подаде късчето хартия. — Моите координати са тук. Наистина искам да знам...

Дженифър кимна, вниманието ѝ се раздвояваше между Ели и човека на телефона.

— Да, разбира се. Най-малкото, което мога да направя. И ви благодаря отново, Ели.

Ели се обърна да си върви, с палто праметнато през ръката. После, след като Дженифър отново вдигна слушалката към ухото си, се върна обратно.

— Кажете ми само едно — съвсем набързо. Когато той отново си тръгна — Бут — вие какво направихте?

Дженифър Стърлинг свали слушалката, очите ѝ бяха ясни и спокойни.

— Последвах го.

[1] Квартал в Северозападен Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Известен моден фотограф (1904–1980 г.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Не е имало връзка между нас. Ако се опиташ да твърдиш друго, ще настоявам, че всичко е плод на твоето въображение.

Из писмо от мъж до жена, 1960 година

— Госпожо, желаете ли питие?

Дженифър отвори очи. Беше стискала облегалките на седалката почти час, докато самолетът на Британските авиолинии си проправяше път към Кения. Никога не бе обичала да лети, но безжалостната турбуленция накара дори редовните пътници да стискат челюсти при всяко подрусване. Тя примигваше, когато подскачаше от седалката, а в задната част на самолета се чуваха уплашени възклицания. Димът от цигарите, палени нервно една след друга, се стелеше в задушния салон.

— Да — каза тя. — Ако обичате.

— Ще ви дам двойно — намигна ѝ стюардесата. — Очертава се труден полет.

Дженифър изпи половината от питието на една глътка. В очите ѝ сякаш имаше песъчинки. Пътуването продължаваше почти 48 часа. Преди да тръгне, няколко нощи бе лежала будна в Лондон, потънала в мисли, чудейки се дали наистина начинанието ѝ не е лудост, както, изглежда, смятаха всички останали.

— Искате ли от тези? — Бизнесменът до нея ѝ подаде метална кутия с вдигнат капак. Ръцете му бяха огромни, пръстите — като кренвирши.

— Благодаря. Какви са? Ментови? — попита тя.

Той се усмихна под гъстия си бял мустак.

— О, не. — Акцентът му беше силен, африкаанс. — Успокояват нервите. Ще го почувствате.

Тя прибра ръката си.

— Не, благодаря. Веднъж някой ми каза, че въздушната турбуленция не е опасна.

— Прав е. Опасна е земната.

Когато тя не се засмя, той я изгледа за миг.

— Къде отивате? На сафари?

— Не. Ще взема друг самолет в Станливил. Казаха, че не мога да летя дотам директно от Лондон.

— Конго? И защо ви е да ходите там, госпожо?

— Опитвам се да намеря един приятел.

Гласът му прозвуча невярващо:

— Конго?

— Да.

Той я изгледа, сякаш бе луда. Дженифър се поизпъна в седалката и пусна за малко облегалките, които стискаше.

— Не четете ли вестници?

— Малко, но не и последните дни. Бях... много заета.

— Много заета, а. Мила госпожо, по-добре веднага се връщайте в Англия. — Той се изсмя тихо. — Едва ли ще успеете да влезете в Конго.

Тя се извърна от него и се загледа през илюминатора към облаците, далечните заснежени планини под нея и за миг се почуди дали пък не съществуваше нищожен шанс той да е точно там в този момент, на десет хиляди метра под нея? „Нямаш представа колко близо съм вече“, каза му мислено.

Две седмици по-рано Дженифър Стърлинг бе излязла от сградата на „Нейшън“, застанала бе на стълбите, стискайки пълничката ръчичка на дъщеря си в своята, и бе осъзнала, че няма представа какво ще прави сега. Духаше силен вятър и листата се гонеха край канавките, а безпомощните им траектории сякаш отразяваха нейната собствена. Как бе могъл Антъни да изчезне? Защо си бе тръгнал, без да ѝ пише? Тя си спомни страданието му в хотелското фоайе и се побоя, че знае отговора. Думите на пълния мъж от вестника ехтяха в главата ѝ. Изведнъж земята под краката ѝ се олюля и за миг тя си помисли, че ще припадне.

Тогава Есме се оплака, че ѝ се пишка. Непосредствената нужда на дъщеричката ѝ я извади от унеса ѝ и я върна в реалността.

Дженифър нае стая в „Риджънт“, където бе отседнал той, сякаш някаква частица от нея се надяваше, че така ще му е по-лесно да я намери, ако реши да се върне. Искаше да вярва, че Антъни ще поиска да я намери, ще поиска да знае дали най-после е свободна.

Единствената незаета стая беше апартамент на четвъртия етаж и тя веднага се съгласи да го наеме. Лорънс нямаше да посмее да се опъва за парите. А когато Есме се настани доволно пред големия телевизор, Дженифър прекара остатъка от вечерта, като крачеше неспокойно, напругаше ума си да измисли как най-добре да изпрати съобщение на мъжа, който бе някъде в огромните пространства на Централна Африка.

Най-сетне, докато Есме заспа, сгушена под хотелския юрган до нея, с палец в устата, Дженифър легна до нея и я гледаше в хотелското легло, слушаше звуците на града, опитваше се да спре сълзите от безсилие и се чудеше дали, ако мисли достатъчно упорито, няма да успее да му изпрати съобщение по телепатия. *Бут. Моля те, чуй ме. Искам да се върнеш при мен. Не мога да направя това сама.*

През втория и третия ден тя прекара повечето от светлите часове на деня, занимавайки се с Есме — заведе я в Природонаучния музей, хапнаха в „Хортнъм и Мейсън“. Пазаруваха дрехи на Риджънт стрийт — тя не бе успяла да изпрати навреме онези, които имаха, в хотелската пералня и вечеряха сандвичи с пилешко от румсървис, изпратени им на сребърна табла. От време на време Есме питаше къде е татко ѝ или госпожа Кордоза, а Дженифър я уверяваше, че скоро ще ги види. Беше благодарна за потока от малки, предимно постижими молби на дъщеря си, оформилата се рутина от хранене, къпане и спане. Но щом малкото момиченце заспеше, тя затваряше вратата на спалнята и се изпълваше с черен страх. Какво бе направила? С всеки изминал час съзнаваше все повече огромните последствия, безплодността на действията си. Беше захвърлила живота си, преместила бе дъщеря си в хотелска стая — и за какво?

Обади се в „Нейшън“ още два пъти. Вече познаваше гласа на киселия мъж с голямото шкембе, резкия му маниер на говорене. Той я увери, че ще предаде съобщението, веднага щом О’Хеър се обади.

Втория път Дженифър определено остана с впечатлението, че той не ѝ казва истината.

„Не може вече да не е пристигнал. Сигурно всички журналисти са на едно място. Не може ли някой да се свърже с него?“

„Аз не съм секретарка. Казах ви, че ще му предам съобщението ви, и ще го направя, но там е война. Той има достатъчно неща, за които да мисли.“

И ѝ затвори телефона.

Апартаментът се превърна в защитна капсула, единствените ѝ посетители бяха камериерката и пиколото от румсървиса. Дженифър не смееше да звъни на никого — нито на родителите си, нито на приятелките си, не знаеше какво да им обясни. Насилваше се да яде, спеше неспокойно. Увереността ѝ се топеше, безпокойството ѝ растеше.

Все повече се изпълваше с убеждението, че не може да остане сама. Как ще оцелее? Никога нищо не бе правила сама, Лорънс умишлено я изолираше. Родителите ѝ щяха да я лишат от наследство. Бореше се с желанието да си поръча алкохолно питие, за да притъпи обземащото я чувство за катастрофа. И с всеки изминал ден слабото гласче в главата ѝ се чуваше все по-ясно: *Винаги можеш да се върнеш при Лорънс*. Нима за жена като нея, чието единствено умение бе да е представителна, имаше друг вариант?

Дните минаваха в мъчителни съмнения, бяха като сюрреалистична имитация на обикновения живот. На шестия ден тя телефонира вкъщи, предполагайки, че Лорънс ще е на работа. Госпожа Кордоза отговори на второто позвъняване и тя се изненада от явната тревога на жената.

— Къде сте, госпожо Стърлинг? Нека ви донеса нещата. Позволете ми да видя Есме. Толкова се безпокоях!

Дженифър усети как я заля облекчение.

Икономката бе дошла в хотела с куфар, пълен с нейни принадлежности само след час. Господин Стърлинг, обясни ѝ госпожа Кордоза, не бе казал нищо, освен че тя не бива да очаква никого в къщата няколко дни. „Помоли ме да почистя кабинета. А когато влязох там... — Ръката ѝ за миг се вдигна към лицето... — Не знаех какво да мисля.“

Дженифър постави длан на лакътя ѝ.

— Всичко е наред, госпожо Кордоза. Повярвайте ми, много ще се радваме, ако сте с нас. Но едва ли ще е лесно. А и Есме трябва да се прибере у дома, за да се види с баща си, щом всичко се поуспокои. Може би за всички ще е по-добре, ако сте там да се грижите за нея.

Есме показа на госпожа Кордоза новите си неща и се настани на коленете ѝ. Дженифър поръча чай и двете жени се усмихваха неловко, докато тя го сервираше на икономката си, влязла в нейната роля.

— Много ви благодаря, че дойдохте — рече Дженифър, когато госпожа Кордоза стана да си върви. Предстоящата раздяла я изпълваше с чувство на загуба.

— Само ми кажете как смятате да постъпите — помоли жената, докато обличаше палтото си. Погледна немигащо към Дженифър с тревожно стисната уста и Дженифър импулсивно пристъпи напред и я прегърна. Ръцете на госпожа Кордоза я обвиха, сякаш се опитваше да я зареди със сила, разбирайки колко много се нуждае тя от това. Останаха така наред стаята няколко минути. После, леко смутена, икономката я пусна. Носът ѝ беше зачервен.

— Аз няма да се върна — заяви Дженифър, думите ѝ отекнаха във въздуха с неочаквана сила. — Ще намеря къде да живеем. Но няма да се върна.

Жената кимна.

— Утре ще ви позвъня. — Надраска бележка върху къс хотелска хартия за писане. — Можете да му кажете къде сме. По-добре е да знае.

Тази нощ, след като сложи Есме да спи, Дженифър позвъни на всички вестници на Флийт стрийт, за да пита дали може да изпрати съобщение на кореспондентите им, в случай че попаднат на Антъни в Централна Африка. Телефонира на един чичо, който, доколкото си спомняше, някога бе работил там, и го помоли да си спомни имената на тамошните хотели. Поръча обаждания чрез международния оператор до два хотела, единия в Бразавил, другия в Станливил, и остави съобщения на рецепционистите, един от които ѝ обясни тъжно: „Госпожо, тук няма бели. В града ни не е безопасно“.

— Моля ви — настоя тя, — просто не забравяйте името му. Антъни О'Хеър. Кажете му Бут. Той знае какво означава.

Изпрати още едно писмо до вестника, което да му препратят.

„Съжалявам. Моля те, върни се при мен. Свободна съм и те чакам.“

Остави го на рецепцията, казвайки си, че няма връщане назад. Не биваше да мисли как ще го изпратят, не биваше да си представя къде ще лежи то през следващите дни или седмици. Направила бе каквото трябва, а сега бе време да се съсредоточи върху изграждането на новия си живот и да се приготви за момента, в който едно от многото съобщения щеше да стигне до него.

Господин Гроувнър отново се усмихваше широко. Усмивката му бе изкуствена, заучено разтягане на устните, и тя се опита да не ѝ обръща внимание. Беше единайсетият ден.

— Подпишете тук, ако обичате — той посочи с пръста си с красив маникюр, — и тук. Разбира се, ще има нужда от подписа на съпруга ви тук. — Той отново се усмихна, устните му леко потрепнаха.

— О, ще трябва да му изпратите формулярите — отвърна тя. Кафенето на хотел „Риджънт“, където седяха, беше пълно с жени, пенсионирани джентълмени, хора, отбили се по време на следобедното пазаруване в дъждовния четвъртък.

— Не ви разбрах?

— Вече не живея със съпруга си. Общуваме с писма.

Това го стресна. Усмивката изчезна и мъжът стисна формулярите в скута си, сякаш се опитваше да реши какво да прави.

— Мисля, че ви дадох домашния му адрес. Ето. — Тя посочи едно от писмата в папката. — Искаме да се преместим следващия понеделник. С дъщеря ми ни омръзна да живеем в хотел.

Госпожа Кордоза бе завела Есме на люлките. Сега идваше всеки ден в часовете, когато Лорънс бе в офиса си.

„Почти няма работа в къщата без вас“, признала ѝ бе тя. Дженифър бе забелязала как грейва лицето ѝ, когато прегръща Есме, и знаеше, че жената предпочита да е с тях в хотела, вместо в празната къща на площада.

Веждите на господин Гроувнър се сключиха.

— Бих искал да уточня... Казвате ми, че няма да живеете в имота с господин Стърлинг? Питам, защото собственикът е почтен

джентълмен. И остана с впечатлението, че дава жилището на семейство.

— Наистина го дава на семейство.

— Но вие току-що казахте...

— Господин Гроувнър, ще плащаме двайсет и четири лири на седмица за това временно жилище. Аз съм омъжена жена. Човек като вас ще се съгласи, че колко често и дали моят съпруг пребивава там с мен е само наша работа.

Агентът вдигна помирително ръка, кожата около яката му почервения. Започна да се извинява:

— Просто исках да...

Прекъснат бе от жена, викаща настоятелно името ѝ. *Дженифър*. Тя се размърда в стола си и видя Ивон Монкрийф, която прекосяваше пълното кафене и вече пъхаше мокрия си чадър в ръцете на изненадан сервитьор.

— Тук си била, значи!

— Ивон, аз...

— Къде се изгуби? Изобщо нямах представа какво става. Излязох от болницата миналата седмица, а проклетата икономка не пожела да ми каже нищо. После Франсис ми обясни, че... — Тя спря, осъзнавайки колко силен е гласът ѝ. Кафенето бе притихнало и лицата наоколо бяха любопитни.

— Ще ни извините ли, господин Гроувнър? Мисля, че приключихме — обърна се *Дженифър* към агента.

Той вече се бе изправил, взел бе куфарчето и го затваряше демонстративно.

— Ще занеса формулярите на господин Стърлинг този следобед. И ще ви се обадя. — Тръгна към фоайето.

Когато си отиде, *Дженифър* постави длан върху ръката на приятелката си.

— Съжалявам — каза. — Имам много да ти обяснявам. По-добре да се качим горе.

Ивон Монкрийф бе прекарала четири седмици в болницата: две седмици преди и две седмици след раждането на бебето Алис. Когато се върна у дома, все още беше толкова изтощена, че ѝ бе нужна още една седмица, за да осъзнае колко дълго не е виждала *Дженифър*. Отби

се два пъти у тях само за да ѝ кажат, че госпожа Стърлинг не си е у дома в момента. Седмица по-късно бе решила да разбере какво става.

— Икономката ти просто клатеше глава и ми обясняваше, че трябва да говоря с Лари.

— Сигурно той ѝ е наредил да мълчи.

— За какво? — Ивон хвърли палтото си на леглото и седна на един от тапицираните столове. — Защо, за бога, си отседнала тук? Да не сте се скарали с Лари?

Под очите на Ивон имаше бледоморави сенки, но косата ѝ бе все така безупречна. „Вече ми се струва странно далечна, като спомен от отминал живот“, помисли си Дженифър.

— Напуснах го — каза тя.

Големите очи на Ивон сезираха в лицето ѝ.

— Онази вечер Лари се напи у дома. Реших, че е заради бизнеса му. Легнах си с бебето и оставих мъжете да се оправят сами. Когато Франсис се качи, вече се бях унесла, но в просъница го чух да казва, че ти си имала любовник и си си изгубила ума. Лари му бил признал. Помислих, че сигурно съм сънувала.

— Е — отвърна Дженифър, — първата част е истина.

Ръката на Ивон се стрелна към устата ѝ.

— Господи, не е Реджи, нали?

Дженифър поклати глава, усмихвайки се едва-едва.

— Не — въздъхна тя. — Ивон, скъпа, ужасно ми липсваше. Толкова исках да говоря с теб... — Тя разказа на приятелката си всичко, като пропусна някои подробности, но ѝ разкри почти цялата истина. Все пак това беше Ивон. Простичките думи, отекващи в тихата стая, не бяха в състояние да опишат огромната промяна, която бе преживяла последните седмици. Вече нищо не беше същото; нищо. Тя завърши въодушевено: — Ще го намеря! Знам, че ще го намеря. После само трябва да му обясня.

Ивон я слушаше внимателно и Дженифър осъзна поразена колко много ѝ бяха липсвали нейната прямота и откровеност.

Накрая Ивон се усмихна едва-едва.

— Сигурна съм, че ще ти прости — каза тя.

— Кой?

— Лари. Сигурна съм, че ще ти прости.

— Лари? — смая се Дженифър.

— Да.

— Но аз не искам да ми прощава.

— Не можеш да го оставиш, Джени.

— Той си има любовница!

— Можеш да се отървеш от нея! Тя му е просто секретарка, за бога. Кажи му, че искаш ново начало. Кажи му, че и той трябва да направи същото.

Дженифър заекна.

— Но аз не го искам, Ивон! Не искам да съм омъжена за него!

— Значи предпочиташ да чакаш някакъв безпаричен репортер плейбой, който може да не се върне никога?

— Да, точно така!

Ивон бръкна в дамската си чанта, запали цигара и издуха голямо облаче дим в средата на стаята.

— Ами Есме?

— Какво Есме?

— Тя как ще се справи без баща?

— Ще има баща. Ще го вижда постоянно. Всъщност този уикенд ще бъде при него. Писах му и той потвърди, че е съгласен.

— Знаеш колко се подиграват на децата на разведени родители в училище. Момичето на Олсоп се чувства ужасно.

— Ние не се развеждаме. Никоя от съученичките ѝ няма да разбере нищо.

Ивон продължаваше да дърпа решително от цигарата си.

Гласът на Дженифър омекна.

— Моля те, опитай се да ме разбереш! Не виждам защо с Лорънс да не живеем разделени. Обществото се променя. Няма нужда да се жертваме за нещо, което... Сигурна съм, че той ще е много по-щастлив без мен. А и нищо няма да се промени. Не виждам защо. Отношенията ни с теб ще си останат същите. Всъщност мислех си, че тази седмица може да изведем децата заедно. Да ги заведем в музея на Мадам Тюсо.

— Мадам Тюсо?

— Или в Ботаническата градина. Само не знам дали времето ще е достатъчно...

— Престани! — Ивон вдигна елегантна ръка. — Просто спри. Не мога да те слушам повече. Господи! Ти наистина си най-голямата егоистка, която познавам.

Тя смачка цигарата си, изправи се и посегна към палтото си.

— Какво си мислиш, че е животът, Дженифър? Някаква вълшебна приказка? И нашите съпрузи ни омръзват! Не можеш да правиш това и да очакваш от нас да се държим с теб както преди, докато ти си развяваш байрака, все едно... все едно не си омъжена. Щом искаш да живееш, престъпвайки моралните норми, добре. Но ти имаш дете! Съпруг и дете! И не очаквай от нас, останалите, да приемаме поведението ти!

Дженифър зяпна.

Ивон се извърна, сякаш не можеше дори да я гледа.

— И не съм единствената, която смята така. Хубавичко си помисли какво правиш! — Тя метна палто върху ръката си и излезе от стаята.

Три часа по-късно Дженифър бе взела решението си.

По обед на летището в Ембакаси имаше голяма навалица. След като взе куфара си от спирация постоянно конвейер, Дженифър си проправи път към тоалетната, наплиска лицето си със студена вода и си облече чиста блуза. Прибра косата си назад, от топлината вратът ѝ вече се бе изпотил. Когато излезе, блузата ѝ се залепи за гърба за секунди.

Летището гъмжеше от хора, които стояха на нервни опашки или на групички, и си крещяха, вместо да разговарят. За миг тя се парализира, докато гледеше как ярко облечени африканки се бутат с куфарите си и огромни торби за пране, вързани с въже и закрепени на главите им. Нигерийски бизнесмени с лъщяща кожа пушеха по ъглите, малки деца тичаха насам-натам, а майките им седяха на пода. Жена с малка количка си проправяше път през множеството и продаваше напитки. На таблото за заминаващите самолети бе изписано, че няколко полета са отложени, и не се даваха сведения кога ще бъдат подновени.

За разлика от суматохата в сградата на летището, навън бе спокойно. От лошото време не бе останала и следа. От топлината влагата се бе изпарила напълно и Дженифър виждаше виолетовите планини в далечината. Пистата бе празна, с изключение на самолета, с който бе пристигнала; под него самотен мъж метеше замислено. От

другата страна на бляскавата модернистична сграда някой бе направил малка скална градина, осеяна с кактуси и сукулентни растения. Тя се възхити на старателно подредените камъни, учудвайки се, че някой бе вложил толкова труд в такова хаотично място.

Гишетата на Британските и Източноафриканските авиолинии бяха затворени и Дженифър си проби път през тълпата, за да си поръча чаша кафе на бара; взе една табла и седна, притисната от куфари, плетени кошници и едно наперено петле, чиито крила бяха пристегнати с ученическа вратовръзка.

Какво щеше да му каже? Представи си го в някакъв чуждестранен кореспондентски клуб, може би на километри от военните действия, където журналистите се събираха да пийнат и да обсъдят събитията от деня. Дали Антъни пиеше? Това е много малък свят, обяснил ѝ бе той. Веднъж да се добере до Станливил, там все някой щеше да го познава. Тя си представи как пристига изтощена в клуба — повтарящ се образ, който я крепеше през последните няколко дни. Виждаше Антъни съвсем ясно, застанал под въртящия се вентилатор, може би бърещ с колега, и изумлението му при появата ѝ. Тя разбираше изражението му: през последните четирийсет и осем часа сама не можеше да се познае.

Нищо в живота ѝ не я бе подготвило за предприетото от нея; нищо не подсказваше, че изобщо е способна на това. И все пак, от мига, в който се качи на борда на самолета, въпреки всичките си страхове, се бе почувствала необяснимо въодушевена, сякаш бе направила откритие: разбрала бе какво е животът. И дори само заради този миг на просветление се почувства странно свързана с Антъни О'Хеър.

Щеше да го намери. Взела бе нещата в свои ръце, вместо да се остави на течението. Сама щеше да реши бъдещето си. Забранила си бе да мисли за Есме, казвайки си, че всичките ѝ усилия ще си струват, щом веднъж я запознае с Антъни.

Най-сетне млад мъж в елегантна виненочервена униформа седна зад гишето на Британските авиолинии. Тя остави кафето си и се втурна през тълпата към гишето.

— Трябва ми билет до Станливил — каза и зарови в чантата си за пари. — За следващия полет. Искате ли паспорта ми?

Младият мъж я изгледа.

— Не, мадам — отвърна, главата му се движеше бързо насамнатам. — За Станливил няма полети.

— Но на мен ми казаха, че имате директна линия.

— Много съжалявам. Всички полети до Станливил временно са отложени.

Тя го изгледа с нямо безсилие, докато той повтаряше думите си, и помъкна куфара към гишето на другите авиолинии.

Момичето там ѝ даде същия отговор:

— Не, мадам. До Станливил няма полети заради военните действия. — Тя изговаряше гърлено „р“-то. — Само входящи полети.

— Кога ще ги подновят? Спешно трябва да стигна до Конго.

Двете служителки си размениха многозначителни погледи.

— Няма полети до Конго — повториха.

Тя не бе дошла чак дотук, за да я гледат празно и да ѝ отказват.
Не мога да го предам точно сега.

Навън мъжът продължаваше да мете пистата с проскубаната си метла.

И в този момент тя видя бял мъж да върви забързано през терминала с изправената стойка на държавен служител, понесъл кожена папка. Върху гърба на кремавото му ленено сако потта бе образувала голям триъгълник.

Той също я видя. Смени посоката и закрачи към нея.

— Госпожо Рамзи? — Протегна ръка. — Аз съм Александър Фробишър, от консулството. Къде са децата ви?

— Не. Името ми е Дженифър Стърлинг.

Той затвори уста и сякаш се опитваше да прецени дали тя не е направила грешка. Лицето му бе подпухнало и това го правеше по-възрастен, отколкото вероятно бе.

— Но и аз се нуждая от помощта ви, господин Фробишър — продължи тя. — Трябва да стигна до Конго. Знаете ли дали има влак, който да хвана? Казаха ми, че няма полети. Всъщност никой не ми казва нищо. — Тя знаеше, че собственото ѝ лице лъщи от пот, че косата ѝ вече е започнала да се сплесква.

Когато той заговори, сякаш се опитваше да обясни нещо на малоумен:

— Госпожо...

— Стърлинг.

— Госпожо Стърлинг, никой не отива в Конго. Не знаете ли, че там има...

— Да, знам, че се води някаква война. Но аз трябва да намеря един човек, журналист, който е отишъл там преди около две седмици. Ужасно е важно. Името му е...

— Мадам, в Конго не са останали журналисти. — Той свали очилата си и я дръпна към прозореца. — Не знаете ли какво се е случило?

— Съвсем малко. Всъщност не знам, идвам от Англия. Наложил се да пътувам по доста обиколен маршрут.

— Сега във войната са въвлечени американците, както и нашето и други правителства. Допреди три дни имаше криза с триста и петдесет бели заложници, включително жени и деца, заплашени с екзекуция от бунтовниците на Симба. По улиците на Станливил размирниците се бият с белгийски войски. Вече съобщиха за около сто убити цивилни.

Тя едва го слушаше.

— Но аз мога да платя... ще платя колкото поискате. Трябва да отида там.

Служителят я улови за лакътя.

— Госпожо Стърлинг, казвам ви, че няма да успеете да стигнете до Конго. Няма влакове, нито полети, нито пътища. Войските се движат по въздуха. Дори да имаше транспорт, не бих позволил британски гражданин — *при това жена* — да влезе във военната зона. — Той надраска нещо в бележника си. — Ще ви намеря място, където да изчакате, и ще ви помогна да си запазите билет за Англия. Африка не е място за бяла жена. И то сама. — Мъжът въздъхна уморено, сякаш току-що тя бе удвоила грижите му.

Дженифър мислеше усилено.

— Колко са мъртвите?

— Не знаем.

— Имате ли имената им?

— Имам само приблизителен списък. Не е пълен.

— Моля ви. — Сърцето ѝ се сви. — Моля ви, нека го видя. Трябва да знам дали той...

Мъжът извади измачкан лист с напечатан текст от папката си.

Тя го прегледа, очите ѝ бяха толкова уморени, че имената в азбучен ред се размазваха. Хамбро, Харпър, Хартман... Неговото го нямаше.

Той не беше в списъка.

Дженифър вдигна поглед към Фробишър.

— Имате ли имената на заложенниците?

— Госпожо Стърлинг, дори нямаме представа колко британски граждани има в града. Вижте. — Той извади друг лист хартия и ѝ го подаде, като перна със свободната си ръка един комар, който бе кацнал на врата му. — Това е последното комюнике, изпратено на лорд Уолстън.

Тя започна да чете, фразите подскачаха пред очите ѝ.

„Пет хиляди мъртви само в Станливил... Смятаме, че в контролираната от бунтовниците територия са останали двацет и седем граждани на Обединеното кралство... Не бихме могли да кажем кога ще има достъп до районите с британски поданици, дори да знаехме точно кои са.“

— В града има белгийски и американски войски. Освобождават го от бунтовниците. Осигурили сме и самолет, да спаси хората, които искат да бъдат спасени.

— Как мога да разбера дали той се е качил на него?

Чиновникът се почеса по главата.

— Не можете. Изглежда, някои хора не желаят да бъдат спасени. Предпочитат да останат в Конго. Сигурно си имат причини за това.

Внезапно Дженифър се сети за думите на дебелия редактор на новините. *Кой знае? Може би е искал да се махне оттук?*

— Ако приятелят ви желае да се измъкне, ще се измъкне — увери я мъжът. Обърса лицето си с носна кърпа. — Ако е решил да остане, има голяма вероятност да изчезне — в Конго това е лесно.

Тя се канеше да отговори, но бе прекъсната от ниския шепот, който заля летището, когато през входа за пристигащи влезе едно семейство. Първо се появиха две малки деца с превързани ръце и глави и преждевременно съзрели лица. Руса жена, стиснала в прегръдките си бебе, гледаше диво, косата ѝ бе мръсна, а лицето — изпито от напрежение. При вида им възрастна дама се освободи от задържащата

прегръдка на съпруга си и се втурна през бариерата, изплака и ги взе в обятията си. Семейството едва реагира. Внезапно младата майка се свлече на колене и се разрида неудържимо, а главата ѝ се отпусна тежко върху пълното рамо на възрастната жена.

Фробишър напъха листовите обратно в папката си.

— Семейство Рамзи. Извинете ме. Трябва да се погрижа за тях.

— Там ли са били? — попита тя, докато гледеше как дядото вдига момиченцето на раменете си. — Където е клането? — Лицата на децата, сковани от шока на преживяното, бяха смразили кръвта ѝ.

Чиновникът я изглежда сериозно:

— Госпожо Стърлинг, моля ви, трябва да си вървите. Тази вечер има полет на Източноафриканските авиолинии. Съветвам ви горещо да се качите на него, освен ако тук имате приятели с добри връзки.

Необходими ѝ бяха два дни да се прибере у дома. И от този момент започна новият ѝ живот. Ивон остана вярна на думите си. Повече не се свърза с нея, а в единствения случай, когато Дженифър се сблъска с Вайълет, приятелката ѝ бе толкова очевидно изпълнена с неудобство, че на нея ѝ се стори грубо да я преследва. Преживя тези раздели по-леко, отколкото очакваше: двете жени принадлежаха към един стар живот, който вече ѝ беше чужд.

През повечето дни госпожа Кордоза идваше в новия апартамент, като си намираще извинения да прекарва повече време с Есме или да помага с работата в домакинството, а Дженифър установи, че разчита повече на бившата си икономка, отколкото на старите си приятелки. Един дъждовен следобед, докато Есме спеше, тя разказа на госпожа Кордоза за Антъни, а жената ѝ призна някои неща за съпруга си. После, изчервявайки се, заговори за мил мъж, който ѝ бе изпратил цветя от ресторанта през две улици.

— Не смятах да го окуражавам — каза тя тихо, докато гладеше, — но понеже всичко вече...

Лорънс общуваше с тях чрез бележки и използваше госпожа Кордоза за посредник.

Бих искал тази събота да взема Есме на сватбата на моя братовчед в Уинчестър. Ще се постарая да я върна до седем часа вечерта.

Бележките бяха дистанцирани, официални, премерени. От време на време Дженифър ги препрочиташе и се чудеше как е могла да бъде омъжена за този човек.

Всяка седмица ходеше до пощата на Лангли стрийт, за да види дали няма нещо в пощенската кутия. Всяка седмица се прибираще у дома, като се опитваше да не се чувства потисната от неизменното „не“ на пощенската служителка.

Премести се в наетия апартамент, а когато Есме тръгна на детска градина, тя започна да работи безвъзмездно в местната „Служба за консултации на граждани“, единствената организация, която нямаше проблем с липсата на опит. „Ще се научите в процеса на работа — уверила я беше шефката. — При това доста бързо.“ По-малко от година по-късно ѝ предложиха платено място в същия офис. Съветваше хората по практични въпроси, например как да управляват финансите си, как да се справят със спорове за наем — недобросъвестните хазяи бяха в изобилие — как да преживеят разпадането на семействата си.

В началото се уморяваше от безкрайната върволица от проблеми, вълната от човешко нещастие, заливаща офиса, ала докато трупаше опит, видя, че не е единствената, която бе съсипала живота си. Започна да гледа на себе си с други очи и установи, че всъщност трябва да е благодарна за новото си положение, чувстваше известна гордост, когато някой се върнеше да ѝ каже, че му е помогнала.

Две години по-късно двете с Есме се преместиха отново в двустаен апартамент в „Сейнт Джонс Удс“, купен с пари от Лорънс и наследството на Дженифър от една нейна леля. Докато дните се превръщаха в месеци, а после в години, тя започна да приема мисълта, че Антъни О'Хеър няма да се върне. Че няма да отговори на съобщенията ѝ. Само още веднъж бе разтърсена сериозно — когато вестниците съобщиха някои подробности за клането в хотел „Виктория“ в Станливил. После постепенно спря да ги чете.

Позвъни в „Нейшън“ само още веднъж. Секретарката вдигна телефона и когато ѝ каза името си, надявайки се, че Антъни този път може да е там, чу: „А, онази госпожа Стърлинг...“.

И мъжки глас: „Не е ли същата, с която той не иска да говори?“.

Тя бе затворила телефона.

Изминаха седем години, преди отново да види съпруга си. Есме трябваше да учи в пансион, ниска продълговата постройка от червени тухли в Хемпшър, която приличаше на извънградска вила. Дженифър си взе свободен следобед, за да откара дъщеря си. Пътуваха в новото ѝ „Мини“. Тя носеше виненочервен костюм и се опасяваше, че Лорънс може да направи неприятна забележка — той никога не я бе харесвал в този цвят. *Моля те, не го прави пред Есме*, опитваше се да му внуши от разстояние. *Моля те, нека се държим цивилизовано*.

Ала мъжът, който седеше във фоайето, изобщо не приличаше на Лорънс, когото тя помнеше. Всъщност отначало дори не го позна. Кожата му беше сивкава, страните — хлътнали; изглеждаше двайсет години по-стар.

— Здравсти, татко! — прегърна го Есме.

Той кимна на Дженифър, но не протегна ръка.

— Здравей, Дженифър — произнесе равно.

— Здравей, Лорънс. — Тя се опита да прикрие шока си.

Срещата бе кратка. Директорката, млада жена с деликатно преценяващ поглед, не каза нищо по повод на това, че живееха на различни адреси. „Сигурно сега го правят все повече хора“, помисли си Дженифър. Тази седмица бе видяла четири жени в Службата за консултации, които възнамеряваха да напуснат съпрузите си.

— Ще направим всичко възможно Есме да се чувства добре при нас — увери ги госпожа Браунинг. Дженифър си помисли, че директорката има добри очи. — Хубаво е, че сте предпочели да учи в пансион; разбрах, че вече има приятелки тук и съм сигурна, че ще свикне бързо.

— Тя много обича да чете Енид Блайгън^[1] — обясни Дженифър. — Сигурно си мисли, че всичко е среднощни купони.

— О, тук имаме от нейните книги. Магазинчето ни е отворено в петък следобед, главно с тази цел. Правим се, че не забелязваме, стига

да не стане много шумно. Искаме момичетата да почувстват, че пансионът има известни предимства.

Дженифър се отпусна. Лорънс бе избрал училището, но страховете ѝ изглеждаха неоснователни. През следващите няколко седмици щеше да е трудно, но тя бе свикнала Есме да отсъства, когато отиваше при Лорънс, а освен това имаше и работата си.

Директорката се изправи и протегна ръка.

— Благодаря ви. Ще държим връзка по телефона, ако има някакви проблеми.

Докато вратата след тях се затваряше, Лорънс започна да кашля — остър, режещ звук, който накара Дженифър да стисне челюсти. Тя понечи да каже нещо, но той вдигна ръка — предупреждаваше я да не го прави. Заслизаха бавно по стълбите един до друг, сякаш не бяха разделени. Тя можеше да върви два пъти по-бързо, но ѝ се струваше жестоко, предвид затрудненото му дишане и явната отпадналост. Най-сетне, не можейки да издържа повече, тя спря едно момиче, което минаваше край тях, и го помоли да донесе чаша вода. Момичето се върна след минута и Лорънс се отпусна тежко в едно махагоново кресло в облицования с ламперия коридор, за да отпие от водата.

Дженифър събра кураж и се взря в него.

— Да не би да е...? — попита.

— Не. — Той си пое дълбоко дъх, с мъка. — Изглежда е от пурите. Съзнавам иронията.

Тя седна на креслото до него.

— Искам да знаеш, че съм се погрижил двете с Есме да сте осигурени.

Тя му хвърли кос поглед, но Лорънс изглеждаше замислен.

— Отгледахме добро дете — промълви накрая.

През прозореца виждаха как Есме бърби с две други момичета на моравата. Сякаш по даден сигнал, трите затичаха през тревата с развети поли.

— Съжалявам — каза Дженифър и се обърна към него. — За всичко.

Той остави чашата и се надигна от креслото. Застана с гръб към нея, загледан към момичетата през прозореца, а после се обърна и без да я поглежда в очите, леко кимна.

Тя гледаше как излиза сковано през главния вход и прекосява моравата, където приятелката му го чакаше в колата, а дъщеря му подскачаше край него. Есме махаше ентусиазирано, докато даймлерът, управляван от шофьора, пое надолу по алеята.

Два месеца по-късно Лорънс бе мъртъв.

[1] Английска писателка (1897–1968 г.), авторка на приключенски романи за юноши. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мразя те и макар да знам, че още ме обичаш, аз не те обичам и не ме е грижа какво говорят глупавите ти приятели... Никога няма да те обикна отново. Мразя те. Мразя те повече от всеки друг в този проклет свят.

Из електронно
писмо от жена до мъж

Цяла вечер не спря да вали, тъмни сиви облаци се плъзгаха над неясните очертания на града, преди да бъдат погълнати от нощта. Неумолимият порой задържаше хората по домовете им, обгръщайки улицата като плащ, тъй че отвън се чуваше единствено случайното изсвистяване на гуми върху мокър асфалт или гъргоренето на препълнени канавки, или забързаните стъпки на някого, който се опитва да се прибере у дома.

В телефонния секретар нямаше съобщения, мобилният телефон не сигнализираше за получени есемеси. Имейлите ѝ бяха служебни, реклами за „Виагра“, имаше и един от майка ѝ, описващ подробно възстановяването на кучето след смяната на ставата. Ели седеше по турски на дивана, отпиваше от третата си чаша с червено вино и препрочиташе писмата, които бе фотокопирала, преди да ги върне. Изминали бяха четири часа, откакто бе напуснала апартамента на Дженифър Стърлинг, но съзнанието ѝ все още бе заето с разговора им. Виждаше непознатия Бут — безразсъдно смел и с разбито сърце — в Конго по времето, когато бяха избивали европейците. „Прочетох съобщенията за убийствата, цял хотел жертви в Станливил — беше казала Дженифър, — и плаках от страх.“ Ели си я представи как отива в пощата седмица подир седмица, в напразно очакване на писмо, което така и не пристига. Върху ръкава ѝ капна сълза и тя подсмръкна, докато я бършеше.

Тяхната любов е била нещо сериозно. Той е бил мъж, който се е разкривал пред любимата жена; опитвал се е да я разбере и защити, дори от самата нея. Когато е разбрал, че не може да я има, е отишъл на другия край на света и най-вероятно е загинал. А тя бе скърбяла за него в продължение на четирийсет години. Какво имаше Ели? Страхотен секс, може би, на всеки десет дни, и уклончиви имейли. Тя бе на трийсет и две години, кариерата ѝ отиваше по дяволите, приятелите ѝ знаеха, че е емоционално нестабилна, и всеки ден ѝ ставаше все по-трудно да се убеждава, че тъкмо това е животът, който би избрала.

Беше девет и четвърт. Ели знаеше, че не бива да пие повече, но изпитваше гняв, тъга и отчаяние. Наля си нова чаша, разплака се и препрочете последното писмо. Също като Дженифър и тя вече знаеше думите наизуст. Отекваха силно в душата ѝ.

Да съм без теб — на хиляди километри от теб — това изобщо не е облекчение. Фактът, че вече не се измъчвам от твоята близост и не се изправям пред ежедневни доказателства, че съм неспособен да имам единственото, което истински желая, не ми донесе облекчение. Той само влоши нещата. Бъдещето ми прилича на безрадостен пуст път.

Тя самата бе почти влюбена в този мъж. Представи си Джон, чу го да казва тези думи, алкохолът размаза образа му. Как някой успява да се отърси от ежедневието и да извърши нещо героично? Сигурно трябва да си достатъчно смел и да обичаш. Ели внезапно се изпълни с кураж и извади мобилния телефон от чантата си. Отвори го и изпрати есемес, пръстите ѝ се плъзгаха непохватно по клавишите.

Моля те, обади се. Поне веднъж. Искам да чуя гласа ти. X

Натисна „изпрати“ и вече бе наясно каква колосална грешка прави. Той щеше да е бесен. Или нямаше да отговори. Тя не можеше да прецени кое е по-лошо. Подпря главата си с ръце и заплака за непознатия Бут, за Дженифър, за пропуснатите шансове и похабения им живот. Заплака за себе си, защото никой нямаше да я обича, както той бе обичал Дженифър, и защото подозираше, че разваля нещо, което е било сравнително добър, макар и обикновен живот. Заплака, защото бе пияна и бе сама в апартамента си и защото в това да живееш сам нямаше много предимства, освен че можеш да се наплачеш на воля.

Стресна се, когато чу звънеца на входната врата, вдигна глава и остана неподвижна, докато той не проехтя отново. За кратък, безумен миг се зачуди дали не е Джон, пристигнал в отговор на есемеса ѝ. Внезапно почувства прилив на енергия, взе да търка нервно червените петна по лицето си и вдигна слушалката на домофона.

— Да?

— Я да видим, като си такава умница, как ще напишеш „неканен посетител“?

Тя примигна.

— Рори.

— Не, не се пише така.

Ели прехапа устни и се облегна на стената. Настъпи кратко мълчание.

— Заета ли си? Просто минавах. — Гласът му звучеше весело, приповдигнато. — Е, добре де, признавам... Дойдох специално с метрото.

— Качи се. — Тя остави слушалката и напръска лицето си със студена вода, като се опитваше да се отърси от разочарованието, че не е Джон.

Чу го как взема стълбите по две наведнъж, а после побутва вратата, която тя бе оставила открената.

— Дойдох да те измъкна да пийнем нещо. О! — Той видя празната бутилка от вино и задържа за миг поглед върху лицето ѝ. — Ясно. Закъснял съм.

Тя успя да се усмихне неубедително.

— Тази вечер не е особено подходяща.

— О, разбирам.

— Благодаря за поканата. — Той носеше сив шал. Приличаше на кашмирен. Тя никога не бе притежавала кашмирен пуловер. Как така бе станала на трийсет и две и никога не бе имала кашмирен пуловер? — В момента не ставам за компания.

Рори отново погледна бутилката с вино и разви шала си.

— Не си спомням това да ме е спирало някога. Какво ще кажеш да сложа чайника?

Той направи чай, суетеше се, докато намери пликчета с чай, мляко и лъжички в малката ѝ кухничка. Тя си помисли за Джон, който едва предната седмица бе вършил същото, и очите ѝ се наляха със сълзи. Накрая Рори седна и постави чашата пред нея, а докато тя отпиваше, ѝ заговори необичайно словоохотливо за своя ден, за приятеля, с когото се бе видял преди малко на питие, как той му предложил по-кратък маршрут през Патагония. Приятелят — познавали се от малки — бил нещо като пътешественик състезател.

— Знаеш какво имам предвид. Ти му казваш, че отиваш в Перу. Той ти казва: „О, забрави за маршрута до Мачу Пикчу, аз прекарах три нощи с пигмеите в джунглата на Атаканта. Хранеха ме със своите роднини, когато ни свърши маймунското месо“.

— Страхотно. — Тя се сгуши на дивана, стиснала чашата с две ръце.

— Обичам го тоя тип, но не знам дали ще мога да го изтърпя шест месеца.

— Толкова ли дълго ще пътешестваш?

— Надявам се.

Тя почувства нов прилив на тъга. Разбира се, Рори не беше Джон, но все пак бе хубаво да има мъж, който от време на време да я кани да пийнат нещо навън.

— Хайде, кажи ми какво става — подкани я той.

— О... просто имах особен ден.

— Днес е събота. Мислех, че момичета като теб излизат да обядват с приятелки или пазаруват обувки.

— Този модел не е универсално приложим. Отидох да се видя с Дженифър Стърлинг.

— Коя?

— Дамата с писмата.

Ели видя, че той се изненада. Наведе се напред.

— Ооо! Значи ти се е обадила? Какво стана?

Внезапно тя заплака отново, от очите ѝ рiekнаха сълзи.

— Съжалявам — промърмори и посегна за кърпички. — Съжалявам. Не знам защо се държа така абсурдно.

Почувства дланта му на рамото си. Рори миришеше на кръчмата, откъдето идваше, на дезодорант и чиста коса.

— Ей — прошепна нежно, — ей... ти не си такава.

„А ти откъде знаеш — помисли си тя. — Никой не знае каква съм. Дори аз самата не съм сигурна, че знам.“

— Дженифър ми разказа всичко. Цялата любовна история. О, Рори, направо да ти се скъса сърцето! Толкова са се обичали, а постоянно са се разминавали, и накрая той е умрял в Африка и тя повече не го е видяла. — Сега Ели плачеше толкова силно, че думите ѝ едва се разбираха.

Рори я бе прегърнал и бе навел глава, за да улови думите.

— И разговорът с една възрастна дама те е натъжил толкова? Нещастна любов отпреди четирийсет години?

— Трябваше да си там. Трябваше да чуеш какво казва. — Тя му разправи малко от историята и избърса очите си. — Толкова е красива, елегантна и тъжна...

— И ти си красива, елегантна и тъжна. Е, добре де, може би не толкова елегантна.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Никога не съм си представял, че ти... Не ме разбирай погрешно, Ели, но ти ме изненадаваш. Не съм си помислял, че тези писма може да те трогнат толкова.

— Не са само писмата. — Тя подсмръкна.

Рори чакаше. Сега се бе облегал на дивана, но ръката му все още бе върху врата ѝ. Тя осъзна, че не иска да я махне.

— Е?... — Гласът му бе нежен, въпросителен.

— Боя се...

— От?

Гласът ѝ премина в шепот.

— Боя се, че никой никога няма да ме обича така.

Алкохолът я бе направил дръзка. Очите му бяха омекнали, устата му леко се изви, сякаш ѝ съчувстваше. Не сваляше очи от нея, докато тя попиваше отпаднало своите. За миг Ели си помисли, че ще я целуне, но вместо това той взе писмото и зачете на глас:

Тази вечер на път към къщи попаднах на разправия, която бе излязла извън вратите на кръчмата. Двама мъже се дърлеха, подкрепяни от пияни клиенти, и изведнъж се озовах наред с врява и хаос, псувни и летящи бутилки. В далечината зави полицейска сирена. Мъжете се разбягаха във всички посоки, гумите на колите засвириха панически по асфалта.

А аз мислех единствено за особения начин, по който се изви устата ти, когато се усмихваш. И ме завладя невероятното усещане, че точно в този момент и ти мислиш за мен.

Може само така да ми се е сторило. Възможно е да си мислила за театъра или кризата в икономиката и дори дали да купиш нови пердета. Но изведнъж осъзнах, наред с това малко безумие, че да имаш някого, който те разбира, който те желае и оценява качествата ти, е най-изумителният дар. Дори да не сме заедно, мисълта, че за теб аз съм този мъж, е източникът, от който черпя сила.

Тя беше притворила очи и слушаше гласа на Рори, който изричаше тихо думите. Представи си как трябва да се е чувствала Дженифър — обичана, обожавана, желана.

Не съм сигурен дали имам право. Дори сега не се чувствам достатъчно уверен в това. Но дори възможността да мисля за красивото ти лице, за усмивката ти и да знам, че в някаква степен би могла да ми принадлежи, вероятно е единственото истински важно нещо, което се е случило в моя живот.

Думите секнаха. Ели отвори очи и видя, че Рори е на сантиметри от нея.

— За умна жена — отбеляза той, — ти си забележително наивна. — Протегна ръка и избърса една сълза с палеца си.

— Ти не знаеш... — промълви тя. — Ти не разбираш...

— Мисля, че знам достатъчно. — Преди да успее да заговори отново, той я целуна. Ели остана неподвижна за миг, покритата с лунички ръка се появи отново, не искаше да си отиде. *Защо трябва да съм вярна на човек, който вероятно точно в тази минута прави страстен секс по време на почивката си?*

След това устата на Рори се озова върху нейната, ръцете му обгърнаха лицето ѝ и тя също го целуна, като съзнателно пропъди всички мисли, просто тялото ѝ бе благодарно за прегръдката му, за устните му върху нейните. „Изтрий всички спомени — умоляваше го тя мълчаливо. — Пренапиши тази страница.“ Намести се на дивана, изпитвайки смътна изненада, че въпреки отчаяния си копнеж по Джон, толкова много желае този мъж. А после изобщо престана да разсъждава.

Събуди се, вперила поглед в чифт тъмни мигли. Какви тъмни мигли само, помисли си в няколкото мига, преди да осъзнае, че тези на Джон бяха светлокафяви. Той имаше и една бяла мигла, в крайчеца на лявото око — Ели бе сигурна, че тя бе единствената, която я е забелязала.

Пееха птици. Някой долу форсираше двигателя на кола. Върху голото ѝ бедро бе отпусната мъжка ръка. Беше изненадващо тежка, а когато тя се размърда, върху дупето ѝ моментално легна една длан, сякаш подсъзнателно не искаше да я пусне. Тя се взря в миглите, припомняйки си случилото се предната вечер: двамата с Рори на пода пред дивана ѝ (той бе донесъл юргана, когато тя забеляза, че ѝ е студено), косата му, гъста и мека в ръцете ѝ, тялото му, изненадващо плещесто, притиснато към нейното, леглото ѝ, главата му, изчезваща под юргана. Тя потрепери леко от спомена, все още не можеше да определи как се чувства след всичко това.

Джон.

Есемесът.

Кафе, помисли си тя, за да има за какво да се улови. Кафе и кроасани. Надигна се в леглото, очите ѝ се взряха в спящото лице на Рори. Повдигна ръката му и я пусна внимателно върху чаршафа. Той се събуди и тя застина. Тукаткси видя объркването си, отразено в очите му.

— Здравсти — проговори той, гласът му бе дрезгав от недоспиването. В колко часа бяха заспали най-накрая? Четири? Пет? Тя си спомни как се бяха кикотили, защото навън небето просветляваше. Рори потърка лицето си, повдигна се тежко на лакът. Косата му стърчеше от едната страна, брадичката му бе потъмняла от наболата брада. — Колко е часът?

— Почти девет. Ще отскоча за прилично кафе. — Тя отстъпи заднишком към вратата, смущавайки се от голотата си в тази светла утрин.

— Сигурна ли си? — провикна се той, докато тя изчезваше. — Не искаш ли аз да отида?

— Не, не. — Ели се напъха в джинсите, които откри пред вратата на дневната. — Няма нужда.

— За мен черно, ако обичаш. — Тя го чу как се отпусна обратно на възглавницата, промърморвайки нещо за главата си.

Бикините ѝ се подаваха наполовина изпод DVD плейъра. Тя ги грабна припряно и ги напъха в джоба си. Навлече през главата една тениска, уви се в якето и без да се погледне в огледалото, се втурна надолу по стълбите. Тръгна забързано към местното кафене, като набираше номер на мобилния си телефон.

Събуди се. Вдигни телефона.

Вече беше на опашката. Ники вдигна на третото позвъняване.

— Ели?

— О, божичко, Ники! Направих нещо ужасно. — Сними гласа си, за да не я чува семейството, което бе застанало зад нея. Бащата мълчеше, майката се опитваше да накара двете си малки деца да седнат на една маса. Бледите им потъмнели лица говореха за безсънна нощ.

— Изчакай малко. Във фитнеса съм. Ще изляза отвън.

— Фитнеса? В девет часа в неделя? — Тя чуваше гласа на Ники на фона на трафика в някаква далечна улица.

— Какво имаш предвид под „ужасно“? Убийство? Изнасилване на малолетен? Да не си се обадила на жената на твоичкия, за да ѝ

кажеш, че си му любовница?

— Преспях с оня тип от службата.

Кратка пауза. Тя вдигна очи и видя, че барманката я гледа, вдигнала въпросително вежди. Ели постави длан върху телефона си.

— О! Две дълги американос, ако обичате, едното с мляко, и кроасани. Два... не, три.

— Библиотекаря?

— Да. Появи се снощи, а аз бях пияна и се бях скапала, а той ми прочете едно от онези любовни писма и... не знам...

— Е, и?

— Какво „е, и“! Спах с друг мъж!

— Ужасно ли беше?

Тя си представи очите на Рори, присвити закачливо. Главата му над гърдите ѝ. Целувки. Безкрайни, безкрайни целувки.

— Не. Беше... доста добре. Много добре.

— Какъв ти е проблемът тогава?

— Би трябвало да спя с Джон.

Барманката разменяше погледи с изтощения баща. Тя осъзна, че е предизвикала любопитството им.

— Шест и шейсет и три — каза момичето с бегла усмивка.

Ели бръкна в джоба за дребни и видя, че държи в ръка бикините си от снощи. Изтощеният баща се прокашля — или може би беше приглушен смях. Тя се извини, лицето ѝ пламна, подаде парите и пристъпи към края на плота, чакайки кафето си с наведена глава.

— Ники...

— О, за бога, Ели! Не забравяй, че спиш с женен мъж, който със сигурност все още спи с жена си. Джон не ти обещава нищо, не те води почти никъде, не възнамерява да напусне семейното огнище...

— Откъде знаеш?

— Знам. Съжалявам, миличка, готова съм да си заложа мини къщата с макси заема. И няма да започна да те окайвам за това, че току-що си правила страхотен секс с приятен мъж, който е ерген и те харесва, и явно иска да бъде с теб. Ясно?

— Ясно — отвърна Ели тихо.

— А сега се върни в апартамента си, събуди го и го изчукай, а утре сутринта ела да ни видиш с Корин в кафенето и да ни разкажеш всичко.

Тя се усмихна. Колко беше хубаво да отпразнуваш факта, че си бил с някого, вместо постоянно да се оправдаваш за това.

Помисли си за Рори, който лежеше в леглото ѝ. Рори с дългите мъгли и нежните целувки. Толкова ли щеше да е лошо да прекара сутринта с него? Тя взе кафетата и пое обратно към апартамента си, изненадана колко бързо я носят краката ѝ.

— Не ставай! — извика тя, когато изкачи стълбите и изрита обувките си. — Ще ти донеса закуската в леглото! — Тя остави кафето на пода пред банята и се шумугна вътре, избърса туша за мигли под очите си, наплиска лицето си със студена вода, а после си пръсна малко парфюм. След кратък размисъл отвори бързо пастата за зъби и отхапа голяма колкото грахово зърно бучка, за да я повърти из устата си.

— Правя го, за да не ме мислиш повече за безсърдечна, егоистична мъжемелачка. А също и за да ми дължиш кафе в службата. Разбира се, утре пак ще се върна към безсърдечното си, егоистично „аз“.

Тя излезе от банята, наведе се да вдигне кафето и влезе с усмивка в спалнята. Леглото беше празно, юрганът — отметнат. Той не можеше да е в банята — тя идваше оттам.

— Рори? — извика озадачено.

— Тук съм.

Гласът му дойде от дневната. Тя тръгна по коридора.

— Нали ти казах да не ставаш — смъмри го. — Няма да е закуска в леглото, ако ти...

Той стоеше наред стаята, надяваше си сакото. Беше облечен, с обувки, косата му вече не стърчеше.

Ели спря на вратата. Рори не я поглеждаше.

— Какво правиш? — Тя протегна кафето. — Мислех, че ще закусим заедно.

— Да. Е, мисля, че е по-добре да си вървя.

Тя почувства как по тялото ѝ плъзна хлад. Нещо не беше наред.

— Защо? — попита, опитвайки се да се усмихне. — Нямахме ме само петнайсет минути. Наистина ли имаш важна работа в девет и двайсет в неделя сутринта?

Той гледаше в краката си и проверяваше джобовете си, вероятно за ключовете. Намери ги и ги завъртя в ръката си. Когато най-после я

погледна, лицето му беше празно.

— Обадиха се, докато те нямаше. Оставиха съобщение. Не исках да подслушвам, но апартаментът ти е малък.

Ели усети как в стомаха ѝ се настани нещо студено и твърдо.

— Рори, аз...

Той вдигна ръка.

— Казах ти, че не обичам усложненията. Това ще... ъ-ъ-ъ... означава да спя с някого, който спи с друг. — Мина покрай нея, без да обръща внимание на кафето в ръцете ѝ. — Ще се видим в службата, Ели.

Тя чу как стъпките му заглъхнаха надолу по стълбите. Рори не затръшна вратата, но в начина по който я затвори, имаше нещо окончателно. Тялото ѝ бе изтръпнало. Остави внимателно кафето върху масата, а после, след минута, отиде до телефонния секретар и натисна „прослушай“.

Гласът на Джон, нисък и мелодичен, изпълни стаята:

Ели, не мога да говоря дълго. Искан само да разбера дали си добре. Малко се озадачих снощи. И ти ми липсваш. Но, виж... моля те, не ми изпращай есемеси. — Последва кратка въздишка. — Виж, ще ти изпратя съобщение веднага щом ние... щом се прибера у дома. — Чу се звук от затваряне на телефонна слушалка.

Ели изчака думите му да отекнат в смълчания апартамент, а след това се отпусна на дивана и остана напълно неподвижна, докато кафето до нея изстиваше.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Уважаема госпожо Б...

Относно:

Улица... №...

*... да обобщя — покупката на къщата сега
ще е само на ваше име и няма да изпращам друга
кореспонденция за подпис на сегашния ви адрес,
докато не се върнете на 14-ти.*

Из писмо, отворено
погрешка от жена

До: Филип О'Хеър, philipohare@thetimes.co.uk

От: Ели Хоуърт, elliehaworth@thenation.co.uk

Извинете, че се свързвам с вас по този начин, но се надявам, че като колега журналист ще ме разберете. Опитвам се да открия човек на име Антъни О'Хеър, който е на възрастта на баща ви, а в публикация в „Таймс“ от миналия май споменавате, че имате баща със същото име.

Човекът, когото търся, е прекарал известно време в Лондон в началото на 60-те години и много време в чужбина, особено в Централна Африка, където вероятно е загинал. Не знам много за него, освен че има син със същото име като вашето.

Ако вие сте този син или знаете какво се е случило с Антъни О'Хеър, бихте ли ми изпратили имейл? С баща ви имаме обща позната, която би искала да разбере какво е станало с него. Наясно съм, че може да греша, тъй като това име се среща често, но ще съм ви благодарна и за малкото помощ, която може да получа.

Всичко добро,

Ели Хоуърт

Новата сграда се намираше в район, който Ели не бе виждала от времето, когато в него имаше само порутени складове и невзрачни магазинчета, предлагащи съмнителна храна за вкъщи. Всичко, което преди се бе намирало в тази квадратна миля, сякаш бе изтрито с един замах — трудно проходимите улици бяха сменени с просторни, изрядно поддържани площи, в един от които се извисяваше лъскавият офис комплекс. Все още личаха следите от скорошно строителство.

От вестника бяха дошли организирано, за да се запознаят с новите си работни места, новите компютри и телефонни системи, преди да се нанесат окончателно в понеделник. Ели следваше колегите си през различни отдели, докато млад мъж с бележник и значка, на която пишеше „координатор по прехвърлянето“, ги развеждаше из работните помещения, нюзрумовете и тоалетните. Докато им обясняваха предназначението на всяко ново място, Ели наблюдаваше различните реакции на хората от екипа, вълнението на някои от по-младите, впечатлени от изчистените модернистични линии. Мелиса, която явно вече бе идвала тук, от време на време се намесваше с допълнителна информация, пропусната от координатора.

— Тук човек няма къде да се скрие! — пошегува се Рупърт, докато изучаваше просторното, удобно помещение. Ели усети лекото разочарование в гласа му. Офисът на Мелиса в югоизточния ъгъл бе целият от стъкло и от него се виждаха всички работни места на отдел „Общество“. Никой друг в отдела нямаше собствен офис, решение, което явно подразни част от колегите ѝ.

— А вие ще сте тук. — Всички щяха да седят около бюро с огромна овална форма, от чийто център излизаха жици, водещи като пъпна връв към серия от компютри с плоски екрани.

— Кой къде е? — попита един от мъжете.

Мелиса погледна списъка си.

— Аз работя на този. Нещата още са в процес на уточняване. Но, Рупърт, ти си тук. Ариана, тук. Тим, до стола, ей там. Едуина... — Тя посочи мястото. Това напомни на Ели за нетбола в училище и облекчението, когато бъдеш избран и разпределен в единия или другия тим. Само дето сега почти всички места бяха заети, а тя все още стърчеше.

— Ъ-ъ-ъ... Мелиса? — осмели се да попита. — А аз къде ще седя?

— Няколко души ще трябва да споделят едно работно място — отвърна Мелиса. — Няма смисъл всеки да има отделен компютър. — Тя не погледна към Ели, когато го обяви.

Ели почувства как пръстите на краката ѝ се свиха в обувките.

— Искаш да кажеш, че няма да имам собствено работно място?

— Не, казвам, че някои хора ще трябва да споделят един компютър.

— Но аз съм тук всеки ден! Няма да е удобно! — Помисли си, че трябва да дръпне Мелиса настрана и да я попита насаме защо Ариана, която е тук едва от месец, ще има свой компютър, а тя — не. Помисли си, че трябва да скрие лекото разочарование в гласа си. Помисли си, че трябва да си затваря устата. — Не разбирам защо аз съм единственият журналист в отдела, който...

— Както казах, Ели, нещата още са в процес на уточняване. Винаги ще има къде да работиш. Така. Сега отиваме в отдел „Новини“. И те се местят в същия ден като нас.

Разговорът беше приключен. Ели осъзна, че репутацията ѝ е пострадала много повече, отколкото мислеше. Видя, че Ариана я гледа, видя как новото момиче бързо отмести очи и се престори, че проверява телефона си за несъществуващи есемеси.

Библиотеката вече не беше под земята. Новият Информационен център бе два етажа по-горе, разположен в атриум, около колекция от твърде големи и подозрително екзотични растения в саксии. В средата имаше обособен „остров“, зад който тя разпозна киселия главен библиотекар — разговаряше тихо с много по-млад мъж. Ели се загледа в лавиците, подредени спретнато в дигитални секции и такива с хартиени носители. Всички надписи в новите помещения бяха с малки букви и тя си помисли, че това сигурно е докарало язва на заместник главния редактор.

Това място бе пълна противоположност на прашния стар архив с неговите уединени кътчета и мириса на стари вестници и тя изпита внезапна носталгия.

Не беше съвсем сигурна защо бе дошла тук — дали защото нещо я теглеше към Рори (надяваше се, че ѝ е простил поне донякъде), или защото искаше да говори с него за решението на Мелиса. Осъзна, че

той е от малцината, с които би могла да обсъди това. Главният библиотекар я забеляза.

— Съжалявам — каза тя. — Просто разглеждах.

— Ако търсите Рори — досети се мъжът, — той е в старата сграда. — Гласът му не прозвуча враждебно.

— Благодаря — кимна тя. Реши, че е добре да бъде по-любезна. — Изглежда страхотно. Свършили сте огромна работа.

— Остана още малко — усмихна се той. Изглеждаше по-млад, когато се усмихваше, не толкова напрегнат. В лицето му Ели видя нещо, което не бе забелязала досега: облекчение, но и доброта. „Колко погрешно може да прецениш хората“, помисли си тя.

— Имате ли нужда от помощ?

— Не, аз...

Той отново се усмихна.

— Ще го намерите в старата сграда.

— Благодаря. Аз... аз ще тръгна. Виждам, че сте зает.

Отиде до една маса, взе фотокопирано упътване за ползване на библиотеката и като го сгъна старателно, го прибра в чантата си на излизане.

Остана на бюрото си целия следобед, като постоянно изписваше името на Антъни в една търсачка. Правила го бе много пъти и всеки път се изумяваше от броя на хората с това име, живи и починали. Имаше тийнейджъри Антъни О'Хеър в различните мрежи, покойници Антъни О'Хеър, погребани в пенсилванските гробища, чийто живот бе изучен от генеалози аматьори. Един беше лекар, работещ в Южна Африка, друг — автор на фентъзи истории, трети — жертва на нападение в кръчма в Суонзи. Тя проучи внимателно всеки от мъжете, изчитайки цялата информация за тях, просто за всеки случай.

Телефонът ѝ изпиука, което означаваше, че е получила есемес. Видя името на Джон и колкото и да бе странно, почувства леко разочарование, че не е Рори.

— Оперативка.

Край бюрото ѝ бе застанала секретарката на Мелиса.

Съжалявам, че не можах да говоря онази вечер. Просто исках да знаеш, че ми липсваш. Нямам търпение да се видим. Дж. Х

— Да. Съжалявам — каза тя. Секретарката още стоеше до нея. — Ей сега. Идвам.

Тя отново прочете съобщението, като разделяше всяко изречение, за да се увери, че поне веднъж не се опитва да придаде на думите несъществуващо значение. Но ето го, черно на бяло: „Просто исках да знаеш, че ми липсваш“.

Събра листовете си и с пламнали страни влезе в офиса точно преди Рупърт. Беше важно да не е последна. Не искаше да е единственият журналист без място в офиса на Мелиса, както и извън него.

Седеше мълчаливо, докато материалите за следващия ден се подлагаха на дисекция, а авторите им обясняваха подробно докъде са стигнали. Унижението от сутринта се бе уталожило. Не я подразни дори това, че колежката ѝ Ариана се уреди с интервю с пословично уединена актриса. Съзнанието ѝ бе заето с думите, долетели изневиделица: „Просто исках да знаеш, че ми липсваш“.

Какво означаваше това? Ели не смееше да се надява, че онова, което желае, може би се е сбъднало. Образът на съпругата със слънчев тен и по бикини бе изчезнал яко дим. Видението на осеяната с лунички ръка, която масажира гърба ѝ, сега бе сменено от побелели от досада кокалчета. Ели си представи как Джон и жена му са спорили през цялата почивка, замислена като последен опит да спасят брака си. Видя го изтощен, бесен, тайно доволен от съобщението ѝ, въпреки че я бе предупредил да не изпраща друго.

Не се надявай прекалено, предупреди се тя. Това може да е временно. Всеки се чувства отегчен от партньора си в края на почивката. Може би Джон просто искаше да е сигурен в нейната вяроност. Но макар да се предупреждаваше, тя знаеше в коя версия предпочита да вярва.

— Ели, а ти? Историята с любовните писма?

О, божичко!

Тя зарови в листовете в скута си, заговори уверено:

— Вече имам много повече информация. Срегнах се с жената. Определено има достатъчно за публикация.

— Добре. — Веждите на Мелиса се повдигнаха елегантно, сякаш я бе изненадала.

— Но... — Ели преглътна. — ... не съм сигурна колко можем да я използваме. Нещата са... малко деликатни.

— И двамата ли са живи?

— Не. Той е мъртъв. Или поне тя мисли така.

— Тогава смени името на жената. Не виждам какъв е проблемът. Ще използваш писма, които тя отдавна е забравила.

— О, не мисля, че ги е забравила. — Ели се опита да подбере внимателно думите си. — Всъщност, изглежда, помни ужасно много. Мислех си, че ще е по-добре, ако ги използвам като ключ за изследване на езика на любовта. Тоест как любовните писма са се променяли през годините.

— Без да включваш истинските писма.

— Да. — Докато отговаряше, Ели почувства огромно облекчение. Не искаше да направи писмата на Дженифър публично достояние. Видя я как бе седнала в крайчеца на дивана си с одухотворено лице, докато разказваше историята, която бе пазила в продължение на десетилетия. Публикуването на писмата вероятно щеше да усили чувството ѝ за загуба. — Искам да кажа, може би ще успея да намеря и други примери.

— До вторник.

— Е, сигурно има книги, сборници...

— Искаш да публикуваме нещо, което вече е излязло?

Стаята около тях притихна. Сякаш двете с Мелиса бяха изолирани в токсичен мехур. Тя осъзна, че тази жена никога няма да е доволна от нея, каквото и да направи.

— Работиш върху това цяла вечност, Ели. Друг на твое място отдавна да е готов. — Мелиса почука с молива си върху бюрото. — Просто напиши материала. — Гласът ѝ бе леден, с нотка на отегчение. — Просто го напиши, остави го анонимен и твоят контакт вероятно никога няма да разбере чии писма си обсъждала. Надявам се — като имам предвид колко време отдели на тази история — че ще е нещо изключително.

Усмивката ѝ, отправена към останалата част от стаята, беше сияйна.

— Така. Продължаваме.

Тя го видя, когато излизаше от сградата. Размени шега с Роналд, охранителя, слезе пъргаво по стълбите и се отдалечи. Валеше, а той носеше малка раница на гърба си и бе навел глава заради студа.

— Здравсти! — Тя затича и се изравни с него.

Той я погледна.

— Здравсти — отвърна неутрално. Запътил се бе към станцията на метрото и не забави крачка, докато не стигна до стълбите, които водеха към нея.

— Чудех се... дали не искаш да пийнем нещо?

— Зает съм.

— Кога ще се преместиш? — Тя трябваше да повиши глас, за да я чуе сред оглушителния шум от крака, резултат от викторианската акустика на подземната система.

— В новата сграда?

Бяха плътно заобиколени от хора. Краката ѝ едва докосваха земята, докато слизаше по стълбите сред морето от пътници.

— Да не работиш извънредно?

— Не. Просто помагам на шефа с някои довършителни работи, за да не се скапе съвсем.

— Днес го видях.

Когато Рори не отговори, тя продължи:

— Държа се любезно.

— Предполагам. Той е добър човек.

Тя успя да се задържи до него, докато стигнаха до бариерите. Рори отстъпи встрани, за да може другите да минават.

— Странно — каза тя, — всеки ден подминаваш хора, без да имаш и най-малката представа, че...

— Какво искаш, Ели?

Тя прехапа устни. Край тях пътниците се разделиха като вода, някои със слушалки на ушите, други, възмущаващи се гласно от грубите обноски на тези край тях. Ели поглади косата си, която сега бе влажна.

— Просто исках да ти кажа, че съжалявам. За онази сутрин.

— Много мило.

— Не, не е. Но е... Виж, случилото се няма нищо общо с теб, аз наистина те харесвам. Просто е нещо, което...

— Знаеш ли какво? Не ме интересува. Всичко е наред, Ели. Няма нужда да ми обясняваш. — Той мина през бариерата. Тя го последва. Зърна за миг изражението му, преди да се извърне, и то беше ужасно. Тя се чувстваше ужасно.

Застана зад него на ескалатора. Сивият му шал бе осеян с малки перлички вода и тя потисна желанието си да ги избърше.

— Много съжалявам, Рори. Наистина.

Той гледаше в обувките си. Вдигна очи към нея, бяха студени.

— Женен е, а?

— Какво?

— Твоят... приятел. Ясно е — от онова, което каза.

— Не ме гледай така.

— Как?

— Не съм искала да се влюбвам.

Той се изсмя късо, неприятно. Бяха стигнали в основата на ескалатора. Рори закричи бързо и тя трябваше да подтичва, за да го следва. В тунела миришеше на застоял въздух и изгоряла гума.

— Наистина.

— Глупости — имала си избор. Човек винаги има избор.

— Значи ти никога не си бил увлечен, никога не си изпитвал подобно привличане?

Той спря и я изгледа.

— Разбира се, че съм го изпитвал. Но ако действията ми са означавали, че ще нараня някого, съм се отдръпвал.

Лицето ѝ пламна.

— Ти си самата доброта!

— Не съм. Но и ти не си жертва на обстоятелствата. Сигурно си знаела, че е женен, и въпреки това не си се отказала. А си можела да го направиш.

— Не беше така, както го представяш.

— Е, да, било е по-силно от теб. — Гласът му се извиси саркастично. — Май тия любовни писма са ти повлияли повече, отколкото предполагаш.

— О, браво на теб, господин Практичност! Човек не може да включва и изключва чувствата си като контакта за осветлението. Да, оставих се на това! Неморално, да. Лоша преценка? Е, ако съдя по реакцията ти, явно е такава. Но за известно време се чувствах вълшебно — и не се безпокоя, оттогава постоянно си плащам!

— Но ти не си единствената, нали? Всяко действие има последствия, Ели. Според мен светът се дели на хора, които могат да го осъзнаят и да вземат съответното решение, и такива, които просто се оставят на чувствата си.

— О, боже! Имаш ли представа колко надутото звучиш? — Тя вече викаше, пренебрегвайки любопитните погледи на тълпата от пътници, която минаваше край тях и потъваше в тунелите на метрото.

— Да.

— И в този твой свят никой няма право на грешка, така ли?

— Веднъж — отвърна Рори. — Можеш да сбъркаш само веднъж. Загледа се в една точка пред себе си, със стиснати челюсти, сякаш преценяваше колко точно да каже. После се обърна с лице към нея.

— Аз бях от другата страна, разбираш ли? Обичах жена, която си намери друг и не можа да му устои. Нещо, което бе „по-силно от нея“. Докато, разбира се, той я заряза. И аз отново я пуснах в живота си, а тя ме подведе за втори път. Тъй че, да, наясно съм с нещата.

Тя замръзна на място. Изведнъж шумът се усили, лъхна ги вълна от топъл въздух, мотрисата приближаваше. Пътниците се понесоха напред.

— Знаеш ли — каза той, гласът му се извиси над шума, — не те съдя за това, че си се влюбила в този мъж. Кой знае? Може би той е любовта на живота ти. Може би жена му наистина ще е по-добре без него. Може би вие двамата наистина сте един за друг. Но ти трябваше да ме спреш. — Внезапно тя забеляза нещо неочаквано, нещо уязвимо и наранено в изражението му. — Ето, това не мога да си обясня. Ти можеше да ми откажеш. Така щеше да е най-добре.

Рори скочи леко в претъпкания вагон тъкмо когато вратите се затваряха. Мотрисата потегли с оглушителен вой.

Тя гледеше гърба му в осветения прозорец, докато изчезна. *Най-добре за кого?*

Здрасти, бeбчo,

Целия уикенд мислех за теб. Как я караш в университета? Бари каза, че всички мацки, които отиват в университета, накрая си намират някой друг, но аз му отвърнах, че говори със задника си. Просто завижда. Във вторник излязъл с едно момиче от кантората за недвижими имоти и тя му била шута преди десерта. Каза, че отива до тоалетната и духнала. Направо си умряхме от смях в „Перата“...

Иска ми се да си тук, бeбчo. Нощите изглеждат дълги без теб. Пиши ми скоро.

Клайв

XX

Ели седеше в средата на леглото си, с прашна картонена кутия в скута, около нея бе пръсната кореспонденцията от тийнейджърските ѝ години. Беше девет и половина вечерта и тя отчаяно се опитваше да измисли как да спаси материала за любовните писма, без да нарани Дженифър. Мислеше си за Клайв, първата ѝ любов, син на дървосекач, който ѝ бе съученик от гимназията. Двамата не можеха да решат дали тя трябва да следва в университета, заклеха се, че това няма да повлияе на отношенията им. Връзката им продължи само три месеца, след като тя отиде в Бристол. Спомни си, че появата на очукания му миникупър на паркинга пред общежитието твърде скоро престана да е нещо великолепно и сигнал да се напръска с парфюм и да хукне по коридора; с изумление осъзна, че вече не изпитва нищо към него, освен това, че я дърпат назад към живот, който не желае.

Скъпи Клайв,

Цяла нощ се опитвах да измисля как да постъпя, за да не нараня и двама ни. Но просто няма лесен начин да...

Скъпи Клайв,
Наистина ми е трудно да ти го кажа. Но трябва да
знаеш, че...

Скъпи Клайв,
Наистина съжалявам, но вече не искам да идваш да
ме виждаш. Благодаря ти за хубавите мигове. Надявам се
да останем приятели.

Ели

Тя преброи отхвърлените варианти, събрани в спретната купчина сред останалата кореспонденция. След като той бе получил последното писмо, шофира няколкостотин километра само за да й каже „кучка“ лично. Тя си спомни как бе останала странно безразлична, може би защото вече бе продължила напред. В университета бе усетила нов живот, различен от този в родното ѝ градче, в който всеки не само те познава, но знае какво си направил в училище, какво са направили родителите ти, кога си пял в хора и на кой концерт полата ти се е смъкнала. Човек може да се промени изцяло само далеч от дома. Когато отиваше да види родителите си, тя все още усещаше задушавашата провинциална атмосфера.

Изпи чая си и се запита какво ли прави Клайв сега. Сигурно е женен, помисли си, вероятно щастливо; той бе добра душа. Навярно има няколко деца и най-значимото събитие през уикенда му все още са съботните вечери в кръчмата с приятелите от ученическите години.

Разбира се, сегашните Клайвовци не пишеха писма. Изпращаха есемеси. *Как си, бибчо?* Тя се зачуди дали щеше да сложи край на връзката по мобилния си телефон.

Остана да седи неподвижно. Огледа празното легло, старите писма, пръснати върху юргана. Не беше чела тези на Дженифър от вечерта ѝ с Рори; свързваше ги с гласа му и не искаше да си го спомня. Помисли си за лицето му, докато бе стоял в тунела на метрото. *Можеше да ме спреш.* Спомни си лицето на Мелиса и се опита да не мисли за възможността да се върне към стария си живот. Беше на път

да се провали. Наистина. Почувства се така, сякаш едва се крепеше на ръба на пропаст. Във въздуха миришеше на промяна.

А после чу, че мобилният ѝ телефон звъни. С известно облекчение се протегна през леглото, за да го вземе, коляното ѝ потъна в купчината остарели писма.

Защо не отговаряш?

Тя прочете думите и написа:

Съжалявам. Мислех, че не искаш да ти изпращам есемеси.

Нещата се промениха. Сега можеш да казваш всичко.

Тя промърмори думите на глас в тишината на малкия апартамент. Не вярваше на очите си. Възможно ли бе това да се случва наистина? Възможно ли бе подобни ситуации, за чийто лош завършек те предупреждават всички, наистина да проработят? Тя си представи как след време седи в кафенето и казва на Ники и Корин: *Да, разбира се, че ще се премести при мен. Само докато намерим нещо по-голямо. Децата ще идват всеки втори уикенд.* Представи си как той се връща вечер, пуска чантата си на пода, целува я продължително в коридора. Сценарият бе толкова невероятен, че главата ѝ се замая. Това ли искаше наистина? Тя веднага се укори за този миг на съмнение. Разбира се, че го иска. Нямаше да се чувства по този начин толкова време, ако не е така.

Сега можеш да казваш всичко.

Само не изпадай в еуфория, отправи си предупреждение тя. Още не ти е вързан в кърпа. И не забравяй колко пъти те е разочаровал.

Ръката ѝ посегна към малката клавиатура, поколеба се.

Ще го направя, но не така. Радвам се, че можем да говорим.

Тя спря за миг, после продължи:

Малко ми е трудно да го осъзная. Но и ти ми липсваш. Обади се веднага щом се върнеш. Е. ХХ

Тъкмо се канеше да остави телефона на нощната масичка, когато той отново изпиука.

Още ли ме обичаш?

За миг дъхът ѝ спря.

Да.

Изпрати отговора, преди да е помислила. Изчака няколко минути, но не последва нищо. Без да е съвсем сигурна дали се радва, или съжалява, Ели се облегна на възглавниците и се загледа през прозореца към празното черно небе, в което самолетите примигваха мълчаливо, на път към неизвестни дестинации.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Денят, в който открих твоята студенина — твърде отдавна — илюзиите ми по отношение на теб се стопиха и аз разбрах, че никога няма да влезеш в моя свят, макар да го желаеш толкова силно. Моят свят се гради върху страстта и ти знаеш, че тъкмо моят свят, който сега иронизираш, направи Хенри (Милър) велик писател. Но в разгара на тази пламенна и невероятна игра на отдаване и притежание придобих усещането, че излизам със свещеник. Контрастът в температурата бе прекалено голям.

Анаис Нин до С. А.
Болдуин

Рори усети ръка върху рамото си и извади едната слушалка на МРЗ плейъра.

— Почивка.

Той кимна, изключи музиката и пъкна плейъра в джоба си. Товаренето на камионите вече бе приключило; останаха само вановете, собственост на „Нейшън“, носеха се напред-назад със забравени кутии, малки товари с неща, жизненоважни за оцеляването на вестника. Беше четвъртък. В неделя щяха да опаковат последните кутии, да пренесат чашите за чай и кафе. В понеделник „Нейшън“ щеше да започне нов живот в новите си офиси, а тази сграда подлежеше на разрушаване. По това време догодина на нейното място щеше да се издига лъскава конструкция от стъкло и метал.

Рори седна отзад във вана до шефа си, който гледаше замислено към фасадата на сградата от черен мрамор. В момента демонтираха металното лого на вестника — пощенски гълъб — от мястото му върху колоната в горния край на стълбището.

— Странна гледка, а?

Рори духна в чая си.

— Сигурно се чувствате особено. След цялото това време.

— Всъщност не. Всичко има край. Вече съм готов за нещо различно.

Рори отпи глътка.

— Не е ли странно да прекарваш дните си сред чуждите истории... Чувствам се така, сякаш моята собствена история трябва да изчака. Вие не се ли изкушавахте да пишете?

— Не. — Тонът на шефа му беше категоричен. — Не съм журналист.

— Какво ще правите тогава?

— Не знам. Ще пътувам... Може би ще стана турист като теб.

И двамата се усмигнаха на идеята. От месеци бяха работили един до друг, но рядко разговаряха за друго, освен за текущите задачи. Сега, когато краят на преместването вече се виждаше, те станаха по-словоохотливи.

— Според сина ми е добра идея.

Рори не можа да скрие изненадата в гласа си.

— Не знаех, че имате син!

— И снаха. И трима много невъзпитани внуци.

Рори се улови как наново преценява шефа си. Беше от хората, които изглеждат необвързани, и бе трудно да си го представиш като семеен човек.

— А жена ви?

— Почина много отдавна.

Каза го с равен тон, но въпреки това Рори се почувства неловко, сякаш бе престъпил някаква граница. Ако Ели беше тук, помисли си той, щеше направо да го попита какво се е случило.

Ако Ели беше тук, Рори щеше да се скрие в някой далечен край на библиотеката, вместо да говори с нея. Беше я отписал. Нямаше да мисли за нея. Нямаше да мисли за косата ѝ, за смеха ѝ, за начина, по който се мръщи, когато се съсредоточава. Начинът, по който я чувстваше в обятията си: несвойствено отдадена. Нетипично уязвима.

— А ти кога заминаваш? — попита го шефът му.

Рори се отърси от мислите си, когато му подадоха книга, после още една. Тази библиотека наистина беше бездънна... постоянно изскачаха разни неща.

— Вчера си подадох заявлението. Остава да видя какви полети има.

— Твоето момиче няма ли да ти липсва?

— Тя не е „моето момиче“.

— Значи само се опитваш да направиш добро впечатление, а? Мислех, че я харесваш.

— Така беше.

— Винаги съм мислил, че си подходите.

— И аз.

— Какъв е проблемът тогава?

— Тя е... по-объркана, отколкото изглежда.

Възрастният мъж се усмихна.

— Не съм срещал жена, която да не е.

— Да... Е, аз не обичам усложненията.

— Няма живот без усложнения, Рори. Накрая всички правим компромиси.

— Не и аз.

Библиотекарят вдигна вежди. Изви устни в лека усмивка.

— Какво? — попита Рори. — *Какво?* Нали няма да ми изнасяте лекция за пропуснатите възможности и как човек съжалява, че не е постъпил другояче? — Гласът му бе по-висок и по-рязък от необходимото, но не можа да се сдържи. Зае се да премества кутии от едната страна на вана в другата. — И бездруго щеше да е безсмислено. Заминавам. Не желая усложнения.

— Разбира се.

Рори му хвърли кос поглед, забеляза беглата усмивка.

— Хайде, не ставайте сантиментален. Предпочитам да ви запомня като проклет стар негодник.

Проклетият стар негодник се изсмя.

— Не съм си го и помислял. Хайде, трябва да направим последна проверка на помещението с микрофишовете. После ще те черпя един обяд. А ти няма да ми разкажеш какво се е случило между теб и онова момиче, за което изобщо не ти пука.

Паважът пред блока на Дженифър Стърлинг сивееше меко под зимното слънце. Машина за почистване ловко събираше боклуци край бордюра с чифт въртящи се четки. Ели се зачуди кога за последно бе видяла подобна машина в своята част на Лондон. Вероятно от общината смятаха това за Сизифов труд: главната ѝ улица бе пълна с магазини за готова храна и евтини хлебарници, чиито хартиени пликосе на червени и бели ивици се носеха весело из квартала, напомняйки за поредната оргия от наситени мазнини и захар.

— Ели е. Ели Хоуърт — извика тя в домофона, когато Дженифър отговори. — Оставих ви съобщение. Надявам се, че не възразявате да...

— Здравей, Ели. — Гласът ѝ бе приветлив. — Тъкмо слизах.

Докато асансьорът се спускаше надолу без да бърза, Ели си помисли за Мелиса. Тъй като не можеше да спи, тя бе отишла в „Нейшън“ малко след седем и половина. Трябваше да измисли как да спаси статията за любовните писма; след като прочете посланията на Клайв, осъзна, че няма начин да се върне към стария си живот. Щеше да се справи с тази статия. Щеше да получи останалата информация от Дженифър Стърлинг и някак да я завоалира. Отново беше старото си „аз“: отдадена на работата, търсеца варианти. Това ѝ помагаше да не мисли колко объркан бе личният ѝ живот.

Шокира се, когато видя, че Мелиса вече е в офиса. Иначе отделът бе празен, с изключение на мълчаливата хигиенистка, равнодушно почистваща пода между бюрата с прахосмукачката. Вратата на Мелиса бе открехната.

— Знам, миличка, но Нина ще те вземе. — Шефката ѝ бе вдигнала ръка към косата си и увиваше лъскав кичур. — Не, казах ти в неделя вечерта. Не помниш ли? Нина ще те откара и след това ще те прибере... Знам... знам... Но мама трябва да работи. Съжалявам, миличка... — Тя седна и за миг подпря глава на ръката си, тъй че сега Ели полагаше усилия да я чуе. — Знам, знам. Ще дойда на следващото. Нали помниш, че се местим в нова сграда? И е много важно? Затова мама не може...

Последва дълга пауза.

— Дейзи, миличка, дай ми Нина, ако обичаш... Знам. Просто ми дай Нина за минутка... Да, след това пак ще говорим. Просто ми дай...

— Тя вдигна поглед, видя Ели пред кабинета си. Ели се извърна бързо, смутена, че са я хванали да подслушва, и вдигна собствения си телефон, сякаш бе ангажирана с важен разговор. Когато погледна отново, вратата на кабинета на Мелиса бе затворена. От това разстояние беше трудно да се каже със сигурност, но май шефката ѝ плачеше.

— Това се казва приятна изненада! — Дженифър Стърлинг носеше елегантна ленена риза и чифт индигови джинси.

„И аз искам да нося джинси, когато съм на шейсет и няколко“, помисли си Ели.

— Казахте, че мога да дойда пак.

— Разбира се, че можеш. Миналата седмица ми беше приятно да си поговорим. А и приличаш малко на дъщеря ми — за мен това е като подарък. Тя ми липсва.

Ели потръпна от абсурдно удоволствие, когато я сравниха с елегантната жена от снимката. Опита се да не мисли защо е тук.

— Стига да не ви притеснявам...

— Въобще не ме притесняваш. Стига *ти* да не се отегчаваш от бърбенето на една стара жена. Защо не дойдеш с мен? — Те тръгнаха по тротоара, поговориха малко за района, местата, където живееше всяка от тях, обувките на Ели, които госпожа Стърлинг бе харесала много.

— Краката ми са ужасни — призна тя. — Когато бях на твоята възраст, всеки божи ден се качвахме на високи токчета. Вашето поколение сигурно се чувства много по-удобно.

— Така е, но нашето поколение никога не е изглеждало като вашето. — Тя си помисли за снимката на Дженифър като млада майка, за грима ѝ и елегантната прическа.

— О, ние нямахме избор! Тиранията беше голяма. Лорънс — съпругът ми — не би ми позволил да се снимам, ако не съм в идеална форма. — Днес тя сякаш изглеждаше по-лека, не така превита под товара на спомените. Ходеше бързо, като много по-млада жена, и от време на време Ели трябваше да подтичва, за да не изостава. — Ще ти разкрия нещо. Преди няколко седмици излязох да си купя вестник от кварталния магазин и на опашката видях едно момиче по нещо, което

явно бе долнището на пижамата ѝ. А на краката си бе надянало от ония огромни ботуши от агнешка кожа. Знаеш за кои говоря, нали?

— Да.

Гласът на Дженифър беше весел.

— Ужасни са. Гледах я как купува литър мляко, косата ѝ отзад бе сплескана и ѝ завидях за свободата. Стоях и я зяпах като някоя луда. — Тя се засмя при спомена. — Данушка, собственичката на магазина, ме попита какво ми е сторило горкото момиче... Сега, като се замисля, явно сме прекалявали с нравоученията.

— Може ли да ви попитам нещо?

Устата на Дженифър се изви леко в ъгълчетата.

— Очаквах го.

— Чувствали ли сте се зле заради случилото се? Че сте имали извънбрачна връзка?

— Искаш да знаеш дали съжалявам, че съм наранила съпруга си?

— Всъщност да.

— И това е... любопитство? Или търсене на оправдание?

— Не знам? Може би и двете. — Ели задъвка нокътя си. — Мисля, че моят... Джон... се кани да напусне жена си.

Настъпи кратко мълчание. Двете бяха пред входа на парка „Примроуз Хил“ и Дженифър спря, преди да влезе.

— Деца?

Ели не я погледна.

— Да.

— Това е голяма отговорност.

— Знам.

— И си малко изплашена?

Ели намери думите, които не можеше да каже на никой друг.

— Искам да съм сигурна, че постъпвам правилно. Да знам, че си заслужава цялата тази болка, която ще причиня.

Какво имаше в тази жена, че беше невъзможно да не си откровен с нея? Тя усети очите на Дженифър върху себе си и наистина ѝ се прииска да получи опрощение. Спомни си думите на Бут: *Ти ме караш да бъда по-добър човек. И тя искаше да е по-добър човек. Не искаше да се разхожда тук и да се чуди какво от този разговор може да използва и публикува.*

Дългите години, в които бе изслушвала проблемите на хората, бяха придали на Дженифър излъчване на сдържан неутралитет. Когато най-сетне заговори, Ели почувства, че внимателно бе подбрала думите си.

— Сигурна съм, че двамата ще знаете как да постъпите. Просто трябва да разговаряте откровено. Болезнено откровено. Възможно е невинаги да намирате отговори. Тъкмо това си припомних, докато препрочитах писмата, които ти ми остави миналата седмица. Нямаше място за игрички. Повече никога не срещнах човек — преди или след това — с когото да мога да бъда напълно откровена.

Тя въздъхна и подкани с ръка Ели да минат през входа на парка. Заизкачваха се по пътеката, която щеше да ги отведе до върха на хълма.

— Ала за такива като нас няма опрощение, Ели. Възможно е вината да играе много по-голяма роля в бъдещия ти живот, отколкото би искала. Когато става дума за връзки, не само участниците в тях са наранени. Колкото до мен, аз все още изпитвам вина за болката, която причиних на Лорънс... Навремето имах оправдания, ала сега виждам, че случилото се... нарани всички ни. Но... човекът, към когото изпитвам най-силна вина, е Антъни.

— Канехте се да ми разкажете останалата част от историята.

Усмивката на Дженифър се стопи.

— Е, Ели, не очаквай хепиенд.

Тя ѝ разказа за безплодното пътуване до Африка, дългото търсене, явното мълчание на мъжа, който преди не бе спирал да ѝ казва как се чувства, и накрая изграждането на нов живот в Лондон — сама.

— И това е всичко?

— В общи линии.

— И през цялото това време вие никога... не е имало никой друг?

Дженифър Стърлинг отново се усмихна.

— Не съвсем. Аз съм човек все пак. Но ще кажа, че никога не се ангажирах емоционално. След Бут аз... не желаех да бъда близка с друг. За мен съществуваше само той. Виждах това съвсем ясно. А имах и Есме. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Детето наистина е прекрасна утеха.

Бяха стигнали върха. Пред тях се простираше целият Северен Лондон. Двете задишаха дълбоко, обгръщайки с поглед далечния хоризонт, под тях се чуваха виковете на собствениците на кучета и лудуващи деца.

— А може ли да попитам защо запазихте пощенската кутия толкова дълго?

Дженифър се облегна на пейката от лят чугун и помълча, преди да отговори:

— Сигурно ти се струва глупаво, но ние вече се бяхме разминали два пъти, при това и в двата случая бе въпрос на часове. Смятах за свой дълг да не се отказвам от този шанс. Затварянето на кутията би било признание, че всичко е приключило завинаги.

Тя тъжно сви рамене.

— Всяка година си повтарях, че е време да спра. Годините се нижеха, без да си давам сметка колко време е минало. Така и не я закрих. Сигурно съм си казвала, че това е безобиден каприз.

— Значи това е всичко? Последното му писмо? — Ели посочи някъде по посока на „Сейнт Джонс Удс“. — И повече никога не чухте нищо за него? Как сте издържали да не знаете нищо за него?

— Така, както аз виждах нещата, имаше две възможности. Или бе загинал в Конго, което навремето бе непоносима мисъл. Или, както подозирам, е бил много наранен от мен. Смятал е, че никога няма да напусна съпруга си и че може да съм си играла с чувствата му. Било е твърде болезнено да ме доближи втори път. За жалост, аз не осъзнах колко, докато вече не беше твърде късно.

— Никога ли не се опитахте да откриете следите му? Частен детектив? Обяви във вестника?

— О, не бих го направила. Той знаеше къде съм. Бях му показала ясно какви са чувствата ми. И трябваше да уважавам неговите. — Тя погледна тъжно Ели. — Знаеш ли, не може да накараш някого да те обича отново. Колкото и да ти се иска. За жалост, понякога просто изпускаш момента...

Вятърът на хълма беше игрив: промъкваше се в пролуката между яката и врата, изследваше всяка възможност за допир. Ели пхна ръце в джобовете си.

— Какво мислите, че щеше да стане с вас, ако той ви бе потърсил отново?

За пръв път очите на Дженифър Стърлинг се наляха със сълзи. Тя се загледа в хоризонта, поклати леко глава.

— Разбитите сърца не са патент само на младите, Ели. — Закрачи бавно обратно по пътеката, за да не се вижда лицето ѝ. Тишината, преди да заговори отново, бе мъчителна за Ели. — Много отдавна научих, че не бива да си играем с думата „ако“. Това може да е опасна игра.

Да се видим. Дж. Х

Имам да ти казвам много неща. Трябва да те видя.
„Пърсивал“ на Дери стрийт. Утре в един следобед. Х

„Пърсивал“? Ти не го обичаш.

Е, да. Напоследък съм пълен с изненади. Дж. Х

Тя седеше на застланата с ленена покривка маса, и преглеждаше бележките, които бе надраскала набързо в метрото, усещайки със сърцето си, че не бива да публикува тази история, но че ако не го направи, с кариерата ѝ в „Нейшън“ е свършено. На два пъти си бе помислила да изтича обратно в апартамента в „Сейнт Джонс Удс“ и да се остави на милостта на Дженифър, като ѝ обясни всичко и я помоли горещо да ѝ позволи да възпроизведе трагичната ѝ любовна връзка във вестника. Но винаги виждаше лицето на Дженифър Стърлинг, чуваше гласа ѝ: „Разбитите сърца не са патент само на младите, Ели“.

Тя се загледа в лъскавите маслини върху бялата керамична чиния на масата. Нямаше апетит. Ако не напише тази история, Мелиса ще я уволни. Ако я напише, нищо вече няма да е същото — нито това, което прави, нито тя самата. Отново ѝ се прииска да поговори с Рори. Той

навярно знаеше как трябва да постъпи. Изпълни я не особено приятното чувство, че няма да е това, което ѝ се иска да чуе, ала знаеше, че той ще е прав. Мислите ѝ се въртяха в кръг, след аргументите идваше ред на контрааргументите. *Дженифър Стърлинг сигурно не чете „Нейшън“.* Може никога да не разбере какво си направила. Мелиса само чака повод да те изрита. Наистина нямаш избор.

А после саркастичният глас на Рори: *Глупости на търкалета!*

Стомахът ѝ се сви. Напоследък ѝ се случваше често. Хрумна ѝ нещо: навярно ако открие какво се е случило с Антъни О'Хеър, Дженифър ще ѝ прости. Може би ще се разстрои, но накрая ще оцени, че Ели ѝ е направила подарък.

Най-после бе открила отговора. Щеше да намери О'Хеър. Дори да ѝ отнеме десет години, тя щеше да разбере какво се е случило с него. Може би се ловеше като удавник за сламка, но тази мисъл я накара да се почувства по-добре.

След пет минути съм при теб. Там ли си? Дж. Х

Да. Маса на партера. Чака те чаша изстудено вино. Е.

Х

Ели вдигна машинално ръка към косата си. Все още не можеше да разбере защо Джон не бе поискал да дойде направо в апартамента ѝ. Предишният Джон винаги предпочиташе да се срещат там. Сякаш не можеше да говори с нея спокойно, дори да я види, докато първо не се освободи от цялото натрупано напрежение. В първите месеци на връзката им тя се ласкаеше от това, а по-късно малко се дразнеше. Сега се запита дали срещата в ресторант не означава, че вече няма нужда да крият отношенията си. Всичко се бе променило толкова драматично, че не изглеждаше невъзможно новият Джон да иска да направи някакъв вид публична декларация. Тя забеляза скъпо облечените хора на съседните маси и при тази мисъл пръстите на краката ѝ се свиха.

— Защо си толкова неспокойна? — попитала я бе Ники сутринта. — Това означава, че ще получиш каквото искаш, нали?

— Знам. — Тя й бе позвънила в седем часа, благодарна на бога, че все още има приятели, които разбират, че романтичният спешен случай е достатъчна причина да се обаждаш в такъв час. — Просто...

— Не си сигурна дали още го искаш?

— Не! — Тя се бе намръщила на телефона. — Разбира се, че го искам! Просто всичко се промени толкова бързо, че нямах време да свикна с тази мисъл.

— По-добре свикни. Напълно е възможно Джон да се появи по обед с два куфара и няколко пищащи хлапета по петите. — По някаква причина тази идея толкова бе развеселила Ники, че тя не спря да се киска, докато не стана малко дразнещо.

Ели имаше чувството, че приятелката й все още не й е простила, задето бе „оплескала нещата“, както тя се изрази, с Рори. „Рори ми изглежда свестен — повтаряше непрекъснато. — Някой, с когото ще ми е приятно да седна в кръчмата.“ Подтекстът: Ники нямаше никога да поиска да бъде в кръчмата с Джон. Никога нямаше да му прости, че е от мъжете, които мамят жените си.

Ели погледна часовника си и направи знак на сервитьора за втора чаша вино. Джон закъсняваше вече дващест минути. В друг случай тя щеше да е бясна вътрешно, но сега бе толкова нервна, че се чудеше дали няма да повърне, когато го види. Чудесно посрещане, няма що! А после вдигна очи и видя, че до масата стои една жена.

В първия момент Ели реши, че е сервитьорка, и се запита защо не й носи чашата с вино. В следващия осъзна, че жената е облечена в тъмносиньо сако, а не в сервитьорска униформа — вторачила се бе в нея като някой, който се кани да пее на пътниците в автобуса.

— Здравей, Ели.

Тя примигна.

— Съжалявам — каза тя, след като мозъкът й за секунди бе преровил списъка с последни контакти и не бе открил нищо. — Познаваме ли се?

— О, да. Аз съм Джесика.

Джесика. Умът на Ели отказваше да й служи. Модерна прическа. Хубави крака. Може би малко уморена. С тен. И изведнъж й просветна: Джесика. Джес.

Жената видя шока ѝ.

— Да, предположих, че знаеш името ми. Но сигурно не искаш да си представяш човека зад него. Предпочиташ да не мислиш за мен. Вероятно обстоятелството, че Джон има жена, представлява известно неудобство за теб.

Ели не можеше да говори. Смътно си даваше сметка, че другите клиенти поглеждат към тях, долови някакви странни вибрации, излъчвани от петнайseta маса.

Джесика Армър започна да чете есемеси, получени на познат мобилен телефон. Гласът ѝ леко се извиси:

— *Днес се чувствам ужасно. Измъкни се. Не ме интересува как, само се измъкни. Няма да съжаляваш.* Хмм, това тук си го бива: *Имам да подготвям интервю с жената на един парламентарист, но постоянно мисля за последния вторник. Лошо момче!* Това пък ми е любимото: *Направиха ми секси снимка. Виж я приложена...*

Когато госпожа Армър отново погледна към Ели, гласът ѝ трепереше от едва овладяна ярост.

— Много е трудно да се сравняваш с това, когато се грижиш за две болни деца и се разправяш със строители. И, да, вторник, дванайсети. Няма да го забравя. Той ми купи букет, за да се извини, че се е прибрал толкова късно.

Ели отвори уста да каже нещо, но оттам не излезе дума. Кожата ѝ беше настръхнала.

— По време на почивката прегледах телефона му. Чудех се на кого звъни от бара, а след това видях съобщението ти. *Моля те, обади се. Само веднъж. Искам да чуя гласа ти.* Х — Тя се изсмя сухо. — Колко трогателно. Той си мисли, че телефонът му е откраднат.

На Ели ѝ се дощя да се пъхне под масата. Да се стопи, да се изпари.

— Дано свършиш като нещастна самотница, Ели Хоуърт! Всъщност не, дано някой ден и ти имаш деца! Тогава ще разбереш какво е да се чувстваш уязвим. Ще разбереш какво е да се бориш, постоянно да си нащрек, за да си сигурна, че децата ти няма да израснат без баща. Помисли за това следващия път, когато си купуваш прозрачно бельо, за да забавляваш съпруга ми.

Джесика Армър се отдалечи между масите и изчезна в слънчевата светлина. Може би ресторантът се бе смълчал. На Ели ѝ бе

невъзможно да каже, защото ушите ѝ звъняха. Накрая, с пламнали страни и треперещи ръце, тя махна на сервитьора за сметката.

Когато мъжът приближи, Ели измърмори нещо от рода, че се налага да си тръгне неочаквано. Не беше сигурна какво точно казва: гласът ѝ сякаш не беше нейният.

— Сметката, ако обичате — помоли тя.

Сервитьорът направи вежлив жест по посока на изхода.

Усмивката му беше съчувствена.

— Няма нужда, госпожо. Дамата я плати.

Ели се върна в офиса, глуха за трафика, без да забелязва забързаните хора по тротоара, които се блъскаха в нея. Искаше да е в малкия си апартамент, далеч от всички, но нестабилното ѝ положение в работата правеше това невъзможно. Влезе в офиса на вестника, усещайки погледите на колегите си, убедена, че всеки вижда срама ѝ, вижда каквото бе видяла Джесика Армър в мобилния телефон.

— Добре ли си, Ели? Много си бледа. — Рупърт се наведе към нея иззад компютъра си.

— Имам ужасно главоболие. — Гласът ѝ с мъка излизаше от гърлото.

— Тери има хапчета — това момиче има хапчета за всичко! — отбеляза той шеговито и отново изчезна зад монитора си.

Тя седна на бюрото си и включи компютъра, прегледа имейлите. Ето го.

Загубих си телефона. На обед ще си купя друг. Ще ти изпратя новия номер по имейла. Дж. Х

Видя часа. Беше пристигнал, докато тя бе интервюирала Дженифър Стърлинг. Затвори очи и отново видя образа, който беше пред очите ѝ през последния час: стегнатата челюст на Джесика Армър, начина, по който косата ѝ се полюшваше около лицето, докато говореше — сякаш бе наелектризирана от гнева ѝ, болката ѝ. Дълбоко в себе си Ели трябваше да признае, че при други обстоятелства би харесала тази жена, би ѝ се приискало да пийне нещо с нея. Когато

отново отвори очи, не желаше да вижда думите на Джон, не желаше да вижда онова свое „аз“, което се отразяваше в тях. Чувстваше се така, сякаш се бе пробудила от особено ярък сън, продължил цяла година. Даваше си сметка колко голяма грешка бе направила. Изтри есемеса.

— Заповядай. — Рупърт постави чаша чай на бюрото ѝ. — Може да се почувстваш по-добре.

Рупърт никога не носеше чай на никого. Колегите му се бяха хващали на бас, че няма да поеме към стола, и това винаги се бе оказвало сигурен залог. Тя не знаеше дали да се трогне от този рядък жест на симпатия, или да се притеснява, че го е предизвикала с вида си.

— Благодаря — промълви тя и взе чашата.

Тъкмо седна на мястото си и зърна познато име в друг имейл: Филип О'Хеър. Сърцето ѝ замря, унижението от последния час временно бе забравено. Отвори го и видя, че е от Филип О'Хеър, който работи за „Таймс“.

Здравейте — малко ме объркахте с имейла си. Може ли да ми се обадите?

Тя избърса очите си. Работа, каза си, това е отговорът на всичко. Само работата ѝ бе останала. Тя щеше да разбере какво се е случило с любимия на Дженифър, а Дженифър щеше да ѝ прости за онова, което се кани да направи. Трябваше да ѝ прости.

Набра директния номер в края на имейла. Мъжки глас отговори на второто позвъняване. Тя чу познатия шум на нюзрум в слушалката.

— Здравейте — каза тя, тонът ѝ бе предпазлив. — Обажда се Ели Хоуърт. Изпратили сте ми имейл?

— А, да. Ели Хоуърт. Изчакайте малко. — Той имаше глас на човек около четирийсетте. Приличаше на гласа на Джон. Тя пропъди тази мисъл и чу как някой сложи длан на слушалката и гласът зазвучава приглушено, а после мъжът отново бе на телефона: — Съжалявам. Знаете как е. Крайни срокове. Благодаря ви, че ми се обадохте... Искан първо да проверя нещо. Къде казахте, че работите? В „Нейшън“?

— Да. — Устата ѝ пресъхна. Започна да заеква. — Но искам да ви уверя, че името му едва ли ще бъде използвано в материала, който се каня да напиша. Просто наистина искам да разбера какво се е случило с него заради един негов приятел, който...

— „Нейшън“? — повтори гласът.

— Да?

Последва кратко мълчание.

— И казвате, че искате да узнаете нещо за баща ми?

— Да — потвърди тя отчаяно.

— И сте журналистка?

— Съжалявам — озадачи се Ели. — Не разбирам защо ме разпитвате. Да, журналистка съм. Също като вас. Искате да ми кажете, че не давате информация на конкурентен вестник? Обясних ви, че...

— Баща ми е Антъни О'Хеър.

— Да. Точно него...

Мъжът от другия край на линията се засмя.

— Мис Хоуърт, баща ми работи за „Нейшън“. Вашият вестник. Там е от четирийсет години.

Ели замръзна. Помоли го да повтори онова, което бе казал току-що.

— Не разбирам — промълви тя и изправи гръб. — Аз направих вътрешно проучване. Направих много проучвания. Нищо не излезе. Само вашето име в „Таймс“.

— Така е, защото той не е журналист.

— Тогава какво прави в...

— Баща ми работи в библиотеката. Там е от... ох... 1964 година.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

... за жалост не мога да правя секс с теб и да се боря за стипендията „Съмърсет Моъм“. Просто не се получава.

Из писмо от мъж до жена

— И му дайте това. Той знае какво означава. — Дженифър Стърлинг надраска съобщение, откъсна го от бележника си и го пхна най-отгоре в папката. Постави я на бюрото на заместник главния редактор.

— Разбира се — отвърна Дон.

Тя посегна към него, улови го за ръката.

— Нали ще се постараете да я получи? Много е важно, наистина! Ужасно важно!

— Разбрах. Госпожо, извинете ме, но имам работа. Това е най-натоварената част от деня. Тук трябва да спазваме срокове. — Дон не я искаше в офиса. Не искаше детето в офиса.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Съжалявам. Моля ви, просто се постарайте да я получи. Моля ви.

Господи, защо просто не си тръгваше. Той не смееше да я погледне в очите.

— Аз... съжалявам, че ви отнех от времето. — Тя изведнъж изпита неудобство, сякаш съзнавайки, че всички я гледат. Улови дъщеря си за ръката и с известна неохота излезе от офиса. Неколцината, събрани около бюрото на заместник-шефа, гледаха мълчаливо как си тръгва.

— Конго — каза Черил след малко.

— Трябва да довършим четвърта страница. — Дон се вторачи в бюрото си. — Танцуващият свещеник ще свърши работа.

Черил все още гледаше към него.

— Защо ѝ каза, че е заминал за Конго?

— Да не искаш да ѝ кажа истината? Че се е напил толкова зверски, че е изпаднал в кома?

Черил завъртя молива в устата си, очите ѝ се отместиха към летящата врата на офиса.

— Но тя изглеждаше много тъжна.

— Така ѝ се пада! Тя го докара дотук.

— Но ти не можеш да...

Гласът на Дон изригна в нюзрума.

— Тя е последното, от което се нуждае Антъни сега! Не разбираш ли? Правя му услуга. — С рязко движение измъкна бележката от папката и я запрати в кошчето.

Черил пъкна молива зад ухото си, погледна недоволно Дон и се оттегли демонстративно на бюрото си.

Шефът ѝ въздъхна дълбоко.

— Не може ли да спрем да се занимаваме с проклетия любовен живот на О'Хеър и да се заемем с проклетата история за танцуващия свещеник? Ало! Някой веднага да ми донесе копие!

На съседното легло кашляше мъж. Кашлицата не спираше, ту деликатна, ту преминаваща в стакато, сякаш в гърлото му бе заседнало нещо. Продължаваше дори в съня му. Антъни О'Хеър остави звука да се настани в някаква далечна ниша в съзнанието му, както бе направил с всичко останало. Станал бе вещь в изкуството да кара нещата да изчезват.

— Имате посетител, господин О'Хеър.

Той чу звука от дърпането на завесата, в помещението нахлу светлина. Хубава сестра шотландка. Хладни ръце. Всяка нейна дума бе изречена с тона на човек, който се кани да ти направи подарък. *Дойдох да видя как сте, господин О'Хеър. Да извикам ли някой да ви помогне за тоалетната, господин О'Хеър? Имате посетител, господин О'Хеър.*

Посетител? За миг той се изпълни с надежда, но после чу гласа на Дон през завесата и си спомни къде е.

— Не ми обръщайте внимание, скъпа — произнесе шефът му.

— Няма — отвърна сестрата предвзето.

— Лежиш, а. — До краката му изникна кръгло червендалесто лице.

— Много смешно. — Антъни се надигна на лакът. Цялото тяло го болеше. Примигна. — Трябва да се махна оттук.

Зрението му се проясни. Дон стоеше в края на леглото, скръстил ръце на корема.

— Никъде няма да ходиш, друже.

— Не мога да остана тук. — Гласът му сякаш идваше право от гърдите. Беше дрезгав и скърцаше като ръждясала панта.

— Ти не си добре. Искат да изследват черния ти дроб, преди да те изпишат. Много ни изплаши всички, да знаеш.

— Какво се случи? — Той не си спомняше нищо.

Дон се поколеба, вероятно преценяваше колко да му каже.

— Ти не дойде в офиса на Марджъри Спакман за срещата. Когато не се появи до шест следобед, обзе ме лошо предчувствие, оставих Майкълс да ме замества и хукнах към хотела ти. Намерих те на пода, не беше приятна гледка. Изглеждаше по-зле от сега, така че можеш да си представиш!

Изведнъж му проблесна. Барът на „Риджънт“. Бдителният поглед на бармана. Болката. Високите гласове. Безкрайният път обратно до стаята му, облягането по стените, олюляването по стълбите. Звукът от счупени неща. После нищо.

— Цялото тяло ме боли.

— Разбира се, че ще те боли! Един бог знае какво са правили с теб. Приличаше на игленик, когато те видях снощи.

Игли. Напрегнати гласове. Болката. О, господи, болката!

— Какво, по дяволите, става, О'Хеър?

В съседното легло мъжът отново бе започнал да кашля.

— Да не е заради онази жена? Тя ли те подреди така? — Дон изпитваше физически дискомфорт да обсъжда чувства. Това се виждаше от потрепващия крак, начина, по който движеше ръка напред-назад по плешивата си глава.

Не я споменавай. Не ме карай да си представям лицето ѝ.

— Не е толкова просто.

— Тогава защо е всичко това, по дяволите? Никоя жена не заслужава да се погубваш заради нея! — Шефът му махна пренебрежително с ръка над леглото.

— Аз... исках само да забравя.

— Защо тогава не си легна с друга? Някоя, която можеш да *имаш*? Ще ти мине, ще видиш. — Надяваше се, че като го каже, пожеланието ще се сбъдне.

Мълчанието на Антъни продължи достатъчно дълго, за да му стане ясно, че той не е съгласен.

— Някои жени са голяма беля — додаде.

Прости ми. Но трябваше да знам.

— Еднодневки. Всички сме минали по този път.

Прости ми.

Антъни поклати глава.

— Не, Дон. Не е така.

— Винаги „не е така“, когато те засяга лично...

— Не може да го напусне, защото той няма да ѝ позволи да вземе детето. — Този път гласът на Антъни прозвуча съвсем ясно в ограденото пространство. За миг мъжът на съседното легло престана да кашля. Антъни гледаше как шефът му осмисля казаното, след което се намръщи съчувствено.

— Хммм. Сложна ситуация.

— Да.

Кракът на Дон отново взе да потропва.

— Това не означава, че трябва да се убиеш с пиене. Знаеш ли какво казаха? Жълтата треска ти е скапала черния дроб. Скапала го е, Антъни! Още един такъв пиянски запой и...

Антъни почувства безкрайна умора. Отпусна се върху възглавницата.

— Не се безпокой. Няма да се повтори.

Половин час след като се бе върнал от болницата, Дон седеше на бюрото си и размишляваше. Около него нюзрумът се пробуждаше бавно, както правеше всеки ден, като спящ гигант, който се надига неохотно от постелята: журналистите бърбеха по телефоните, от списъка с предстоящите публикации постоянно отпаднаше нещо и се заместваше с друго, оформяха се и се планираха страници.

Той потърка брадичка и се провикна през рамо към бюрото на секретарките.

— Русокоске! Дай ми номера на онази Стърлинг. Жената на производителя на азбест.

Няколко минути по-късно Черил мълчаливо му подаде номера, който бе извадила от справочника „Кой кой е“.

— Той как е?

— Ти как мислиш? — Дон почука върху бюрото с молива си, все така умислен. После, когато Черил отново се върна на мястото си, той вдигна телефона и помоли операторката да го свърже с *Фицрой* 2286.

Прочисти гърло, преди да заговори, като човек, който изпитва неудобство да говори по телефона.

— Бих искал да говоря с Дженифър Стърлинг.

Усещаше, че Черил го наблюдава.

— Може ли да оставя съобщение? Какво? Така ли? Разбирам. — Направи пауза. — Не, не е важно. Извинете за безпокойството. — Той остави слушалката.

— Какво стана? — Черил се бе надвесила над него. Беше по-висока от Дон на новите си обувки с тънки токчета. — Шефе?

— Нищо. — Той изправи гръб. — Забрави, че съм казал нещо. Би ли ми купила един сандвич с бекон? И да не забравиш соса. Не мога да го ям без него.

Смачка на топка листчето с номера и го пусна в кошчето за отпадъци до краката си.

Болката бе по-мъчителна, отколкото ако някой бе умрял; нощем идваше на приливи, безпощадна и неочаквано силна, и го оставяше напълно опустошен. Виждаше Дженифър всеки път, щом притвореше очи — стиснатите от удоволствие клепачи, изражението на вина и безпомощност, когато го бе зърнала във фойето на хотела. Лицето ѝ казваше, че всичко е загубено и че тя е наясно какво му е причинила.

И беше права. Отначало той изпитваше гняв, задето го бе оставила да се надява, без да му каже истината за положението си. Задето отново бе нахлула толкова безжалостно в сърцето му, въпреки че за тях нямаше шанс. Каква бе поговорката? „Тъкмо надеждата може да те погуби.“

Чувствата му се люшкаха от едната крайност в другата. *Прости й. Няма нищо за прощаване.* Тя го беше направила само защото, също

като самия него, не можеше да не го направи. И защото това бе единственото, което би могла да има. *Надявам се споменът за това да те крепи, Дженифър, защото мен ме унищожил.*

Той се бореше с мисълта, че този път наистина не би могъл да се надява на нищо. Чувстваше се физически слаб, омаломощен от собственото си разрушително поведение. Бързият му ум го бе напуснал, в него пулсираше само стабилният пулс на загубата, същият безжалостен ритъм, който бе уловил някога в Леополдвил.

Тя никога нямаше да е негова. Бяха толкова близки, а тя никога нямаше да е негова. Как би могъл да живее със съзнанието за това?

В малките часове измисляше безброй решения. Ще настоява Дженифър да получи развод. С помощта на силната си воля ще я направи щастлива и без детето ѝ. Ще наеме най-добрия адвокат. Ще имат други деца. Ще се изправи срещу Лорънс — в най-необузданите си сънища посягаше да го души.

Но Антъни от години бе истински мъжкар и дори сега дълбоко в себе си си даваше сметка как се чувства Лорънс: да знаеш, че жена ти обича друг мъж. А после да трябва да дадеш детето си на човека, който я е откраднал от теб. Това бе осакатило Антъни, той никога вече не би могъл да обича Клариса така, както обичаше Дженифър. Мислеше си за своя тъжен, затворен в себе си син, собственото си постоянно чувство за вина и знаеше, че ако накара друго семейство да изпита нещо подобно, тъмното течение на тъгата ще подрива щастието му. Той вече бе разрушил едно семейство; не би си простил, ако е отговорен за разрушаването на друго.

Позвъни на приятелката си в Ню Йорк и ѝ каза, че няма да се върне. Слушаше смаяните ѝ думи и едва сдържаните сълзи с бегло чувство на вина. Не можеше да се върне там. Не можеше да се потопи в деловия градски ритъм на живота в Ню Йорк, дните, измервани с отиването и връщането от офиса му в сградата на ООН, защото сега те щяха да са изпълнени с образа на Дженифър. Всичко щеше да е изпълнено с образа на Дженифър, нейния аромат, нейния вкус, съзнанието, че тя е някъде далеч и живее и диша без него. Някак си бе по-зле да знае, че тя го иска също толкова, колкото и той нея. Не можеше да ѝ се разгневи достатъчно, да се издигне над мислите за нея.

Прости ми. Но трябваше да знам.

Той искаше да е някъде, където да не може да мисли. За да оцелее, трябваше да е някъде, където оцеляването щеше да е единственото, за което би могъл да мисли.

Дон го взе два дни по-късно, в следобед, когато от болницата се съгласиха да го изпишат, с приемливи резултати от изследванията на черния дроб, със страховити предупреждения какво може да му се случи, ако се напие отново.

— Къде отиваме? — Той гледаше как Дон товари малкия му куфар в багажника на колата си и се почувства като бежанец.

— Идваш у дома.

— Моля?

— Вив те кани. — Той не погледна Антъни в очите. — Мисли, че имаш нужда от домашен уют.

Не, ти мислиш, че не бива да оставам сам.

— Едва ли е добра идея да...

— Не подлежи на обсъждане — парира го Дон и седна на шофьорското място. — Само не ме обвинявай за храната. Жена ми знае сто и един начина да приготвя говеждо и продължава да експериментира.

Винаги бе неловко да видиш колега в домашна обстановка. През годините, макар да бе срещал Вив — червеночоса и общителна, за разлика от холеричния Дон — на различни служебни събирания, Антъни възприемаше шефа си като физически придатък на „Нейшън“. Винаги беше там. Офисът му — с огромните купчини вестници, надрасканите бележки и картите, залепени навсякъде по стените — бе естественото му обитание. Дон у дома, с кадифени чехли, вдигнал крака върху прекалено издут диван, Дон, който подрежда декоративни фигурки или купува мляко от магазина, не се вписваше в представите му.

Но въпреки това се чувстваше спокоен в къщата му. Къща близнак в предградията, имитация на стил „Тюдор“, тя бе достатъчно голяма и не му се налагаше да се мотае в краката на домакините си. Децата бяха пораснали и напуснали дома и като се изключат рамкираните фотографии, липсваха постоянни напомняния за собствения му провал като родител.

Вив го посрещна с целувки по двете бузи и не спомена нищо за болницата.

— Какво ще кажете да поиграете голф следобед — предложи тя.

Направиха го. Дон бе ужасно несръчен и след това Антъни осъзна, че сигурно това бе единственото занимание, невключващо пиене, което домакините му можеха да измислят. Шефът му не спомена Дженифър. Виждаше се, че все още се безпокои за него. Често му казваше, че е добре и вече изглежда нормално, каквото и да означаваше това. На обед и вечеря не се сервираше вино.

— Е, какъв е планът? — Антъни седеше на един от диваните. Чуваха как Вив мие чиниите в кухнята и припява на радиото.

— Утре обратно на работа — обяви Дон. Потърка корема си.

Работа. Прииска му се да попита каква може да е. Но не посмя да го стори. Веднъж вече бе подвел „Нейшън“ и се боеше да попита, за да не би този път да го отрежат окончателно.

— Говорих със Спакман.

О, господи! Започва се!

— Тя не знае, Тони. Горестно никой не знае.

Антъни примигна изненадано.

— Знаем само ние в отдела. Аз, Русокоска, няколко колеги. Наложих се да им позвъня и да им кажа, че няма да се върна на работа, когато те отведохме в болницата. Ще си държат устата затворена.

— Не знам какво да кажа.

— От теб искам само да се промениш. Както и да е. — Дон запали цигара и издуха голямо облаче дим. Очите му срещнаха тези на Антъни почти виновно. — Спакман се съгласи с мен, че трябва да те изпратим обратно там.

На Антъни му бе нужно време да осъзнае какво казва шефът му.

— В Конго?

— Ти си най-добрият за тази работа.

Конго.

— Но трябва да знам... — Дон изтръска цигарата си в пепелника.

— Всичко е наред.

— Остави ме да довърша. Трябва да знам дали ще се грижиш за себе си. Не искам да ми тежиш на съвестта.

— Никакво пиене! Нищо безразсъдно! Просто... имам нужда от тази работа.

— И аз така си мислех. — Но Дон не му повярва. Антъни го виждаше с периферното си зрение. Настъпи кратко мълчание. — Ще се безпокоя за теб.

— Знам.

Умен човек беше Дон. Ала Антъни не можеше да му даде гаранции. И как би могъл? Изобщо не беше сигурен как ще изкара следващия половин час, да не говорим как ще се почувства в сърцето на Африка.

Гласът на шефа му се разнесе отново, преди да му се наложи да отговори. Дон угаси цигарата си.

— След минута започва мач. „Челси“ срещу „Арсенал“. Ще го гледаме ли? — Надигна се тремаво от креслото и отвори махагоновата кутия в ъгъла. — Ще ти кажа една добра новина. Не можеш отново да пипнеш жълта треска. След онова твое боледуване вече си имунизиран.

Антъни се загледа неவிждащо в черно-белия екран. *А как да имунизирам останалата част от себе си?*

Бяха в офиса на международния редактор. Пол де Сейнт, висок мъж с патрицианска осанка, сресана назад коса и излъчване на поет-романтик, изучаваше една карта на бюрото си.

— Най-интересното е в Станливил. Там има поне осемстотин заложници, повечето в хотел „Виктория“, и вероятно още хиляда в района наоколо. Досега дипломатическите усилия за спасяването им са се провалили. Между самите бунтовници има толкова несъгласия, че ситуацията се променя на всеки час и е почти невъзможно да се добие точна представа. Доста е напечено, О'Хеър. Допреди шест месеца бях уверен, че там сигурността на белите е гарантирана, независимо от случващото се с местните. Сега се боя, че това се е променило. Научаваме ужасяващи неща. Нищо, което можем да публикуваме. — Той замълча.

— Как ще стигна дотам?

— Това е проблем. Говорих с Никълс — най-добрият начин е да се мине през Родезия или Замбия, както сега наричат северната

половина. Нашият човек там се опитва да ти осигури наземен маршрут, но повечето пътища са разрушени.

Докато Пол де Сейнт разискваше логистиката с Дон, Антъни остави разговора да минава покрай ушите му и с известна благодарност осъзна, че не само бе изминал цял половин час, без да мисли за нея, но и че историята го е грабнала. Усещаше свиването на стомаха в нервно очакване, възбудата от предизвикателството да прекоси опасния район. Не изпитваше страх. Как би могъл? Какво лошо можеше да му се случи?

Прелисти папките, които му връчи заместникът на Де Сейнт. Политическата обстановка; комунистическата помощ за бунтовниците, която бе вбесила толкова американците; екзекуцията на американския мисионер Пол Карлсън. Той прочете докладите за онова, което бяха вършили бунтовниците, и челюстта му се стегна. Върнаха го обратно в 1960 година и размириците по време на краткото управление на Лумумба. Прочете информацията с нови очи. Сякаш мъжът, който бе отишъл там преди — мъжът, толкова разтърсен от видяното — вече му бе непознат.

— Значи, да купим билет за полета до Кения утре? Нашият човек в Сабена ще ни уведоми дали има вътрешни полети до Конго. Иначе слизаш на летището в Салисбъри, а после прекосяваш границата на Родезия.

— Знаем ли колко кореспонденти са успели да стигнат дотам?

— Получаваме малко информация. Сигурно комуникациите не са добри. Но днес има репортаж на Оливър в „Мейл“, а чух, че и „Телеграф“ ще пуснат един голям утре.

Вратата се отвори. Лицето на Черил бе разтревожено.

— В момента обсъждаме нещо, Черил — намръщи се Дон.

— Съжалявам — каза тя. — Но синът ти е тук.

Минаха няколко секунди, преди Антъни да осъзнае, че тя гледа към него.

— Синът ми?

— Чака те в офиса на Дон.

Антъни се изправи, все още му бе трудно да асимилира чутото.

— Извинете ме за момент — каза той и последва Черил през нюзрума.

Отново го усети — трепетът, който изпитваше в няколкото случая, когато се бе виждал с Филип, изненадата, че синът му се е променил толкова от последната им среща, постоянната вина, че не може да е с него, докато расте.

За шест месеца синът му се бе издължил с няколко сантиметра и явно навлизаше в пубертета, но тялото му все още бе детско. С леко прегърбената си стойка приличаше на въпросителен знак. Вдигна очи, когато Антъни влезе в стаята, лицето му бе бледо, очите — зачервени.

Антъни се закова на място, опитвайки се да разбере причината за страданието, изписано върху бледото лице на сина му, и за миг реши, че вината отново е в него. *Дали е разбрал какво ми се случи? Дали ме мисли за неудачник?*

— Мама е много болна — промълви Филип. Замига нервно и обърса носа си с ръка.

Антъни пристъпи към него. Момчето се изправи и се хвърли с неочаквана сила в обятията му. Ръцете му се вкопчиха в ризата на баща му така, сякаш никога нямаше да го пусне. Антъни го погали плахо по главата, докато крехкото детско телце се разтърсваше от ридания.

Дъждът трополеше толкова силно по покрива на колата на Дон, че им пречеше да мислят. Но не съвсем. Двайсетте минути, докато си пробиваха път през трафика на Кенсингтън Хай стрийт, двамата мъже прекараха в мълчание. Единственият звук беше яростното всмукване от цигарата от Дон.

— Някой е катастрофирал — рече накрая Дон, загледан във върволицата от червени стопове пред тях. — Сигурно е сериозно. Трябва да позвъним в нюзрума. — Не направи опит да спре до телефонните кабинни.

Когато Антъни не отговори, той се наведе напред и се опита да намери ясна станция по радиото, но накрая се отказа. Вторачи се в крайчеца на цигарата си, духна и пламъчето стана по-ярко.

— Де Сейнт каза, че трябва да стане най-късно утре. Иначе ще чакаме четири дни за следващия полет. — Говореше така, сякаш Антъни би могъл да промени решението си. — Защо не отидеш? Ние ще те изтеглим, ако тя се влоши.

— Вече се е влошила. — Ракът на Клариса се бе развил много бързо. — Казаха, че няма да изкара и две седмици.

— Проклет автобус! Гледай го, заел е целия път! — Дон свали стъклото на прозореца и хвърли цигарата на мократа улица. Изтръска капките от ръкава си, когато го затвори. — А съпругът й? Не е стока, така ли?

— Виждал съм го само веднъж.

Не мога да остана при него. Моля те, татко, не ме карай да остана при него.

Филип се бе уловил за колана му като за спасителен пояс. Дълго след като бе отвел сина си обратно в къщата в „Парсънс Грийн“, продължаваше да усеща отчаянието на вкопчените в него пръсти.

— Много съжалявам — бе казал на Едгар. Търговецът на пердета, по-възрастен, отколкото очакваше, го бе изгледал подозрително, сякаш в думите му прозираше обида.

— Не мога да отида — заяви. И изпита облекчение. Сякаш накрая бе получил смъртна присъда, след като години наред се бе надявал, че е възможно да го оправдаят.

Дон въздъхна. Не беше ясно дали от разочарование, или от облекчение.

— Той ти е син.

— Той ми е син. — Беше обещал: *Разбира се, че можеш да живееш при мен. Разбира се, че можеш. Всичко ще е наред.* Но когато произнесе думите, все още не разбираше напълно от какво се отказва.

Трафикът бе започнал да се „отпушва“ — отначало колите запълзяха, после леко ускориха ход.

Стигнаха до „Чизуик“, преди Дон да заговори отново.

— Знаеш ли, Тони, може да е за добро.

Дон се загледа през прозореца.

— И кой знае... Когато момчето се поуспокои малко... може отново да заминеш. Ние ще го вземем при нас. Вив ще се грижи за него. Бог ми е свидетел колко й липсват децата. — Изведнъж му хрумна нещо. — Трябва да си намериш къща. Стига си живял по хотели.

Ангъни остави Дон да говори и да обрисова един приказен нов живот като историите в романите, спокоен живот на семеен мъж, който се грижи за сина си и това му помага да се почувства по-добре и да

загърби миналото, да заглуши мъката, утаена в тъмните ъгълчета на душата му.

Дадоха му две седмици отпуск по семейни причини, за да намери жилище и да е до сина си, докато майка му умира и по време на тъжните формалности около погребението ѝ. Филип повече не заплака пред него. Любезно му даде да разбере, че харесва малката еднотипна къща в Югозападен Лондон — близо до училището му и до Дон и Вив, която с удоволствие се зае да играе ролята на негова леля. Сега седеше умърлушено с куфара си, сякаш в очакване на някакви бъдещи инструкции. Едгар не телефонира да попита как е.

Все едно живееше с непознат. Филип се стараеше да му угоди, сякаш се боеше да не го отпрати. Антъни не намираше думи да му каже колко е доволен, че живеят заедно, макар тайно да се чувстваше така, сякаш е измамил някого, получил е нещо, което не заслужава. Чувстваше се неспособен да се справи със скръбта на момчето и се мъчеше да преодолее собственото си страдание.

Записа се в курс за практически умения. Носеше дрехите им в обществената пералня, седеше до Филип при бръснаря. Не умееше да готви, затова всяка вечер отиваха в една закусвалня в края на улицата, където им сервираха огромни, калорични порции от пай с бъбреци, варени зеленчуци и тестени сладкиши, плаващи в блед нишестен крем. Побутваха апатично храната в чиниите и всяка вечер Филип твърдеше, че е вкусно и му благодареше, сякаш бе участвал в истинско угощение. Антъни стоеше пред стаята на момчето си, чудейки се дали да влезе и дали, ако признае мъката си, това няма да влоши нещата.

В неделя ги канеха у Дон, където Вив им сервираше солиден обяд с печено и зеленчуци, а после, след като прибереше масата, настояваше да играят на разни игри. Сърцето на Антъни се свиваше, докато гледаше как момчето се усмихва на шегите ѝ, на любезната ѝ неотстъпчивост, когато го караше да играе с нея, на желанието ѝ да го включи в това странно голямо семейство.

Когато се качваха в колата, той виждаше, че макар Филип да маха за довиждане на Вив и да ѝ изпраща въздушни целувки, по бузата му се търкаля самотна сълза. Той стискаше кормилото, парализиран от своята отговорност. Не можеше да измисли какво да каже. Какво би

могъл да предложи на Филип, когато самият той често се питаше дали не би било по-добре, ако той бе починал вместо Клариса.

Тази вечер седеше пред камината и гледаше първите репортажи по телевизията за освободените заложници в Станливил. Неясни фигури слязоха от един военен самолет и образуваха нестройна група на асфалта. „Само за часове белгийските войски успяха да обезопасят града. Все още е рано да се каже колко точно са убитите, но според първите сведения, по време на кризата са загинали поне сто европейци. Много хора все още се смятат за безследно изчезнали.“

Той изключи телевизора и остана хипнотизиран от екрана дълго след като бялата точка бе изчезнала. Накрая се качи горе, поколеба се пред вратата на сина си, послушвайки се за непогрешимия звук от приглушено ридание. Беше десет и четвърт.

Антъни притвори за миг очи, отвори ги и побутна вратата. Синът му се стресна и пъкна нещо под завивката.

Антъни включи осветлението.

— Как си, синко?

Мълчание.

— Какво има?

— Нищо. — Момчето се успокои и избърса лицето си. — Добре съм.

— Какво скри под завивката? — Той се стараяше да не повишава тон, седна отстрани на леглото. Филип беше потен и зачервен. Сигурно бе плакал от часове. Антъни се почувства смазан от безсилието си на родител.

— Нищо.

— Хайде, дай да видя. — Нежно отметна завивката. Видя малка снимка на Клариса в сребърна рамка, поставила гордо ръце върху раменете на сина си. Усмиваше се широко.

Момчето потрепери. Антъни докосна стъклото на рамката и избърса сълзите от стъклото с палец. *Дано и Едгар те е карал да се усмихваш така*, каза й наум.

— Много хубава снимка. Искаш ли да я свалим долу в дневната? Какво ще кажеш за полицата над камината? Някъде, където ще можеш да я виждаш когато пожелаеш.

Усети как Филип го изучава. Може би търсеше скрит упрек, остатък от неприязън, но очите на Антъни бяха вперени в жената на

фотографията, в доволната ѝ усмивка. Не виждаше нея. Виждаше Дженифър. Виждаше я навсякъде. Винаги щеше да я вижда навсякъде.

Взemi се в ръце, О'Хеър!

Той подаде снимката на сина си.

— Знаеш ли, добре е да си поплачеш. Наистина. Нормално е да тъгуваш, когато изгубиш любим човек. — Важно бе да намери подходящите думи. Гласът му секна, някъде дълбоко в него се надигна отчаяние и усилието да го превъзмогне му причини болка. — Всъщност и аз съм тъжен — призна той. — Ужасно тъжен. Загубата на любим човек... това е непоносимо. Разбирам те много добре.

Той притегли момчето в обятията си, гласът му премина в шепот:

— Но се радвам, че сега си тук, защото мисля... мисля, че двамата с теб ще се справим. Какво ще кажеш?

Главата на Филип се отпусна върху гърдите му и една слабичка ръка го прегърна през кръста. Антъни усети как дишането на сина му се успокои и продължи да го държи в обятията си — седяха, потънали в мълчание, всеки, загубен в мислите си.

Антъни не бе съобразил, че синът му излиза в едноседмична ваканция точно когато той трябваше да се върне на работа. Вив веднага предложи да вземе Филип у тях, но от четвъртък нататък, понеже щеше да гостува на сестра си до сряда — тъй че се наложи през първите два дни Антъни да организира нещо друго.

— Може да идва с нас на работа — предложи Дон. — Тъкмо ще ни приготвя чая.

Антъни знаеше колко шефът му мрази семейният живот да пречи на „Нейшън“, затова изпита благодарност към Дон. Отчаяно искаше да започне отново работа, да се върне към някакво подобие на нормално съществуване. Филип се зарадва на възможността да постои в нюзрума.

Антъни се настани на новото си бюро и прегледа сутрешните вестници. В отдела за вътрешни новини нямаше вакантен пост, затова бе станал репортер на разположение. Отпи от служебното кафе и примигна от обичайния му блудкав вкус. Филип обикаляше от бюро на бюро и питаше дали някой иска чай. Ризата, която баща му бе изгладил сутринта, трептеше върху слабичкия му гръб. Изведнъж Антъни се

почувства у дома и изпита благодарност. Тук започваше новият му живот. Всичко щеше да е наред. Отказа да погледне към Международния отдел. Още не искаше да знае кого ще изпратят вместо него в Станливил.

— Ето. — Дон му подхвърли копие на „Таймс“ с оградена в червено история. — Трябва ни коментар за изстрелването на американския космически кораб. Още е рано за информация от космическия център, но можем да публикуваме малка колонка на осма страница.

— Колко думи?

— Двеста и петдесет. — Гласът на Дон беше извинителен. — По-късно ще имам нещо по-добро.

— Няма проблем. — Наистина нямаше. Синът му се усмихваше, понесъл старателно пълна табла. Хвърли поглед на баща си и той му кимна одобрително. Гордеше се с момчето, с неговата смелост. Прекрасно беше да има кого да обичаш.

Антъни придърпа пишещата машина към себе си, постави индиго между листовите. Едно копие за шефа на отдела, едно за отговорния секретар, едно за архива. В тези рутинни действия имаше нещо приятно. Той написа името си в горния край на страницата, доволен да чуе отново познатото потракване на клавишите.

Прочете и препречете историята в „Таймс“ и си отбеляза някои неща в бележника. Отскочи до библиотеката и извади папката за космическите мисии, прегледа най-новите изрезки. Записа си още информация. След това постави пръсти върху клавиатурата на машината.

Нищо.

Сякаш ръцете му отказваха да работят.

Напечата едно изречение. Беше сухо. Извади листовите, отново ги върна в машината.

Написа друго изречение. Беше сухо. Още едно. Щеше да ги оформи. Ала думите решително отказваха да отидат където искаше. Беше изречение, да, но нищо, което да става за национален вестник. Той си напомни журналистическото правило за пирамидата: „Най-важната информация в първото изречение, после допълнителната“. Малцина четяха историята до края.

Музата му го беше изоставила.

В дванайсет и четвърт Дон застана до него.

— Свърши ли с материала?

Антъни се беше облегал в стола си, ръцете му подпираха брадичката, около него имаше малка планина от използвани листи.

— О'Хеър? Готов ли си?

— Не мога да го напиша, Дон. — Гласът му прозвуча дрезгаво, невярващо.

— Какво?

— Не мога да го напиша. Не върви.

— Не ставай смешен. За какъв се мислиш — за Фицджералд? — Шефът му вдигна един смачкан лист и го оглади на бюрото. Взе друг, прочете го, препрочете го. — Ти преживя много — каза накрая. — Имаш нужда от почивка, това е. — Но не звучеше убедено. Антъни вече бе почивал. — Ще се справиш — увери го. — Само не казвай нищо. Не се напругай. Ще накарам Смит да го напише. Днес си почивай. Ще се справиш.

Антъни се загледа в сина си, който остреше моливи за Обиц. За първи път в живота си носеше отговорност за някого. За първи път в живота си беше жизненоважно да се справи. Почувства ръката на Дон върху рамото си като голяма тежест.

— По дяволите! Какво ще правя, ако не стане?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато ирландско момче преследва момиче от Сан Диего, все едно се опитва да улови вълна... невъзможно е...

В есемес от мъж до жена

Ели остана будна до четири часа сутринта. Вече не се измъчваше: за пръв път от месеци всичко ѝ се изясни. Прекара малките часове на нощта на телефона, притиснала слушалката между врата и рамото, докато наблюдаваше екрана на компютъра си. Изпращаше есемеси, правеше всевъзможни фокуси, не приемаше откази. Когато получи каквото искаше, седна на бюрото си по пижама, прибра косата си и започна. Печаташе бързо, думите се изливаха с лекота изпод пръстите ѝ. Поне веднъж знаеше точно какво трябва да каже. Преработи всички изречения, докато остана доволна; оформи информацията така, че да е колкото може по-въздействаща. Препрочете текста, разплака се, няколко пъти се смя на глас. Откри прилика със себе си, по-точно с личността, която известно време бе изгубена. Когато свърши, распечата два екземпляра и заспа удовлетворена.

Спа два часа. В седем и половина беше в офиса. Искеше да се срещне с Мелиса, преди да дойдат останалите. Взе душ, за да се разсъни, изпи две двойни еспресо, издуха старателно косата си. Кипеше от енергия; усещаше пулсирането на кръвта във вените си. Беше на бюрото си, когато Мелиса, праметнала скъпа чанта през рамо, отключи вратата на кабинета си. Докато шефката ѝ седаше, Ели видя как се изненада, че има компания.

Ели довърши кафето си. Отскочи в тоалетната, за да провери дали няма нещо на зъбите. Носеше идеално изгладена бяла блуза, най-

хубавите си панталони и високи токчета. Изглеждаше — както биха се пошегували приятелите ѝ — пораснала.

— Мелиса?

— Да, Ели? — Изненадата в гласа на шефката ѝ бе примесена с лек укор.

Ели не му обърна внимание.

— Може ли да поговорим?

Мелиса погледна часовника си.

— Но бързо. След пет минути имам среща с Главния.

Ели се настани срещу нея. Офисът на Мелиса сега бе празен, с изключение на няколкото папки, които ѝ трябваха за днешната редакторска работа. И снимката на дъщеря ѝ.

— Искам да поговорим за материала ми.

— Нали няма да ми кажеш, че не можеш да го направиш?

— Не мога.

Сякаш шефката ѝ бе очаквала подобен отговор и едва се сдържа да не избухне.

— Е, Ели, съжалявам да го чуя. Чака ни ужасно натоварен уикенд, а ти имаше седмици да подготвиш материала си. Не си помагаш много, като идваш в такъв момент и...

— Мелиса, моля те... Открих кой е мъжът.

— И? — Веждите на Мелиса се извиха въпросително.

— И... той работи тук. Не можем да публикуваме материала, защото той работи за нас.

Чистачката забръмча с прахосмукачката край вратата на кабинета и за кратко заглуши разговора.

— Не разбирам — продължи Мелиса, щом бръмченето утихна.

— Мъжът, написал любовните писма, е Антъни О'Хеър.

Лицето на Мелиса не изразяваше нищо. Ели със срам осъзна, че и шефката ѝ нямаше представа кой е той.

— Главният библиотекар. Работи долу.

— Онзи с посивялата коса?

— Да.

— О! — Тя толкова се изненада, че за миг забрави неприязънта си към Ели. — Божичко! — промълви след малко. — Кой би помислил!

— Знам.

Те потънаха в съчувствено мълчание, а после Мелиса, вероятно припомняйки си коя е, зарови в документите на бюрото си.

— Това е много любопитно, Ели, но проблемът си остава. Имаме юбилейно издание, което тази вечер ще отиде в печатницата с огромна дупка от пет страници.

— Не — възрази Ели, — няма.

— Казах ти, че онова за езика на любовта не върши работа. Няма да пусна нещо, което е изсмукано от пръстите и от някоя книга в нашия...

— Не — повтори Ели. — Написах го. Точно пет страници оригинален текст. Ето. Само ми кажи, ако има нужда да се преработи. Нали не възразяваш да изляза за час?

Подаде страниците, наблюдаваше как Мелиса прегледа набързо първата, видя как очите ѝ светнаха доволно.

— Много добре. Чудесно... Какво? Само гледай да се върнеш за съвещанието.

На излизане от кабинета Ели едва се сдържа да не размаха тържествуващо юмрук във въздуха. Не ѝ беше трудно: установи, че е почти невъзможно да прави резки движения на тези високи токчета.

Изпратила му бе имейл предната вечер и той се бе съгласил без възражения. Мястото бе непривично за него; той посещаваше скъпи кръчми и елегантни, дискретни ресторанти. В „При Джорджо“, от другата страна на улицата, предлагаша яйца, пържени картофи и съмнителен бекон за три лири порцията.

Когато тя влезе, Джон вече седеше на една маса, странно изпъкващ сред строителните работници в своето марково сако и фина риза в убит цвят.

— Съжалявам — започна той, преди още да бе седнала. — Много съжалявам. Жена ми е взела телефона. Помислих, че съм го изгубил. Открила е няколко имейла, които не бях изтрил, и е видяла името ти...

— От нея може да излезе добър журналист.

Той я погледна разсеяно, махна на сервитьорката и си поръча още едно кафе. Мислите му бяха другаде.

— Да. Да, права си.

Ели седна и се загледа в мъжа пред себе си, мъжа, който обитаваше сънищата ѝ. Загорялата му кожа не скриваше сенките под очите. За миг тя се почуди какво ли се бе случило предната вечер.

— Ели, мисля, че известно време не бива да се виждаме. Само няколко месеца.

— Не.

— Какво?

— Това е краят, Джон.

Той не се изненада, колкото бе очаквала. Размисли върху думите ѝ, преди да отговори. Накрая попита:

— Значи, искаш... да скъсаме?

— Е, трябва да признаеш, че не сме точно Ромео и Жулиета. — Тя малко се изненада, когато той не възрази.

— Аз те харесвам, Ели.

— Но не достатъчно. Не се интересуваш от мен, от живота ми. От общия ни живот. Съмнявам се, че знаеш нещо за мен.

— Знам всичко, което ми трябва да...

— Как се е казал първият ми домашен любимец?

— Какво?

— Алф. Беше хамстер. Къде съм израснала?

— Не знам защо ми задаваш тези въпроси.

— Някога искал ли си нещо друго от мен, освен секс?

Той се огледа неловко. Строителните работници на масата зад тях бяха станали подозрително тихи.

— Кое е било първото ми гадже? Коя е любимата ми храна?

— Това е абсурдно. — Джон сви устни в израз, който тя не бе виждала досега.

— Не. Теб те интересува единствено колко бързо мога да си сваля дрехите.

— Така ли мислиш?

— Някога запитал ли си се как се чувствам? Какво преживявам?

Ръцете му се вдигнаха раздражено.

— Моля те, Ели, не се изживявай като жертва! Не ме рисувай като някакъв зъл прелъстител — каза той. — Кога изобщо си ми говорила за чувства? Кога си ми дала да разбере, че не искаш подобни отношения? През цялото време се представяше за модерна жена.

Неангажиращ секс. Кариерата на първо място. Ти беше... — той затърси точната дума... — неразгадаема.

Определението я нарани.

— Това беше моят начин да се предпазя.

— И аз трябваше да го разбера по телепатия? — Той изглеждаше искрено смаян.

— Просто исках да съм с теб.

— Но си искала и сериозна връзка.

— Да.

Джон я изгледа, сякаш я виждаше за първи път.

— Надявала си се да напусна жена си.

— Разбира се. След време. Но се боях, че ако ти кажа какво точно искам, ще ме напуснеш.

Зад тях строителните работници бяха подновили разговора си. От скришните погледи, които им хвърляха, беше ясно, че говорят за тях.

Джон прекара ръка през пясъчнорусата си коса.

— Съжалявам, Ели — каза накрая. — Не знаех, че изпитваш подобни чувства. Иначе щях да сложа край.

Най-послед думите бяха казани. Истината, която тя бе крила от него цяла година.

— Ясно. — Ели стана да си върви. Светът се беше срутил, но колкото и да бе странно, тя успя да намери път през отломките. С изправена глава. Без сериозни рани.

— Знаеш ли, в това има някаква ирония — отбеляза тя. — И двамата работим с думи, а никога не сме разговаряли истински.

Застана отвън пред ресторанта — студеният въздух щипеше кожата ѝ, мирисът на града изпълваше ноздрите ѝ — и извади мобилния телефон от чантата си. Написа въпрос, изпрати го и без да дочака отговор, прекоси улицата. Не се обърна назад.

Мелиса мина край нея във фоайето, токетата ѝ потропваха елегантно върху полирания мрамор. Разговаряше с изпълнителния директор, но спря, когато видя Ели. Кимна, косата ѝ се люшна върху раменете.

— Хареса ми.

Ели изпусна въздишка, която я изненада с дълбочината си.

— Наистина. Много ми хареса. Първа страница, за понеделник. Продължавай в същия дух. — После вече бе в асансьора, отново потънала в разговор, вратата зад нея се затвори.

Библиотеката беше празна. Тя бутна летящата врата и видя, че са останали само няколко прашни стелажа. Никакви вестници, никакви списания, никакви изтъркани от употреба справочници. Заслуша се в шума, който идваше от тръбите на парното, минаващи по тавана, остави чантата си на пода и се прехвърли от другата страна на гишето за заявки.

Първата стая, тази с подвързаните вестници на „Нейшън“, събирани близо век, вече бе празна, с изключение на два кашона в ъгъла. Изглеждаше огромна. Стъпките на Ели отекваха върху покрития с плочи под, докато вървеше към вътрешността на библиотеката.

Другите помещения също бяха опразнени, останали бяха само стелажите. Прозорците, разположени на три метра от пода, осветяваха пращинките, които танцуваха във въздуха около нея. Макар вече да нямаше вестници, все още се усещаше мирисът на стара хартия. За миг тя си помисли, че чува ехото от минали истории, стотици хиляди, отдавна забравени гласове. Живот, движен, погубен или изкривен от *съдбата*. Скрит в папки, които щяха да останат затворени още сто години. Запита се колко ли други истории, подобни на тази на Антъни и Дженифър, са заровени в тези страници и очакват животът им да бъде променен от някаква случайност или съвпадение. Върху един тапициран въртящ се стол беше написано „Дигитален архив“. Тя отиде до него и го завъртя разсеяно.

Внезапно почувства абсурдна умора — изглежда, адреналинът, който я бе зареждал с енергия през последните няколко часа, се бе изчерпал напълно. Тя се отпусна тежко сред топлината и тишината и за пръв път се изпълни с покой. Въздъхна дълбоко.

Не знаеше колко дълго бе спала, когато чу скърцането на вратата. Антъни О'Хеър държеше чантата ѝ.

— Ваша ли е?

Тя се изправи рязко, обърквана, леко замаяна. За миг не можеше да разбере къде се намира.

— Господи! Съжалявам! — Потърка лицето си.

— Тук вече не остана нищо — каза той, докато ѝ подаваше чантата. Забеляза разрошената коса, сънените ѝ очи. — Преместихме всичко в новата сграда. Дойдох само да взема чашите и чайника. И този стол.

— Да... удобен е. Не бива да го оставяте... Божичко, колко е часът?

— Единайсет без четвърт.

— Съвещанието е в единайсет. Няма да закъснея. Съвещанието е в единайсет. — Тя забъбри смутено и се престори, че търси несъществуващи неща. После си спомни защо бе тук. Опита се да събере мислите си, но не знаеше какво може да каже на този мъж. Погледна го крадешком и съзря още някой зад сивата коса, меланхоличните очи. Сега вече го гледаше с нови очи.

Взе чантата си.

— Ъ-ъ-ъ... Рори тук ли е?

Рори щеше да знае как да постъпи.

Усмивката му бе нямо извинение, признание за онова, което знаеха и двамата.

— Днес не е тук. Сигурно е вкъщи и се приготвя.

— Приготвя?

— За голямото пътуване. Не знаехте ли, че заминава?

— Донякъде се надявах, че няма да го направи. Поне не още. — Тя бръкна в чантата си и надраска една бележка. — Чудех се дали... дали знаете адреса му?

— Записал съм го някъде. Елате, ще ви го дам. Рори заминава след седмица.

Когато мъжът тръгна към кабинета си — или по-точно към онова, което бе останало от него, — тя си пое дълбоко дъх.

— Всъщност, господин О'Хеър, исках да говоря и с вас.

— Така ли? — Тя видя изненадата в очите му, когато спомена името му.

— Намерих нещо ваше. Преди няколко седмици. Щях да ви ги върна по-рано, но просто... до снощи не знаех, че са ваши. — Ели го наблюдаваше, докато разгръщаше копията на писмата. Лицето му се промени, когато разпозна почерка си.

— Откъде ги имате? — попита той.

— Бяха тук — обясни тя предпазливо, опасявайки се от реакцията му.

— Тук?

— Да. В библиотеката.

Той се огледа наоколо, сякаш празните стелажи можеха да му предложат някакво обяснение.

— Съжалявам. Знам, че са лични.

— Как разбрахте, че са мои?

— Това е дълга история. — Сърцето ѝ биеше учестено. — Но трябва да знаете нещо. Дженифър Стърлинг е напуснала съпруга си в същия ден, когато се е срещнала с вас през 1964 година. Дошла е тук, във вестника, но ѝ казали, че сте заминали за Африка.

Той не помръдваше. Всяка частица от него поглъщаше думите ѝ.

— Опитала се е да ви открие. Опитала се да ви каже, че... че е свободна. — Ели малко се изплаши от ефекта на казаното върху Антъни. Лицето му бе побледняло. Отпусна се на стола, дишаше с мъка. Но тя вече не можеше да спре.

— Това беше... — поде той с напрегнато изражение, толкова различно от едва прикритата радост на Дженифър — това беше много отдавна...

— Не съм свършила — каза тя. — Моля ви.

Той зачака.

— Това са копия, защото трябваше да върна оригиналите. На този адрес. — Тя му подаде номера на пощенската кутия, ръката ѝ трепереше от нерви или от възбуда.

Беше получила есемес две минути преди да отиде в библиотеката.

Не, баща ми не е женен. Що за въпрос?

— Не знам как се чувствате. Може би съм ужасно нетактична. Може би правя голяма грешка. Но ето адреса, господин О'Хеър — продължи тя. Той го взе от нея. — Може да пишете на него.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Веднъж някой ми каза, че писането е опасно, защото човек не може да е сигурен как ще се възприемат думите му. Затова ще бъда пряма. Съжалявам. Много съжалявам. Прости ми. Кажу ми, ако мога някак да променя мнението ти за мен.

Из писмо от жена до
мъж

Скъпа Дженифър, наистина ли си ти? Прости ми. Опитах се да напиша това писмо десетина пъти, но просто не знам какво да кажа.

Антъни О'Хеър

Ели подреди нещата върху бюрото си, изключи компютъра и излезе от отдела, като преди това каза едно беззвучно „довиждане“ на Рупърт. Той се трудеше над интервю с „непоносимо скучен автор“, както не бе спрял да повтаря целия следобед. Тя специално бе помолила засега да не пише за раздел „Литература“. Ели бе предала материала за сурогатните майки, а утре щеше да пътува до Париж — за интервю с китаяка, занимаваща се с благотворителна дейност, която не можеше да се върне в родината заради противоречивите си коментари в британски документален филм. Ели провери адреса и хукна да хване автобуса. Докато си пробиваше път към мястото си, съзнанието ѝ бе заето да подрежда събраната първоначална информация.

По-късно през деня щеше да се срещне с Корин и Ники в ресторант, който никоя от тях не можеше да си позволи. И Дъглас щеше да е там. Държал се бе много мило, когато му позвъни онзи ден

— жалко, че не бяха разговаряли от толкова време. След секунди стана ясно, че той знае какво се е случило с връзката ѝ.

— Корин и Ники могат да направят кариера в „Нейшън“, ако решат да се откажат от сегашната си работа — засмя се тя. — И не се безпокой, този път няма да те занимавам с глупости — увери го тя, когато Дъглас се съгласи да се видят.

— Слава богу! — отвърна той.

— Но ще те черпя един обяд. За да ти се извиня.

— Значи, без любовни истории?

— Само ако си говорим за твоята приятелка.

— Знаех си, че ще го кажеш.

Тя се усмихваше широко, когато остави телефона.

Скъпи Антъни,

Да, аз съм. Или каквото е останало от момичето, което познаваше някога. Сигурно си се досетил, че нашата приятелка журналистка вече разговаря с мен. Все още се опитвам да осмисля онова, което ми каза.

Но тази сутрин в пощенската кутия имаше писмо от теб. С твоя почерк, такъв, какъвто си го спомням отпреди четирийсет години. Сякаш изминалото време се стопи. Не мога да повярвам, че държа в ръцете си нещо, написано от теб преди два дни, не мога да повярвам какво означава.

Тя ми разказа малко за теб. Седях и се чудех, и не можех да повярвам, че е възможно да седна и да си поговоря с теб.

Моля се да си щастлив.

Дженифър

Така е във вестниците: написаното от теб може да те изкачи най-високо в класацията два пъти по-бързо, отколкото може да те прати на дъното. Две добри истории и се превръщаш в номер едно в нюзрума,

обект на коментари и възхищение. Историята ти може да се размножи в интернет, да се чете в Ню Йорк, Австралия, Южна Америка. Казаха ѝ, че статията се харесва. Тъкмо онова, което се търсело на пазара. В рамките на четирийсет и осем часа Ели получи имейли от читатели, които ѝ доверяваха собствените си истории. Позвънил ѝ бе един агент и я бе попитал дали има достатъчно материал за книга.

Що се отнасяше до Мелиса, Ели бе най-добрата. Тя бе първата, към която се обръщаше по време на съвещание, когато разпределяше материал от пет страници. Тази седмица кратките ѝ материали бяха излезли два пъти на първа страница. Това се равняваше на печалба от лотарията. Нарасналата известност означаваше, че я търсят повече. Виждаше любопитни истории навсякъде. Сякаш се бе превърнала в магнит: към нея летяха контакти, статии. В девет часа вече беше на бюрото си и работеше до късно следобед. Този път нямаше да изпусне шанса си.

Мястото ѝ на голямото овално бюро бе блестящо и бяло: на него имаше 17-инчов екран с висока резолюция и вътрешен телефон с нейното име.

Рупърт вече не ѝ носеше чай.

Скъпа Дженифър,

Извинявай за закъснелия отговор. Причината не е резервираност, както може би ти се струва. От много години не съм използвал перото си, освен когато плащам сметки или записвам оплакване. Не мисля, че знам какво да кажа. Вече десетилетия живея само чрез думите на други хора; пренареждам ги, архивирам ги, дублирам ги и ги степенувам. Съхранявам ги. Подозирам, че отдавна съм забравил моите собствени. Авторът на онези писма ми се струва непознат.

Ти звучиш много по-различно от момичето, което видях в хотел „Риджънт“. И все пак, най-хубавото в теб явно се е запазило. Радвам се, че си добре. Радвам се, че имам възможността да ти го кажа. Бих те помолил да се

срещнем, но се боя да не установиш, че съм много по-различен от мъжа, когото помниш. Не знам.

Прости ми.

Антъни

Два дни преди това, докато слизаше по стълбите на старата сграда за последен път, Ели бе чула някой да вика името ѝ. Извърна се и видя Антъни О'Хеър. Стоеше на стълбищната площадка и държеше късче хартия с написан набързо адрес.

Тя се върна веднага.

— Знаете ли какво, Ели Хоуърт. Не му изпращайте писмо. — Гласът му бе изпълнен с радост, трепет и съжаление. — По-добре се срещнете с него. Лично.

Мили, мили мой Бут,

Думите буквално експлодират в мен! Живях половин век, без да мога да говоря. Опитвах се единствено да огранича пораженията и да спася доброто от онова, което бе разрушено, съсипано. Разкайвах се мълчаливо за стореното от мен. А сега... сега? Проглуших с приказките си ушите на горката Ели Хоуърт и тя започна да ме гледа изумено, сигурно си мислеше: къде ѝ е достойнството на тази възрастна жена? Защо се държи като четиринайсетгодишна? Искам да разговарям с теб, Антъни. Искам да разговарям с теб, докато гласовете ни одрезгавеят и едва можем да говорим. Имам да навакзвам четирийсет години.

Как можеш да кажеш, че не знаеш? Не може да е от страх. Как бих могла да се разочаровам от теб? След всичко, което се случи, как бих могла да чувствам друго, освен искрена радост, че ще те видя отново? Косата ми е посребряла, не е руса. Лицето ми е набраздено от бръчки.

Имам болезки, гълтам хранителни добавки, а внуците ми ме смятат за динозавър.

Ние сме стари, Антъни. Да. И не разполагаме с още четирийсет години. Затова, ако все още те има, ако ми позволиш да пренарисувам образа на момичето от спомените ти, и аз съм готова да направя същото за теб.

Дженифър Х

Дженифър Стърлинг стоеше насред стаята по пенъоар, косата ѝ беше сплескана от едната страна.

— Виж ме само — промърмори отчаяно. — Умирам от страх. Снощи не можах да спя, унесох се чак след пет часа. Не съм чула будилника и пропуснах часа си при фризьорката.

Ели я гледаше смаяно. Никога не я беше виждала такава. От нея се излъчваше безпокойство. Без грим кожата ѝ беше като на дете, лицето ѝ изглеждаше уязвимо.

— Успокой се, Дженифър! Прекрасна си.

— Снощи позвъних на дъщеря си и ѝ разказах малко от историята ни. Не всичко. Обясних ѝ, че ще се срещна с мъж, когото някога съм обичала и не съм виждала от момиче. Ужасна лъжа ли съм ѝ казала?

— Не — увери я Ели.

— Знаеш ли какъв имейл ми изпрати днес? Ето го. — Тя ѝ подаде напечатан лист, факсимиле от американски вестник, в него се говореше за двойка, която се бе събрала след петдесетгодишно прекъсване на отношенията. — Какво да правя с това? Виждала ли си нещо по-абсурдно? — Гласът ѝ пресекуваше от нерви.

— Кога е срещата ви?

— По обед. Не виждам как ще успея. Трябва да я отменя.

Ели стана и отиде да включи чайника.

— Върви да се облечеш. Имаш четирийсет минути. Аз ще те закарам.

— Сигурно изглеждам смешна. — За пръв път Ели виждаше Дженифър да се държи различно от най-уравновесената жена в цялата

вселена. — Смешна бабичка. Като момиче на първа среща.

— Не — увери я Ели.

— Справях се, докато бяха само писмата — оправда се Дженифър, едва чувайки я. — Можех да бъда себе си. Можех да бъда жената, която той помни. Толкова бях спокойна и уверена. А сега... Единственото успокоение във всичко това е, че има мъж, който ме обича, който вижда най-хубавото в мен. Въпреки ужасната ни последна среща, знам, че в мен той вижда нещо, което желае повече от всичко друго на света. Но ако ме погледне и се разочарова? Ще е по-лошо, отколкото изобщо да не се срещнем. По-лошо.

— Покажи ми писмото — поиска Дженифър.

— Не мога. Не мислиш ли, че понякога е по-добре да не предприемеш нещо.

— Писмото, Дженифър.

Дженифър го взе от бюфета, подържа го за миг и й го подаде.

Мила моя Дженифър,

Позволено ли е на възрастните мъже да плачат? Седя тук, чета и препрочитам писмото, което ми изпрати, и ми е трудно да повярвам, че животът ми е поел в толкова неочаквана, щастлива посока. Подобни неща се случват рядко. Научих се да съм благодарен за онова, което имам: моя син, неговите деца, добър живот, макар и монотонен. Оцеляване. О, да, всичко винаги се свеждаше до оцеляването.

А сега — отново ти. Твоите думи, твоите емоции ме накараха да изпитам стария копнеж. Може ли да искаме толкова много? Дали ще събера смелост да те видя отново? Съдбата бе толкова сурова към нас, че ми е трудно да повярвам, че ще се срещнем. Сигурно ще се окажа повален от болест, ще ме блъсне автобус, ще бъда погълнат от първия кит в Темза. (Да, все още виждам живота във вестникарски заглавия.)

Последните две нощи чувах думите ти в съня си. Чувах гласа ти и ми идваше да запая. Припомних си неща, които мислех, че съм забравил. Усмивам се за щяло и

нещяло, плаша близките си и ги карам да четат какви са признаците на деменцията.

Ти беше съкрушена, когато се видяхме за последен път в онзи хотел; пълноценният ти живот след това ме накара да променя представата си за света. Сигурно е добро място, щом се е погрижил за теб и дъщеря ти. Не можеш да си представиш колко ме радва това. Безкрайно. Не мога да пиша повече. Затова ще рискувам, изпълнен с трепет: Поустман Парк. Четвъртък. По обед?

Твой Бут Х

Очите на Ели се просълзиха.

— Знаеш ли какво? — каза тя. — Не виждам никаква причина да се тревожиш.

Антъни О'Хеър седеше на пейка в парка, в който не бе идвал от четирийсет и четири години, с вестник, който не можеше да чете, и с известна изненада осъзна, че си спомня подробностите на всяка възпоминателна плочка^[1].

МЕРИ РОДЖЪРС, СТЮАРДЕСА НА „СТЕЛА“, ОТСТЪПИЛА СПАСИТЕЛНАТА СИ ЖИЛЕТКА И ОСТАНАЛА ДОБРОВОЛНО НА ПОТЪВАЩИЯ КОРАБ.

УИЛЯМ ДРЕЙК, ЗАГУБИЛ ЖИВОТА СИ, ЗА ДА СПАСИ ДАМА В ХАЙД ПАРК, КОГАТО КОНЕТЕ Й СТАНАЛИ НЕУПРАВЛЯЕМИ СЛЕД ПОВРЕДА В КАРЕТАТА.

ДЖОУЗЕФ АНДРЮ ФОРД, СПАСИЛ ШЕСТИМА ДУШИ ОТ ПОЖАР НА ГРЕЙН ИН РОУД, НО ЗАГИНАЛ ОТ ИЗГАРЯНИЯТА СИ.

Антъни седеше тук от единайсет и четирийсет. Сега бе дванайсет и седем минути.

Той вдигна часовника към ухото си и го разклати. Дълбоко в сърцето си не вярваше, че това ще се случи. И как би могло? Ако работиш твърде дълго в архива на някой вестник, виждаш, че историите се повтарят: войни, глад, финансови кризи, погубена любов, разделени семейства. Смърт. Разбити сърца. Щастливият завършек е рядкост. „Животът ми не е бил съвсем лош“, каза си той твърдо, докато минутите се изнизваха. Тази фраза му бе до болка позната.

Дъждът се бе усилил и малкият парк се изпразни. Под навеса седеше само той. В далечината виждаше булеварда, колите, които минаваха през локвите и заливаха със струи вода непредпазливите.

Стана дванайсет и петнайсет.

Антъни О'Хеър си припомни всички причини, заради които трябваше да изпитва благодарност. Лекарят му бе изумен, че изобщо е жив. Антъни подозираше, че отдавна чака да го посочи за пример на лекомислие на пациентите си с чернодробни проблеми. Фактът, че продължаваше да живее, поставяше под съмнение авторитета на доктора и на медицинската наука. За миг той се запита дали наистина би могъл да пътува. Не искаше отново да види Конго, но Южна Африка му беше интересна. Може би Кения. Ще се прибере у дома и ще планира пътуването. Така ще има за какво да мисли.

Чу острия звук от спирачките на автобус, вика на сърдит велосипедист. Беше му достатъчно да знае, че тя го е обичала. Че е била щастлива. Това би трябвало да е достатъчно, нали? Не е ли предимство на третата възраст да вижда нещата в перспектива? Някога бе обичал жена, която, както се оказа, също го бе обичала много. Трябваше да е благодарен на съдбата за това.

Беше дванайсет и дваайсет и една минути.

И тогава, в мига, в който се канеше да стане, да сгъне вестника си и да поеме към дома, видя, че край входа на парка спира малка кола. Изчака, скрит в сумрака под малкия навес.

След известно забавяне вратата се отвори и един чадър се отвори шумно. Вдигнаха го и под него той видя чифт крака, тъмен дъждобран. Докато гледаше, фигурата се наведе да каже нещо на шофьора, краката поеха към парка, а после по тясната пътека, насочвайки се право към навеса.

Антъни О'Хеър осъзна, че е станал, улови се, че изпъва сакото си и пригладва коса. Не можеше да свали очи от тези обувки, характерната изправена стойка, видима въпреки чадъра. Пристъпи напред, без да мисли какво ще каже, какво ще направи. Сърцето му се бе качило в гърлото. Ушите му звъняха. Краката, обути в тъмен чорапогащник, спряха пред него. Чадърът се повдигна бавно. И се показа тя — все още същата, стряскащо, абсурдно същата, в ъгълчетата на устните ѝ заигра усмивка, когато очите ѝ срещнаха неговите. Той не можеше да говори. Можеше само да гледа, докато името ѝ ехтеше в ушите му.

Дженифър.

— Здравей, Бут — каза тя.

Ели седеше в колата и бършеше с ръкав парата от прозореца срещу шофьорското място. Паркирала беше на непозволено място и всеки момент можеха да я глобят, но не я интересуваше. Не можеше да помръдне.

Наблюдаваше как Дженифър поема по пътеката, забеляза лекото колебание в крачката ѝ, което издаваше опасенията ѝ. На два пъти възрастната жена бе настояла да се върнат у дома, защото са закъснели, защото всичко е загубено, безполезно. Ели се бе престорила на глуха. Тананикаше си тихичко, докато накрая Дженифър Стърлинг, с необичайно раздражение, я нарече „упорито, твърдоглаво момиче“.

Наблюдаваше как Дженифър върви, скрита под чадъра си, и се боеше, че всеки момент ще се обърне и ще побегне. Това ѝ показваше, че възрастта не е защита срещу опасностите на любовта. Докато слушаше думите на Дженифър, мятаци се шеметно между радостта и опасенията, сякаш чуваше собствените си безкрайни анализи на думите на Джон, долавяше собствената си отчаяна нужда от нещо, което бе очевидно погрешно. Сякаш някой изричаше собствените ѝ прогнози за изхода, опитваше се да разгадае смисъла на всяка изречена дума.

Но Антъни О'Хеър бе различен човек.

Тя отново избърса прозореца и видя как Дженифър забави крачки и спря. Той пристъпи към нея, някак по-висок отпреди, леко приведен, докато излизаше изпод навеса. Застанаха един срещу друг,

стройната жена в дъждобрана и библиотекарят. Дори от това разстояние Ели виждаше, че не забелязват дъжда, малкия красив парк, любопитните очи на хората. Гледаха се безмълвно и стояха така, сякаш нямаха намерение да помръднат хиляди години. Дженифър пусна чадъра на земята, наклони изящно глава на една страна и вдигна ръка към лицето му. Ръката на Антъни също се вдигна и притисна дланта ѝ към кожата си.

Ели Хоуърт продължи да ги гледа още миг, после се отмести от прозореца и остави парата да замъгли стъклото. Премести се на шофьорското място, издуха носа си и запали двигателя. Добрите журналисти знаят кога да сложат край на историята.

Къщата бе разположена на улица с еднотипни викториански сгради. Прозорците и входът ѝ бяха очертани с рамка от бяла боя, но разнородните щори и пердета говореха за различни собственици. Ели изключи двигателя, слезе от колата и се упъти към входната врата. Огледа имената върху звънциите, на партера бе само неговото име. Тя малко се изненада; не предполагаше, че Рори притежава апартамент. Но пък какво ли изобщо знаеше за живота му? Абсолютно нищо.

Статията бе в голям кафяв плик, с неговото име отгоре. Тя го пъкна под вратата и нарочно хлопна шумно капака на пощенската кутия. Върна се на входа и седна на тухления парапет, като уви шала около лицето си. Беше се усъвършенствала в седенето. Откри, че ѝ е приятно да наблюдава как животът си тече наоколо. Понякога го правеше по най-неочакван начин.

От другата страна на улицата висока жена махаше с ръка на тийнейджър. Той си сложи качулката, пъкна слушалки в ушите си и не се обърна назад да я погледне. Надолу по улицата двама мъже се бяха облегли на отворения капак на голяма кола. Разговаряха, сякаш нехаещи за мотора вътре.

— Написала си Руарид неправилно.

Тя погледна зад себе си и го видя да се подпира на рамката на вратата, с вестника в ръка.

— Много неща върша неправилно.

Рори носеше същата тениска с дълги ръкави, с която бе първия път, когато го видя, размъкната от години употреба. Тя си помисли, че

харесва пренебрежителното му отношение към дрехите. Припомни си каква бе тъканта на тениската на допир.

— Хубава статия — каза Рори и вдигна вестника. — „Скъпи Джон! Петдесет години от последните писма на една голяма любов.“ Разбрах, че си златното момиче на отдел „Общество“.

— Засега. Всъщност — продължи тя — вътре има едно писмо, което си измислих. Нещо, което бих казала аз. Ако ми се удаде възможност.

Той сякаш не я чу.

— А Дженифър ти е позволила да използваш първото.

— Анонимно, да. Беше страхотна. Разказах ѝ всичко и тя беше страхотна. — Лицето му остана безизразно.

Чу ли какво казах?, попита го тя безмълвно.

— Мисля, че беше малко шокирана, но след всичко, което се случи, едва ли я е било грижа.

— Антъни беше тук вчера. Сякаш е друг човек. Не знам защо дойде. Може би просто искаше да поговори с някого. — Рори кимна замислено с глава. — Носеше нова риза и вратовръзка. И се беше подстригал.

Думите му я накараха да се усмихне.

В тишината Руарид се изпъна на стъпалото, склучи ръце над главата си.

— Ти направи едно добро дело.

— Надявам се — каза тя. — Чудесно е да знаеш, че някои истории имат щастлив край.

Покрай тях мина възрастен човек с кучето си. Върхът на носа му имаше цвят на червено грозде. Тримата се поздравиха. Когато Ели вдигна очи, Руарид гледаше в краката си. Тя се взря в него, питайки се дали се виждат за последен път. „Съжалявам“, каза му наум.

— Бих те поканил вътре — рече той, — но си приготвям багажа. Имам много работа.

Тя вдигна ръка в опит да прикрие разочарованието си. Стана от парапета, панталонът ѝ се закачи леко за грапавата повърхност, и метна чантата си през рамо. Краката ѝ бяха изтръпнали.

— Е... има ли нещо, което искаш? Освен да бъдеш златното момиче на вестника?

Ставаше студено. Ели пъхна ръце в джобовете си. Той я гледаше въпросително. Тя се боеше да отговори. Ако кажеше „не“, щеше да я заболи. Но пък какво имаше да губи? И бездруго повече нямаше да го види.

Пое си дълбоко дъх.

— Исках да знам... дали може да ми пишеш.

— Да ти пиша?

— Докато те няма. Руарид, знам, че развалих всичко. Не мога да искам нищо от теб, но ми липсваш. Наистина ми липсваш. Просто не ми се иска да мисля, че това е краят. Двамата бихме могли... — Тя запристъпва от крак на крак, потърка носа си. — ... да си пишем.

— Да си пишем.

— Просто така. Какво правим. Как я караме. Къде си в момента. — Думите ѝ звучаха неуверено.

Той бе мушнал ръце в джобовете и гледаше към улицата. Не отговори. Мълчанието бе дълго като улицата.

— Много е студено — отбеляза накрая.

В стомаха ѝ се бе настанила огромна буца.

Между тях всичко бе приключило. Рори не знаеше как да ѝ го каже. Огледа се извинително зад себе си.

— Къщата ще изстине.

Тя не можеше да говори. Вдигна рамене, за да му го покаже, изписа на лицето си усмивка, която сигурно приличаше повече на гримаса. Докато се обръщаше да си върви, отново чу гласа му.

— Защо не влезеш да ми направиш едно кафе? Докато подреждам багажа. Дължиш ми едно кафе, доколкото си спомням.

Когато тя се обърна към него, лицето му се бе отпуснало. Не беше омекнало съвсем, но промяната бе явна.

— Може да хвърлиш едно око и на перуанската ми виза. Да видиш дали няма правописни грешки.

Тя се взря в него продължително — в краката му по чорапи, в косата му, която се нуждаеше от подстригване.

— Дадено. Не е все едно дали си написал Паталакта или Фуюпатмарка.

Той вдигна очи към небето, поклати бавно глава.

Като се опитваше да скрие широката си усмивка, Ели го последва вътре.

[1] Поустман Парк в Лондон е известен с възпоминателните плочи на хора, които са жертвали живота си, за да спасят нечий друг.
— Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Всяка глава на тази книга започва с нечие последно писмо от истинския живот, имейл или друга форма на кореспонденция, с изключение на онези, вплетени в сюжета на книгата.

В повечето случаи писмата ми бяха предоставени след молба от моя страна и не са били публикувани преди. Скрила съм самоличността както на подателя, така и на получателя, за да не пострадат невинни (и не толкова невинни).

Има обаче някои хора, които ми помогнаха да събера тази кореспонденция и които нямат нищо против да ги спомена. Благодаря — без да ги изреждам в определен ред — на Бригид Коуди, Сузан Пари, Кейт Лорд Браун, Данута Кийн, Луиз Маккий, Сузан Хирш, Фиона Вийкок и всички щедри и изстрадали души, които ми предоставиха собствените си любовни писма, но предпочетоха да останат анонимни.

Бих искала да благодаря и на Джанет Уинтесън, наследниците на Скот Фицджералд и издателство „Юнивърсити Прес ъф Ню Ингленд“ за това, че ми позволиха да възпроизведа литературна кореспонденция в тази книга.

Както винаги, благодаря на прекрасния екип в „Хачет“: на моята редакторка Каролин Мейс, както и на Франческа Бест, Елени Фостиропулос, Луси Хейл, на Търговския отдел и на невероятната коректорка Хейзъл Орм.

Благодаря също на екипа в „Къртис Браун“ и особено на моята агентка, Шейла Кроули. Отправлям благодарности и към Библиотеката за британска преса в Колидейл, прекрасен източник на информация за писатели, които искат да се потопят в друг свят.

Дължа благодарност и на родителите си, Джим Мойс и Лизи Сандърс, както и на Браян Сандърс. На „Райтърсблок“ в интернет, постоянен източник на подкрепа, насърчение и разбиране.

Издание:

Автор: Джоджо Мойс

Заглавие: Последното писмо от любимия

Преводач: Маргарита Дограмаджян

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Отговорен редактор: Ивелина Балтова

Коректор: Йорданка Траянова

ISBN: 978-954-26-1325-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4641>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.